

Quỳnh Dao

**ĐỪNG QUÊN ĐÊM
NAY**

Thông tin về ebook

Đừng Quên Đêm Nay

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 491 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

- Rất hân hạnh lại được gặp phu nhân.

Vội dứng đứng tao nhã, Giai Lập thoáng nhìn người thanh niên đứng trước mặt, sẵn ly rượu trên tay, nàng giờ nhẹ lên môi nhấp một tý gọi là. Chàng thanh niên cung kính cảm tạ nâng ly rượu cocktail uống một ngụm. Thấy anh chưa muốn tránh mình, Giai Lập đành tươi cười trả lời:

- Thế giới này vốn dĩ đã bé nhỏ, huống hồ là một tiệc rượu.

- Thừa vâng. Anh tỏ ra cung kính rất mực, hình như sự cung kính đó đã trở thành một thói quen tự nhiên, và "thừa vâng" trở nên câu nói đầu lưỡi. Kể ra "thừa vâng" hơi thừa, bởi vì anh đã nói tiếp:

- Nhưng, thưa phu nhân, hôm nay rất đông người.

Giai Lập liếc nhanh, tươi cười, gật đầu, rồi lại tươi cười và lại gật đầu. Xung quanh toàn những khuôn mặt quen thuộc. Có những người, nàng đã trò chuyện còn những người khác nàng sẽ phải tiếp xúc và trò chuyện. Tiệc tùng chẳng lấy gì làm lý thú, thậm chí còn nhạt nhẽo. Nhưng nàng vẫn phải ứng phó và ứng phó một cách vui vẻ. Nàng làm điều đó đâu phải vì mình, mà vì chồng. Đại Nhạc đâu nhĩ, xuyên qua đám người đông nghịt, nàng cố tìm bóng chàng. Vừa mới lúc này hai người còn đứng bên nhau, biến người như sóng lớn xô dạt hai người ra hai ngả. Thế mà hóa hay, tiệc tùng là dịp tốt để giao tiếp, tách nhau ra sẽ tạo nên hai luồng sức mạnh để

hoạt động trong giới xã giao. Cứ ở bên nhau, bạn bè còn chế giễu: "Xem kìa, người ta thân yêu đến mức không rời nhau ra được nửa bước".

Nàng hơi kiểng chân để tìm, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Đại Nhạc đâu. Giữa đám người tai to mặt lớn cả đông lẫn tây, càng nổi bật khuôn hình thon thả, uyển chuyển, cao mét rưỡi của Giai Lập.

- Thừa phu nhân, ngài vụ trưởng đang đứng kia kìa.

Theo hướng chỉ, Giai Lập nhìn thấy nửa khuôn mặt Đại Nhạc lấp ló qua kẽ hở giữa đám đông. Giữa bóng người thấp thoáng qua lại, nàng nhận ra Đại Nhạc đang đứng với một người đàn ông và một người đàn bà. Họ tạo thành một hình tam giác: người đàn ông quay lưng lại, người đàn bà là một phụ nữ Châu Âu xinh đẹp, con gái cục trưởng Điken. Đại Nhạc không cầm ly rượu, tay này đỡ lấy cổ tay kia, còn tay kia đỡ lấy cằm. Với nụ cười mỉm tươi tắn, chàng đang chăm chú lắng nghe. Thoắt thấy cảnh tượng đó, Giai Lập bất giác sững sờ, như có vật gì thất lạc bấy lâu, nay nàng mới tìm thấy, đó là nụ cười mỉm của Đại Nhạc. Nhiều năm về trước, chàng cũng đã từng nhìn nàng chăm chú với nụ cười như vậy đây.

- Phu nhân có cần đến ngài vụ trưởng không ạ?

Câu hỏi làm nàng bừng tỉnh, trở về với hiện tại, Giai Lập vội mỉm cười lắc đầu. Nhưng tâm trạng vẫn chưa hết bàng hoàng. Có lẽ nụ cười không được tự nhiên, không lấy gì làm xinh đẹp cho lắm, nhưng nàng biết cách đánh trống lảng. Sống lâu năm trong môi trường xã giao, kinh nghiệm ứng xử đã giúp nàng biết cách che dấu nội tâm, câu trả lời tỏ ra hết sức cởi mở, khoáng đạt:

- Tôi không có ý định tìm ông ấy.

- Xin lỗi phu nhân. - Chàng thanh niên lộ vẻ bất an, chỉ vì muốn tỏ ra ta đây tinh đời lại hóa ra lâm vào tình trạng lúng túng. Nhưng anh vẫn chặn đường nàng để tìm cách phân trần:

- Vậy mà tôi tưởng phu nhân đang theo dõi ngài vụ trưởng.

- Tôi không hề có ý đó. - Giọng Giai Lập bỗng khô khan và lạnh lùng. Nàng lấy làm sùng sốt không ngờ trong xã giao anh ta có những câu nói thiếu thận trọng đến thế. Khuôn mặt tròn của chàng thanh niên này chẳng đến nỗi khó ưa, nhưng lời ăn tiếng nói của anh ta còn cần phải rèn rũa nhiều.

Giương mặt tròn phủ một lớp màu hồng sượng sùng, ngón tay vân vê cái ly trên tay, anh ta đã nhận ra sự thất thố của mình. Với niềm tin sẽ xóa được ấn tượng xấu, anh ta nói tiếp:

- Tôi nghe nói phu nhân với ngài vụ trưởng là cặp vợ chồng mẫu mực, gia đình rất hạnh phúc.

Nụ cười trở lại gương mặt Giai Lập. Thì ra anh ta cũng không có ác ý gì, không hề cho việc nàng tìm Đại Nhạc là hành vi theo dõi, bất giác nàng quay lại nhìn Đại Nhạc lần nữa. Thực ra, Giai Lập có chủ tâm quan sát Đại Nhạc, nhưng giờ đây nhóm ba người đã tan, chàng đã đến một chỗ khác. Dĩ nhiên, nàng vẫn chưa quên được thần thái nụ cười của chồng mình, nhưng nàng cố làm cho tâm hồn mình thanh thản. Kỳ thực, tiệc tùng cũng chỉ là tấn trò đời, giả dụ hễ thấy Đại Nhạc đứng với người đẹp, lòng nàng đã không vui, vậy thì Đại Nhạc thấy nàng đứng với người thanh niên này chàng sẽ nghĩ sao đây?

Nghĩ vậy, nàng thấy cần tránh anh chàng này ra, chẳng qua nhận những lời tán tụng, nàng không thể không đáp lễ anh ta. Nếu với người khác, chắc hẳn nàng sẽ nói câu cảm ơn một cách nhạt nhẽo cho xong chuyện. Nàng thấy anh chàng này hay hay và lại nàng cũng thông cảm với sự lúng túng của anh ta, nàng gỡ bí cho anh ta.

- Cảm ơn anh, song tôi rất muốn biết anh nghe được những điều đó từ đâu?

Chàng thanh niên như rũ khỏi sự lúng túng, trở lại trạng thái thoải mái. Anh ta cười, cặp môi hơi cong cong pha chút mon trón:

- Chẳng cần tìm hiểu nguồn gốc làm gì, chỉ cần phụ nhân cho biết điều đó có đúng hay không?

Giai Lập im lặng. Thực ra, chẳng có gì mới mẻ. từ lâu, mọi người vẫn khen vợ chồng nàng mẫu mực, hạnh phúc nhưng thực ra nàng chưa bao giờ cảm thấy mình là mẫu mực và hạnh phúc. Dĩ nhiên, so với những gia đình có nhiều chuyện bê bối, nàng quả thực là người may mắn.

- Nghe nói phụ nhân có một công tử và một tiểu thư, không hiểu cô cậu đang học trường nào?

- Các cháu đang học sơ trung - Giai Lập trả lời ngắn gọn. Một người xa lạ quá quan tâm đến đời tư của mình là điều không cần thiết, hơn nữa, nàng đang muốn rẫy khỏi anh chàng. Đại Nhạc muốn nàng tiếp cận với Trịnh viện trưởng phụ nhân và Vu bộ trưởng phụ nhân nhiều hơn nữa. Với các bà đồng sự ngang vai, nàng cũng không nên tỏ ra thờ ơ. Trong quan trường là như thế đấy, bằng mặt không bằng lòng. Bao nhiêu năm nay, nàng đã sát cánh cùng chồng. Để được đề bạt lên vụ

trưởng, Đại Nhạc đã phải đánh bại nhiều địch thủ, nhưng ngoài mặt vẫn là những bè bạn.

- Cô, cậu đang học sơ trung ư. Thật không thể tưởng được, không thể tưởng được lại có người mẹ trẻ đến như vậy...

Giai Lập nhìn anh ta. Tất nhiên, những lời tán tụng tương tự, nàng đã được nghe nhiều lần, nhưng trong giọng nói anh ta, nàng cảm thấy có chút khoa trương. Nhìn vào thái độ, anh ta tỏ ra chân thành, không để lộ chút sơ hở. Xem ra, anh ta cũng rất biết cách ứng xử trong giới xã giao.

- Tôi đoán phu nhân lập gia đình sớm.

Những câu thù tạc thật vô vị, nhưng trong buổi tiệc nào mà chả thế? Có lẽ những lời ca ngợi của anh ta là thật lòng. Anh ta đã đoán đúng, nàng lấy chồng sớm. Kết hôn sớm là điều thất sách, lẽ ra nàng đi du học nước ngoài. Mặc dù từng theo chồng ra ngoại quốc, nhưng nàng vẫn chưa thỏa lòng. Nàng không thích trở thành một sách, đó là nguyên nhân vì sao đang học dở dang đại học đã đi lấy chồng. Lúc còn học cao trung, nàng từng làm thơ, từng ước mơ trở thành thi sĩ. Hồi đó, nàng đã hai lần đoạt giải quán quân về nghệ thuật diễn thuyết. Thành quả kia đã gây cho nàng niềm tin rằng mình có triển vọng trong công tác ngoại giao. Không ngờ, cuối cùng nàng đã trở thành vợ của một cán bộ ngoại giao.

Bà vợ một viên chức ngoại giao đang chào nàng. Giai Lập tươi cười giơ cao ly rượu lên. Đó là một bà khá lắm chuyện, với loại người như vậy, càng không thể để mất lòng được.

Chàng thanh niên ngoảnh lại, thấy một bà to béo phục phịch đang đi tới. Anh ta biết đây là vợ Ông Phùng bí thư. Nhân lúc bà ta đang khệ nệ di chuyển tấm thân nặng một trăm năm

mười bảng Anh trên đôi giày cao gót, anh ta tranh thủ nói với Giai Lập:

- Từ lâu, lúc còn ở nước ngoài, tôi đã ngưỡng mộ ngài vụ trưởng và phu nhân. Nếu như phu nhân có thể hạ cố, tôi rất mong được đến biệt thự bái vọng phu nhân.

- Hoan nghênh, hoan nghênh. - Giai Lập trả lời qua chuyện để kết thúc cuộc đàm thoại, nàng quay người sang bà Phùng.

Chàng thanh niên cúi chào bà Phùng, rồi cáo từ một cách ý tứ.

- Bà vừa nói hoan nghênh, hoan nghênh gì đấy?

- Bà xem, trí nhớ tôi tồi quá chừng. - Giai Lập vừa nói vừa mở ví ngọc ra lục tìm và nói khẽ:

- Cậu lúc nãy vừa đưa tôi tấm danh thiếp, vậy mà chỉ một thoáng, tôi đã quên mất họ tên cậu ta.

- Họ Lê, Lê Thiên Lập. Cậu ta vừa từ Hàn Quốc về.

- Sao bà biết cậu ta rõ thế?

- Chú cậu ta là tư lệnh Lê Thiết, bạn lâu năm của ông Phùng bí thư nhà tôi. - Nói tới đây bà còn nhấn giọng. Bà Phùng vốn có tính thích khoe khoang về sự giao thiệp với tầng lớp cao sang. Có người chỉ mới quen, bà đã dương dương tự đắc khoe là bạn thân giao. Trong giới xã giao Giai Lập đã gặp không ít trường hợp tương tự, thôi thì cứ mặc họ tha hồ bốc phét...

- Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy về bộ ta ngay. Nhờ có ô dù, chưa chi đã được xuất ngoại. Cậu ta mới về nước gần đây thôi - Bà Phùng tuân một tràng như súng liên thanh - Thế hệ trẻ bây

giờ rất giỏi luồn lọt, hẳn biết Trương vụ trưởng là nhân vật đang nổi, cho nên đã tìm đến cầu thân.

Trong quan trường, dựa vào sự quen thân, cũng là chuyện thường tình. Như bà Phùng vậy, lúc nào cũng bình phẩm hết người này đến người nọ, thực ra bà cũng suốt ngày vận động chỗ này chỗ kia để tìm cách cho chồng được xuất ngoại. Chưa tính các khoán, nguyên tiền lương ở nước ngoài dù sao cũng cao hơn. Bà Phùng về nước đã hai năm rồi, vốn liếng ký cóp chắc đã chi sạch sành sanh. Sở dĩ bà đi lại thân thiết với nàng chẳng qua cũng vì nàng có cái để lợi dụng. Bà ta những mong nhờ nàng, Đại Nhạc sẽ nói hay cho ông chồng mình với cấp trên.

CHƯƠNG 2

Rút mấy tấm danh thiếp từ trong ví ra, Giai Lập ném tất cả vào trong tủ hóa trang cùng với nhiều danh thiếp và thiệp mời khác. Lúc ngoảnh nhìn lại, ba chữ Lê Thiên Lập in ngay trên danh thiếp đập vào mắt nàng như khiêu khích. Không cần nhìn thêm, nàng đã nhớ: ngoài tên in theo thể chữ Tống, bên phải có dòng chữ nhỏ bộ x. Mặt trái in tên bằng tiếng Anh Tyrone với Thiên Lập có âm tương đồng. Cái tên Thiên Lập có vẻ quen quen, bởi vì Lập kia trùng với Lập này của nàng.

Nàng cũng có tên tiếng Anh là Shirley, do cha nàng đặt. Shirley đồng âm với Chiêli (cách phát âm tiếng Trung quốc: Chiêli tức là Giai Lập - ND) hay ngược lại? Tên nào được đặt trước nàng cũng không rõ.

Dù là Chiêli hay Shirley thì cả hai cái tên đó đều đẹp, còn bản thân nàng không thể coi là người đàn bà đẹp. Ngay mười năm về trước khi mới kết hôn với Đại Nhạc cũng vậy, nhưng ở nàng có khí chất độc đáo. Đặc biệt trong môi trường xã giao, do có biệt tài về điểm trang nàng tỏ ra là người đàn bà xuất chúng. Giai Lập là người có khiếu thẩm mỹ, không đuối theo thời trang. Tài năng và kinh nghiệm đã giúp nàng có phép ảo diệu trong cách đối nhân xử thế, nàng nói năng giữ lễ, bao giờ cũng gây được thiện cảm với mọi người. Nổi bật nhất ở đôi mắt nàng, đó là cặp mắt có thần thái thâm trầm, luôn lộ vẻ vui tươi. Bất thần có lúc ánh mắt ảm đạm, nhưng chỉ một thoáng trở lại thần thái như cũ. Hoàn cảnh gia đình

đã làm cho tài năng của nàng được phát triển nhiều mặt: về âm nhạc, nàng biết chơi piano, guitar, về thể thao nàng biết bơi lội, chơi quần vợt, cả đến khiêu vũ, lái ô tô nàng cũng tỏ ra xuất sắc. Nói đúng ra, sự thành đạt của ông chồng, một nửa là nhờ vào công bà vợ. Sự nghiệp Đại Nhạc phát triển thuận lợi được như ngày nay, chính nhờ sự hỗ trợ không thể phủ nhận được của Giai Lập.

Sau cuộc rượu, cánh đàn ông liên hoan riêng với các vị khách ngoại quốc, cánh đàn bà cũng chẳng chịu ngồi không. Như chùm sao vây quanh trăng rằm các bà xúm quanh Vu phu nhân, kéo nhau đến biệt thự họ Vu xoa mặt chực. Chơi bài ở đây không mang tính chất cờ bạc, cốt lấy lòng bà Vu, mọi người dâng chút đỉnh cũng chỉ như "chim sẻ rĩa cánh" mà thôi. Giai Lập vốn không thích chơi những trò này, do chút tính thơ mộng thời trẻ còn rơi rớt lại trong tâm hồn nàng, cho nên ngồi trước canh bạc, nàng cảm thấy thật vô vị. Nhưng may được Vu phu nhân sủng ái kéo nàng vào cuộc, tất nhiên nàng cũng cảm thấy vinh dự. Khi gọi điện về nhà nàng nghe tiếng ồ ồ của thằng con mười lăm tuổi vang trong ống nói, giọng nói tuy đã thay đổi, nhưng vẫn mang chất trẻ con. Nàng không sao quên nổi hình ảnh thằng con lúc nhỏ, khi nàng ra nước ngoài, mặc cho bà ngoại hết sức dỗ dành, thằng bé vẫn gào khóc ầm ĩ để đòi đi theo, đến khi nàng về nước, thằng con lúng túng vịn vào mấy ngón tay, ngây người ra như đứng trước mặt kẻ xa lạ. Con người hoàn toàn bất lực trước thời gian, mọi cảnh tượng hã còn như nóng bỏng, vậy mà thoát đã bao nhiêu năm trôi qua. Khi con gọi trong ống nói:

- Mẹ Oi. - Cậu hỏi nàng đang ở đâu, lúc đó nàng mới tin rằng đúng là thằng con trai mình đang nhận điện thoại:

- Thiên Uy, mẹ không về ăn cơm, bố con cũng vậy. Các con ở

nhà cho ngoan nhé.

Nàng căn dặn con hết như lúc chúng còn thơ, chỉ thiếu câu: "Mẹ sẽ mua kẹo về cho các con". Nhưng thằng con nay không còn chỉ biết vâng dạ, dặn mẹ mua sôcôla hay bánh gatô, trái lại, cậu càu nhàu:

- Mẹ lại ăn cơm ở nhà người ta à?

Nàng vừa bực mình vừa áy náy. Trong cả một tuần lễ, nàng ăn cơm ở ngoài nhiều hơn ở nhà. Các con đi học suốt ngày, đến khi nàng thù tạc xong trở về, chúng đã đi ngủ. Ngày hôm sau, tinh mơ chúng đã vào trường.

- Mẹ Oi, mấy giờ mẹ về? - Tuy thất vọng, Thiên Uy cố hỏi thêm với niềm hy vọng mới.

- Có việc gì đấy? - Nàng trù trù, vả lại sớm hay muộn còn phải tùy mọi người, chính nàng cũng không làm chủ được.

- Con muốn mua mấy thứ, con...

- Con cứ kê k hai trên giấy đi, mẹ chả nhớ được đâu. - nàng cắt ngang lời con. Mọi người đang chờ, nàng không thể nghe nó kể con cà con kê được.

Khi nghe tiếng chào tạm biệt, nàng bỗng thấy thiếu một cái gì:

- Alô, Thiên Uy oi, em con đâu?

- Ở trong buồng nó.

- Em con đang làm gì?

- Không biết ! - Cậu đặt ngay ống nghe xuống.

Giai Lập những tưởng gọi xong điện, mình sẽ yên lòng, không ngờ giờ đây nàng cảm thấy bồn khoăn hơn. Nàng không để ý lời trách móc của con, nhưng nàng bị ám ảnh bởi giọng nói thù địch của Thiên Uy đối với em gái mình.

Thù địch ư? Nói vậy thì quá, nhưng quả thực thằng anh thiếu tình thương yêu đối với em gái mình. Những gia đình có một trai một gái, ai cũng cho là điều mỹ mãn. Hễ gặp Thiên Uy và Thiên Nhu - hai nụ hoa chớm nở, ai cũng phải hâm mộ người mẹ trẻ. Ngay cả Lê Thiên Lập cũng chả vừa mới ca ngợi nàng trong buổi tiệc rượu là gì? Thật ra chỉ có mình nàng mới hiểu hết sự xa cách giữa hai anh em chúng. Cứ như giọng nói trong điện thoại, khi nhắc đến em, thằng anh tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt làm sao. Giả dụ Thiên Nhu nhận điện nghe mẹ nhắc đến anh, rất có thể cũng có một thái độ y hệt như vậy.

Không hiểu gia đình nhà người ta thế nào, thường thường mỗi lần nhắc đến chuyện con cái, bạn bè đều ca thán về sự bất hòa giữa các con. Giai Lập không hiểu nổi vì lẽ gì, nàng vẫn tưởng rằng đã là anh em tất phải thương yêu nhau chứ, Giai Lập chỉ có một người anh, nhưng hơn nàng mười tuổi. Lúc nhỏ, hầu như nàng ít khi ở gần anh, sau này anh nàng đi học ở Mỹ, lấy vợ và ở lại bên đó luôn. Hai năm trước, lúc mẹ mất, anh nàng có về một lần, nhưng chỉ ít ngày anh đã đi ngay. Lúc nhỏ, nàng hằng ao ước có anh em để bầu bạn, cho nên Thiên Uy ra đời ít lâu thì nàng để thêm Thiên Nhu, nàng vẫn tưởng rằng sẽ bù đắp được nỗi ân hận của mình lúc nhỏ. Nhưng, sự thật thì khác hẳn, Thiên Uy với Thiên Nhu chẳng những không thể bầu bạn cùng nhau, trái lại còn thù địch nhau nữa. Hễ có điều gì bất đồng, hai anh em tranh chấp đến cùng. Giai Lập thường nghiêng về Thiên Nhu, dù sao thằng anh cũng nên nhường nhịn con em. Còn mẹ nàng chỉ một mực bênh vực Thiên Uy, có lẽ đó là nguyên nhân gây ra mối

bất hòa giữa hai anh em chúng.

Nàng từng lo buồn về anh em chúng, còn mẹ nàng chẳng lấy làm điều: "Trẻ thơ đùa nào mà chả thế, ngày trước anh con cũng hay trêu chọc con đó thôi. Khi nào lớn lên, tự khắc chúng sẽ biết thương nhau".

Nay bà ngoại đã mất, quan hệ hai đứa có khá ra, ít tranh chấp hơn, nhưng tình cảm giữa chúng càng thêm lạnh nhạt, chúng đối xử nhau như những người xa lạ.

CHƯƠNG 3

Đại Nhạc về tới nhà khi Giai Lập cũng vừa về được một lúc. Vào phòng ngủ anh có nghe tiếng nước máy chảy nhẹ trong buồng tắm. Tới trước cửa phòng tắm anh lên tiếng gọi Giai Lập. Nàng đáp lại với giọng hơi hoảng hốt, y như những lần anh giục giã nàng trước khi đi dự tiệc. Anh hơi mỉm cười, nếu như đẩy cửa, hẳn là nàng sẽ rú lên, vội vàng trốn trốn tránh tránh, lấy tay che tấm thân trần. Hồi mới cưới, nàng vẫn làm như vậy. Ngày nay, anh đã thông thuộc mọi chi tiết trong người nàng, vậy mà vẫn cố tình làm ra vẻ bí mật, nàng cứ tưởng làm như vậy sẽ tạo được sự hấp dẫn. Tiếc thay giọng nói và các cử chỉ của nàng đối với chàng không còn chút hấp dẫn nào nữa. Con cái đã lớn cả rồi, việc gì cứ phải làm như gái to?

Công việc trong một ngày quả là căng thẳng, anh thở phào. Tháo cravat, cởi áo sơ mi, vừa định treo lên mắc áo, tắm gương hóa trang làm anh chững lại. Anh ghé sát vào gương đưa tay sờ sờ dưới cằm, thấy râu đã mọc ra tua tủa. Đáng ghét thật, lúc chiều vừa cạo xong, giờ đã lại trời ra. Dưới ánh đèn, những sợi râu dưới cằm làm anh thấy mình già đi nhiều. Thứ ánh sáng đó vốn dĩ không thích hợp với sắc mặt mệt mỏi sau một ngày làm việc. Giữa đám râu đen, lốm đốm những sợi màu tro, đặc biệt những sợi trắng cứ lấp lánh dưới ánh đèn gai cấn. Anh nhúu lông mày một cách khắc khổ, công việc bận quá, chứ với tuổi anh, râu tóc đã làm gì đến nổi bạc sớm thế.

Nghĩ đến tuổi tác, anh không khỏi giật mình. Mới ngày nào đó mà nay đã ngoài tứ tuần. Khi bình tâm nghĩ lại thấy cũng phải thôi, chẳng cứ tuổi tác, ngay cả thế giới này mọi thứ đều biến đổi theo thời gian. Trước kia, anh trẻ trung thật, nhưng địa vị lúc đó còn thấp kém. Trải qua một thời gian dài cố công phấn đấu, sự nghiệp ngày càng đi lên, con cái đã cao gần bằng anh. Mọi thứ đều tiến triển, lẽ nào tuổi tác lại cứ đứng nguyên tại chỗ.

Đại Nhạc mỉm cười anh vốn không hay lo những điều vô bổ. Hoàn cảnh sống thời thơ ấu đã hình thành ở anh cách sống thiết thực. Nhà đông anh em, trong số bảy người, anh thứ ba, trên có anh chị, dưới có em trai em gái. Với vị trí đó, tất nhiên anh không được cha mẹ yêu nhiều. Nhưng anh có tính hiếu thắng, khéo chiều người lớn tuổi. Mọi việc anh làm đều vị kỷ, song bề ngoài, anh tỏ ra đường đường chính chính vì nghĩa lớn. Anh bẩm sinh là con người nhiệt tình, nhưng bầu nhiệt huyết của anh dễ bị lung lạc bởi những lợi ích trước mắt.

Anh yêu các con, nhưng anh còn yêu sự nghiệp của mình hơn. Với cách nhìn đời thiết thực, anh cho rằng con cái lớn lên sẽ cao chạy xa bay, chỉ có sự nghiệp là gần với mình suốt đời. Như anh, chưa hề tận hiếu với cha mẹ, vậy thì anh cũng không đòi hỏi sự đền đáp của con cái đối với mình. Chính vì nhiệt thành với sự nghiệp, hằng ngày anh bận túi bụi, dậm ra sống xa cách các con. Có lúc anh muốn tìm cách gần bó tình cảm với con cái nhưng không ngờ quan hệ giữa con người cũng giống như các linh kiện trong cỗ máy, lâu ngày không xử dụng, đến khi phát động guồng máy không thể chạy đều và trơn tru được. Anh gọi các con đến, định trò chuyện thân mật giữa cha con, đến khi ngồi bên nhau, cha con không biết nói chuyện gì với nhau. Thiên Nhu là con gái thường đi theo cha, tính tình nũng nịu, làm cho bầu không khí giữa hai cha

con ấm áp, êm dịu hơn. Còn với Thiên Uy thì khác hẳn, nó đứng trước mặt anh ngây như phỗng, thiếu tính hoạt bát của đứa trẻ. Thấy thế, anh bất giác thở dài, muốn chỉnh đốn đôi điều, song thấy trái với nguyện vọng cha con chan hòa với nhau, rút cuộc anh đành khoát tay cho nó đi lui ra.

Dạy dỗ con cái là việc của đàn bà. Ấn tượng về người cha làm quan ini sâu trong ký ức của anh. Những khi nhàn rỗi ở nhà, nét mặt cha anh bao giờ cũng nghiêm nghị, lạnh băng. Ông rất ít khi nói chuyện với con cái, mọi trách nhiệm nội trợ khoán trắng cho mẹ anh. Do đó, anh có tâm lý nể sợ cha, coi thường mẹ. Đôi khi anh cũng nhắc Giai Lập cách dạy dỗ con cái, song thâm tâm anh cũng cảm thấy trách nhiệm của người đàn bà hiện đại to lớn quá. Trước kia, mẹ anh không bao giờ hỏi đến công việc của cha anh, dĩ nhiên ngày nay anh cũng không thích Giai Lập can thiệp vào công việc của mình, song anh đòi hỏi nàng tham gia các hoạt động trong giới xã giao để có lợi cho sự tiến thân của mình.

Kể ra, nàng cũng khá bận, cho nên phòng ngủ lúc nào cũng bừa bãi. Người đàn bà trước khi ra khỏi nhà, các thứ rối bời, đến lúc trở về, người mệt nhoài chả thiết thu dọn nữa. Vả lại, Giai Lập lớn lên trong sự nuông chiều, cho nên có hơi biếng nhác một chút. Kia, như một việc làm chỉ tiện tay thôi như đóng ngăn kéo tủ chẳng hạn, vậy mà nàng cũng không chịu nhắc tay ngọc lên một chút.

Vừa định đóng ngăn kéo thì Giai Lập từ trong buồng tắm ra. Nàng mặc áo ngủ bằng voan màu mỡ gà, bóng nàng hiện lên trong gương đầy vẻ quyến rũ, nhưng Đại Nhạc không chút để ý, chỉ nhìn chăm chăm một vật trong ngăn kéo.

- Từ đâu em có tấm danh thiếp này nhỉ? - Giai Lập ghé mắt

vào, thì ra danh thiếp của chàng trai nàng gặp trong tiệc rượu. Qua thái độ, nàng hiểu ngay đó là một người không đáng cho Đại Nhạc để mắt tới.

- Chính cậu ta đưa cho em còn bảo rằng hôm nào sẽ đến thăm vợ chồng mình, anh ạ.

Như không nghe thấy nàng nói gì, anh lấy tay búng tấm danh thiếp một cái như vứt một phế vật. Anh định búng vào ngăn kéo, do lơ đãng tấm danh thiếp rơi tọt xuống sàn.

Đại Nhạc đi treo áo, Giai Lập chải tóc trước gương, không thèm nhặt tấm danh thiếp lên.

Hai vợ chồng trao đổi vài ba câu chuyện về ván bài, tiệc rượu. Khi Đại Nhạc đi vào phòng tắm, Giai Lập đứng lên rời khỏi tủ hóa trang, chân dẫm lên danh thiếp, nàng nhìn xuống chứ không nhặt lên. Nàng hỏi:

- Anh có quen cậu ta không? Cậu Lê Thiên Lập ấy mà.

Đại Nhạc ừ hử, trả lời nhạt nhẽo:

- Hắn sẽ về làm dưới trướng anh.

Đại Nhạc đi tắm, nàng xếp quần áo, nhớ lại câu chuyện thi phi của bà Phùng, nàng mỉm cười một mình. Suy cho cùng lời bà Phùng cũng có cái lý của nó.

Vô tình chân nàng lại dẫm lên tấm danh thiếp lần nữa nhưng nàng không để ý.

Sau đó, đầy tớ dọn dẹp phòng ngủ, quét luôn tấm danh thiếp Lê Thiên Lập với đồng rác trong phòng.

Ít lâu sau, vào một ngày chủ nhật, chàng trai kia xuất hiện

trong phòng khách biệt thự nhà họ Trương.

CHƯƠNG 4

Ngày chủ nhật trời đẹp, phố phường rộn ràng, bến xe khách đứng chờ đông hơn ngày thường.

Tay cầm sách, Thiên Uy đi tha thẩn một mình trên hè. Đã gần giờ Ngọ, nhẽ ra lên xe về nhà, song hơi người ngọt nhạt, vả lại kim đồng hồ đeo tay mới chỉ 11 giờ 25 phút, vậy thì cũng chả vội gì, cậu không chen nữa.

Thiên Uy đi trên vỉa hè lòng mày hơi nhúu lại đầu cúi xuống, vẻ ủ rũ. Tâm trạng cậu không giống ngày chủ nhật, không giống một ngày ánh nắng chan hoà, không giống tâm trạng trong sáng của một người bình thường.

Cậu thầm trách mình vì tâm trạng u ám đó chính từ mình gây ra.

Ngoảnh nhìn lại ngôi nhà thờ đã lùi lại khá xa, cây thập tự trên nóc chỉ còn lấp ló giữa ngọn cây. Các con chiên đã ra về hết, nhưng tâm hồn cậu vẫn vương vấn hình bóng người áo trắng váy đen - bộ đồng phục học sinh.

Hôm nay, Tào Thục Phân mặc váy Âu bằng vải hoa lẫn tăn, nổi bật những đường nét uốn lượn. Bây lâu cậu không để ý, hôm nay cậu mới nhận ra bộ ngực nở nang nổi bật của cô ta. Cậu không dám để mắt nhiều, nhưng cậu thấy lồng ngực ngọt thở, đầu vầng mắt hoa.

Đi tìm Tào Thục Phân với khí thế của kẻ đang hòn dỗi, giờ

đây ra về không được việc gì, Thiên Uy giận mình vừa bốc đồng, vừa dững cảm chưa biết chuyện sẽ thành hay bại, nhưng nửa vời như vậy thật là nhục nhã.

Thiên Uy với Tào Thục Phân học cùng trường. Nhưng do cách biệt trai với gái, hai người lại không cùng lớp, phòng học Thục Phân xa tít tắp đằng kia, giờ tan học mỗi người mỗi ngả, cho nên hầu như hai người rất ít khi gặp nhau. Mỗi lần tan học, cô phóng xe đạp ra về, chiếc váy đen bay bay, trong con mắt Thiên Uy, cô ta có một vẻ đẹp khó tả. Những năm trước, cậu không để ý, mãi năm ngoái cậu mới nhận ra điều đó. Sáu năm tiểu học, bạn cùng lớp với vô khối con gái, nhưng cậu không chút thiện cảm, thậm chí còn ác cảm nữa kìa, chính cô giáo đã gây ra sự thù địch giữa các học sinh, thường khích động sự cạnh tranh học tập giữa các học sinh nam với nữ. Mặt khác, mỗi ác cảm đối với em gái khiến cậu thấy bọn con gái khó thương thế nào ấy. Lên học sơ trung, kiến thức mở rộng ra, chất lượng học sinh xấu tốt tách bạch. Có những cậu bạn hay kể chuyện tiểu lâm tục tũ, thường chuyền tay nhau những tranh ảnh và sách báo dâm ô. Điều đó làm cậu vừa xấu hổ, vừa tò mò. Không học cùng lớp với bạn gái cho nên không cần mỗi ác cảm do cạnh tranh trong học tập. Trong mắt Thiên Uy, bọn con gái hay khóc nhè, mách lẻo ngày trước nay bỗng trở nên bí hiểm, bộ tóc ngắn tôn gương mặt càng thêm sáng sủa, vẻ duyên dáng, nét yêu kiều của bọn con gái đây sức hấp dẫn. Tiếc rằng lớp học giữa trai và gái cách nhau xa quá, cậu chỉ có thể ngắm nhìn chứ không thể với tới.

Lên năm thứ hai sơ trung, Thiên Uy thấy mình già dặn ra, nhìn lại bọn năm thứ nhất cậu thấy chúng nó non nớt quá. Học sinh năm thứ ba phải lo thi tốt nghiệp cấp sơ trung, cho nên mọi hoạt động trong trường do học sinh năm thứ hai đảm nhiệm. Thiên Uy có chân trong đội bóng, là biên tập viên

trong ban biên tập báo trường. Thừa hưởng di truyền của bố mẹ, trí lực cậu khá cao, trong học tập cậu không để người lớn phải bận tâm. Tuy nhiên, năng lực văn chương của cậu không được loại xuất sắc, vậy mà không hiểu từ đâu, hứng lên, cậu cũng làm đôi ba vần thơ và cũng được đăng lên báo trường, từ đó nổi chút danh tiếng. Trong ban biên tập, có cô bạn gái cũng hay làm thơ.

Tào Thục Phân là một nữ sinh nhan sắc hết sức tầm thường. Mặt to, vuông chần chần, ngũ quan bé tí, đôi mắt bé húp húp, trông đến là quê, nhưng tài hoa về văn chương đã tô điểm vẻ đẹp cho cô. Có bài thơ của Tào Thục phân khiến Thiên Uy hết sức cảm phục, từ đó cậu để ý và thường kiếm có trò chuyện. Tiếc thay mỗi lần gặp mặt, cậu căng thẳng đến nỗi như người phạm lỗi. Mặc dù đã chuẩn bị từ trước, khi gặp mặt cậu vẫn ấp a ấp úng, lời lẽ không đâu vào đâu, thành ra cậu trở nên một diễn giả vô cùng kém cỏi. Trong ân hận, cậu tự động viên và hứa hẹn đến một dịp khác.

Hôm nay, cậu không có ý định đi tìm Tào Thục Phân. Sáng chủ nhật thật buồn tẻ, bố không đi làm, nhẽ ra cậu có thể ngủ trưa thêm nhưng bạn gái đến tìm Thiên Nhu, chúng cười nói huyền thuyên trong buồng ẩm ỉ khiến cậu buồn bực, càng cảm thấy cô đơn không chịu nổi. Thôi thì ra ngoài phố cho thoáng, thuận tay cầm quyển lý hóa, cậu đi tìm thằng bạn có biệt hiệu "khỉ ranh".

Khỉ Ranh ở trong ngõ dân nghèo, nhà xây kiểu tạm bợ. Với đồng lương tối thiểu của một viên chức nhỏ, ông bố phải nuôi năm anh em cậu, quả là vất vả. Do thiếu dinh dưỡng thành thử Khỉ ranh còi cọc, nhưng tính tình tinh nghịch hồn nhiên, cậu thích nói đùa mọi người, nhưng cũng sẵn sàng chấp nhận mọi lời trêu chọc.

Thiên Uy có tờ bạc năm chục, đó là tiền tiêu vặt trong ngày chủ nhật. Thiên Nhu cũng có một tờ y như vậy, mẹ cho rằng thế mới công bằng. Kỳ tình chả công bằng tí nào, Thiên Nhu ít hơn một tuổi, có gì nó cũng được nhận tiêu chuẩn như cậu?

Thiên Uy đưa tay sờ sờ túi áo, tờ bạc mới toanh mẹ vừa cho đem qua phát ra tiếng kêu khoái tai. Tối qua mẹ lại thù tạc đến tận khuya, cậu đã đi ngủ, mẹ đặt tờ bạc trên bàn, đó cũng là một nếp quen từ lâu. Những khi mẹ quên, tuy điều này hiếm khi xảy ra, cậu sẽ lấy tiền chỗ bà quản gia. Trước đây, sáng chủ nhật cậu thường học bài ở nhà, lên năm thứ ba bài vở căng hơn, nhưng thần kinh cậu lại dẫn ra, không sao tập trung tư tưởng để học bài được. Mặc dù phòng ngủ Thiên Uy khá rộng, cậu vẫn cảm thấy bí bí, ngột ngạt và chật chội.

Hoàn cảnh gia đình Khi ranh không cho phép cậu ta có số tiền to để tiêu vặt. Bố mẹ nó thích bạn bè rủ nó cùng học, nay Thiên Uy tay cầm sách đến, hẳn bố mẹ nó sẽ sẵn sàng cho chúng đi với nhau. Số tiền đó chi tiêu ra sao, để khi gặp nhau hăng hay.

Đúng chín giờ, khi ranh đã quần áo chỉnh tề, Thiên Uy chưa kịp mở mồm, cậu đã láu táu nói ngay:

- Cả nhà tao đi ăn sáng rồi đi xem xi- nê, mày ạ!

Các em nó là một lũ khi con. Trong gian nhà xấu xí kia lúc nào cũng chứa đầy âm thanh. Bố khi ranh là con vượn già, ông ta gầy nhom lưng gù, mặt hằn sâu nhiều nếp nhăn, nhưng đó là những nếp nhăn biết cười, đâu như bố cậu, mặt lúc nào cũng nghiêm đến phát sợ.

Mẹ khi ranh là hắc tinh tinh, bà ta vừa đen vừa to khỏe, ăn mặc chẳng những không mốt, còn quê mùa nữa là khác.

Nhưng bà ta đúng là một người mẹ, không như mẹ cậu, khi nào cũng trang điểm như bông hoa lòe loẹt. Lúc còn nhỏ, có lần mẹ đến tận trường đón cậu, bạn bè đua nhau gọi: "Thiên Uy oi, chị đằng ấy đến kia kìa!". Thiên Uy chẳng những không thấy tự hào, trái lại cậu thấy ngượng ngượng là. Cho dù các bạn khen mẹ cậu trẻ trung, nhưng cậu chỉ ao ước mình có người mẹ luống tuổi. Đã là người mẹ, phải để cho con cái cảm thấy đó là chỗ dựa ấm cúng và nhân từ thực sự, như bà ngoại chẳng hạn. Mẹ, chứ có phải là vật trang sức đâu.

Thấy bạn lộ vẻ thất vọng, Khi ranh nhảy cẫng lên, kéo tay Thiên Uy:

- Này hay đi chơi với chúng mình nhé?

Thiên Uy lắc đầu, tuy cậu có thể sử dụng số tiền riêng khỏi tốn kém của nhà người ta, nhưng dù sao cậu cũng không muốn chen vào gia đình đầm ấm của người khác.

- Cậu đi đâu bây giờ? Nhìn sau lưng Thiên Uy, Khi ranh cảm thấy áy náy.

- Đi thăm bạn. - Thiên Uy trả lời băng quơ cho qua chuyện, cậu định quay về nhà.

- À, đi thăm Tào Thục Phân chứ gì?

Mặt Thiên Uy hơi đỏ. Vì coi Khi ranh là thằng bạn thật sự, cậu đã thổ lộ chút tâm sự, dù sao nó cũng không nên kê kích mình như vậy.

- Đúng thế, thì đã sao nào? Thiên Uy cố tình nói to.

- Cậu chỉ nói phét thôi, tớ biết!

Thiên uy nổi tự ái, ra khỏi ngõ, cậu không quay về nhà nữa.

Tuy biết chỗ ở của Tào Thục Phân, nhưng Thiên Uy chưa hề tới đó lần nào. Nay bị Khỉ ranh kích, máu "anh hùng" nổi lên, cậu đến thẳng nhà cô ta.

- Chị em đi nhà thờ rồi anh ạ. Nhà thờ lớn kia kìa. - Em gái Tào Thục Phân đưa tay chỉ xa xa trước mặt.

Thiên Uy vừa lau mồ hôi vừa cảm ơn cô bé tốt bụng. Ủ, có phải con gái đưa nào cũng khó thương như Thiên Nhu đâu nhỉ.

Cậu đi thần thờ vòng quanh nhà thờ, màu "anh hùng" ban đầu đã xẹp mất đôi ba phần, cậu chưa vào nhà thờ lần nào, và lại cũng không muốn vào, với nhà thờ cậu có một khoảng cách khá xa. Năm xưa, tuy ông ngoại nhiều năm trời làm lãnh sự Ở nước phương Tây, nhưng tín ngưỡng vẫn không thay đổi. Gặp khi tết nhất, ông bà ngoại vẫn giữ truyền thống kính tổ tiên, nghênh tiếp chủ thần. Còn bố mẹ cậu bận túi bụi suốt ngày suốt tháng, họ chỉ tin ở bản thân mình thôi. Thiên Nhu học ở trường đạo, lúc cao hứng cô ta cũng hát đôi ba câu thánh ca, nghe đến là ớn, thành ra ở Thiên Uy chút thiện cảm còn lại đối với đạo thiên chúa thế là tiêu tan nốt.

Từ trong giáo đường, vẳng ra tiếng giảng đạo ề à ngân nga. Tuy không nghe rõ, nhưng âm thanh đều đều đã xoa dịu thần kinh cậu. Để tránh những đôi mắt tò mò, cậu giở sách ra, tựa lưng vào thân cây. Thực ra, cậu chả trông thấy chữ nào trên trang sách, nóng lòng mong sao buổi lễ chóng kết thúc.

Gặp cô ta sẽ nói sao đây? Tất nhiên phải chào cái đã rồi nói rằng đã lâu không gặp nhau.

Không ổn! Chiều qua lúc tan học, mình vừa giáp mặt với cô

ta. Hay cứ nói thẳng rằng mình đang chờ cô ta, nếu cô hỏi chờ làm gì, mình sẽ trả lời thẳng có chuyện muốn giải bày.

Rất có thể cô ta nhận lời, mình sẽ nói ngay nơi đây không phải chỗ tâm tình, mình sẽ mời cô ta đến hiệu kem.

Trong một góc kín đáo tại hiệu kem, hai người ngồi đối diện nhau tâm sự, xem ra cũng khá giống những câu chuyện ba hoa chích chòe của tụi bạn đấy chứ. Còn cậu sẽ ghi lại áng văn chương lâm ly về mối tình này. Bản thảo trong óc đã thuộc lòng, nhưng đến khi gặp Tào Thục Phân, bao nhuệ khí hầu như biến mất, cậu đã định đánh bài chuồn, may sao còn chút dũng khí rơi rớt để đưa chân cậu bước lại gần Tào Thục Phân.

Thục PHân không khỏi ngạc nhiên, đứng sững sờ, dưới ánh nắng chói chang, đôi mắt tí hí híp lại như sợi chỉ đang nhìn cậu thăm dò. Trong lúc căng thẳng, cậu vẫn còn kịp nhận thấy đôi mắt húp híp kia cực đẹp, tỏa ánh hào quang của trí tuệ.

Thiên Uy luống cuống quên mất lời chào hỏi, cô ta hỏi ngay:

- Đàng ấy cũng đi nhà thờ ư?
- Không!
- Thế đàng ấy đến tìm mình đấy hả?
- Không! Thiên Uy không quen nói dối nhưng để dấu sự ngượng ngùng lúng túng, cậu buột miệng:
- Tớ tình cờ đi qua đây.
- À! Tào Thục Phân thở hắt ra chứng tỏ cô ta cũng đang căng thẳng, hồi hộp. Nhưng về ngoài tỏ ra lão luyện hơn, cô nói:

- Vậy thì chào bạn nhé!

Tào Thục Phân ôm quyển thánh kinh, chạy dồn lên mấy bước, làm như sợ Thiên Uy tóm cổ cô ta rồi trở lại. Cô ta đi thẳng không ngoái đầu lại.

Thiên Uy cúi đầu bước thẫn thờ vừa xấu hổ vừa ân hận.

Cậu sợ gì vậy? Đã sợ thì sao lại còn thách thức với Khi ranh?

Chủ nhật, nhẽ ra không nên đi tìm Tào Thục Phân, cũng chẳng nên đi tìm Khi ranh. Nếu không vì gia đình lạnh lẽo đến nỗi sợ, cậu cũng chẳng phải đi chơi loăng quăng vô vị như vậy.

Ngày chủ nhật, gia đình người ta đầm ấm, kéo cả nhà đi chơi đó đây, Thiên Uy chẳng bao giờ được hưởng cảnh gia đình vui vẻ. Giả dụ bà ngoại còn sống, ngày chủ nhật thế nào bà cũng sang đón đem cậu đi xem phim, làm những thức ăn cậu ưa thích. Bà ngoại luôn luôn chăm sóc tình cảm cậu, không bao giờ để cậu phải sống cô đơn thui thủi một mình.

Từ ngày bà ngoại mất, cậu trở nên cô độc. Mặc dù bố mẹ song toàn, giữa cậu và những người ấy vẫn có một khoảng cách xa vời.

CHƯƠNG 5

Xe kiệu đâu rồi nhỉ, chắc bố đi rồi. Trong phòng khách, mẹ đang tiếp ai đó. Đang định lảng lảng lui vào phòng riêng, không ngờ bị mẹ gọi giật lại:

- Thiên Uy ơi, con vào đây nào.

Giọng nói đến là ngọt ngào, cứ như bà ta là người mẹ hiền từ nhất thế gian này. Giọng bà ngoại tuy già nua, nhưng chứa chan tình thương yêu chân thành.

Thiên Uy vừa bước tới ngưỡng cửa, khách đã vội đứng dậy, dáng ngay ngắn, cũng kính rất mực. Cậu ngưỡng ngưỡng không dám nhìn kỹ người khách lạ.

- Thiên Uy con, đây là... Giai Lập cười cười nói - Nên xưng hô thế nào nhỉ? Gọi là Lê An Khấn sợ làm anh già mất, gọi anh Lê thì lại hóa bất kính.

- Thế nào cũng được, thôi cứ để em gọi tôi là anh Lê thì hơn, dù sao với ngài vụ trưởng, tôi vẫn là kẻ hậu sinh.

- Em chào anh Lê ạ. - Thiên Uy cúi đầu chào để đáp lại sự cung kính của anh ta. Quả thật, trên đời lại có người cam lòng làm kẻ hậu sinh của người khác. Anh ta cao thế kia, khi cười nếp nhăn hằn rõ ở đuôi mắt xem ra cũng xấp xỉ tuổi mẹ.

- Thiên Uy, Thiên Lập, hai cái tên có vẻ ngang hàng nhau..Ồ, xin lỗi, tôi đùa cho vui thôi, ông Lê chớ giận tôi nhé.

- Phu nhân cứ gọi thẳng tên tôi thì hơn. - Thiên Lập quay sang nói - Thiên Uy đáng oai vệ lắm, giống ngài vụ trưởng, còn cô em đâu ạ?

- Em nó đi học piano chỗ bà xờ, chắc cũng sắp về, mời ông ngồi, xinh đừng khách khí. - Giai Lập quay sang nhìn Thiên Uy.

- Sáng sớm con đi đâu? Mặt mũi đỏ bừng thế kia?

Thiên Uy đứng im, lấy mu bàn tay chùi mặt, thấy mẹ nhắc nhở, cậu nhớ lại câu chuyện không vui vừa rồi.

- Kìa, mùi soa đâu? Sao lại lấy tay chùi mặt thế kia.

Cậu vẫn lặng thinh, mặc kệ mùi soa trong túi quần. Thiên Uy tỏ ý bất bình khi thấy mẹ coi mình như trẻ nhỏ trước mặt người lạ.

- Cuốn sách thế kia, chả hỏng mất sách ư?

Thiên Uy đưa hai tay ra sau lưng, nhưng vẫn cuốn sách lại, để biểu thị sự bất bình.

- Đài Loan nóng thật! - Thiên Lập lái câu chuyện - Ở Hàn quốc, khi hậu mùa thu đã mát rồi, phu nhân ạ.

- Tôi chưa đến Hàn quốc bao giờ, nhưng có sang Nhật. Ở đó, ngày này cũng đã mát lạnh rồi.

- Phu nhân từng ở Philippin, bên đấy chắc nóng hơn Đài Bắc ta nhỉ?

Nhân lúc hai người bàn luận về khí hậu, Thiên Uy liền lặng lẽ rút lui. Cậu rất ghét nhắc đến chuyện ở nước ngoài, đặc biệt là Philippin, chính nơi đó đã khiến bố mẹ bỏ rơi cậu suốt

bốn năm liền.

Ném sách lên bàn, Thiên Uy ngồi xuống ghế, gác hai chân mang đôi giày đầu bụi lên bàn học. Bàn kê bên cửa sổ, dây leo trước cửa sổ có những bông hoa màu vàng, giống hình hoa kèn. Một con ong bay vu vơ, tiếng kêu vo ve nghe thật buồn bã.

Giây leo lấy từ nhà bà về trồng ở đây. Ngôi nhà bà ở vừa cổ kính vừa thoáng rộng ngăn nắp và sạch sẽ. Nhẽ ra ở đó phải buồn lắm, song góc nào cũng vang lên giọng nói thân thương của bà. Bà kể cho cậu nghe: đây là phòng sách ông ngoại, kia là phòng riêng cho cậu, đó là phòng ngủ của mẹ. Gian phòng nào cũng có những câu chuyện đầy lý thú.

Mẹ về nước, bà những tưởng cả nhà cùng xum vầy ở đó, nhưng mẹ cương quyết xây ngôi biệt thự này, cậu vẫn còn nhớ mẹ bảo rằng "kiểu nhà Tây dễ bày trí hơn".

Mọi trang trí, bày biện trong nhà đều làm theo ý mẹ, nhìn vẻ ngoài quả thật bề thế, khách đến không khỏi trầm trồ khen ngợi, các bạn học hâm mộ kháo nhau: "Nhà Thiên Uy đẹp ghê lắm cơ!" song Thiên Uy vẫn quyến luyến ngôi nhà cổ của bà ngoại.

Từ ngày dọn về đây, bà ngoại chưa hề đặt chân tới lần nào, bà không chịu rời bỏ ngôi nhà cũ kỹ của mình. Ở đó, bà có tình cảm sâu sắc với từng cành cây, từng bông hoa, tất cả những gì ở đó đều gợi nhớ bao kỷ niệm thân thương của đời bà.

Khi sắp lìa đời, bà không quên dặn lại: "Đừng bán ngôi nhà này, sau này để cho Thiên Uy ở".

Mẹ đã làm đúng lời bà trời trăn, đem cho thuê ngôi nhà đó.

Nhưng gần đây, có lần bố bảo: "Ngôi nhà cũ quá, không ở được nữa đâu, đem phá đi xây lại. Bây giờ đất đai lên giá, mảnh đất này bán được khối tiền đấy".

- Để sau hẵng hay! - Mẹ trả lời - Bà dặn là để lại cho Thiên Uy cơ mà.

- Trước khi Thiên Uy trưởng thành, chúng ta có quyền xử lý thay nó chứ.

Thật may làm sao, bố mẹ bận túi bụi, nói rồi để đấy, nếu không có khi đã bán mất ngôi nhà bà ngoại.

Hoa kèn màu vàng kia làm cậu mỏi mắt, hai tay ôm gối, Thiên Uy gục mặt lên cánh tay.

Hai mắt nhắm lại, Thiên Uy thấy mình ngồi cạnh bà ngoại. Tóc bà búi gọn chải bóng láng, mặc chiếc áo dài rộng màu trang nhã. Bà đưa bàn tay đeo nhẫn mặt ngọc màu xanh biếc âu yếm vuốt ve mái đầu xanh của cậu.

- Thiên Uy oi, con nói đi, chủ nhật này bà cháu mình đi chơi đâu nào? Trừ leo núi, bơi lội, còn nữa bà chiều được tất.

Khi hai con tìm yêu thương ấp ủ nhau, Thiên Uy không bao giờ nỡ khó dễ với bà, trái lại, cậu còn chiều theo sở thích của bà ngoại nữa kia.

- Con thích xem phim Trung Quốc, bà ạ, ta đi xem Điện Hoàng Mai đi bà nhé.

Bây giờ, chiếc nhẫn mặt ngọc chuyển sang bàn tay mẹ. Mẹ nhờ người quen đưa đi Hồng Kông đánh lại, dáng nhẫn khác xưa, bàn tay cũng khác xưa. Bàn tay mẹ đẹp hơn, mười móng tay luôn thay màu sắc sỡ tùy theo màu áo, nhưng bàn tay

đó hầu như rất ít khi âu yếm vuốt ve cậu.

Ngày trước, cậu những tưởng mẹ cũng sẽ giống hệt bà ngoại, suốt ngày nhàn nhã ở nhà chỉ sống vì cậu. Ngày nay cậu không còn tham vọng đó nữa, nhưng dù sao trong ngày chủ nhật, mẹ cũng nên san sẻ chút thì giờ sống riêng cho con cái mình, nhưng ngay cả niềm ao ước tối thiểu đó cũng tiêu tan nốt. Trong ngày chủ nhật, mẹ không đi thăm viếng người này người nọ, thì ở nhà sẽ tiếp khách nọ, khách kia.

Không hiểu cái ông anh tự xưng là kẻ hậu sinh đã đi chưa nhỉ?

- Thiên Uy, ra ăn cơm!

Tiếng gõ cửa ầm ầm, giọng nói the thé đến là chói tai. Thiên Uy vẫn ngồi im.

- Này, nghe thấy chưa? Mẹ bảo gọi đằng ấy ra ăn cơm.

Thiên Uy bứt rứt "ừ" lên một tiếng, cậu biết tính khí Thiên Nhu, nếu không ừ cho xong nó sẽ còn kêu choe choé mãi không thôi, thậm chí nó còn hùng hổ đẩy cửa vào, đem luồng không khí khó chịu vào phòng cậu nữa.

Vừa ra khỏi buồng, Thiên Uy đã nghe thấy tiếng nói khiêm tốn của khách:

- Mới đến bái vọng phu nhân lần đầu đã làm phiền như vậy, tôi lấy làm áy náy quá.

- Có gì đâu, bữa cơm thường thôi, e rằng có phần bất kính đối với ông.

Thiên Nhu lườm Thiên Uy một cái:

- Gọi nửa ngày không thềm thừa, làm bộ quái gì thế?

CHƯƠNG 6

Chưa bao giờ Thiên Nhu tỏ ra tôn trọng anh mình, phải chăng do tuổi tác giữa hai anh em sát nhau quá.

- Hơn mình có mười một tháng, có gì ghê gớm đâu cơ chứ?

Bố mẹ gọi Thiên Uy ơi, cô bé cũng luôn mồm gọi theo "Thiên Uy ơi". Khó lắm, Thiên Uy mới được em gái gọi mình một tiếng bằng anh, nhưng giọng nó nghe quái dị làm sao, cứ như giọng nói ngọng lúc nó còn nhỏ. Hai chữ "anh ơi" phải trả giá đấy nhé, đó là những lúc Thiên Nhu cần nhờ vả Thiên Uy một việc gì đó mới gọi Thiên Uy bằng anh.

Về các môn toán lý do thiếu óc phân tích Thiên Nhu đã thi trượt chuyển cấp, cô bé đành vào trường nữ học của đạo thiên chúa. Ngày thường, Thiên Nhu tỏ ra hoạt bát, linh lợi, nhưng hễ gặp những đề bài khó về toán lý, mắt cô tròn tròn, lưỡi cô cứng đơ, đầu óc như mù đi, cô chẳng còn biết đẳng nào mà lần, do đó cô càng mất lòng kiên nhẫn trong tư duy. Mỗi khi Thiên Nhu cầu cứu bố, chả hiểu vì không hiểu hay vì quá bận, bố cứ bảo: "Đi hỏi mẹ". Còn mẹ thì cười cười, nhún lông mày nói thật tình: "Chao ôi, bỏ bao nhiêu năm rồi, mẹ quên sạch, thôi đi hỏi anh con!".

Không dám trái lệnh mẹ, Thiên Uy đành giải đáp cho em gái. Thiên Uy tuy thông minh, song thiếu lòng kiên nhẫn, cho nên không khỏi nói với giọng coi thường em gái: "Có thể mà cũng không hiểu!".

Thiên Nhu là cô bé không chịu nổi những lời làm thương tổn lòng tự trọng, cho nên dù anh giúp đỡ, cô bé chẳng những không biết ơn, còn thêm oán trách. Mỗi lúc nổi tự ái cô vặc ngay lại:

- Già ôi, làm bộ cái cóc khô gì thế! Tiếng Anh đang ấy đã bằng tớ chưa?

Mặc dù tiếng Anh Thiên Uy học cũng khá, nhưng chỉ bó hẹp trong bài vở, đến khi đối thoại, kém xa Thiên Nhụ. Khi Thiên Nhu về nước, luôn mồm nói tiếng Anh, nay học trường đạo của Tây, cô bé là học sinh ưu tú, tiếng Anh nói lầu lầu.

Thiên Nhu học piano với bà xơ Tây. Lúc ở nước ngoài, Thiên Nhu đã học đàn mất một năm. Sau khi về nước, bài vở trong trường tiểu học rất căng không có thì giờ tập đàn, và lại đối với cô tập đàn cũng như một cực hình.

Quan điểm của mẹ: "Con gái có am hiểu cầm, kỳ, thi, họa mới ra người thanh nhã cao quý" cho nên đến khi vào học năm thứ nhất sơ trung, mẹ khuyến khích Thiên Nhu tiếp tục học piano. Một khi bị điểm kém về toán lý, mẹ không những không khiển trách còn động viên an ủi Thiên Nhu:

- Không sao, con có định làm nhà khoa học đâu.

Không hiểu Thiên Uy sau này làm gì nhưng không thấy mẹ khuyến khích anh cô phải giỏi cầm kỳ thi họa, trái lại mỗi lần đọc thơ của Thiên Uy, mẹ lắc đầu quày quật:

- Con trai viết những thứ này làm gì?

Thậm chí mẹ còn mắng anh là không ốm đau mà rên rỉ suốt ngày.

Ừ, đúng là Thiên Uy lúc nào cũng tỏ ra rầu rĩ. Khi cô gọi anh ta ra ăn cơm, đôi mắt Thiên Uy mơ mơ màng màng, mặt tái xanh, cứ như chưa tỉnh giấc mơ.

Trong gia đình bốn người, chiếc ghế kia nhẽ ra của bố, vậy mà tự dung người lạ đến ngồi vào đấy.

Với con mắt Thiên Nhu, anh Lê là con người nhã nhặn, khéo chiều mọi người. Lần đầu tiên ăn cơm ở nhà mình, thái độ anh hơi giữ kẽ, song phong thái nho nhã, luôn quan sát thần thái sắc mặt mẹ, nhưng vẫn không quên quan tâm hai anh em cộ Anh Lê khen Thiên Uy oai vệ, khen cô xinh đẹp.

Khen cô xinh đẹp, quả có vậy, nước da cô ngâm ngâm, đôi mắt sáng long lanh, mọi người vẫn khen cô giống mỹ nữ Philippin. Nhưng khen Thiên Uy oai vệ, quả thật khôi hài! Đặc biệt lúc ăn cơm, anh ta miệng câm như hến, nhiều lúc anh Lê hỏi chuyện Thiên Uy không trả lời, thấy chướng quá, mẹ nhắc:

- Thiên Uy oi, sao con không nói năng gì cả?

Cậu lúng túng, mãi hồi lâu mới đáp lời từ tốn:

- Không Tử dạy: Khi ngủ im lặng, khi ăn không nói!

Lê Thiên Lập không khỏi chột dạ, vẻ mặt hơi ngượng.

Ha ha! Buồn cười thật! Thiên Nhu ngửa mặt cười lớn.

- Cười khế thôi có được không?

Thiên Nhu im bật, trợn mắt lườm Thiên Uy một cái rồi cười tiếp tiếng cười to hơn. Nhưng lần này Thiên Nhu cố tình cười để chọc tức Thiên Uy: Mẹ không can ngăn, anh cấm gì được tôi?

Thiên Nhu dứt tiếng cười, vừa đúng lúc Thiên Uy đặt bát com xuống đứng dậy và nói khẽ : "Xin vô phép".

- Em ăn ít thế ư ? Thiên Lập nhồm người tỏ vẻ quan tâm, hỏi một cách lịch sự.

Thiên Uy không trả lời, lặng bỏ đi.

- Anh mặc nó, tính khí thằng bé hơi khác thường . Thiên Nhu, sao con không ăn thức ăn đi.

Thiên Nhu cũng định giận dỗi bỏ đũa xuống nhưng suy cho cùng chả bỏ, cô bé cười một tiếng rồi bắt đầu ăn cật lực, kê xác anh, đã dỗi thì cho chết !

- Đến tuổi này anh con trai nào cũng vậy . Lê Thiên Lập nói - Thừa phụ nhân chẳng có gì lạ đâu, có lẽ em hơi mất thăng bằng một tý thôi.

- Ngày xưa anh có thể không ? - Giai Lập nhìn anh hỏi cười cười.

- Lúc ấy tình hình tôi còn trầm trọng hơn - Anh cười khoe môi hơi nhếch lên - Có thời gian, tôi đã dự trữ rất nhiều thuốc ngủ.

- Anh định tự sát sao ? - Thiên Nhu tròn tròn mắt nhìn, hơi lặc giọng.

- Ngốc oi, con hét gì vậy ? Giai Lập nói với giọng nhẹ nhàng, âu yếm.

- Thuốc ngủ để tự sát cơ mà ? Thiên Nhu vẫn khẳng khái.

- Nhiều khi không ngủ được cũng phải uống thuốc ngủ, con ạ.

Lê Thiên Lập thiên về ý kiến Thiên Nhu :

- Thời gian đó tôi không hề bị mất ngủ, tôi định tự sát thật.
- Tại sao ? Tại sao lại muốn tự sát ?
- Bởi vì... Thiên Lập liếc nhìn Giai Lập rồi ngoảnh lại cười với Thiên Nhu - Tôi nghĩ, có lẽ lúc đó tâm tính tôi không được bình thường !
- Mới mười mấy tuổi tâm tính làm sao lại thiếu bình thường nhỉ ? Hồi ấy anh đã có bạn gái chưa ?
- Dĩ nhiên là đã có.
- Người bạn gái đó như thế nào ? Thiên Nhu sốt ruột kêu lên - Anh kể đi nào, anh Lê.

Liếc nhìn Giai Lập, Thiên Lập trả lời mập mờ :

- Câu chuyện qua đi đã nhiều năm trời, nay tôi cũng không nhớ lắm nữa.
- Nhiều năm trời ư, thế anh bây giờ bao nhiêu tuổi ?
- Hăm tám, lớn tuổi hơn phu nhân nhiều, phải không ?
- Anh đã hăm tám rồi cơ ? - Giai Lập nhìn anh - Trông anh còn trẻ lắm, trẻ hơn tuổi.
- Phu nhân cùng cỡ tuổi như tôi nhỉ ? Anh cảm thấy câu hỏi của mình dường đột, bèn cười.
- Mẹ em năm nay băm lăm rồi đấy anh ạ.
- Thôi đi ! - Giai Lập cười, mắng con gái, về ngưỡng ngưỡng.

- Thiên Nhu, em cố tình tăng tuổi mẹ em hả ? - Thái độ nghiêm chỉnh, nhưng giọng nói như đùa.

Giai Lập trả lời, giọng nói cũng như đùa :

- Nhẽ ra tôi cũng định dấu bớt mấy tuổi, không ngờ lộ bí mật mất rồi.

CHƯƠNG 7

Sau khi thú tặc trở về, Đại Nhạc không quên hôm nay là ngày chủ nhật . Xe đi qua vườn thú, thấy đám trẻ em kéo nhau ra vào tấp nập, anh không khỏi không thể dẫn chúng vào chơi chốn này, làm như vậy anh sẽ mệt vô cùng . Mấy năm qua, trọng lượng người anh cũng tăng dần theo địa vị xã hội, tuy chưa đến nỗi đe dọa đến sức khỏe, song quả thực khó mà kham nổi cuộc du ngoạn, leo trèo các gò đất trong vườn thú, hưởng hồ ánh nắng mặt trời đang như thiêu như đốt thế kia.

Các con anh đã hết tuổi đi chơi vườn thú rồi . Đem chúng đi xem phim nhé ? Ồ, không ổn, phòng chiếu phim tối om, nhạc phim như những khúc hát xa, hình ảnh trên màn bạc làm anh thêm mỗi mệt, đến ngủ gật mất . Đã lâu lắm anh không đi xem phim, vừa thiếu thời gian, vừa thiếu hứng thú . Năm ngoái cùng vợ con vào rạp chiếu bóng, nửa chừng ngủ gật lúc nào không hay, không nể nang gì Giai Lập đã đẩy mạnh làm anh tỉnh giấc, các con cười khúc khích với nhau, đến là ngượng . Để giữ vẻ tôn nghiêm của mình, anh chống chế : "Ba có ngủ đâu, thấy phim chán quá, ba nhắm mắt dưỡng thần!" Thực ra anh không biết phim hay hay dở ?

Không đi chơi vườn thú, không đi xem phim, vậy thì chuyện trò với các con vậy . Các con lớn cả, không còn như tuổi ấu thơ, anh nên vun đắp tình cảm với chúng nhiều hơn . Ít năm nữa Thiên Uy lập nghiệp, Thiên Nhu lập gia đình, chúng sẽ là những cánh tay hỗ trợ đắc lực . Trong sự nghiệp anh cần sự nâng đỡ của tiền bối, anh cũng cần bồi dưỡng hậu sinh .

Người trong nhà hợp tác với nhau, tất sẽ phát huy được sức mạnh trên vũ đài chính trị.

Về tới nhà anh hỏi ngay Giai Lập :

- Các con đâu rồi em ?
- Chúng đi xem phim rồi, anh ạ, có người dẫn chúng đi.

Thôi được, giờ đây được nghỉ ngơi càng thích hơn.

Giai Lập rất mong anh hỏi xem ai đã dẫn chúng đi . Thấy thần sắc anh đầy mệt mỏi, anh không hỏi thêm câu nào, Giai Lập bảo :

- Sao anh không hỏi xem ai dẫn chúng nó đi nhỉ ?
- Ai đấy ? - Đại Nhạc cúi ngời xuống cời giày giầy một cách vất vả, câu hỏi nhạt nhẽo, gọn lỏn.
- Lê Thiên Lập đấy, đúng là con người dễ chan hòa, anh ta khiến được hai anh em chúng nó chịu cùng đi chơi không phải dễ dàng đâu, anh ạ.

Đại Nhạc đá giày sang một bên, thở hắt ra rồi buông lỏng chân tay trên di - văng :

- Chuyện, đi xem phim cơ mà.
- Nhưng chúng vừa cãi nhau xong anh ạ.
- Bọn trẻ cãi nhau đấy rồi làm lành nhau đấy, em bắn khoản làm gì cho mệt ?

Giai Lập ngồi sát cạnh, anh đưa tay vỗ nhẹ lên đùi nàng, mắt nhắm lại, như đang tận hưởng niềm hạnh phúc đầm ấm của tình vợ chồng.

Bỗng Giai Lập bật cười.

- Em cười gì đấy ? - Đại Nhạc cố mở mắt ra nhìn nàng giọng nói có vẻ mơ màng.

- Hai anh em chúng nó gọi Lê Thiên Lập bằng anh ngọt sót.

Mắt chàng vẫn nhắm, tay tiếp tục vỗ về nàng, động tác ngày càng nhẹ và chậm dần.

Giai Lập vẫn giương to đôi mắt hồi tưởng.

Nàng lại bật cười một tiếng to hơn, nhưng chàng im lặng.

Lúc sau nàng hỏi :

- Anh đoán xem cậu ta gọi em bằng gì ?

Im lặng.

Giai Lập ngoảnh lại nhìn chồng với nụ cười thú vị, bỗng nét cười cứng đờ trên gương mặt nàng.

Thì ra chàng đã ngủ.

Lúc đầu, nàng thấy khó chịu vì bị bỏ rơi, thậm chí cảm thấy tủi thân . Tuy không còn thời yêu đương lúc trẻ, nhưng không mấy khi có được phút yên tĩnh như thế này, vợ chồng ngồi tựa vào nhau trò chuyện, hả hê nên thơ lắm ư ?

Vậy mà chưa được vài câu, anh ta đã ngáy khò khò.

Bảo rằng chàng ngáy khò khò cũng chẳng oan tí nào, trong tiếng thở đều đều có tiếng rít nhẹ . Có thể chàng ngủ chưa say lắm, cũng có thể chàng cảm thấy áy náy cho nên không dám ngáy to . Đêm ngủ, tiếng ngáy của chàng còn to hơn thế này.

Nàng định giận dỗi bỏ đi, nhưng trước khi đứng dậy, nàng tức giận nhìn chàng, bất ngờ sau cái nhìn, bao nỗi hờn giận biến mất. Kìa, dáng ngủ của chàng đến là buồn cười: miệng mím chặt càng lộ rõ cái cằm chảy sệ xuống.

Cơ bắp trên mặt chàng giật giật, y như một anh hề đang làm trò.

Bất giác nàng nhìn chàng đăm đăm, trong vẻ thân thuộc kia có một cái gì thật xa lạ. Chẳng lẽ đây chính là người đã đoạt giải trong cuộc đua mà cái đích là nàng sao. Thời ấy, Trương Đại Nhạc oai vệ biết bao? Tuy hai cha con nét mặt rất giống nhau, nhưng về phong thái, Thiên Uy thua xa cha mình hồi trẻ. Ngày nay, phong độ chàng vẫn được nhiều người tán thưởng. Ngày thường, chàng tỏ ra là con người giỏi dang, quyết đoán và có tham vọng. Vậy mà giờ đây, chàng nằm đó, bất động như con sâu rầy chết, tầm thường, dung tục và cứng đờ. Ngày trước nàng vẫn tưởng chỉ có một Đại Nhạc. Bao năm trôi qua, nay nàng bỗng nhận ra, trước mặt mọi người chàng là Đại Nhạc phong nhã, mẫn cán và đầy trí tuệ, lạnh lẽo và thờ ơ. Nàng không khỏi băng khuâng. Đây là diện mạo thực sự của chồng nàng?

Từ tâm trạng giận dỗi, dần vật chuyển sang khôi hài, rồi nảy sinh tâm lý thương hại. Thực ra, chàng cũng đáng thương, địa vị càng cao, trách nhiệm càng nặng. Chẳng ai muốn mình trượt xuống, bởi vậy cứ phải cố sức leo lên nữa. Kẻ làm quan bao giờ cũng canh cánh trong lòng về trách nhiệm, bận rộn suốt ngày về công việc. Tiệc tùng chẳng nữa, tưởng là việc tư, nhưng thực ra gắn chặt với sự nghiệp thăng quan tiến chức, do đó việc gì cũng phải chu toàn. Trong công tác ngoại giao phải làm việc quên mình, phải luôn lựa ý mọi người và thỏa mãn ý muốn mọi người nhưng vô hình trung lại chính là

làm lợi cho bản thân mình . Chẳng phải ngẫu nhiên, năm xưa cha nàng đã xin về hưu sớm, vì tính ông không thích hợp với loại công tác này . Từ bé cha nàng là người tinh thông thi và họa, vốn coi nhẹ công danh trên đời, song ông nội nàng giữ chức đại thần đối ngoại (ngoại vụ), cho nên đã bắt con trai mình kế nghiệp cha ông . Cảm thấy sâu sắc về nỗi khổ trong quan trường, cho nên ông để cho con cái tự do lựa chọn sở thích trên đường đời . Ông không phản đối con gái gả cho viên chức ngoại giao, và ông từng cho rằng Đại Nhạc thích hợp về công tác này, cho nên ông đã tiến cử con rể cho những người bạn cũ . Khi ông qua đời, Đại Nhạc đã chớm phát hào quang trên đường hoạn lộ.

Rút cuộc, thành tựu trong mười năm đã tạo nên con sâu rầy chết trước mặt nàng, Giai Lập không những thương hại cho Đại Nhạc, nàng cũng xót thay cho bản thân mình . Đối với chàng, nàng không còn là sức hút, không còn là liều thuốc kích thích . Bàn tay chàng vẫn đặt trên đùi nàng, coi nàng như một con vật nhỏ nuôi trong nhà, như tay vịn trên ghế xe-lô. Những lời nói của nàng chỉ là bài hát ru thông thường, nhạt nhẽo và vô duyên . Cảm thấy tung tức nơi lòng ngực, nàng hít sâu một hơi, vẫn nhìn chàng không chớp mắt . Lông mi chàng thưa và đã có hai sợi màu vàng . Đôi mắt lúc nào cũng tỏ ra sắc sảo khi đứng trước mặt mọi người, nay bị mí mắt dày cộp sụp xuống che khuất, mắt nàng chỉ còn lại hai kẻ chỉ ngang trên mặt.

Nàng ghét hai nét kẻ ngang kia, ước gì hét to lên, làm chàng sửng sốt mở to mắt ra . Nhưng để làm gì, chàng sẽ nhìn nàng một cách mơ màng và nói : "em điên rồi hay sao ?" rồi đôi mắt kia trở lại hai nét kẻ ngang như cũ . Chàng quyết không thể nhìn nàng bằng cặp mắt ngăm người đẹp châu Âu như trong buổi tiệc tùng.

Chàng ngắm người khác, nhưng cũng có kẻ khác ngắm nàng . Trong nỗi bi ai của sự lãng nhục, nàng bỗng cảm thấy tự tin ở mình . Nàng nhớ lại thân thái đôi mắt Lê Thiên Lập, trong ánh mắt kia biểu lộ sự khâm phục, kính trọng và đầy tình cảm.

Bây nào ! Đầy tình cảm là nghĩa thế nào ? Phải chăng đó là ấn tượng mang tính chất trả thù về cái nhìn của Đại Nhạc đối với người khác trong tiệc rượu ?

Bỗng nhiên, gương mặt băng giá của nàng lấp lánh ánh cười nhẹ . Buồn cười quá nhỉ ? Tiếc thay Đại Nhạc ngủ say nên không nghe nàng kể rằng Lê Thiên Lập gọi nàng bằng an đệ . Lúc đầu tiếng an đệ chỉ là câu đùa, không ngờ vì Thiên Uy và Thiên Nhu gọi anh ta là "anh Lê", vậy là anh ta luôn mồm gọi nàng là an đệ.

Ánh cười bỗng tắt trên gương mặt nàng, "an đệ" là cách xưng hô kính trọng của bậc dưới đối với người cao tuổi, Giai lập không khỏi giật mình về tuổi tác.

Nàng rất ít khi nghĩ đến tuổi tác, tháng hoặc nhớ đến, nàng không khỏi giật mình thon thót . Điều đó không chỉ xảy ra hôm nay, ngay cái năm hăm chín, nàng đã cảm thấy kinh hãi về tuổi.

Bài Xaxagasu đăng trên báo có đoạn viết : "Sau nỗ lực trong mười năm trời, mẹ tôi mới cần răng tăng từ tuổi hăm chín lên ba mươi . Thế nghĩa là tuổi đó đối với phụ nữ coi như phận già" . Đọc bài đó, Giai Lập hiểu rằng hăm chín cũng đã là già.

Lúc đang tuổi trẻ, nàng không cảm thấy mình còn trẻ trung thậm chí cứ mạo nhận là người lớn tuổi . Lúc còn là thiếu nữ,

nàng luôn mồm nói : đàn bà chúng tôi thế nọ thế kia, kỳ tình lúc ấy chỉ hơn tuổi Thiên Nhu ngày này một tý thôi.

Những năm sống ở nước ngoài, đang tuổi hoa niên, không nhạy cảm về sự trôi đi của năm tháng.

Về nước, thấy mẹ già đi nhiều, bất giác nàng liên tưởng đến mình và đâm lo . Sau khi mẹ mất, thì ra sinh lão bệnh tử là con đường tất yếu của đời người, nàng không khỏi sinh ra cảnh giác với thời gian . Ngày trước, sinh nhật là một ngày kỷ niệm long trọng đầy hân hoan, ngày nay nghĩ đến cũng đã thấy lo.

Song, nàng cũng không có lẩm thì giờ để lo lắng về tuổi tác, con người ta bận vào việc sẽ giảm bớt nhiều nỗi ưu phiền . Tâm trí nàng ngoài việc bận giao thiệp và nội trợ, nàng còn phải lo thay đổi kiểu tóc và một phục trang.

Trang phục và phong thái Giai Lập bao giờ cũng là đối tượng được nhiều người chú ý tán thưởng, do đó, nàng lãng quên nỗi lo sợ về tuổi tác . Bất ngờ trong bữa ăn con gái để lộ điều bí mật, nàng tuy bức mình thật, nhưng cũng chẳng làm sao được.

Câu chuyện qua đi, quên đi, bây giờ bỗng nhớ lại, nàng thêm bứt rứt.

Nghĩ cho cùng Thiên Lập gọi nàng bằng an đệ, có gì hài hước đâu, nàng hơn anh ta những bảy tuổi cơ mà ? Ôi, bảy năm là một khoảng cách lớn biết bao.

Giữa nàng với Đại Nhạc có khoảng cách lớn như vậy không ? Nhìn lại dáng ngử của chàng . Giai Lập liên tưởng đến bản thân; bảy năm sau nàng rồi sẽ có dáng vẻ y hệt Đại Nhạc bây

giờ, càng nghĩ càng thêm sợ hãi hùng.

Giai Lập bất giác thở dài . Nàng không dám nghĩ tiếp.

Không ngờ tiếng thở dài nặng nề đến nỗi át cả tiếng ngáy của chàng . Lập tức tiếng ngáy im bật, Đại Nhạc vội cảnh giác mở mắt.

Khi nhận ra mình đang ngủ quên đi, Đại Nhạc chẳng hề ân hận cũng không hề xấu hổ, chàng cho đó là điều dĩ nhiên . Chàng miễn cưỡng giơ tay lên định vỗ đùi nàng để tỏ ra âu yếm . Nàng giật dỗi tránh ra, tay chàng rơi xuống đi- vắng một cách bất lực.

- Hử ? - Chàng cố mở mồm nói - Sao thế em ?

Giai Lập không trả lời, vờ ngủ . Đại Nhạc hiểu nàng giả vờ và đang dỗi . Có gì đáng để nàng dỗi đâu cơ chứ, trời nóng thế kia, chả nhẽ không nên ngủ một tí hay sao ? Tuy nhiên, chàng vẫn cố gắng phấn chấn tinh thần, Đại Nhạc vừa ngáp vừa hồi tưởng lại tình huống trước lúc thiếp đi, chàng sực nhớ rằng Lê Thiên Lập dẫn hai con đi chơi :

- Chúng nó đi xem phim gì vậy ? Hờ em ?

- Không biết.

- Khi nào các con về ?

- Không biết . - Nói xong nàng đứng dậy bỏ đi.

- Giai Lập - Lúc này chàng mới tỉnh hẳn, nhìn sau lưng nàng - Em dỗi hả ?

- Có gì đâu ạ - Nàng cười, tiếng cười và nụ cười của nàng như một cử chỉ xã giao với người xa lạ.

Quả thực, nàng không còn dỗi nữa, và cũng không có thì giờ để dỗi, tâm trí nàng bị cuốn hút vào việc trang điểm, chả là tối nay lại phải đi dự yến tiệc.

CHƯƠNG 8

Tiếng gõ cửa làm Giai Lập thức giấc, nhưng chưa tỉnh hẳn, nàng phải cố gắng lắm mới mở mắt ra được . Cái rèm cửa sổ đây, ánh sáng bên ngoài không lọt vào được, buồng ngủ vẫn tối om, giường nằm rộng rãi, Đại Nhạc đã đi từ bao giờ.

Nghe có tiếng gõ cửa, tuy nàng đã trả lời, nhưng người ở không nghe thấy, vẫn tiếp tục gõ và gọi âm ỉ.

- Bà ơi.

- Gì vậy ? - Giai Lập sốt ruột cao giọng . Nàng không thích ai quấy nhiễu mình trước khi dậy . Ngay cả Đại Nhạc cũng phải rón rén rời khỏi phòng ngủ là gì ? Thiên Uy, Thiên Nhu cũng biết điều đó, người ở càng phải tôn trọng thói quen của nàng mới phải, có sao dám âm ỉ thế kia.

- Thưa bà, có điện thoại bà Phùng, bà có nhận điện thoại không ạ ?

Thật lòng, Giai Lập chả muốn nhận chút nào, nhưng với ai chứ, đối với con người như bà Phùng càng phải cư xử cẩn trọng, bất đắc dĩ, nàng bật công tắc điện thoại đầu giường.

- Mười một giờ rồi, vẫn còn ngủ cơ à ?

- Thế ư ? Nàng cười, vươn vai một cái, Giai Lập rút chiếc đồng hồ kim cương trong ngăn kéo giường, chẳng may rơi xuống sàn, nàng ân hận cúi nhặt lên . Trong ánh sáng mờ mờ,

nàng miễn cưỡng nhìn thấy kim đồng hồ chỉ mười giờ hai mươi lăm phút . Bà Phùng có thói quen khoa trương, nhưng cũng như mọi lần, nàng không lật tẩy bà ta làm gì.

- Bà sướng thật, tôi không sao dậy muộn được, mới tỉnh sương lữ nhóc đã quấy rồi, khổ thân tôi khi nào cũng thiếu ngủ.

- Con còn bé, ai cũng vậy thôi . Giai Lập cười đáp, trong bụng nghĩ thầm : giá như không thiếu ngủ, không hiểu bà ta còn to béo đến chừng nào ?

- Là bà vẫn sướng hơn cả, con cái lớn hết rồi, còn tôi đến là khổ ! Bà Phùng than vãn.

- Không biết đến bao giờ mới hết vất vả !

- Cũng chóng thôi . Giai Lập an ủi . Nàng thấy bà Phùng quả là con người can đảm, bốn mươi rồi còn đẻ thêm đứa thứ năm . Bốn năm nay bà ta đã lại béo thêm một phần năm so với trước kia.

- Nhìn con cái người ta lớn hết cả rồi mà thêm... - Bà Phùng lại than vãn một thôi một hồi.

Giai Lập cố kiên nhẫn nghe bà kể con cà con kê, khi thì nàng buông một tiếng cười, khi thì nói vài câu an ủi . Thực ra tâm thần nàng bất định . Chuyện trò với bà Phùng rõ là chán, cũng chả làm sao được . Các bà vẫn thường tán gẫu với nhau bằng điện thoại, nhưng giờ này đâu phải lúc tán dóc triền miên ? Mãi sau Giai Lập mới kiếm được dịp ngắt lời :

- Tôi đến phải dậy thôi, tí nữa thợ may sẽ đến thử áo cho tôi mà.

Bà Phùng vẫn chưa hiểu ra, bỗng quay sang hỏi :

- Việc gì bà hứa với tôi, quên rồi à ?

- Việc gì nhỉ ?

- Bà hứa dẫn tôi đi chọn vải may áo cơ mà ? Chà chà, thủ tục nhiều quá, tôi không có cái áo nào tử tế, ông Phùng nhà tôi mắng tôi làm mất thể diện ông ấy, bà ạ ?

- Được thôi, bà xem khi nào đi được ? Giai Lập sỏi lối nhận lời - để tôi còn đánh xe đến đón bà đi.

- Cũng chẳng vội gì, để khi nào bà rỗi hăng hay, bà cũng bận quá đi chứ.

Bỗng bà Phùng hạ thấp giọng.

- A, tí quên, sắp đến sinh nhật Vu phu nhân, bà định biếu gì đấy ?

- Tôi còn chưa nghĩ ra, bà ạ.

- Thôi được, ai mà chả biết bà Vu quý bà nhất, ngài vụ trưởng nhà bà lại là thân tín của Vu bộ trưởng.

- Ấy chớ, bà đứng quá lời - Giai Lập lời lẽ vẫn uyển chuyển, nhưng trong lòng lấy làm khó chịu về bà Phùng - Chúng ta đều như nhau cả thôi mà.

- Như nhau thế nào ? Mỗi lần đi họp Vu bộ trưởng chỉ kéo ông trưởng nhà bà chứ có kéo người khác đi theo đâu nào ?

- Họp gì cơ ?

- Họp hội nghị các bộ trưởng ấy, tháng sau sẽ mở, cuộc họp ở Thái Lan, bà không biết ư ?

- À, tôi biết, nhưng...

- Dấu làm sao được - Bà Phùng cướp lời - Những gì hay đều rơi vào ông bà cả, xin chúc mừng ông bà nhé !

- Có gì đáng chúc mừng đâu ! - Giai Lập cười nhẹ, dấu kín nỗi nghi hoặc trong lòng - Bà nghe tin đó lúc nào đấy ?

- Tối qua vừa nghe xong, bà kín như bưng ấy.

Giai Lập đành cười, khốn nỗi nếu nàng thanh minh rằng mình không hay biết tí gì, bà Phùng chưa chắc đã tin . Thực ra bây giờ nàng mới biết tin này.

- Ông bà khi nào rồi nhỉ ? Để chúng tôi còn mở liên hoan tiễn ngài vụ trưởng.

- Thôi đừng bày vẽ, nếu như có đi thật thì cũng về ngay thôi mà có phải không bà !

- Dù sao chuyến này cũng là đi xa, hay là ông bà không muốn hạ cố chúng tôi ?

Từ chối, cảm tạ, cuối cùng Giai Lập đặt ống nghe xuống . Câu chuyện đi Thái Lan vẫn chưa ngã ngũ.

Nhẽ ra nàng dậy ngay, nhưng nàng ôm hai cánh tay sau gáy nằm tiếp trên giường . Tin bà Phùng lộ ra càng tăng thêm nỗi buồn trong lòng . Thật đáng tiếc, Đại Nhạc không cho nàng hay tin vui, mặc dù nàng là người bạn chiến đấu sát cánh với chàng . Đến khi có thành quả lớn như vậy, chàng đã không thèm cho nàng được cùng chia sẻ niềm vui, không hiểu chàng có tâm địa gì vậy ?

Không hiểu tin đó có xác thực không nhỉ ? Nàng sức nhớ bà

Phùng có tính hay khoa trương hoặc dựng chuyện, vả lại trong bộ ta vẫn thường hay tung tin vịt . Hễ có một chỗ khuyết, mọi người vội vàng tìm cách xoay xở cho mình . Chưa có cơ sở gì, chỉ bằng cứ hỏi thẳng Đại Nhạc thì hơn.

Giai Lập trở lưng cầm ống điện thoại, quay số điện phòng làm việc của Đại Nhạc.

Một giọng quen quen vang lên ở đầu giây bên kia, nhưng không phải giọng Đại Nhạc.

- Ai đấy ? Ngài vụ trưởng đang bận họp.

- Tôi là Trương phu nhân đây mà.

- Thảo nào, nghe giọng rất quen, tôi là Thiên Lập, xin chào an đệ.

Nàng cười vang vì thấy anh ta gọi mình bằng an đệ cứ ngọt sớt, y như nàng quả là cô ruột anh ta không bằng.

- An đệ có việc gì cần không ạ ? Khoảng mười một rưỡi ngài sẽ họp xong.

- Cũng chẳng có việc gì.

Thấy giọng nàng có vẻ do dự :

- Thế này nhé, ngài họp xong tôi báo cáo ngay để ngài gọi điện về cho an đệ.

Tính lại thời gian, họp xong vừa đến giờ đi dự tiệc.

- Thôi, phiền anh quá.

- Hay là an đệ cứ dạy thẳng cũng được . Từ ngày được điều về văn phòng ngài vụ trưởng, tôi luôn mong có dịp hầu an

đệ, hôm nay mới có dịp may hiếm có thế này.

Nghe giọng nói quá ư sẵn đón, nhưng nàng cảm thấy có vẻ thành tâm.

- Thật đấy, an đệ không phải ái ngại gì - Anh ta nhấn giọng - Bất cứ việc lớn nhỏ, an đệ cứ căn dặn, tôi xin làm chu tất.

Nàng không khỏi cảm động, khác hẳn giọng nói choe chõe của bà Phùng lúc nãy, do đó nàng càng cảm kích về tấm lòng chàng . Tuy nhiên, do xuất thân cao quý, nàng không thể để lộ điều gì bất cẩn trong lời ăn tiếng nói, nàng đành nén nỗi thắc mắc.

- Cảm ơn anh - Để đền đáp tấm lòng Thiên Lập, nàng tỏ ý quan tâm - Công tác có bận không ?

- Bận thì có bận thật - Anh ta cười - Ngài vụ trưởng là con người lỗi lạc, tôi cũng không dám làm việc quá ư kém cỏi nhưng ngoài giờ cũng khá rảnh rồi.

- Buổi tối anh tiêu khiển bằng gì ?

- Chưa thể gọi là tiêu khiển, phần lớn thời gian ở nhà xem báo, đọc sách.

- Chăm học quá nhỉ - Giai Lập nửa thật nửa đùa.

- Thừa an đệ, không chăm cũng không được, mọi người đang tiến bộ thế kia, mình cũng phải cố sao cho khỏi lạc hậu . Và lại sống một thân một mình cũng buồn, đọc sách báo cũng là một cách để trôi thời gian.

Giai Lập chưa hiểu hết ý nghĩ chữ "buồn" . Sáng ra chưa kịp dậy đã có điện thoại quấy nhiễu, ngày nào cũng bận đến tận khuya, nàng không phải lo rồi thì giờ, có khi nào nàng rỗi

đâu.

- Chắc rằng ở đây anh cũng đông bạn bè thân thích nhỉ ?
- Nhưng dù sao tôi cũng không muốn quấy nhiễu nhiều người khác.

Giai Lập biết anh ta không còn bố mẹ, chỉ có một người em gái đã lấy chồng, hiện anh thuê hai gian phòng ở riêng.

- Tại sao anh không đến ở chỗ nhà ông chú ?
- Nhà cụ động người, thành ra cũng chật chội, và lại tôi thích sống một mình hơn.

Nàng cười nói :

- Để chuẩn bị cho việc lấy vợ sau này chứ gì.
- An đệ nói gì vậy ?
- Anh chả định sau khi về nước sẽ kết hôn là gì ?
- Ai bảo với an đệ đấy.
- Chính anh bảo, anh quên rồi à ?
- À ! Không, tôi chỉ nói rằng cô nhiều bạn bè mai mối, nhưng lập gia đình đâu phải việc đơn giản - Thiên Lập thở hắt ra một tiếng - Về việc này, khi nào có dịp tôi sẽ xin ý kiến an đệ, nếu như an đệ không tiếc thời gian, tôi xin tâm sự nhiều với an đệ.
- Sẵn sàng đón tiếp anh . - Giọng nói nàng lần này khác hẳn lần gặp gỡ đầu tiên trong buổi tiệc . Nói xong cảm thấy hờ, nàng vội lấp liếm :

- Thiên Uy, Thiên Nhu đều rất mến anh, Đại Nhạc bận quá, cho nên cũng mong anh thỉnh thoảng đến dẫn chúng nó đi chơi.

CHƯƠNG 9

- Thiên Uy, anh vào được không ?

Nghe tiếng gõ cửa và tiếng hỏi, Thiên Uy vô cùng lúng túng, căng thẳng, lúc sau cậu mới trả lời được . Tuy nhiên, Thiên Uy vẫn chưa kịp bình tĩnh trở lại, Thiên Lập đã đẩy cửa đi vào.

- Anh quấy nhiễu em phải không Thiên Uy ? - Thiên Uy cố nói với giọng hết sức lịch sự, song luồng mắt anh ta chả lịch sự chút nào, phóng thẳng lên tập giấy viết thư màu ngọc thạch lộ một góc dưới quyển sách giáo khoa . Đôi mắt anh sắc biết bao, óc quan sát của anh nhạy biết bao . Nhưng anh tàng lờ như không.

- Không anh ạ ! - Thiên Uy trả lời vụng về, cậu đứng dậy, nhưng không rời khỏi bàn, chú tâm dấu điều bí mật trong lòng.

Thiên Lập cười thầm, nhưng vẫn không lộ thần sắc :

- Em cứ ngồi đi, anh không có việc gì, đến thăm em tý thôi.

Thiên Uy đỡ căng thẳng đáp :

- Bố mẹ em đến nhà bà Phùng ăn cơm, anh ạ.

- Anh biết, ông bà Phùng tiễn bố em đấy, chắc bố mẹ em sẽ về sớm.

- Tiến bố em ư ? Bố em sắp đi nước ngoài hờ anh ? - Thiên Uy tỏ ra sùng sốt, nét mặt lộ vẻ ngây thơ - Thế mẹ em ?

- Mẹ em ở nhà, bố em chỉ đi họp vài ba tuần thôi mà.

- À ! - Lúc đó Thiên Uy mới an lòng, không hỏi thêm gì nữa . Bố cậu đi đâu, họp hội nghị gì, cậu hoàn toàn không quan tâm, cậu chỉ sợ bố mẹ đi hẳn, rồi bỏ rơi cậu mấy năm liền như trước kia, mặc dù thực tế không thể như thế được, vì bà ngoại không còn.

Thiên Uy bất giác nhìn tấm ảnh bà treo trên tường.

- Đây là ảnh bà ngoại của em à ? - Thiên Lập cũng đưa mắt nhìn theo, gật đầu - Ủ, khung ảnh này em mua hôm chúng ta cùng đi xem phim đấy nhĩ ?

- Vâng ạ, trí nhớ anh tốt thật.

- Làm sao anh quên được, hôm đó em và Thiên Nhu còn cãi nhau cơ mà, đưa thì đòi đi mua khung ảnh, đưa thì đòi đi mua đĩa hát.

Thiên Uy cười :

- Anh có sáng kiến là đến phố Trung Hoa, có bán cả khung và đĩa hát . Anh vừa mới về nước cơ mà, làm sao anh thuộc hết các phố thế nhĩ ?

- Em đừng quên rằng anh chính là người Đài Bắc . Nhưng Đài Bắc nay khác xưa nhiều quá em ạ.

Thiên Uy tỏ ra đang chăm chú nghe anh kể chuyện Đại Bắc ngày xưa với ngày nay, kỳ tình tâm hồn cậu bất định . Trong lòng đang vẩn vương những lời lẽ viết trên trang giấy màu xanh nhạt . Đã viết được một nửa rồi, còn nửa kia nên viết

tiếp như thế nào nhỉ ?

Thiên Lập hiểu tâm trạng cậu bé, vì phải đợi vợ chồng Đại Nhạc, anh đành cứ ngồi lì . Anh cố kể những chuyện lý thú ngày xưa, Thiên Uy bị thu hút khi nào không hay . Câu chuyện kể đến chỗ thú vị, hai anh em cùng cười ha hả.

Nghe tiếng cười, Thiên Nhu định quay sang hỏi tội Thiên Uy khiến cô không làm bài được, kỷ tính cô bé đang đọc tiểu thuyết.

Đến trước cửa buồng Thiên Nhu mới hay Thiên Lập đang trong buồng Thiên Uy, cô bé mừng rỡ, đẩy cửa bước vào :

- Đấy nhé, anh đến mà chẳng thềm sang buồng em nhé !
- Anh vừa đến xong, tiện thể anh vào buồng Thiên Uy trước, chứ anh có biết cả em cũng ở nhà đâu.
- Thế sao anh không sang buồng em trước nào ? Thiên Nhu trề môi - Em không tin rằng buồng Thiên Uy lại thơm tho hơn buồng em nhé.
- Chỉ có buồng mẹ mới thơm.

Thiên Uy cốt chọc tức Thiên Nhu, Lê Thiên Lập không khỏi liên tưởng điều bí mật trong lòng, anh lắc đầu cười :

- Buồng mẹ các em thì anh không dám vào.
- Đi, anh Lê sang buồng em đi - Thiên Nhu khoát tay như ra lệnh - Sang buồng em nghe đĩa hát, anh Lê ạ.

Mở máy be bé nhé.

- Ủ, cứ mở to !

Hai người đi khỏi, Thiên Uy thấy mình nhẹ hẫng . Cậu vội đứng dậy cài then cửa, làm thế không phải vì Thiên Lập, cậu sợ Thiên Nhu bất thần đâm sầm vào buồng cậu.

Sau khi ngồi yên, cậu ngoái đầu lại nhìn phía sau lần nữa, sợ ai rình trộm sau lưng . Xa xa vẳng tiếng nhạc và giọng nói the thẻ của Thiên Nhu ở buồng bên cạnh, nhưng chả nghe rõ cô bé nói gì.

Thiên Uy kéo dịch tập giấy viết thư tới trước mặt . Trên tờ giấy màu ngọc bích, hiện lên nét chữ cũng đơ do cậu quá ư nắn nót trong lúc viết.

Thiên Uy đang viết thư cho Tào Thực Phân.

CHƯƠNG 10

Đi công tác xa, dù sao cũng là một việc lớn . Cuộc sống đã bận, tâm hồn không vui, mấy ngày trước lúc Đại Nhạc đi xa, Giai Lập càng bận và căng thẳng hơn.

Hành trang đi xa của đàn ông không phức tạp phiền toái như của đàn bà, nhưng cũng phải lo toan sắp xếp cho chu đáo.

- Anh đi ngắn ngày thôi, đồ đạc càng đơn giản càng tốt em ạ.
- Khí hậu Thái Lan nóng nực, một ngày phải tắm dội mấy lần, may ô và sơ mi cần mang nhiều để thay, anh ạ.

Câu trả lời có lý, nhưng Đại Nhạc vẫn phàn nàn :

- Mang những hai va-li cơ à ? Phiền toái quá.
- Anh có phải xách lấy đâu, công ty hàng không lo cho hết, không quá tải là được rồi, phải không nào ?
- Vu bộ trưởng chỉ mang có một va-li thôi.

Chẳng lẽ bộ trưởng ăn một bát cơm mình cũng chỉ ăn một dù đáng ăn hai ? Giai Lập không tranh cãi, nàng cứ lẳng lặng làm theo ý mình . Thời con gái, bà mẹ vẫn lo con gái mình quen thói cưng chiều, sau này không đảm đương việc gia đình được . Nào ngờ sau khi lấy chồng, nàng đã cố học mẹ cách chiều chồng, săn sóc con cái . Giai Lập không còn nhớ thái độ bố nàng đối với mẹ nàng như thế nào, nhưng nay nàng không chịu nổi thái độ Đại Nhạc đối với mình . Trước

lúc cưới, chàng chăm sóc, âu yếm nàng là thế, ngày nay, chàng thờ ơ như thể không có nàng tồn tại ngay bên mình .
Giai Lập trả lời lạnh nhạt :

- Tùy anh, không mang va-li nào cũng được.

Nhìn nàng, Đại Nhạc nhìn nàng bất lực :

- Làm sao thế, em lại nổi cáu rồi hả ?

- Bây giờ ngài vụ trưởng oai thế kia, em đâu dám nổi cáu ạ.

- Giai Lập, em đừng bắt bẻ nữa, gần đây anh rất mệt, em có biết không ?

- Mệt mấy thì vẫn vui, anh sắp ra nước ngoài ngao du thoải mái rồi còn gì.

- Ngao du ? - Chàng cười ha hả - Nói cho đúng là sắp phải tội đây này.

- Bao nhiêu người ao ước phải tội như anh đấy, anh ạ.

- Bởi vậy anh cứ phải cố làm ra đáng vui vẻ.

Thấy Đại Nhạc lắc đầu quầy quầy trông hoạt bát vui vẻ, mất hẳn vẻ nghiêm trang ban đầu . Giai Lập bật cười, không hiểu tự đâu, bỗng dưng nàng lại nghĩ đến Lê Thiên Lập.

Thực ra, giữa hai người khác xa nhau song ở Lê Thiên Lập, nàng tìm thấy sự vui vẻ, trẻ trung và hóm hỉnh mà bao năm qua đã mất đi ở Đại Nhạc, và lại chàng ta lúc nào cũng tỏ ra coi nàng là nhân vật trung tâm trong con mắt và trái tim của chàng.

Đồng thời, nàng nhớ lại ánh mắt và thần thái của Đại Nhạc

mỗi khi giáp mặt với các tiểu thư xinh đẹp, trước mặt người đẹp chàng bao giờ cũng phấn chấn hẳn lên.

- Thực ra anh rất vui, hợp tuy có mệt thật, nhưng sau đó anh sẽ đi các nước châu Âu nữa cơ mà ?

- Ai nói với em thế ?

- Lê Thiên Lập.

- Thằng cha này mau mồm thật ! Việc chưa đâu vào đâu đã nói lung tung.

- Nói lung tung đâu ? Anh ta nói với mỗi mình em thôi, anh đừng quên em là an đệ của anh ta . - Giai Lập lườm Đại Nhạc một cái rồi nói tiếp - Anh không biết ngưng hay sao, nhẽ ra việc đó phải tự mồm anh nói ra với em mới phải . Với vợ anh còn giữ bí mật thế kia, có lẽ anh nên làm cha cố thì hơn.

Đại Nhạc im lặng, và như vậy càng tăng thêm nỗi bức của Giai Lập . Điều đó chứng tỏ Đại Nhạc bất mãn hoặc là không thèm chấp nằng . Giả dụ lúc này, chàng nói dối câu tình cảm, hoặc có một cử chỉ âu yếm, nằng sẽ chuyển giận làm vui ngay . vậy mà chàng cứ trơ như khúc gỗ, không hề biểu lộ chút tình cảm gì.

Có người bảo : ông chồng cầm tay bà vợ cứ như tay trái cầm tay phải . Đó vốn là một câu nói đùa, vậy mà đúng thật . Mỗi lần Đại Nhạc cầm tay nằng, nằng không hề có chút khác lạ gì ? Khi hai vợ chồng ngồi cạnh nhau, Đại Nhạc đưa tay vỗ nhẹ lên đùi nằng, đó chẳng qua là một cử chỉ vỗ về, vì lúc đó, tâm hồn chàng phẳng lặng như nước hồ đông, trái tim chàng không hề mảy may xúc động xao xuyến !

Kết hôn đã hơn mười năm, nằng phút chốc cảm thấy nội

dung của hôn nhân nhạt nhẽo đến thế . Trước đây có lúc nàng đã có cảm giác đó, nhưng chưa bao giờ cảm giác đó lại sâu sắc đậm nét như bây giờ.

Một hôn nhân hạnh phúc cũng giống như người đàn bà đi giày cao gót trước mắt mọi người trông thật mi miều, song chỉ có người trong cuộc mới hiểu hết nỗi đau của mình . Cho nên, bề ngoài ai cũng tưởng rằng nàng hạnh phúc, nàng cũng cần phải tỏ ra vẻ mình sống đầy hạnh phúc.

Tất nhiên, nếu như nàng không so sánh thái độ của Đại Nhạc đối người ngoài khác hẳn đối với nàng . Giai Lập sẽ không có nhiều cảm nghĩ, băn khoăn đến thế . Hơn nữa, nếu như nàng không so sánh thái độ của Đại Nhạc đối với nàng lúc thường khác với lúc cầu hoan, nàng cũng sẽ không có nhiều thắc mắc đến thế . Đôi lúc nàng muốn hỏi chàng xem con người có phải là cỗ máy hay là động vật có tình cảm không ? cỗ máy sẽ mở công tắc nó lập tức hoạt động ngay, còn con người thì khác.

Đại Nhạc không để ý việc bồi dưỡng tình cảm và quá trình xúc động . Không phải chàng không hiểu điều đó . Lúc mới cưới, chàng rất tế nhị, tình cảm, dần dần chàng trở nên sơ sài, thô thiển . Ngay với cây cỏ, nếu muốn thưởng thức bông hoa đẹp ta cũng cần phải chăm bón siêng năng thì mới thấy hoa nở rộ theo ý muốn . Ngày thường chàng tiết kiệm sự vuốt ve âu yếm đến thế, đến khi biểu lộ sự cuồng nhiệt lại quá ư đột ngột và trái với tự nhiên, do đó làm cho nàng vừa ngượng vừa ác cảm.

Đêm trước ngày Đại Nhạc ra nước ngoài, nàng đã phải sống với tình cảm sượng sùng và khó chịu, do đó nàng trần trụi suốt đêm . Giả sử nàng cảm thấy tiếng ngáy của Đại Nhạc

như khúc hát ru thì hay biết bao, nhưng tiếng ngáy đã khiến nàng càng thêm buồn phiền . Mặc dù đột đi ngắn ngày, nhưng hai người phải xa nhau thực sự nàng ao ước được nghe chàng nói lời tình cảm, than thở rằng xa nàng chàng thấy trống trải biết chừng nào . Vậy mà chưa được một phút chàng đã ngáy như sấm rền . Trước khi ngủ, chàng vỗ vỗ nàng nói với giọng ngái ngủ :

- Thôi ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm, em ạ ! Cứ nhìn chàng ngủ say nhanh đến thế, nàng đủ hiểu rằng chàng nói câu đó trong trạng thái gần như thiếp hẳn.

Giai Lập trở mình, co người cuộn tròn, nằm cách xa Đại Nhạc . Trong tình cảm, giữa nàng với chàng đã có khoảng cách khá xa . Chính chàng rời xa nàng, sau trận thân mật cuồng nhiệt, chàng đã bỏ mặc nàng hoàn toàn.

Tiếng ngáy đều đều tỏ rằng chàng ngủ rất say và rất an lòng . Không hiểu chàng có mơ thấy gì không nhỉ ? Có lẽ chàng mơ thấy mình đang bắt tay với mọi người ngoài sân bay, chàng luôn biết cách biểu lộ phong độ cao đẹp của mình, chàng sẽ ôm hôn nàng với cử chỉ ưu nhã . Nhưng tất cả những thứ đó chàng làm để giành những ánh mắt hăm mộ của người ngoài đối với mình, chàng sẽ không quên nói một câu đường mật như thế này :

"Anh rất mong trong những ngày vắng anh, em vẫn có thể sống thật vui vẻ ?"

Nhưng đột nhiên thay đổi tư thế . Những tình cảm bức bối, sượng sùng được thay thế bởi tâm trạng bất an . Nỗi bất an kia giống như ánh mặt trời sáng rực bỗng bị đám mây che khuất, cũng giống như ánh nắng xuyên qua tầng mây tối . Chưa hiểu đó là một cảm giác tốt hay xấu, song bất an kia

đầy cảm giác mới mẻ, kỳ lạ đầy kích thích và không bình thường.

Nàng nhắm nghiền mắt, nhưng gương mặt Lê Thiên Lập vẫn hiện ra rõ nét.

Nàng vẫn cuốn tròn người như thể lảng tránh một cái gì . Nàng biết rõ không trốn tránh nổi, nàng vừa sợ hãi vừa chờ đợi . Những ngày sắp tới, người thanh niên ấy sẽ đi vào cuộc sống của nàng.

CHƯƠNG 11

Về tới nhà, Giai Lập ném ví da sang một bên, vừa cởi bỏ găng tay, vừa thay dép đi trong nhà, nàng nói với A Ngọc :

- Thôi, tý nữa hẵng dọn, bây giờ tôi muốn ngủ một tý.

A Ngọc vâng dạ rồi rút lui . Trước khi ra chị kéo kín rèm cửa sổ, những việc làm đó không được Giai Lập khen, trái lại khoát tay bảo :

- Để tôi làm lấy, chị đi đi !

Nhưng Giai Lập không thềm kéo kín rèm cửa sổ, ánh sáng từ một kẽ hở xiên vào, càng thêm chói mắt . Nàng quay lưng lại, mặc dù nàng hiểu mình sẽ không sao ngủ được.

Tâm trạng nàng rối bời, hai mắt nhắm lại, vẫn thấy rõ bóng người loang loáng trước mặt . Nàng thở dài, tất cả những gì xảy ra ở sân bay không ngoài dự đoán của nàng . Tiễn đưa nơi quan trường giống thử văn chương quan dạng, đặc biệt cuộc đi thăm lần này lại là một sự kiện quan trọng . Trước đó báo chí đã đưa tin, trên sân bay, bọn phóng viên vây quanh vị bộ trưởng phỏng vấn, đèn máy ảnh chớp lia lịa, Đại Nhạc đã phô bày đầy đủ trí tuệ, phong độ và tài mẫn cảm của mình trước mặt mọi người.

Giống hết một màn kịch, nàng sắm vai của mình rất khéo và xứng đáng . Tan cuộc rút vào hậu trường, lòng nàng cảm thấy trống trải khôn tả.

Ngày thường, giờ này nếu không ngủ trưa được, nàng đã bị cuốn hút bởi bao công việc . Đại Nhạc đã đi làm việc hoặc đi họp, nàng hầu như rất ít khi nhớ tới chàng, hầu như không cần vận mọi việc làm của Đại Nhạc . Nhưng hôm nay khác hẳn, nàng luôn nghĩ đến cuộc đi xa của chàng . Nàng chưa bao giờ biết buồn là gì, vậy mà hôm nay chàng đi xa, nàng cảm thấy như mất mất một cái gì.

Sau khi máy bay cất cánh nàng mới ra về, tuy tâm thần hoảng hốt, song vẻ ngoài vẫn cười nói như không . Nàng đã nhận lời mời của Vu phu nhân, cùng tiếp nhận những lời nói đùa của bà Phùng, nàng tự đánh xe về nhà . Đêm qua mất ngủ, giờ có thể ngủ bù nhưng nàng không sao thiếp đi được.

Xa xa như có chuông điện thoại, không chờ người ở nhận, nàng bật ngay công tắc điện thoại đầu giường rồi cầm ống nghe . Tâm hồn nàng đang thiếu thanh thản, nói chuyện gẫu với bất kỳ ai trong lúc này sẽ khuây khỏa được phần nào.

- Xin chào an đê, Lê Thiên Lập đây.

- Hà ? - Mắt nàng sáng lên, bao nỗi phiền muộn tiêu tan ngay, nhưng vẫn cố tình hỏi với giọng nhạt nhẽo - Anh ở đâu thế ?

- Trên đường về.

- Vẫn chưa về tới cơ quan ư ? - Buột mồm hỏi xong nàng thấy câu nói là thừa . Nhà nàng ở gần sân bay, đi về bằng xe riêng, còn với anh ta, lẽ dĩ nhiên anh ta là người về sau cùng, ngồi xe khách sân bay, tất nhiên chưa thể về tới nơi được.

- Tôi đang ở gần chỗ cơ quan, gọi điện trong trạm điện thoại công cộng, sử dụng điện thoại phòng làm việc không tiện cho lắm.

Nhẽ ra nàng nên hỏi anh ta tại sao không tiện, nhưng nàng đã im lặng . Lúc sau nàng thấy cứ hỏi thì hỏi, nếu không anh ta sẽ cho rằng nàng có trắc ẩn . Giai Lập chưa kịp mở miệng, anh đã hỏi trước.

- An đệ đã về tới nhà rồi à ?

- Chuyện - Nàng cười - Chưa về tới nhà thì làm sao nhận điện thoại được cơ chứ ?

- Đúng, an đệ mắng thế là phải - Chàng cũng cười như tự riếu cợt - Muốn nói nhiều chuyện với an đệ, đến khi gọi được điện rồi lại quên bém mất.

Nếu là người khác, nàng sẽ cho anh ta ngông cuồng, nhưng với Thiên Lập nàng cảm thấy bình thường, có lẽ vì nàng đang buồn . Nàng nhắm mắt lại, giọng khuyến khích :

- Vậy thì cứ bình tĩnh mà nhớ lại đi !

- Ở sân bay, lúc nào tôi cũng ngắm nhìn an đệ.

Qua khẩu khí, tỏ ra anh ta tăng thêm dũng khí ! nàng cảm thấy hơi ón, nhưng cũng vui vui . Dù sao đó là những lời nói mang tính chất kích thích . Trong lúc tâm hồn trống trải thế này, đó là liều thuốc cân bằng tinh thần.

- Thì trên sân bay tôi cũng đã chào anh rồi - Giai Lập tỏ vẻ bình thản, và hồn nhiên.

- Người đông quá, không sao trò chuyện với an đệ được . Chàng tỏ ra tiếc nuối, thậm chí biểu lộ chút oán trách . An đệ bạn thế kia, tôi có muốn tới gần cũng ngại, chỉ sợ làm phiền an đệ, đành đứng xa xa ngắm an đệ thôi, nhưng an đệ thì chẳng nhìn thấy tôi đâu.

Nhiều năm về trước, khi còn ở trong ngôi nhà cổ của bố mẹ, nàng rất thích nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên, nàng cảm thấy âm thanh đó đầy chất thơ . Nay nghe anh ta nói chuyện, cũng giống tiếng mưa tí tách, nhưng không rơi bên thềm, mà đang rơi đúng vào tâm hồn nàng, như bản nhạc êm ái du dương . Nàng nhắm mắt lại hình dung về ngất si mê của Thiên Lập, nàng bất giác xao xuyến trong lòng.

Không biết nên trả lời thế nào nàng buột mồm :

- Thế ư ? - Nàng ân hận vì giọng nói yếu đuối của mình.

- Đúng thế, về cảm giác, tôi cách an đệ rất xa, trong thực tế, khoảng cách đó có hạn thôi, tôi có thể nhìn thấy rõ từng cử chỉ, nghe thấy rõ từng lời nói của an đệ.

Đại Nhạc đã thờ ơ với mọi cử chỉ và lời nói của nàng, khác nhau biết mấy giữa hai người.

Nàng thầm thở dài, nhưng cố lấy tiếng cười che đậy tâm trạng mình.

- Hóa ra anh là Thiên Lý Nhân và Thuận Phong Nhi cơ đấy nhỉ ?

- Người được tôn là an đệ cũng tinh nghịch thế kia ! - Chắc rằng anh cảm thấy hai chữ "tinh nghịch" phần nào thiếu cần trọng, nên vội nói - A, xin lỗi an đệ nhé.

Giai Lập chả thấy có gì đáng phải xin lỗi cả, trái lại, hai chữ đó nàng thấy nên khuyên vòng tròn . Qua câu đùa của chàng, nàng cảm thấy mình như còn rất trẻ . Thật vậy, nàng quên hẳn địa vị, xuất thân, cả tuổi tác của mình, nàng còn tưởng như mình còn là con gái nữa kia ?

- Tôi nên xin lỗi anh thì đúng hơn, tôi đùa anh trước.
- Không sao, miễn là an đệ vui . Nói thật tôi rất lo, sợ an đệ không quen vắng ngài vụ trưởng.

Ồi câu nói tình cảm biết bao ? Tại sao Đại Nhạc không được như Thiên Lập nhỉ ? Tâm trạng nàng bỗng dưng ra chán nản, nàng cười như dối :

- Ai bảo thế ? Ông ấy đi hay ở thì cũng vậy thôi.
- Chưa chắc đâu ? Tôi thấy ở sân bay bà Phùng nói : "Đôi vợ chồng ân ái thế kia mà phải xa nhau thì thật khổ ".

- Lời bà ấy nói mà đúng ư ?

- Chả nhẽ không đúng sự thật hay sao ? An đệ với ngài vụ trưởng không thấm thiết lắm ư ?

- Này... - Nàng không biết nên trả lời thế nào, bèn lạnh lùng đáp : - Phải chăng để nghiên cứu vấn đề này mà anh gọi điện cho tôi đấy ?

- Không đâu, chẳng qua tôi quan tâm đến an đệ, đặc biệt là tâm tư an đệ . Nếu như an đệ rồi, hết giờ làm việc, tôi đến thăm an đệ nhé.

- Tôi bận - Giai Lập ân hận đã trót nhận lời đến chơi nhà bà Vu . Dù sao, trò chuyện với Lê Thiên Lập thì vẫn thú vị hơn.

- Bận gì đấy ?

- Sao anh bảo ở sân bay anh đã nghe hết từng lời nói của tôi cơ mà.

- Ý an đệ là đến nhà bà Vu chứ gì ? Tôi tưởng đó chỉ là câu

nói ứng xử thôi, và lại không nhất thiết phải đi hôm nay phải không ạ ?

Lòng nàng đầy mâu thuẫn, nửa muốn lẩn tránh nửa muốn tiếp cận, cuối cùng nàng trả lời dứt khoát :

- Nhất thiết phải đến nhà bà ấy hôm nay.
- Vậy thì... chàng lùi một bước - Trưa nay tôi đến nhé.
- Tôi còn phải ngủ . - Nàng cố gượng để lẩn tránh.
- Thì an đệ cứ việc ngủ, hết giờ làm tôi mới đến cơ mà - Không chờ nàng trả lời, chàng van lơn - An đệ biết đấy, một thân một mình, cơm niêu nước lọ, thôi thì an đệ ban cho tôi bữa cơm trưa vậy.

CHƯƠNG 12

Cảnh rộn ràng trên sân bay đã lùi xa dần . Sau cú điện thoại đó, vị trí của người trước xa mờ dần, những tình cảm mới mẻ, tươi tắn và đậm đà chiếm lĩnh tâm hồn Giai Lập.

Nỗi trống trải và buồn nản biến đâu hết . Nằm trên giường, tâm hồn Giai Lập xúc động, nàng tỉnh táo hẳn . Còn lâu mới đến giờ trưa.

Nàng phải tự khâm phục trí nhớ của mình, từng câu từng chữ trong điện thoại nàng đều còn nhớ rõ mồn một . Có những câu nói, lúc đó nàng đã bỏ qua, nay hồi tưởng lại, nàng không khỏi giật mình, chàng đã cả gan xúc phạm sự tôn nghiêm của nàng.

Nàng định gọi điện cự tuyệt, nhưng lại thôi . Nàng dặn người ở bằng giọng nói lạnh nhạt với vẻ bất đắc dĩ : Trưa nay ông Lê tới nhà ăn cơm . Sau đó nàng bắt đầu điểm trang một cách tử mỉ.

Trước khi đến . Lê Thiên Lập cũng trang điểm công phu . Bộ âu phục đã mặc trong buổi tiễn đưa ở sân bay dù lịch sự lắm rồi, chỉ cần rửa mặt, cạo râu... Tóc chàng đen mượt, làn da mịn màng, nước hoa "côlông" thoang thoang, sẽ gây ấn tượng tốt lúc tiếp xúc.

Thái độ và lời nói Giai Lập tỏ ra phần nào uế oải, biểu thị nàng không thềm để ý tới chàng, song thực ra từng cử chỉ chàng không lọt khỏi mắt nàng.

- Thật không ngờ tôi may mắn đến thế. - Khi ngời đối diện nhau trước bàn ăn, Thiên Lập nói nhỏ, nụ cười và cái nhìn của chàng khiến tâm hồn nàng lâng lâng.

Ngừng đầu lên, thấy bà Lý đi vào, Giai Lập trở lại vị trí trang trọng của bà chủ, nói câu khách sáo:

- Xin lỗi ông, không có thức ăn gì mời ông.

- An đệ khách khí quá - Nụ cười và ánh mắt chàng cũng thay đổi theo, tỏ ra hết sức quan tâm - Hai em Thiên Uy và Thiên Nhu không về ăn cơm trưa ư?

- Không, ông ạ.

- Các em ăn ở đâu?

- Thiên Nhu đem cơm theo, Thiên Uy mỗi ngày mang mười đồng ăn quà. - Thấy đôi mắt Thiên Lập có vẻ chưa hiểu, nàng giải thích thêm - Nhẽ ra Thiên Uy cũng mang cơm theo, lên học năm thứ hai sơ trung, em nó thấy làm vậy có vẻ trẻ con quá, cho nên đòi cho tiền ăn quà trưa.

- Nếu là tôi, tôi sẽ mang cơm theo. Ngày trước, lúc còn đi học, tôi thường thèm được mang cơm đi theo như mọi người. Người mẹ chuẩn bị món ăn trong hộp cơm vừa ngon vừa bổ. Còn tôi toàn ăn vặt, đôi lúc không biết tiết kiệm, nhiều khi tiêu sạch tiền, đến trưa thường phải nhịn đói.

- Vậy tại sao ông không mang cơm theo?

Chàng nhún vai:

- Có ai chăm sóc mình đâu, đưa ít tiền tiêu vặt cho xong chuyện vậy thôi.

Giai Lập từng nghe anh kể, bố mẹ mất sớm, hai anh em ở nhà ông chú. Ông chú lúc nhỏ được bố mẹ anh nuôi dưỡng, cho nên sau này nuôi hai anh em chàng để đền đáp. Sự nghiệp ông chú cũng khá, nhưng là sỹ quan, cho nên lương bổng có hạn. Bà thím không ngược đãi hai anh em, nhưng cũng chỉ làm tròn bốn phần mà thôi, cho nên hai anh em thiếu tình thương và sự chăm sóc đầm ấm của gia đình.

Giai Lập nhìn Lê Thiên Lập, vì ngại bà Lý đang đứng hầu sau lưng, cho nên nàng không biểu lộ tình cảm với chàng.

- Em gái ông cũng vậy à?

- Cũng thế, ngay cả các anh em họ tôi cũng đều sống thế cả, vì chú thím tôi muốn tỏ ra cư xử bình đẳng như nhau mà.

- Anh có vẻ lạc quan nhỉ.

- Vâng, đặc biệt là bây giờ.

Nàng hiểu ý chàng, để lảng tránh, nàng tiếp tục hỏi một cách nghiêm chỉnh:

- Ông kể rằng có thời ông sống không được bình thường, lúc ấy mười mấy tuổi? Thời gian đó ông bị Oan lắm ư?

- Buồn nản, chán đời, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thôi.

- Làm sao để trở lại bình thường?

- Sau tôi nhận ra một điều: sống là phải phấn đấu, không nên như nằm mơ giữa ban ngày, phải nỗ lực theo hướng cho phép.

- Tử Thu thì sao?

- Em gái tôi mang nhiều tính chất nghệ sĩ, cô ta luôn luôn bất mãn với cuộc sống hiện thực. Vì xử sự không phải với bà thím, cho nên tốt nghiệp đại học cô ấy đã đi lấy chồng. Lúc cô ấy cưới, tôi đang ở Hàn quốc, nếu không tôi đã ngăn chặn cuộc hôn nhân đó. Tử Thu là một người có tài năng, nhẽ ra khá có triển vọng trong nghệ thuật.

Việc người khác, không liên quan gì đến mình cho nên nàng không để ý gì về câu chuyện em gái Thiên Lập, nhưng từ chuyện hai anh em Thiên Lập, nàng liên tưởng đến hai anh em Thiên Uy, nàng hỏi:

- Tình cảm hai anh em thế nào?

- Rất tốt, trước kia tôi vẫn thường viện trợ cho Tử Thu, vì hai vợ chồng cô ta nghèo, từ ngày về nước, thu nhập của tôi ít đi, cho nên cũng không giúp đỡ được gì nữa.

- Em rề ông làm gì?

- Dạy học. Lúc đầu dạy ở trường trung học thị xã, sau hè dạy ở trường đạo vì trường đó trả lương cao hơn. Tử Thu báo sắp dọn nhà. Nhà tập thể của trường cũng khá, ba gian phòng khách, phòng ngủ, và phòng đọc sách, do đó cô ta cũng muốn tôi đến ở cùng.

- khá nhỉ, trường nào vậy, ông Lê?

- Hình như trường Bối gì gì ấy... ?

- Bối Văn chẳng?

- À, đúng rồi, trường Bối Văn.

- Thiên Nhu học trường đó, em nó không nói với anh hay

sao?

- Tôi cũng quên mất, trước khi tôi ra nước ngoài không có những trường này, cho nên giờ có nói cũng chả nhớ.

- Điều đó tỏ ra ông thiếu quan tâm.

- Thiếu quan tâm Thiên Nhu?

- Thiếu quan tâm em gái ông, cô ấy ở trường nào không rõ, cô ấy dọn nhà cũng không đi thăm xem sao.

- Quả thật gần đây tôi cũng bận...

Cặp môi cong cong lộ nụ cười đui đui. Khi phát hiện không có người ở đứng cạnh, chàng nghiêng người nói nhỏ với Giai Lập:

- Nói thật, gần đây tâm thần bất định thế nào ấy.

Giai Lập cúi đầu không nhìn chàng, cảm thấy trong người có cái gì không ổn. Cậu nói tuy ngắn gọn, song tình ý thật vô tận. Nàng như lạc vào cõi tình cảm mà bấy lâu nay bị lãng quên đi.

Lạc phương hướng trong giây lát, sức nhớ đến địa vị của mình. Ngày thường nàng vẫn ngồi đối diện với Đại Nhạc, nay chàng đi Bằng Cốc được bạn tiếp đón nồng nhiệt. Vậy mà phút này, cấp dưới của chàng chiếm chỗ ngồi kia, đang dùng lời lẽ quyến rũ nàng. Anh chàng trẻ tuổi này quả thật chưa hiểu thế nào là trời cao đất dày.

Đột ngột nàng hỏi một cách trang nghiêm:

- Vì công việc của ông Trương nhà tôi nhiều quá phải không?

- Không. - Chàng không hề bị áp đảo bởi vẻ nghiêm nghị của nàng - Các công việc không thể ảnh hưởng đến tâm tình của tôi.

- Cái gì đã làm ảnh hưởng tâm tình của anh vậy? - Nàng nhìn áp đảo với vẻ cười cười, có ý khiêu khích, nàng không tin rằng mình hơn chàng trẻ tuổi này những bảy tuổi mà không thể chế ngự nổi anh ta.

Lần này chàng cúi đầu, trước khi cúi xuống, chàng phóng ánh mắt sang nàng, Giai Lập nhìn thấy trong ánh mắt kia có câu trả lời: "vì nàng".

Trái tim nàng bỗng cảm thấy ấm áp. Không nhìn chàng, nàng ngoảnh mặt đi gọi bà Lý mang hoa quả tới.

CHƯƠNG 13

- Căn hộ khá tốt đấy em nhỉ - Từ trong nhà đi ra, Lê Thiên Lập còn ngoái lại xem - Làm giáo viên được ở khang trang như vậy thì tuyệt quá còn gì.

Cô em theo sau, chẳng những không vui vì lời khen, còn oán trách anh:

- Em không gọi điện, anh cũng chả thèm đến đây với em đâu.

Thiên Lập nhìn em. Dưới ánh sáng ngọn đèn đường càng lộ nước da trắng xanh của nàng. Đôi mắt to của nàng hơi tán quang lộ vẻ thất thần, phát ra ánh sáng như mơ màng trong mộng ảo.

Từ đôi mắt em gái, chàng nhớ lại đôi mắt có thần thái tinh anh, chàng cười:

- Cũng quấy thật, trưa nay anh vừa nói về em với một người. Chiều nay thì nhận được điện thoại em.

- Ai đấy? - Nhìn vẻ kín đáo của anh, nàng đùa - Bạn gái anh hả?

Thiên Lập chỉ cười, quay lại nhìn ngôi nhà lần nữa:

- Tiếc rằng các căn hộ sắp thành một dãy ngang, không thẳng lắm. Láng giềng nhà em là ai đấy?

- Một bà họ Mạc, làm giám thị của trường. Bà ở với con gái.

- Vị trí nhà ấy hay nhất, ở đầu hời. Phải không em?
- Tất nhiên rồi, anh ruột bà ta là trưởng phòng giáo vụ.
- Còn anh của em chả là gì cả.
- Là bộ trưởng tương lai.
- Hà - Chàng cười khan.
- Em chả đùa đâu nhé - Tử Thu nói một cách trang nghiêm - Với tài cán và sự năng nổ, anh là con người đầy triển vọng.
- Thôi, em đừng tặng anh vĩ đại như vậy nữa.
- Bao giờ mà chả thế, trong mắt người em, anh mình tất nhiên là vĩ nhân tương lai rồi.

Tử Thu vừa nói vừa cười, niềm vui khiến đôi mắt long lanh, mất vẻ mơ màng ban đầu, cặp môi cong cong lộ vẻ tinh nghịch. Tóc Tử Thu rất dài, không uốn, đuôi tóc hơi quăn. Dưới ánh sáng mờ của ban đêm, nàng có khuôn hình cao thon của một người đàn bà đương thì nhưng không có vẻ khơi gợi, trái lại có phần nhỏ bé thơ ngây.

Qua thái độ ngây thơ của em gái, Thiên Lập nghĩ đến Thiên Nhụ Trong con mắt cô bé, Thiên Uy không vĩ đại, cũng chẳng có chút gì đáng trọng. Qua sự so sánh đó, chàng thấy em gái mình thật đáng quý, vậy mà chàng không chăm sóc gì em gái đáng yêu của mình, Thiên Lập không khỏi áy náy, chàng vỗ vai em:

- Chưa chắc đâu, chỉ có em sùng bái anh thế chứ, anh em người ta chẳng ưa anh lắm đâu.
- Vấn đề không phải em sùng bái anh một cách mù quáng, có

anh bên cạnh em cảm thấy như có chỗ dựa. Nếu như anh không ra nước ngoài, em chả lấy chồng sớm thế đâu.

- Giờ em sống thế cũng tốt đẹp đấy chứ? Có một gia đình như thế em còn chưa thỏa mãn hay sao? - Anh nói tiếp - Thôi, em đừng tiễn anh nữa, em về nhà đi.

- Ở nhà bí thế nào ấy, em cũng muốn đi dạo một tí.

- Đừng bỏ mặc Cổ Lôi ở nhà một mình, không thì rủ chồng em cùng đi dạo hơn không.

Tử Thu chỉ "hầm hừ". Thiên Lập cũng không biết nói gì thêm. Không khí trầm lắng nặng nề, chỉ có tiếng chân bước đi đều đều, buồn tẻ của hai anh em vang nhẹ trong phố vắng.

- À, vợ chồng em dọn nhà, anh chưa kịp biếu quà - Thiên Lập sức nhớ - Em cần gì, cứ nói đi để anh biếu em.

- Anh đoán thử xem. - Nàng quay nhìn anh, đôi mắt sáng hẳn lên.

Anh mỉm cười suy nghĩ, nhân dịp này, em gái sẽ vò một số tiền anh đây. Tiếc thay đã chót rồi không thể rút lại lời hứa được nữa:

- Anh đoán không ra, đèn bàn? Rèm cửa sổ? Giường tủ? - Thấy cô em lắc đầu quây quây, chàng đành nói - Anh không đoán được, em nói anh nghe nào!

- Anh ạ, em cần có một chỗ làm.

- Tìm việc làm? Việc gì bây giờ?

- Việc gì cũng được, quả thực em không muốn mình bị tù hãm suốt đời trong gia đình, nào là nấu cơm, giặt áo, trông

con.

- Con em còn bé, em đi làm thì ai sẽ trông nó?

- Cháu gần ba tuổi rồi, em sẽ gửi nó vào lớp mẫu giáo anh ạ. Cô giáo Mạc cũng có thể trông con cho em, vì ban ngày bà ta rỗi rãi. - Tử Thu nhìn anh vẻ chờ đợi - Anh có hứa giúp em không nào?

Thiên Lập chán ngán, anh hiểu tính em gái mình hẳn muốn gì là đòi bằng được, thà tốn kém ít tiền cho em gái còn đơn giản hơn là kiếm việc làm cho em.

- Anh vừa mới về nước, làm gì được? - Thiên Lập chối khéo - Tại sao em không nói thẳng với chú có hơn không?

- Anh bảo em đi tìm chú? - Tử Thu thản nhiên - Rõ ràng anh biết đấy, chú thím bức mình với em lúc em đi lấy chồng cơ mà.

- Câu chuyện qua đi lâu rồi, vả lại chú tốt chỉ muốn gả em cho người nào có sự nghiệp vững vàng.

- Thôi, thôi, anh đừng nói nữa, các vị đều là những người thực dụng - Tử Thu kêu lên đầy phẫn uất, nhưng rồi thấy thái độ mình hơi quá, nàng cười ngượng ngịu.

- Cuộc sống làm cho con người phải thực dụng, em ạ.

- Có thể là như vậy, có thể ngay cả em bây giờ cũng sống thực tế hơn xưa - Tử Thu nói một cách bồn chồn - Quay lại đề chính nhé, hẳn có dịp anh chú ý kiếm việc làm cho em nhé, anh làm quen những người tai to mặt lớn cơ mà, anh!

- Theo anh, có thời gian, em trở về nghề cũ của mình thì hơn, mấy cái khắc gỗ của em cũng khá đấy chứ. Lúc nhỏ, những

khúc gỗ vớ vẩn vào tay em đều thành những thứ hay ra trò, em vẽ thêm nữa đi, em ạ.

- Thật ư? - Tử Thu tươi tỉnh hẳn lên - Khi nào em khắc cho anh cái tượng nhé? À mà phải chờ lúc anh rỗi rãi cợ Anh cũng bận lắm, từ từ đã, anh nhĩ.

- Buồn thật - Thiên Lập mơ màng, Trưa nay chàng cũng đã nói một câu tương tự như vậy với Giai Lập. Chàng vội nhìn đồng hồ, đã mười giờ, không biết Giai Lập đã về chưa?

- Khéo anh bận vì có nhiều cuộc hẹn hò? - Tử Thu tinh nghịch
- Khi nãy em đang hỏi, anh đánh trống lảng mất.

Thiên Lập cười không trả lời.

- Vị tiểu thư nào đấy, anh cho em biết có được không?

- Chả có ai cả, anh không thể bịa chuyện được, phải không em?

- Anh về nước cũng khá lâu rồi đấy, sao không lấy vợ đi?

- Kết hôn chứ có phải đi mua một vật dùng đâu.

- Em chỉ sợ yêu cầu của anh cao quá thôi. Khi anh còn ở nước ngoài, em cứ sợ anh lấy một bà người Hàn quốc, em chả thích có bà chị dâu nói tiếng nước ngoài đâu nhé.

- Đúng thế, một khi ngôn ngữ bất đồng, tình cảm khó hòa nhập với nhau lắm.

- Đài Bắc có nhiều con gái đẹp, chả nhẽ không có người nào xứng hợp ý anh? - Tử Thu nhìn anh đăm đăm - Em có câu hỏi, nói ra anh có giận không?

- Câu hỏi gì vậy?

- Đến giờ anh vẫn không lấy vợ, chả nhẽ vì nỗi đau của mối tình đầu?

- Mối tình đầu ư? Anh quên từ lâu rồi. - Anh cười đáp.

- Em vẫn chưa quên, nhất là đôi mắt chị ấy, đẹp thật.

Anh nghĩ đến đôi mắt khác đẹp hơn.

- Anh quên thật chứ? - Thấy anh im lặng Tử Thu thất vọng - Anh đã định uống thuốc tự tử cơ mà.

- Suýt nữa em nhỉ.

- Thanh niên thường do bông bột trong chốc lát có thể làm bất cứ việc gì.

- Thanh niên cũng thường hay tỏ vẻ thôi.

Đang cười rất vui, bỗng dưng Tử Thu thôi cười, lộ vẻ buồn bã:

- Giọng nói hai anh em mình cứ như là chúng mình đã già lắm rồi ấy, anh ạ.

- mấy năm sống ở nước ngoài, khối lúc anh có cảm tưởng mình già trước tuổi - Thiên Lập vỗ về em - Nhưng em còn rất trẻ, em ạ.

- Không, tâm hồn của em cần cỗi đi rồi, anh không biết đâu.

Lê Thiên Lập rất sợ em gái xô ra cả một tràng những lời kêu ca, anh thừa cơ nói:

- Thôi, em về đi, tiền anh cũng khá xa rồi đấy.

- Anh có biết bến xe không? Để em đưa anh ra bến.
- Không, anh không đi xe số 20.
- Khuya thế này còn đi đâu? Anh chưa định về nhà hả?

CHƯƠNG 14

Gần mười hai giờ khuya, Giai Lập mới từ nhà bà Vu ra về. Một cánh tay đặt trên thành cửa, tay kia đặt trên tay lái, nàng cho xe chạy từ từ trên mặt đường. nửa đêm, các phố Đài Bắc vắng tanh, từ những ngọn đèn đường, nhà ở hai bên hè tối om. Thời tiết thay đổi, không khí về khuya hơi lành lạnh.

Sau những buổi họp mặt đông vui, con người ta cũng cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo hơn. Giai Lập nhìn ra phía trước, đường như con đường dài hơn ngày thường. Ngay cả thời gian, hình như ngày hôm nay cũng dài dằng dặc. Sáng, trưa, tối, tâm trạng nàng cũng luôn thay đổi. Nhớ lại câu chuyện về tâm trạng của Lê Thiên Lập, bỗng dưng nàng thấy tâm trạng của mình cũng chịu ảnh hưởng của chàng.

Thật vậy, nếu như không có sự so sánh giữa Đại Nhạc với Thiên Lập, ở nàng làm gì nảy sinh bao điều bất mãn đối với Đại Nhạc. Ngay buổi tiền đưa sáng nay, nàng cũng không thể có cảm giác vô vị như đóng kịch. Ban trưa, trước mặt Thiên Lập, nàng cố làm ra vẻ nghiêm lạnh, nhưng sau khi chàng đi khỏi, tâm hồn nàng mơ mơ màng màng, lúc nào cũng nhớ tới lời ăn tiếng nói và các cử chỉ của chàng. Khi nàng định gạt mọi suy nghĩ với vẫn đi thì nhận được điện thoại của Thiên Lập. Chàng hỏi nàng tối nay có nhất thiết phải đến nhà bà Vu không. Giọng nói chàng nghe thân thiết ấm áp biết bao, luôn mồm gọi nàng bằng an đệ. Thực ra, nàng có thể gọi điện xin lỗi bà Vu, không nhất thiết phải đến góp vui ở nhà bà tạ Song, lý trí đã mách bảo nàng phải tránh xa chàng.

Tránh được con người nhưng tránh sao nổi sự ám ảnh của hình bóng chàng. Chơi bài ở nhà bà Vu nàng thấy cô đơn làm sao, hình ảnh Lê Thiên Lập cứ bám riết tâm trí nàng.

Hay vì Đại Nhạc đi xa, cho nên nàng cảm thấy cô đơn? Nhưng Đại Nhạc đi xa chuyến này đâu phải lần đầu? Trước kia, chàng từng đi thăm Châu Phi, Châu Mỹ, mỗi chuyến đi thời gian còn lâu hơn lần này. Hàng ngày nàng bận bịu bao nhiêu công việc, mặc dù tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến chàng, nhưng nàng không thấy mình cô đơn. Có lần, trong câu chuyện, Thiên Lập nhắc đến hai chữ buồn tẻ, nàng không hiểu nổi ý nghĩa hai chữ đó. Còn giờ đây nàng hiểu và hình như chính Thiên Lập đã dạy cho nàng hiểu về điều đó. Không, nói đúng hơn, chàng đã khiến nàng nếm trải cảm giác buồn tẻ.

Thật vớ vẩn, một người cấp dưới của chồng mình, tuổi cũng ít hơn mình, k lại chẳng có địa vị gì trong xã hội, vậy mà hấp dẫn mình đến thế, thật là điều hoang đường!

Có lẽ vì uống nhiều cà phê quá, đêm qua lại mất ngủ, tâm trạng sinh ra không ổn định, suy nghĩ lung tung. Nàng ngáp nhẹ, tăng ga cho xe phóng nhanh hơn. Mong sao chóng về tới nhà, nằm trong bồn tắm, thả lỏng người trong nước ấm, sau đó uống viên thuốc an thần, sáng ngày mai tâm trạng sẽ trở lại bình thường.

Rẽ vào ngõ hẻm, đường hẹp, thân xe dài, nàng phải giảm tốc độ cho xe rẽ sang phải, phía trước là ngôi nhà nàng ở. Con đường nàng thuộc lòng, nhắm mắt nàng cũng có thể lái xe tới thẳng trước cổng. Khi xe vào ngõ, mắt nàng mở to, dưới ánh đèn pha, một người đang đứng cạnh đường, thoáng nhìn, giống giống Thiên Lập, nhìn kỹ hóa ra Thiên Lập thực.

Khi nhận ra, Giai Lập vẫn chưa tin hẳn vào mắt mình. Đã nửa đêm chàng đứng một mình ở trong ngõ vắng, không thể thế được, trừ phi chàng ta mắc bệnh tâm thần.

Nhưng thái độ chàng bình thường, không có vẻ gì là.. .Giai Lập hăm phanh, Thiên Lập liền đi tới. Chàng nhìn nàng chăm chú, Giai Lập bất giác đưa tay vuốt nhẹ mái tóc.

- Về rồi ư?

Nàng mỉm cười gật đầu. Đúng là câu hỏi thừa. Nhưng, nếu không thì biết hỏi gì bây giờ? Chính thế nàng đã hỏi:

- Anh ở đây làm gì vậy? - Câu hỏi của Giai Lập cũng thừa nốt, vì nàng đoán được câu trả lời: "Chờ an đệ đấy mà!".

Nhưng câu trả lời của chàng kín đáo hơn:

- Tôi đi dạo phố qua đây, định gọi điện, nhưng đoán chắc người vẫn còn ở nhà bà Vu chưa về.

- Anh... - Nàng nhìn phía trước - Có vào nhà tôi ngồi chơi không?

- Thôi...

Như vậy càng tốt, tuy hỏi vậy, thực ra trong lòng nàng hết sức phân vân. Khuya khoắt như vậy, đưa chàng vào nhà quả thực không tiện cho lắm.

- Khuya rồi, anh cũng nên về nhà đi nghỉ thôi.

- Tôi cũng biết vậy.

- Không có việc gì chứ? - nàng hỏi với giọng hết sức dịu dàng để đền bù cho sự thất vọng của chàng.

- Không có việc gì, chỉ muốn nhìn mặt một tí thôi.

Giọng nói chàng khàn đặc, hình như tình cảm khiến lời nói bị tắt nghẽn trong họng.

Nhế ra, nàng chào "tạm biệt" một cách lịch sự rồi cho xe đi thẳng, việc gì phải bận tâm. Nhưng rồi cuối cùng nàng đã bội lộ sự quan tâm của mình:

- Anh về bằng gì bây giờ?

- Đi bộ thôi, trừ phi người bỏ công ra tiễn tôi.

Nàng im lặng một lát: Việc gì phải tiễn? Nhưng nếu có tiễn thì đã sao nào? Nàng chả thường nhân tiện đánh xe đưa người này người nọ về nhà là gì? Những người đó chưa chắc đã đáng được giúp đỡ bằng chàng. Còn Thiên Lập đứng đây chính là để đợi nàng, mặc dù nàng không yêu cầu điều đó.

Nàng vừa nghiêng người sang phía phải, chàng vội chạy tới và tự mở cửa xe.

Thiên Lập ngồi ngay cạnh Giai Lập, ghế rộng, ở giữa có một khoảng cách.

Hơi ấm ủa tới át hết cảm giác lạnh lẽo.

Nàng tăng ga cho xe chạy vun vút, khi đi qua cổng nhà, nàng không thèm nhìn cứ như một cuộc chạy trốn.

Ra khỏi ngõ, nàng hỏi:

- Đường đi thế nào, chỉ cho tôi nhé.

Chàng tuân lệnh, song khi ngồi nghiêng chàng chẳng thèm nhìn mặt đường, chỉ nhìn nàng không chớp mắt.

- Hạnh phúc con người ta đôi khi cũng thật là bất ngờ.

- Nghĩa thế nào?

- Lúc đầu, tôi chỉ nghĩ là gặp mặt nhau một tý thôi, vậy mà giờ đây lại được ngồi ngay bên cạnh người.

- Ngồi cạnh tôi có nghĩa là hạnh phúc ư?

Nàng thương hại nhìn vẻ mặt si mê của chàng.

- Tất nhiên, lúc gặp lần đầu tiên, tôi cảm thấy người cao vợi vợi, không thể nào với tới được.

Nàng mỉm cười, giống ánh mắt thèm khát của trẻ khi nhìn quầy hàng đồ chơi. Giai Lập cảm thấy lòng mẩn mộ của chàng đối với mình chân thành và trong sáng, cho nên nàng không nỡ trách mắng một câu.

- Trong buổi tiệc rượu đón bộ trưởng Xina, tôi mới có dịp nói chuyện, thực ra tôi đã gặp người trước đây ít lâu.

- Thật ư? Ở đâu vậy?

- Ở sân bay. Hôm ấy người mặc bộ âu phục màu trắng thêu hoa đen. Trông người thanh nhã, xinh đẹp và trẻ trung. Tôi hỏi anh bạn đồng sự đứng cạnh: "Vị tiểu thư này là ai đấy?". Sau mới biết là Trương phu nhân. Khi ấy tôi thở dài một tiếng. Anh ta hỏi tại sao, tôi trả lời: "Ngày nay giữa các vị phu nhân với các vị tiểu thư khó phân biệt quá".

Thường thường mọi người vẫn khen Giai Lập có thuật trang điểm, tuy nhiên, chàng coi nàng như một tiểu thư thì cũng hơi quá. Qua câu chuyện, nàng mới nhớ lại đêm đó mình đeo kiếng râm. Mặt khác, vẻ trẻ trung của nàng còn do khuôn

hình thon thả, duyên dáng.

Chàng vừa cười vừa nói:

- Người có biết, anh bạn kia nói gì không? Anh ta đùa: "Giả dụ bà ấy là tiểu thư, anh sẽ đeo đuôi chứ gì?". Tôi im lặng, điều bí mật trong lòng không thể thổ lộ cùng anh ta được.

Bí mật gì cơ Chả nhẽ: "Không phải tiểu thư thì tôi vẫn cứ theo đuôi?". Giai Lập nghĩ thầm. Nghĩ lại khi nàng cùng Đại Nhạc hàn huyên trò chuyện với mọi người, có hai chàng trai cứ bàn tán sau lưng, vậy mà nàng chẳng hay biết tí gì.

Bỗng tâm hồn nàng cảm thấy trĩu nặng, nhớ đến buổi tiễn chồng lúc sáng, nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Thiên Lập nhìn nàng dăm dăm lo lắng:

- Tôi nói có điều gì không phải chăng?

Nàng lắc đầu:

- Vậy sao người lại im lặng?

Qua giọng nói, chứng tỏ chàng to gan thật, hình ảnh Đại Nhạc hiện lên đậm nét nàng định dùng Đại Nhạc để trấn áp sự ngông cuồng của anh chàng này.

- Tôi đang nghĩ, không hiểu giờ đây Đại Nhạc đang làm gì.

- Xin cứ yên tâm, ở Bể Cốc có lắm trò vui, người nhớ ngài vụ trưởng, nhưng liệu giờ này ngài có nhớ gì đến người không?

Một nét phác đơn sơ gây tác động rất mạnh tới Giai Lập, tâm trạng oán giận Đại Nhạc càng tăng thêm, khoảng cách giữa

hai người càng xa nhau hơn. Xe dừng lại trước cửa nhà Thiên Lập, nhưng chàng vẫn cứ ngồi bất động.

- Có thể gia ân thêm cho tôi lần nữa không?

- Gì vậy? - Giai Lập băn khoăn - Mời tôi vào nhà chứ?

- Không, tôi cũng chả đến nỗi không biết điều như vậy, người cũng không thể đáp ứng yêu cầu đó được. Hơn nữa, nhà tôi rất bừa, tôi không dám mời người vào nhà đâu. Theo phép lịch sự, người đưa tôi về nhà, tôi không thể để người đi về một mình được.

- Anh đòi tiền tôi?

- Tôi phải tiền người. - Thấy Giai Lập định mở mồm, chàng nói ngay - Người không phải tiền tôi nữa, sau đó, tự tôi sẽ về bằng taxi.

- Làm như vậy có phải lãng phí thì giờ không? Ích gì đâu nào.

- Với người, có thể là như vậy, còn với tôi thì khác. Ở trên đời này, có gì quý giá hơn là được ở bên cạnh người?

Tuy không phải là loại đàn bà nghe tăng bốc là phòng mủi ngay, nhưng dù sao những lời nói trân trọng cũng khiến Giai Lập cảm thấy mát lòng mát dạ.

Lê Thiên Lập, nàng đã tìm thấy những gì bị đánh mất từ lâu. Đắn đo một lúc, nàng ưng thuận.

- Chờ một tí. - Khi xe sắp nổ máy, Thiên Lập nói ngay - Bây giờ để tôi lái xe đưa người về, người nghỉ một chút.

- Tôi có mệt đâu.

- Hay vì không tin kỹ thuật lái xe của tôi? Ở Hán thành, tôi có chiếc Suyfrăng, sau thay chiếc Xpin.

Thấy nàng không phản đối, chàng liền xuống xe, chuyển sang ngồi bên tay lái, Giai Lập đành đổi chỗ ngồi.

- Làm anh lái xe cho vụ trưởng phu nhân cũng là điều vinh dự lắm chứ! - Chàng hớn hỏ cho nổ máy.

Với tâm tình lúc này, câu xưng hô kia nghe chôi chối thế nào ấy. Giai Lập đổi:

- Anh gọi tôi là phu nhân ư?

- Vậy gọi thế nào nhỉ?

Nàng định trả lời rằng gọi là an đệ, nhưng nàng tắt máy, quay hẳn người lại:

- Em thân yêu.

Giọng nói chàng vừa trầm vừa nhẹ, cặp môi lúc cười như giấc mộng mơ màng, một luồng hơi ấm phả vào mặt, làm nàng ngây ngất.

Không để nàng kịp trốn tránh, chàng đưa hai cánh tay ra ôm quanh người nàng.

- Từ giờ trở đi nàng là em yêu quý của tôi.

Cặp môi nóng bỏng của chàng áp mạnh lên môi nàng, lời nói xé vụn thành từng mảnh, như bão táp làm rung chuyển cả trái tim đang run rẩy của nàng.

CHƯƠNG 15

Làm ra vẻ lo lắng, Thiên Uy đưa mắt tìm kiếm hình bóng người mà cậu hằng ấp ủ trong lòng. Bóng những người mặc áo trắng váy đen lướt lướt qua trước mặt, có cả người đi xe đạp, nhưng đều không phải, không thấy cô ta đâu cả.

Trên ô tô buýt, đám áo trắng váy đen túm tụm cười nói, có giọng the thé đến chói tai. Khi Ranh khẽ huých Thiên Uy:

- Này, con bé đứng kia, cậu xem thế nào?

Thiên Uy liếc qua, trề môi:

- Xấu!

- O! Đôi mắt to thế kia còn chê xấu à?

- Mắt to thì hay hóm gì? Giống mắt cá vàng.

- Chả hơn ti hí mắt lươn.

Thiên Uy hiểu thằng bạn ám chỉ Tào Thực Phân, cậu không dám nói thẳng, mà lái sang ý khác với vẻ bực dọc.

- Người Trung quốc mất gốc hết rồi, cái gì cũng thích so sánh với người châu Âu, nào là mắt to như đầm thì đẹp, mũi cao như Tây thì sang. Thực ra, mắt bé, mũi tẹt có gì là xấu? Miễn mình ưa là đẹp tất.

- Dù sao tớ cũng không thích người mắt ti hí - Khi ranh vẫn

khăng khăng, giọng nói cậu bỗng trở nên hóm hỉnh - À... có lẽ vì mắt mình bé cậu ạ. Con người ta vẫn có cái tật là hâm mộ những gì mình không có. Như cậu chẳng hạn, mắt cậu to, cho nên cậu có thể lên tiếng bênh vực cho người mắt bé, có phải không hả cậu?

- Nói thực, tớ chẳng thích mắt to, tớ cảm thấy trong những cặp mắt đó có gì tri trá - Thiên Uy cố nén nếu không, cậu sẽ đưa cả em gái mình ra làm ví dụ mắt. Thậm chí bà mẹ cũng là đối tượng chỉ trích của cậu. Mẹ lại càng quá quắt, mí mắt hết bôi xanh lại kẻ đen. Cậu càng hiểu đó là một thời đại, chả phải chỉ mẹ cậu làm thế. Nhưng người ngoài thì kệ họ, cậu chẳng thèm quan tâm, còn mẹ, cậu không thể chịu nổi cặp mắt kỳ dị khó coi đến thế.

- Mặc, tớ phải tìm hiểu xem cái con bé ấy là ai. - Khi ranh hít một hơi đầy lồng ngực để tỏ mặt anh hùng, mắt nhìn cô nữ sinh không chớp.

Biết cu cậu làm bộ chứ cũng nhát, Thiên Uy bật cười.

- Cậu cười gì, không tin tớ hả?

- Tin chứ, cậu cứ đi mà tán, chỉ sợ người ta không thèm bắt chuyện rồi bẽ mặt thôi.

- Thì tớ cứ bám riết.

Thiên Uy im lặng. Xe dừng rồi xe lại chạy. Kẻ xuống người lên làm đầu óc Khi ranh phân tán, cậu không nhận ra rằng Thiên Uy đang mãi nghĩ về câu nói của mình.

Thư gửi đax một tuần, không thấy tăm hơi gì cứ như đá ném xuống biển ấy. Tâm trạng thắc thỏm đôi mắt Thiên Uy bỗng trở nên u ám. Lúc đầu cậu rất hăng hái, nay lòng đầy thất

vọng, không khỏi sinh ra oán trách Tào Thục Phân con người lạnh lùng, thờ ơ với tình cảm của cậu đến nỗi không trả lời cậu được lấy một chữ.

Lòng tự trọng bị tổn thương, Thiên Uy buồn rười rượi, tinh thần không sao phấn chấn lên được.

Tìm Tào Thục PHân chẳng? nhưng mà cậu thiếu can đảm. Vốn tính hay cá thẹn Thiên Uy chỉ mong nhìn thấy váy của cô ta bay phất phới.

Giữa lúc đang chán câu "bám riết" của Khỉ ranh khích lệ cậu. Ủ, mà nó, nó còn dám liều mạng lao vào chuyện không đâu, còn mình, dù sao mối quan hệ giữa mình với Tào Thục Phân cũng đã có, lẽ nào lại bỏ dở nửa chừng?

Viết thư, nhất là thơ dễ bày tỏ tình cảm hơn. Thì tại sao mình lại không làm bài thơ nhỉ?

Trước bao nhiêu cặp mắt, Thiên Uy không thể trao thư cho bạn gái được. Gửi qua trường, phòng giáo dục sẽ kiểm duyệt. Thôi thì bắt buộc dĩ cậu đành phải gửi về nhà Tào Thục Phân. Thiên uy hình dung em gái cô ta chạy bổ đi tìm chị gái, giọng trong trẻo, ngây thơ: "Chị Oi, có thư của chị". Bà mẹ có thể hỏi: "Thư ai gửi cho con đấy?".

"Thư của bạn cùng học với con hồi trước mẹ ạ". Với trí thông minh của mình, Thục Phân chẳng khó gì mà không đánh tan được mối nghi ngờ của mẹ.

Gía có xe đạp, chẳng những không phải đi ô tô mà việc tiếp cận Tào Thục Phân cũng dễ hơn nhiều. Có những bạn đi xe kiệu của nhà đến trường học, nhưng Thiên Uy không thích làm như vậy. Từ bé, cậu được bà ngoại dạy lối sống giản dị,

bà khuyên rằng không nên sống xa hoa, càng không nên tỏ ra sống khác người.

Một chiếc xe đạp có đáng là bao, thế mà lúc nào mẹ cũng từ chối.

- Không được, con không biết đi xe đạp nguy hiểm như thế nào ư? Giao thông Đài Bắc cực kỳ lộn xộn không cẩn thận bị Ô tô đâm, chẳng mất mạng thì cũng què, con ạ.

Đến là ón cái kiểu nói của mẹ, đã bao lần nói khôn nói khéo mẹ vẫn một mực từ chối.

Vì việc này, cậu sinh ra cháu mẹ, mọi người ai ai cũng khen mẹ trẻ trung, tao nhã và cao quý, nhưng cậu, cậu chỉ thấy ở mẹ một con người thiếu cả tình lẫn lý. Lúc còn trẻ, cậu cũng từng ao ước chiếc xe đạp, tuy bà ngoại không mua, nhưng bà nói sao mà âu yếm: "Con ơi, cặp dờ của con ngắn thế kia, đạp làm sao được? Khi nào con lớn, bà sẽ mua, bà mua cho con xe bình bịch hẳn hoi nhá".

Mặc dù điều đó không thành thật, nhưng chỉ cần tưởng tượng vẻ oai phong khi ngồi trên xe máy, cậu đã thấy mát lòng mát dạ.

Đến khi được ở cùng bố mẹ, giấc mộng đẹp kia thế là vỡ tan, mẹ trả lời:

- Không được, đi xe đạp đã nguy hiểm, đi xe máy còn nguy hiểm hơn.

- Nhưng bà ngoại đã hứa với con rồi cơ mà.

- Bà biết gì? Bà chỉ biết nuông chiều làm hỏng con thôi.

Vì mẹ coi thường bà, cho nên cậu có quyền coi thường mọi lời

ăn tiếng nói của mẹ.

Đi xe đạp không được, đến khi học lái xe kiệu cũng không được nốt. Có đạo lão Vương dạy cậu lái xe. Nhưng để lấy lòng bà chủ, lão lại đem ton hót với mẹ, rút cuộc mẹ lại không cho.

- Còn nhỏ thế kia, lái xe thế nào được? Nguy hiểm lắm, ngộ nhỡ đâm phải người ta thì sao? Có phải chuyện đùa đâu!

Bố nói nhưng nghe còn có lý:

- Không có bằng, biết lái xe cũng bằng không, thôi, con ráng chờ cho đến mười tám tuổi.

Thiên Uy cảm thấy bất cứ việc gì của cậu mẹ cũng ngăn vào, chống đối, mẹ thiếu hẳn tình yêu thương đối với cậu.

Phải chăng lẽ đời "vật hiếm thì quý?". Nói công bằng ra, mẹ gần gũi cậu hơn bố, quan tâm đến cậu hơn bố, vậy mà cậu lại kính nể bố hơn mẹ. Thiên Uy thấy mẹ tủn mủn. Đã đành bà cũng tủn mủn, nhưng bà sống đầy tình thương yêu đối với cậu.

Vừa bước vào phòng, tấm bưu thiếp để trên bàn đã đập ngay vào mắt, Thiên Uy bước nhanh tới bàn, nhận ra đó là cái miếu cổ có màu sắc sặc sỡ, in hình một pho tượng thần khổng lồ có hình hài kỳ dị. Cậu cầm bưu ảnh, lật đằng sau, đọc dòng chữ có nét bút già dặn của bố:

"Thiên Uy,

Học tập tiến bộ.

Bố gửi từ Bằng Cốc".

Niềm hưng khởi bỗng tiêu tan, Thiên Uy thấy thiếu một cái gì, chữ to đùng, lời lẽ ngắn gọn quá, trên mặt bưu thiếp còn thừa cả một khoảng trống lớn. Tại sao bố không kể chuyện đi du lịch? Hay hỏi xem cậu sống ra sao? Có vui không? "Học tập tiến bộ" bốn chữ đó mới nghiêm chỉnh, lạnh lùng và khô khan làm sao! Bố không biểu lộ chút tình thương, bưu ảnh không làm cậu cảm thấy ấm áp trong lòng.

Chắc bố cũng viết cho cả Thiên Nhủ Liệu bố viết những gì? Phải chăng cũng lại chỉ vài ba chữ đại loại như "học tập tiến bộ"? Có thể bố viết dài hơn, bởi vì ngày thường đối với Thiên Nhu bố cũng tỏ ra tình cảm hơn.

Mười ngón tay còn có ngón ngắn ngón dài, nữa là tình cảm. Từ bé, Thiên Uy cảm thấy bố mẹ thương yêu Thiên Nhu hơn cậu, chỉ riêng việc bỏ rơi cậu trong bao năm liền cũng đủ nói lên điều đó. Tất nhiên, cũng có người yêu cậu hơn cả, đó là bà ngoại. Mỗi lần gặp những người già hơn bà ngoại đi trên phố, lòng cậu se lại xót xa, cậu cứ băn khoăn tự hỏi: tại sao bà mình từ già cỗi đời sớm thế?

Thiên Uy đặt tấm bưu thiếp dưới chân đèn. Dù sao vẫn đáng để trân trọng, bởi vì bố vẫn còn nghĩ đến cậu. Không hiểu tình hình bố ở Bằng Cốc thế nào? Chắc trong thư gửi cho mẹ bố có kể tỉ mỉ.

Thư bố viết cho mẹ thì khỏi phải nói, toàn lời lẽ thăm thiết, vì yêu nhau bố mẹ mới lấy nhau cơ mà. Không hiểu bố mẹ viết thư theo kiểu gì nhỉ? Nếu như một ngày nào đó, cậu được cưới Tào Thực Phân, trong thời gian đi công tác xa, cậu sẽ viết mỗi ngày một lá thư thổ lộ hết tâm tư tình cảm. Còn bây giờ, đến là khô, chỉ dấu kín trong lòng không dám nói ra.

CHƯƠNG 16

- Vào đi.

Thiên Uy đẩy cửa vào, thấy mẹ đang ngồi trên đi- văng, nói đúng hơn, mẹ đang nằm cuộn tròn trên đó. Trong phòng thiếu ánh sáng, trông mặt mẹ u ám. Khi nhìn cậu, cặp mắt mẹ vẫn như hai viên ngọc huyền lấp lánh, trong bóng tối, đôi mắt mẹ vẫn rất tinh anh.

Cậu tưởng mẹ Ốm hoặc ít ra vẻ ngoài của mẹ cũng cho cậu một cảm giác là mẹ khó ở. Không hẳn thế, có lẽ vì mẹ mặc áo ngủ bằng voan màu vàng, đến là chói mắt. Dù sao Thiên Uy cũng không thích kiểu áo và màu áo đó. Một người đã làm mẹ không nên ăn mặc như vậy. Nói chung, bọn con trai thường nhìn những người không cùng giới tính bằng con mắt xoi mói giấu cợt. Cho nên hẳn trông thấy phụ nữ chạy theo thời trang, bọn bạn họ thường hét to: "Đồ yêu tinh". Mấy thằng bạn nhìn thấy mẹ ăn mặc như vậy, chúng cũng sẽ rửa mẹ là đồ yêu tinh chứ còn gì nữa?

Thấy Thiên Uy, mẹ thay đổi dáng ngồi như muốn rũ khỏi sự uể oải, như cố phấn chấn tinh thần lên:

- Có việc gì đấy?

Thoạt trông thấy mẹ, niềm hứng khởi đã giảm sút, nay thấy mẹ mở mồm hỏi, thế là mất hẳn. Thiên Uy cảm thấy giọng nói mẹ lạnh nhạt và mẹ tỏ ra bứt rứt khi thấy cậu vào. Tại sao mẹ không thể như bà ngoại nhỉ? Mỗi lần thấy cậu đi học về,

bà ngoại bao giờ cũng tươi cười sẵn đón, hỏi xem hôm đó ở trường cậu làm những gì, có chuyện gì vui không, có cãi nhau hay bị bắt nạt không. Đã trót vào, cậu đành phải thưa:

- Bố có thư không hở mẹ?

Nghe câu hỏi, Giai Lập đưa mắt nhìn xuống đất:

- Có, bưu ảnh bố gửi cho con, mẹ để trên bàn học con đấy thôi?

Thiên Uy cảm thấy mẹ trả lời cho qua chuyện, và mong cậu chóng đi khỏi nơi này.

- Bố con khi nào về?

Giai Lập thần người ra một lúc:

- Mẹ làm sao biết được. Bố con vừa đi có mấy ngày - nhìn con trai một lúc nàng nói tiếp - Tại sao bỗng dưng con lại hỏi?

- Có gì đâu ạ. - Thiên Uy bứt rứt về câu hỏi của mẹ, cậu hiểu tính mẹ, đã hỏi là hỏi đến cùng, cho nên đành phải trả lời - Trong bưu thiếp viết cho con không thấy nói gì cả.

- Được thế cũng đã quý lắm rồi, con ạ.

Thiên Uy không bằng lòng cách trả lời có ý thờ than của mẹ. Chả nhẽ mẹ cho rằng bố làm như vậy là thừa hay sao?

- Ba con cũng chỉ gửi bưu ảnh cho mẹ thôi.

Theo luồng mắt mẹ, cậu nhận ra tấm bưu thiếp trên tủ hóa trang, in ảnh một vũ nữ Thái Lan mặc áo lộng lẫy, đi chân không, mười ngón tay cong lên như những cánh hoa. Thiên Uy cầm lên xem rồi lật ra mặt sau.

Bố viết có dài hơn, nhưng chữ cũng to, nguệch ngoạc có mấy dòng đã choán hết tấm bưu thiếp.

- Bỏ xuống, Thiên Uy! Chưa được phép đã đọc thư người khác là vô lễ.

Khi mẹ vắng, cậu đã đọc xong mấy dòng chữ trên tấm thiếp. Đúng là bé xíu ra to, tấm bưu thiếp có gì là bí mật cơ chứ, việc gì mẹ phải nói chuyện phép với chả tắc.

- Bưu thiếp có nghĩa là ai cũng đọc được cơ mà, mẹ.

- Thiên Uy, mẹ không thích con cãi giả mẹ như thế đâu nhé. Nếu không có chuyện gì nữa thì con đi đi để mẹ nghỉ.

Sau khi Thiên Uy bỏ đi, Giai Lập thấy ân hận về thái độ của mình đối với thằng con.

Tại sao nó dẫn xác đến đúng vào lúc này? Đúng lúc nàng đang phiền muộn, cho nên nó phải hứng lấy sự gắt gỏng của nàng.

Nếu như Thiên Uy nói chuyện khác tình hình sẽ đỡ hơn, đằng này nó lại nhắc đến Đại Nhạc, cũng có khác gì chọc vào vết thương của nàng.

Sau khi ngủ trưa dậy, nhận được bưu ảnh của Đại Nhạc, lòng nàng buồn phiền mãi cho tới bây giờ. Nỗi phiền muộn kéo dài đã lâu.

Trước khi nhận được bưu ảnh, nàng đã cảm thấy trong người bứt rứt. Cả đêm qua nàng mất ngủ. Nàng phải dậy sớm để đi dự tiệc cùng các phu nhân, khi về tới nhà đã hai giờ chiều. Ngày thường, nàng không có thói quen ngủ trưa, hôm nay vì mệt quá nàng thiếp đi lúc nào không hay. Cơ thể nàng đã nghỉ

ngôi được chút ít, nhưng đầu óc nàng vẫn làm việc, ngay trong giây lát thiếp đi, mộng寐 vẫn bám riết lấy nàng.

Tâm tình nàng đã không vui, lại nhận được bưu thiếp của Đại Nhạc, thành ra càng bức bối hơn.

Cứ như ngày ghi trên bưu ảnh thì vừa đến Băng Cốc, Đại Nhạc đã gửi thư về nhà ngay. Tuy chàng không thể viết cho nàng những xấp thư tình dày cộp như trước ngày cưới, dù sao cũng không nên chỉ gửi vồn vẹn có mấy giờ:

"Giai Lập: Anh đã đến Băng Cốc, ở khách sạn Rama Khi trời nóng nực, chương trình làm việc sít sao, chắc em cũng hiểu sự bận rộn và mệt nhọc của anh trong những ngày tới. Tối nay sứ quán mở yến tiệc chiêu đãi. Ngày mai đến viếng thăm vua và hoàng hậu, ngày kia sẽ họp. Suốt tuần sẽ rất bận, không thể viết dài, hẹn gặp nhau sẽ nói chuyện nhiều. Đại Nhạc."

Tính ra, hôm nay là ngày thứ năm sau khi Đại Nhạc đi. Trong năm ngày vừa qua Đại Nhạc sống trong một thế giới khác, và nàng cũng sống trong một thế giới khác. Mặc dù hoàn cảnh của nàng không thay đổi, nhưng tâm tình nàng hoàn toàn khác. Từ cái đêm tiễn Lê Thiên Lập, nàng không còn là Hà Giai Lập nữa, mà là một người đàn bà khác: người đàn bà đó trẻ hơn nàng, dễ bị xúc động và vui vẻ hơn nàng, nhưng cũng đau khổ hơn nàng.

Tấm bưu thiếp của Đại Nhạc không khỏi làm nàng hồ thẹn. Bao nhiêu năm qua nàng yêu Đại Nhạc, đó là tình yêu thương và sự tôn trọng. Vậy mà bây giờ nàng đã phản bội chàng, khiến chàng bị một vết nhơ.

Nhưng suy cho cùng, hậu quả đó chẳng phải do chàng tự gây

ra hay sao? Tầm bưu thiếp là minh chứng rõ ràng chàng rất coi thường nàng, thư viết theo lối văn chương quan dạng, làm cho qua chuyện. Ví thử chàng giữ được tình cảm đối với nàng như trước khi cưới, Lê Thiên Lập làm sao có thể nhân lúc sơ hở mà đột nhập vào cuộc sống của vợ chồng nàng?

Giai Lập bỗng nhận ra rằng xét từ bất cứ bình diện nào của vấn đề, cả hai đều phải chịu trách nhiệm. Có khác nhau chỉ là ở chỗ ai chịu trách nhiệm nhiều hơn. Không thể có chuyện một phía có tội lớn, còn phía kia hoàn toàn vô tội.

CHƯƠNG 17

Về tới nhà, việc đầu tiên là gọi điện. Máy điện thoại đặt trên cái giá hình tam giác ở góc tường. Danh bạ điện thoại treo ở then ngang của giá, Lê Thiên Lập đã thuộc lòng số, không cần phải suy nghĩ, chàng đã có thể quay ngay.

Đứng trước máy, lòng do dự một lúc: nhờ người cầm ống nghe không phải Giai Lập thì làm thế nào? Giờ này bọn người ở có thể nhận điện, và chúng nhận ra giọng anh, gọi điện luôn như vậy có khi không được hay cho lắm.

Nhưng đã sao? Đại Nhạc trước lúc đi có dặn anh chăm sóc gia đình mình cơ mà. Tại sao anh phải giết mình?

Nghe đầu giây bên kia có tiếng chuông reo, chàng nín thở và tự đánh đố: Nếu như Giai Lập nhận điện, chứng tỏ nàng yêu mình.

Chuông reo lần thứ hai, giọng nói Giai Lập vang lên đầu giây bên kia. Thiên Lập sướng rơn lên, vì chuông chưa reo đến lần thứ ba nàng đã có mặt bên máy. Anh như nhìn thấy nàng hấp tấp chạy đến, vội vàng cầm ống nghe.

- Chào an đệ.

- Chào anh.

Nghe giọng nói lạnh lùng, chàng không khỏi băn khoăn: chẳng hiểu nàng cố tình hay không bằng lòng với cách xưng

hồ Chẳng qua buột mồm vì thói quen, chỉ khi nào hai người nói chuyện riêng với nhau chàng mới có thể xưng hô thoải mái được. Chàng vẫn ngại khi nói chuyện bằng điện thoại, rất có thể bị người ngoài nghe lỏm được.

- Giai Lập em đang làm gì đấy? Hình như đang buồn phải không?

- Anh có kính viễn vọng chẳng? - Nàng cười một cách miễn cưỡng.

- Có, trái tim tôi là kính viễn vọng, có thể nhìn rõ nhất cử nhất động, lời ăn tiếng nói của em.

- Anh có đoán được Giai Lập đang buồn về cái gì không?

- Vì đang nhớ tôi.

- Shame on you!

Chàng thích thú tiếp nhận câu mắng yêu bằng tiếng Anh của nàng.

Đoán chắc cạnh nàng không có người nào khác, chàng nhìn quanh rồi hạ giọng:

- Giờ mới tan tầm, sốt ruột quá. Giai Lập đến sớm nhé, tôi nhớ Giai Lập quá.

- Làm gì cơ?

- Hôm qua đã thỏa thuận với nhau rồi, tối nay chúng mình cùng đi ăn với nhau cơ mà?

- Nhưng tôi có hứa với anh đâu nào.

- Em thân yêu, em cũng không từ chối, chả nhẽ Giai Lập

muốn tôi quỳ xuống van lơn hay sao?

- Tôi không muốn đi đâu. Mấy bữa nay không ăn cơm ở nhà, hôm nay lại đi vắng, các con không bằng lòng đâu.

- Chả nhẽ em sợ các con đến thế ư?

- Không phải thế, nhưng dù sao Đại Nhạc đi vắng, tôi cũng nên ở nhà với các con, kéo chúng buồn.

- Khi ông ấy ở nhà, hai ông bà cũng vắng nhà suốt đấy thôi. - Thiên Lập ca cẩm - Mấy tối vừa rồi, em toàn đến nhà người ta thù tạc, chúng mình chưa có dịp nào ăn cơm tối với nhau.

- Vì anh mà đêm qua, đêm kia hai tối liền tôi phải về nhà khuya đấy thôi.

- Tôi chẳng qua chỉ hưởng chút cận.

- Anh nói thế là nghĩa thế nào?

Thấy Giai Lập hỏi vặn, Lê Thiên Lập vội chữa:

- Xin lỗi, em thứ lỗi cho tôi. Thực ra gần đây tâm tình tôi không được ổn định, cho nên ăn nói hơi lung tung. Em biết không đêm nào tôi cũng cảm thấy bút rút thế nào ấy! Mỗi lần hình dung em đi lại với toàn những quan lớn và quý phu nhân, tôi thấy mình bé nhỏ quá. Chờ mãi hôm nay mới có dịp để gặp nhau sớm hơn thì bây giờ em lại dờ què ở nhà với con. Giai Lập, chẳng nhẽ tôi không có một chỗ đứng nho nhỏ trong trái tim em? Đối với em, tôi chả là gì cả?

- Thôi được rồi, đừng ca cẩm nữa, tôi sẽ đến.

Nghe giọng nói yếu đuối của nàng, chàng cười:

- Bảy giờ đúng em nhé, tôi chờ em ngay đầu ngõ nhà tôi.

CHƯƠNG 18

Tắm rửa, cạo mặt, thay áo quần, Lê Thiên Lập không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào. Thấy chàng chạy qua chạy lại với vẻ bận rộn và huyết sáo luôn mồm, cụ chủ nhà hỏi:

- Tối nay lại yến tiệc à?

Thiên Lập ầm ừ cho qua, thực ra cuộc gặp gỡ tối nay còn đáng trân trọng hơn cả tiệc rượu. Chàng hiểu một cách sâu sắc rằng : muốn gây thiện cảm với người khác, trước người khác, trước hết mình phải có những ưu điểm có thể gây thiện cảm . Cho nên chàng luôn luôn giữ gìn : ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, chú ý nghi thức và nói năng, đó là những điều kiện tối thiểu của một viên chức bộ ngoại giao.

Người thấy mùi thức ăn thơm phức dưới bếp của bà chủ, chàng sực nhớ ra bụng mình đang đói men . Thiên Lập pha cốc sữa lấy thêm mấy chiếc bánh bích quy . Cuộc sống độc thân, khiến chàng biết rán trứng, xào nấu vài món ăn đơn giản . Ở Hán Thành, chàng có thuê một người hầu, cho nên cũng phải sắm vài ba thứ đồ dùng trong gia đình . Từ ngày về Đài Bắc, cuộc sống chưa ổn định, cho nên các dụng cụ kia bỏ không như kẻ anh hùng chưa có chốn dựng võ.

Trong lúc uống sữa, chàng hồi tưởng lại những ngày sống ở Hán Thành, nói đúng hơn Thiên Lập đang luyện tiếc cuộc sống ở nước ngoài, chứ không phải tiếc nuối những ngày sống ở đó.

Nhớ lại chuyện không vui tự nhiên chàng thấy hết cả đời, vội đặt cốc sữa xuống.

Về công việc không ai chê trách được . Nếu không xảy ra chuyện quan hệ với một phụ nữ đã có chồng chắc chắn chàng vẫn còn ở lại Hán Thành . Cũng có thể là chàng suy luận thế thôi . Chàng làm việc giỏi giang, lại có ô dù, chẳng có lý do gì để bị gọi về nước.

Lệnh điều động đến thật bất ngờ, nếu không, Thiên Lập có thể tổ chức ngay lễ cưới để làm sáng tỏ mọi nghi ngờ . Ở Hán Thành không phải không có những thiếu nữ để chàng tính chuyện hôn nhân, sở dĩ chàng chưa lấy vợ, phần vì Bùi Mẫn, phần vì cũng chưa có cô nào chàng thật ưng ý . Chàng không thích lấy cô gái Hàn Quốc, còn mấy cô Hoa Kiều, không phải đối tượng hợp lý tưởng của chàng.

Trước khi điều động, mấy người bạn thân đã khuyên chàng đừng đi lại với Bùi Mẫn : "Cẩn thận đấy kéo chồng Bùi Mẫn sẽ kiện và cậu bị về nước đấy".

Bùi Mẫn là chị ruột người bạn học của Thiên Lập, vợ một nhà doanh nghiệp Hoa Kiều ở Hán Thành . Mấy năm ở đó, nàng chăm sóc chàng rất chu đáo . Mới đầu chàng coi nàng như người chị . Năm kia, chồng Bùi Mẫn ruồng bỏ nàng, chạy theo nhân tình . Thông cảm đi đến yêu thương . Nhưng vì thói quen, chàng vẫn coi nàng như người chị, tình cảm giữa hai người chưa vượt qua giới hạn cho phép . Con người bẩm sinh có tích ích kỷ, cho dù một vật nào đó mình không còn quý trọng nữa, song vẫn coi đó là vật sở hữu và không muốn thuộc về kẻ khác . Từ chỗ nghi ngờ, chồng Bùi Mẫn dần dần sinh ghen tuông . Vì thấy mình vô tội, Thiên Lập vẫn thản nhiên trước lời khuyên của bạn bè . Đến khi nhận được lệnh

điều động, chàng mới ngã ngựa ra, mới hiểu rằng vấn đề không đơn giản như chàng tưởng . Thiên Lập vô cùng buồn bực, nhưng sự đã rồi, không thể nào khác được nữa.

Uống sữa quá vội, chàng bị sặc, chàng phải đánh răng lại . Đó cũng là phép lịch sự tối thiểu, chưa kể chàng còn phải tìm dịp để hôn Giai Lập nữa chứ.

Quen Bùi Mẫn nhiều năm trời, nhưng tình cảm phát triển không nhanh như đối với Giai Lập trong bốn ngày qua . Chàng vẫn giữ gìn cho mãi tới đêm trước khi rời Hán Thành, mới ôm hôn Bùi Mẫn.

Thiên Lập lấy bàn chải, kỳ cọ hai hàm răng, cứ như muốn lãng quên tất cả những gì của quá khứ để tập trung vào việc đánh răng . Chàng thực sự không muốn hồi tưởng lại câu chuyện đó . Đêm đó có thể vì uống rượu nhiều quá, cũng có thể vì muốn hạ chàng đã hành động như vậy . Sau đó, chàng bị ám ảnh mãi về tội lỗi của mình . Bùi Mẫn tỏ ra dũng cảm hơn, nàng bảo : "Mẫn không ân hận chút nào... nếu biết có hôm nay, tại sao trước kia chúng ta không sống với nhau như vậy ?".

Sau khi bị chồng ruồng bỏ, người đàn bà đâm ra bạo dạn . Thiên Lập thấy Bùi Mẫn khác hẳn trước . Cũng rất có thể trước khi tiếp xúc với Thiên Lập, nàng đã từng quan hệ với những người đàn ông khác . Sở dĩ bấy lâu hai người giữ được tình cảm trong sáng đối với nhau, chính vì Thiên Lập trọng Bùi Mẫn hơn là yêu, do đó Bùi Mẫn không thể chủ động bày tỏ tình cảm của mình trước.

Sau khi xảy ra việc đó, trong lòng chàng không vui . Nhẽ ra Bùi Mẫn đáng được chàng thương nhớ đến, nhưng nay chàng chỉ mong quên hẳn nàng đi . Khi nổi oán hận và bất

mãn đã tiêu tan, việc bị điều về nước vì Bùi Mẫn, suy cho cùng chàng thấy cũng hợp lẽ thôi.

Đêm đó Bùi Mẫn khóc lóc, Thiên Lập còn nhớ rõ mình an ủi nàng : "Đừng buồn, Thiên Lập sẽ trở về". Bấy giờ chàng luôn có một nguyện vọng: mong được ra nước ngoài . Không còn khả năng quay lại Hàn Quốc, hơn nữa, chàng cũng không muốn quay lại nơi đó . Thông thường, qua quá trình làm đẹp lòng nhau, đôi trai gái biểu lộ sự chín muồi của tình cảm nồng nhiệt . Còn giữa chàng với Bùi Mẫn sự chín muồi kia cũng lại chính là sự kết thúc . Thiên Lập không muốn gặp lại nàng ở bất cứ nơi nào, vào bất cứ lúc nào nữa.

Phụ nữ phương đông thường có khả năng chịu đựng thử thách của thời gian . Cuộc sống đầy đủ, vẻ ngoài của người phụ nữ bao giờ cũng trẻ hơn tuổi . Bùi Mẫn hơn chàng ba tuổi, nhưng xem ra không già hơn chàng . Lạ nhất là Giai Lập, nàng hơn chàng những bảy tuổi, vậy mà chàng cảm thấy như nàng cùng lứa với mình.

Đôi lúc chính chàng cũng lấy làm lạ, tại sao mình có thể yêu những người đàn bà lớn tuổi hơn mình, nhưng rồi chàng tìm được cho mình câu trả lời hợp lý : Bởi vì chàng thiếu tình mẫu tử từ bé . Thiên Lập từng coi Bùi Mẫn như chị, gọi Giai Lập bằng an đệ, có nghĩa là sự bù đắp về nỗi trống thiếu ở mình mà chàng không tự biết.

Bùi Mẫn mang tính cách cương trực hào phóng của người Phương Bắc, Thiên Lập không thích . Còn Giai Lập tính tình mềm mỏng khéo léo, phong thái tao nhã, những đức tính hết sức hấp dẫn đối với chàng.

Ban đầu Thiên Lập cảm thấy Giai Lập có sức hấp dẫn kỳ lạ, chàng không dám nuôi tham vọng gì . Không ngờ cuộc viễn

du của Đại Nhạc đã tạo điều kiện cho chàng tấn công Giai Lập.

Bây giờ kém năm, chàng vội ra khỏi nhà, khắp khỏi chàng nghĩ thầm : Đúng là thượng đế an bài.

- Giai Lập, em đến muộn rồi, muộn mất mười hai phút.

- Tôi đã định không đến.

- Không, tôi không có ý trách gì đâu, chỉ nhớ em, chỉ muốn gặp em càng sớm càng tốt . Và lại kẻ qua người lại đông đúc, thấy tôi đứng chờ ở đây, họ không khỏi tò mò nhìn tôi.

- Việc gì anh phải đóng bộ vào thế ?

- Em cũng thế . - Thiên Lập đang mãi ngắm mặt Giai Lập, giờ mới chú ý trang phục của nàng . Áo khoác màu ngà, cổ thắt khăn voan màu đỏ . Vẻ trẻ trung của nàng càng được tôn thêm trong ánh sáng mờ mờ buổi hoàng hôn.

- Giai Lập cùng mặc bình thường thôi, vì không thấy anh dặn trước là đi ăn ở đâu.

- Em xem chúng mình nên đi đâu ?

- Hôm nay ai là chủ xị ?

- Tất nhiên là tôi ! Nhưng tôi muốn Giai Lập quyết định về địa điểm.

- Tôi thấy chẳng có nơi nào đáng cho chúng ta đến.

- Hãy cho biết em thích món ăn gì ?

- Vấn đề không phải món ăn, mà đến bất cứ nơi nào tôi cũng có thể gặp người quen.

- Gặp người quen thì đã sao nào ? Chả nhẽ tôi không được phép mời an đệ ăn bữa cơm hay sao ? - Nói tới đây, đang ngồi chếch để ngắm Giai Lập, chàng vội ngồi ngay ngắn, như cố tình khiêu khích những người quen.

- Anh biết đấy, người ta sẽ nghĩ khác . Tất nhiên, Thiên Lập đã có bài học ở Hán Thành . Và lại người ta có nghĩ cũng chả oan.

- Xã hội ta chúa hay đồn đại, em không muốn người ta có cơ xỉ vào sau lưng mình . Tôi hiểu . Thiên Lập nói tiếp :

- Cho dù người ta nhìn thấy, họ chưa chắc đã nghĩ xấu, bởi vì ai cũng biết ông bà là đôi vợ chồng hoàn hảo . Nay ông đi vắng, tôi đến giải khuây cho phu nhân thì đã sao.

Giai Lập gượng cười, nàng không muốn nhắc đến Đại Nhạc, càng không muốn nhắc những câu đại loại như đẹp đôi, hoàn hảo . Mặc dù không cố ý nàng cảm thấy chàng như đang châm chọc mình.

- Có thể anh thành thực mà cũng có thể là anh quá ngây thơ . Nhưng tâm địa con người ta bản thiú lắm anh ạ, họ thường nghĩ quá xa sự thật.

- Cũng có thể - Thiên Lập nhớ lại mối quan hệ giữa chàng với Bùi Mẫn . Cũng chả thiên hạ đơm đặt là gì ? Đêm trước lúc chia tay, chẳng qua là bị bắt buộc mà thôi.

Sau chuyện Bùi mẫn, Thiên Lập chú tâm tìm cách kích thích trong lúc buồn phiền, do đó đối với Giai Lập, chàng đã bộc lộ tình cảm cuồng nhiệt của mình . Tất nhiên việc làm của chàng chưa đến mức ngạo đời, song trong nội tâm chàng muốn chống lại một cái gì đó . Có rất nhiều trường hợp ta bị đẩy

đến chỗ làm hay không làm thì hậu quả vẫn như nhau, đã vậy tội gì ta không làm ? Có gì ghê gớm đâu, bắt quả cũng chỉ là bị điều động nơi khác . Đi đâu cũng được, miễn là rời khỏi vùng áp thấp nhiệt đới này.

Thực ra, đi lại mật thiết với Giai Lập không chỉ có nguy hiểm mà còn có lợi . Chưa kể địa vị của Đại Nhạc, ngay gia thế của nàng cũng có ích cho chàng, nếu nàng hết lòng vì chàng, chỉ mong một năm, chàng có thể đạt được mục đích mong muốn.

Sức nhớ Tử Thu bảo chàng thực dụng, cặp môi cong cong của chàng thoáng hiện một nụ cười . Nếu như hôm nay chàng là con người thực dụng, thì chính cuộc sống đã dạy bảo chàng như vậy.

- Đi đâu bây giờ nhỉ ? Chúng mình không thể đi không mục đích, nếu không ăn cơm thì đi dạo nơi nào đó thoáng mát có hơn không.

- Chúng mình đến chỗ nào thật vắng, tốt hơn hết ra ngoài thành, chứ ở trong thành phố dễ gặp người quen lắm . Hay là chúng mình đến một huyện nào như Đào Viên hay Cơ Long, tùy em lựa chọn.

Suy nghĩ một lúc Giai Lập cho xe tăng tốc độ :

- Cũng được, ta đến Cơ Long vậy.

Thiên Lập chợt thoáng trong mắt nhìn thẳng của nàng, ánh lên vẻ quyết đoán.

- Em có biết đường đến đó không ?

- Chúng ta đi xa lộ Mêcoaxo.

Giai Lập nhìn chàng mỉm cười :

- Phóng xe thật nhanh mới đã.
- Thích phóng xe nhanh, chứng tỏ lái xe thích tìm những kích thích.
- Có lẽ trong lòng họ có nhiều nỗi buồn chẳng ?
- Tập chung tư tưởng vào tốc độ để chí ít có thể quên nỗi ưu phiền.
- Nói người khác buồn còn có lý, tôi tin rằng em là người hạnh phúc nhất trên đời này !

Giai Lập liếc nhìn chàng, Thiên Lập nhận thấy trong luồng mắt cô một tia chớp ai oán.

- Chả nhẽ em không hạnh phúc hay sao ? Bây giờ lại có Thiên Lập yêu em một cách nồng nhiệt, thế là em đầy đủ nhất đời rồi.

Giai Lập bỗng cười khàn.

- Em không tin tình yêu của tôi ư ?
- Em đang nghĩ đến một chuyện khác cơ.
- Chuyện gì vậy ?
- Ví dụ trong nhà anh có bộ bàn ghế đẹp, mọi người không ngớt lời khen, anh cũng rất hài lòng về nó . Thế rồi một hôm có người biếu anh một cái bàn mới . Nhẽ ra anh càng hài lòng mới phải, vậy mà trái lại, bởi vì anh thấy bàn ghế cũ trong nhà không còn vừa mắt nữa, thấy cần thay một loạt cho đồng bộ.
- Tôi cũng có một cảm giác như vậy . Nếu như tôi có một đôi

giày mới, tôi liền cảm thấy cần thay bộ trang phục mới sao cho đồng bộ với giày . Đó cũng là lẽ thường tình, điều đó cũng là lẽ tự nhiên thôi, em ạ.

- Vậy thì ta mua giày mới hay nhận bàn mới để làm gì ?

- Sống trên đời con người ta cần có sự thay đổi về hoàn cảnh.

- Nếu như ta không có khả năng, và cũng không thể vứt bỏ cái cũ, mà cứ đeo đuổi cái mới có phải chỉ thêm đau khổ không ?

- Có đau khổ thì có niềm vui em ạ ! Cuộc sống đều đều buồn tẻ còn gì đáng cho chúng ta hồi tưởng, nhớ lại ? Huống hồ chúng ta còn chưa đánh giá hết khả năng của mình cơ mà.

Cơ Long đứng là một cảnh mưa . Mới có hai mươi phút ở Đài Bắc tạnh ráo thế mà ở đây đã mưa sùi sụt lầy lội.

Khi Thiên Lập nói, Giai Lập đưa tay ôm má, qua tấm kính trước mặt nàng nhìn những ánh đèn mờ mờ nhoe nhoẹt trong mưa phùn.

- Có đôi giọt mưa rơi kể cũng gây thơ đấy chứ, anh nhỉ ?

Thiên Lập không để ý câu mưa và nên thơ của Giai Lập, chàng nhìn tòa nhà khách sạn trước mặt.

- Em làm sao biết sách khách sạn này ? Trước kia đã có đến rồi à ?

Giai Lập quay mặt lại, thấy thần thái nửa tin nửa ngờ trong đôi mắt Thiên Lập, nàng hơi khó chịu :

- Đến rồi.

- Với ai đấy em ?

- Với Đại Nhạc.

- À - Giọng nói yếu ớt hẳn - Hai ông bà cùng cơ húng đấy nhì.

Giai Lập nhìn ánh đèn, lời nói của Thiên Lập với ánh đèn kia gây cho nàng một cảm giác u buồn . Cho dù nàng có húng chẳng nữa, Đại Nhạc không thể có húng được . Hôm đó, hai vợ chồng nàng cùng mấy người bạn châu Âu đến thăm cảng Cơ Long, tiện thể ăn cơm ở đây.

Vẻ trầm lặng của Giai Lập khiến Thiên Lập cũng trầm mặc theo, chàng xoay xoay ly rượu trên tay :

- Nếu như biết trước hai người là đôi vợ chồng hạnh phúc, tôi không nên chen vào phá hoại hạnh phúc của hai người.

- Biết thế thì tốt ! - Giai Lập nói gần như than thở, nàng nghĩ : Không hiểu gõ mục rồi mới một hay một trước rồi mới mục sau.

- Nhưng tình cảm con người không thể điều khiển bằng lý trí được . Vì tôi yêu em, nên đành phớt hết mọi thứ.

- Giai Lập thật không thể hiểu nổi - Nàng vừa nói vừa lắc đầu nặng nề và cười gượng gạo - Sao lại có thể thế được.

- Có thể gì cơ ?

- Tại sao anh có thể... - nàng tránh dùng chữ yêu, cảm thấy nói chữ đó vất vả, nói ra chữ đó khiến nội dung của tình cảm sẽ dung tục đi - Thích một người phụ nữ lớn tuổi hơn mình ?

- Em coi trọng vấn đề tuổi tác quá, đó là quy định của ai thế ? Đàn ông chỉ có thể yêu người phụ nữ ít tuổi chứ không thể

yêu người lớn tuổi hơn hay sao ?

- Vấn đề là không phải ai quy định mà là lẽ thường tình của con người.

- Đã là thường tình thì chúng ta có thể làm khác đi . Tình yêu chân chính là bất chấp địa vị, gia thế và tuổi tác, em ạ.

- Nhưng không ai có thể phủ nhận quy luật tự nhiên được, đàn bà vẫn già sớm hơn đàn ông.

- Điều đó chỉ đúng đối với những người đàn bà bình thường, còn em thì khác, em không tin thì cứ lấy gương ra mà soi, em soi thử xem có đúng là em còn rất trẻ không nào ?

- Anh là tấm gương của em - Giai Lập cười buồn bã - Nhìn thấy anh em lại nghĩ đến em.

Thiên Lập đưa tay ra vuốt ve bàn tay nàng.

- Em không hiểu chứ, trong mắt anh, em không còn là phụ nhân của ngài vụ trưởng, không còn là mẹ của Thiên Uy và Thiên Nhu . Với anh, em còn rất trẻ trung, em ạ.

- Dù sao trên thực tế Giai Lập vẫn lớn hơn, trước kia anh từng yêu người đàn bà hơn tuổi mình chưa ?

- Chưa ! - Chàng sững sốt nhìn nàng - Tại sao em lại nghĩ như vậy ?

- Bởi vì em thấy anh có vẻ rất tự nhiên... có vẻ rất có kinh nghiệm về vấn đề này.

- Em nhầm, nói thực với em rằng anh nhiều lúc cảm thấy ngượng ngùng thế nào ấy, điều đó không phải vì tuổi tác em ạ . Anh cứ cảm thấy anh không xứng với em . Có nghĩ đến

tình yêu chân thành của anh đối với em, anh mới vứt bỏ được tâm lý tự ti, lấy lại lòng tự tin ở mình.

Ngoài mặt, Giai Lập vẫn giữ thái độ cao quý tao nhã, nhưng trong lòng nàng bị xúc động mãnh liệt về những lời nói của nàng, ý chí của nàng bị khuấy phục dưới ánh mắt nồng nàn của chàng . Ban đầu, nàng tự nhủ đây là cuộc gặp gỡ cuối cùng giữa hai người, nàng sẽ nói thẳng với Thiên Lập rằng từ nay chấm dứt những cuộc gặp mặt riêng và xây dựng tình cảm đứng đắn giữa hai người . Nàng sẽ như an để thực sự để thương yêu và che chở cho chàng và sẽ kiếm chàng một bạn gái xinh đẹp, trong đám cưới chàng, nàng sẽ cài băng "người giới thiệu" của cuộc hôn lễ . Giai Lập đã nghĩ sẵn bao nhiêu thứ để nói lại với chàng vậy mà giờ đây, ngồi trước mặt chàng, nàng đã quên sạch . Không, nói đúng hơn, không phải nàng đã quên, mà nàng đã lật lại vấn đề hoàn toàn : Đại Nhạc không giữ được lòng tin yêu của nàng, chỉ qua mấy dòng chữ trên bưu thiếp đủ nói lên một sự thật : chàng chẳng yêu nàng được là bao . Mỗi lần nghĩ đến đó, nàng thấy tê buốt trong lòng.

Thiên Lập đã có thể bất chấp địa vị, xuất thân và tuổi tác, việc gì nàng cứ phải tự ám ảnh mình ? Có nhiều việc làm biết rõ là sai, song trong cái sai kia có được niềm vui, vậy thì việc gì phải canh cánh trong lòng về hậu quả sau này ?

Khi nàng nâng cao ly rượu với chàng, nàng nhớ lại cuộc gặp mặt đầu trogn tiệc rượu, nàng chỉ nhấp một tý trên môi, còn giờ đây, nàng uống hẳn một ngụm lớn đầy xúc động.

Giờ đây trong mắt nàng, Thiên Lập càng đáng yêu hơn . Trước kia chàng là người thanh niên gò bó, còn bây giờ chàng trở nên phóng khoáng . Đồng thời nàng cũng cảm thấy mình

trẻ hơn hẳn chàng.

CHƯƠNG 19

Đèn chùm trong phòng khách vẫn còn sáng trưng . Giai Lập sững sờ, nàng như nhớ về nơi mà nàng từ giã đã lâu ngày, trong mọi thứ quen kia có một cái gì thật xa lạ . Giai Lập đưa tay lên vuốt mái tóc, sửa lại khăn voan trên cổ, nàng sức nhớ lại mình là ai . Đêm đã khuya đèn vẫn sáng, có nghĩa ai đó đang ngồi trong phòng khách.

Đúng lúc nàng thông thả bước vào, Thiên Uy từ trong nhà đi ra.

Thiên Uy mắt nhắm mắt mở, vẻ uể oải, hình như vừa tỉnh giấc mơ giọng nũng nịu :

- Giò mẹ mới về cơ à ?

Giả dụ Thiên Uy không hỏi, Giai Lập còn cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng câu chất vấn đã khiến nàng nổi cáu . Nàng thấy mình không có điều gì đáng để Thiên Uy oán trách, cậu không có quyền cai quản mẹ cậu . Trái lại nàng có lý nếu nàng hỏi cậu : tại sao lại thức khuya mai còn phải đi học sớm cơ mà !

- Khuya vậy, tại sao con không đi ngủ ?

Thiên Uy nhìn mẹ không trả lời, cậu hỏi thêm :

- Mẹ đi đâu đấy ?

Giọng nói và thái độ của con khiến nàng càng thêm bực mình

. Nàng bỗng nhớ lại Cơ Long, cảnh mưa phùn, Thiên Lập với những hình ảnh đầy kích thích lướt qua trước mặt nàng, song nàng phải giữ phong độ thiêng liêng của người mẹ trước mặt con . Giai Lập còn nhớ, trước lúc ra đi, Thiên Nhu có hỏi nàng đi đâu, nàng trả lời đến nhà bà Phùng cho qua chuyện, Thiên Uy cũng có mặt lúc đó . Nay thấy con trai chất vấn, với kinh nghiệm ứng phó trong môi trường xã giao, nàng cảnh giác hỏi lại :

- Gì thế ?

- Mẹ Phùng gọi điện hỏi mẹ.

- À, lúc mấy giờ ?

- Mười giờ, mẹ ạ.

- Lúc mười giờ con nên đi ngủ rồi, còn nhận điện làm gì . - Trước đó, Giai Lập định tìm lý do giải thích tại sao nàng không đến nhà bà Phùng để con trai khỏi nghi . Nhưng nàng lại nghĩ : việc gì phải giải thích, chả nhẽ con cái có quyền can thiệp mọi hành động của người mẹ hay sao ?

Ánh mắt thờ ơ lạnh lùng của Thiên Uy giống hệt mắt Đại Nhạc lúc ngủ trưa dậy, càng khiến nàng bứt rứt trong lòng :

- Chuông điện thoại cứ reo mãi, bà lý đã đi ngủ, A Ngọc không có nhà, lão Vương mẹ cho nghỉ để mẹ tự lái xe lấy, cho nên con đành...

- Thì lâu nay đi đâu mẹ cũng tự lái xe thôi . - Giai Lập trả lời với giọng lạnh lùng, nhưng lòng nàng vẫn thấy cháy bỏng : trên đường về, nàng tựa người sát bên Thiên Lập.

- Mẹ Phùng dặn rằng khi nào mẹ về thì gọi điện cho mẹ

Phùng.

Giai Lập nhìn đồng hồ : đã mười hai giờ mười lăm . Cho dù còn sớm nàng cũng không gọi điện làm gì, bà ta là con người lắm điều, bé xé ra to, gọi điện lúc này chỉ thêm rách việc.

- Vì câu dặn đó mà con thức liên hai tiếng đồng hồ ư ?
- Con cứ tưởng mẹ về ngay, thành ra ngồi chờ rồi ngủ quên mất khi nào không biết.
- Mẹ đã bảo rồi cơ mà, có việc gì cứ nghi giấy để trên bàn . Chả nhẽ khi nào mẹ cũng phải nhắc lại điều đó ? Thiên Nhu nó chả bao giờ như con đâu.

Thiên Uy cúi đầu đi về buồng ngủ, bị mẹ mắng đã ngán rồi, mẹ còn đưa Thiên Nhu ra so sánh . Cậu hận nhất là mẹ khi nào cũng khen Thiên Nhu và chê bai cậu làm thương tổn lòng tự trọng của cậu . Có thật Thiên Nhu cái gì cũng hay hơn không, điều đó có trời mà biết !

Thiên Nhu chẳng những không tôn trọng anh, còn hay chống lại mẹ, nhưng mẹ chỉ cười trừ . Còn Thiên Uy có điều gì không vừa lòng, mẹ sẽ vặc lại ngay . Cậu nhận điện cho mẹ, rồi ngủ quên trên đi vắng, có lỗi gì chứ ? Vậy mà mẹ cũng nặng mặt, cũng mắng mỏ.

Giả dụ mẹ đối với ai cũng vậy, cậu sẽ không oán than gì . Đàng này, đối với người khác, mặt mẹ lúc nào cũng tươi cười, nói năng hòa nhã . Lúc còn nhỏ cậu phàn nàn rằng mẹ chỉ đem con gái đi theo, có người ở vui mồm nói : "Bởi vì cậu không phải con đẻ của bà nhà ta". Vì việc này, bà ngoại đã mắng người ở một trận ra trò . Người ở nói đùa, câu chuyện qua đi đã lâu, nhưng mỗi lần oán hận mẹ, cậu lại nhớ đến câu

chuyện ngày xưa.

Chả nhẽ cậu đích thị không phải con đẻ của mẹ ? Nếu không tại sao thái độ cư xử của mẹ đối với hai người khác nhau đến thế ? Ví thử đêm nay Thiên Uy nhận điện và ngồi chờ mẹ như cậu, chắc chắn mẹ sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Nằm trên giường, Thiên Uy vẫn còn buồn bực, cậu không sao quên được ánh mắt mẹ đối với cậu . Đôi mắt mẹ lúc nào cũng sáng rực, dưới ánh sáng điện, long lanh, nhất là lúc cậu vừa trông thấy mẹ . Khi cậu dương to đôi mắt ngắm mẹ, ánh mắt mẹ lập tức thay đổi.

Thiên Uy trở mình, cậu sực nhớ bà Phùng có dặn việc ngày mai các bà cùng đi du ngoạn, suýt nữa cậu nhồm dậy nhắc mẹ, nhưng cậu lại thôi . Thôi mặc ! Các bà sẽ gọi điện lại cho nhau.

Mẹ đi đâu nhỉ ? Mẹ chả nói đến nhà bà Phùng là gì ? Cú điện thoại của bà Phùng mới lòi đuôi ra . Nửa chừng mẹ thay đổi ý định, hay mẹ nói dối ?

Thiên Uy thắc mắc mãi, nhưng mấy phút sau cậu ngủ thiếp đi.

Giai Lập vẫn chưa ngủ.

Nàng ném cuốn tiểu thuyết xuống giường rồi tắt đèn . Giai Lập vẫn có thói quen đọc sách trước khi ngủ . Ngay từ thời còn thiếu nữ, nàng đã thích đọc tiểu thuyết . Hồi ấy, cầm quyển truyện nàng ngốn một hơi, quên cả ăn ngủ . Nhưng năm gần đây bận quá, thời gian đọc ít đi, ban ngày không đọc vào lúc nào được, đành phải đọc ít trang trước khi ngủ . Cuộc sống càng lịch lãm, các tình tiết trong tiểu thuyết đối với nàng

cũng giảm sức hấp dẫn . Một số câu chuyện và nhân vật càng giảm tính chất ly kỳ bởi vì những thứ nàng được nghe trong cuộc sống thực còn hấp dẫn và đầy kích thích hơn nhiều . Lao lực quá cháng những không ngủ được, trái lại khối óc nàng tỉnh khô . Đặc biệt sau những buổi chơi bạc, tiếng xoa mặt chược, tiếng nói cười như vẫn vang dội bên tai.

Giai Lập hy vọng lấy sách xưa tan những phiền muộn trong lòng, nhưng đêm nay không có hứng chỉ vài trang là không sao đọc tiếp được nữa, nàng đành tắt đèn.

Nằm ngửa trong bóng tối, nàng tưởng tượng mình nằm trên con thuyền nhẹ, hay bãi cỏ xanh êm ả, dần dần thiếp đi.

Nàng tự nhủ : đừng nghĩ miên man nữa, nhưng bao hình ảnh và câu chuyện liên quan tới Thiên Lập cứ dồn dập quay cuồng . Trái tim nàng khi thất vọng vì buồn, khi run rẩy vì vui, tất cả những xúc cảm kia chính do Thiên Lập gieo vào đời sống tình cảm của nàng.

Tắm xong, nàng thần thờ ngồi một lúc trước tủ gương, tâm trạng rối bời . Lúc ngồi bên chàng, nàng tạm quên hiện tại, về đến nhà, nàng mới nhớ lại cảnh ngộ mình . Thoạt trông thấy con trai, nàng vô cùng lúng túng . Đến khi bước vào phòng ngủ, nàng giật mình tưởng Đại Nhạc đang nằm lù lù trên giường, trấn tĩnh lại hóa ra đồng áo quần vứt bừa bãi trước lúc ra đi . Tắm buơu thiếp trên bàn khiến nàng bình tĩnh lại và thầm nhủ : Đại Nhạc đang ở xa ngoài nghìn dặm.

Ngắm mình trong gương, nàng mới quên hẳn nỗi bất an . Ánh sáng tàn nhẫn của ngọn đèn điện soi rõ những nếp nhăn ở đuôi mắt . Lời khen và cảm giác về sự trẻ trung của mình đều là dối trá, dấu vết của tháng năm lưu lại trên gương mặt nàng vẫn không thể xóa được . Nếu cho rằng tuổi ba mươi là một

ngưỡng cửa của cuộc đời người phụ nữ, thì ngưỡng cửa tuổi bốn mươi càng đáng sợ hơn . Cho dù còn mấy năm nữa, nhưng hiện giờ nàng đang trên đường đi tới, và lại thời gian lướt qua như tia chớp . Từ ngày yêu Thiên Lập, nàng càng nhạy cảm với tuổi tác . Nỗi sợ hãi về tuổi khiến nàng không đủ sức chống lại sự tấn công của Lê Thiên Lập, hông nắm bắt thời cơ trước lúc tuổi xuân phai tàn, phong toa? ánh huy hoàng và tăng thêm giá trị tồn tại của con người mình.

Giai Lập lật sang mặt ảnh vũ nữ Thái Lan, đặt lại tấm bưu ảnh trên bàn, cảm thấy trong lòng thanh thản hơn.

Thật ra, đối với Đại Nhạc nàng không có điều gì đáng hổ thẹn . Thời thiếu nữ, tuy cũng có những bạn trai, nhưng chỉ là những người bạn, nàng không hề trao tình cảm của mình cho bất cứ một ai . Sau khi lấy chàng, nàng không hề có hành vi phản bội . Còn Đại Nhạc, tuy sau khi cưới, nàng không túm được cái đuôi nào, nhưng trước khi lấy nàng, chàng là người có kinh nghiệm trong tình yêu . Cũng có thể nói rằng chính vì nàng Đại Nhạc đã phụ tình một người đàn bà khác . Trước kia, nàng cho mình là kẻ chiến thắng và lấy làm tự hào về điều đó . Nay bình tĩnh suy nghĩ về tình cảm nhạt nhẽo của Đại Nhạc đối với mình, nàng không khỏi ngờ rằng chàng vẫn chưa quên được mối tình xưa.

Giai Lập hầu như quên hẳn tên người tình cũ của Đại Nhạc, vất vả lắm nàng mới nhớ lại cái tên Mạc Như Vân và nhớ lại tấm ảnh và những bức thư tình cảm của người đàn bà đó . Để tỏ ra một lòng một dạ với nàng, Đại Nhạc đã đốt tất cả thư từ và ảnh của người đàn bà đó . Giai Lập còn hình dung được người trong ảnh : lông mày cong, môi mỏng, trong dáng thanh tú kia lộ vẻ yếu ớt đến mức khó mà kham nổi gió sương.

Nét chữ của Mạc Như Vân cũng mềm mại thanh tú như người, thư nào cũng viết dài hàng mấy trang . Giai Lập thật không hiểu một con người luòi cầm bút như Đại Nhạc đã phúc đáp những bức thư tình kia như thế nào.

Lúc đầu, nàng canh cánh trong lòng về mối tình cũ của Đại Nhạc, sau khi cưới nàng vẫn không yên lòng, rất sợ người bạn gái kia tìm đến tận nơi . Nếu như nàng là Mạc Như Vân, cho dù thời cuộc ngăn trở thế nào đi nữa, nàng quyết không thôi không bỏ một người đàn ông đã từng thề non hẹn biển với mình.

Sau khi hai đứa con ra đời, nàng với Đại Nhạc mới trở nên một đôi hoàn chỉnh, không thể cắt rời . Lòng tin đối với hôn nhân được tăng lên, nàng đã quên hẳn người đàn bà bất hạnh kia . Không ngờ sau hơn mười năm trời, đêm nay câu chuyện đó lại xuất hiện trong trí nhớ của nàng.

Bây giờ nên đối xử với Đại Nhạc như thế nào ? Nàng lấy chàng vì tình yêu, bao năm qua nàng bảo vệ cuộc hôn nhân đầy hạnh phúc bằng tình yêu của mình, nàng làm sao phủ nhận tình vợ chồng trong bấy nhiêu năm giữa nàng với Đại Nhạc ? Nhưng làm sao nàng có thể yêu hai người cùng một lúc ?

Bao suy nghĩ, dằn vặt, khiến nàng trăn đi trở lại không sao ngủ được.

Bất đắc dĩ nàng phải bật đèn với đôi mắt lim dim vì chói, nàng quờ quạng tìm thuốc an thần.

Nàng cần có một giấc ngủ để ngày mai còn sự cuộc du ngoạn do Hội phụ nữ Quốc tế tổ chức . Lại còn chuyện Trần thủ trưởng mở tiệc mừng "thượng thọ". Ngoài ra, còn có một vị

đồng sự của Đại Nhạc làm lễ cưới, về đám này đáng ra nàng chỉ cần cho người mang quà tặng đến, nhưng nàng đã hứa với Thiên Lập và nàng cũng muốn nhân dịp đó hai người lại gặp mặt . Tất nhiên nàng chỉ đến đó một lúc rồi đi ngay.

CHƯƠNG 20

Xong buổi biểu diễn Đại Nhạc mệt phờ . Với nghệ thuật cổ điển của dân tộc Thái Lan thật tinh, Đại Nhạc chẳng mấy thích thú . Tiếng nhạc và giọng ca nữ đều đều buồn tẻ nghe như tụng kinh, các động tác múa khiến mắt chàng càng thêm mệt mỏi, suýt nữa chàng đã ngủ gật trại trện . Bận suốt ngày, bất cứ nơi nào, việc gì cũng phải để mắt tới . Trời lại nóng ghê gớm, thể lực càng bị tiêu hao . Buổi trưa không được nghỉ ngơi vì một vị lãnh đạo Hoa Kiều mở tiệc chiêu đãi tại khách sạn Erawan . Là một cán bộ ngoại giao chuyên nghiệp, Đại Nhạc biết cách dấu mình trước công chúng . Đặc biệt là trong những chuyến công du với Vụ bộ trưởng, chàng bao giờ cũng tỏ ra hết sức chu đáo cẩn thận và rất mực trung thành.

Mỗi lần kết thúc một điệu múa, cũng như mọi người chàng vỗ tay không ngớt, nhưng động tác của chàng chậm chạp, không có nội tâm . Thỉnh thoảng chàng phải đưa tay lên sờ mũi, để xoa dịu cái ngáp dài cứ chực sổ ra . Giá mà ở nhà, chàng sẽ tha hồ xoạc mồm ra mà ngáp, thậm chí nhắm tịt mắt, ngáy một thôi bằng thích . Nhưng trong môi trường ngoại giao ở nước ngoài, cứ phải kiềm chế mình, luôn hé cười, tỏ vẻ ta đây hào hứng.

Vụ bộ trưởng không hề mệt mỏi, trái lại ông tỏ ra phấn chấn hết sức . Dĩ nhiên Đại Nhạc cũng không dám tỏ ra kém cạnh . Vậy mà Vụ bộ trưởng hơn anh những chục tuổi lại gần sáu mươi mà vẫn khỏe thật đáng khâm phục ! Mấy năm trước, ngài bộ trưởng cũng khá to béo, có hiện tượng huyết áp cao .

Theo lời dặn của bác sĩ, ông hạn chế ăn uống, tập thể dục thể thao, hầu như ngày nào cũng đánh quần vợt. Sáng sáng, năm giờ ông đã dậy, chơi cầu hai tiếng liền, sau đó ông về nhà tắm rửa, ăn sáng rồi đi làm.

Thỉnh thoảng Đại Nhạc cũng ra sân quần vợt, nhưng chỉ là chuyện "hậu thái tử đọc sách", thậm chí có lúc chàng còn xúi cả Giai Lập ra sân nữa. Về mùa hè, mới bảnh mắt mặt trời đã như đốt thiêu cả hai vợ chồng đều ái ngại. Chuyến này về nước cũng nên chơi lại quần vợt, chỉ ít một tuần ba buổi. Rồi cũng phải hạn chế ăn uống nữa.

Buổi biểu diễn kết thúc, đã tưởng thế là được nghỉ ngơi nào ngờ vị lãnh đạo Hoa Kiều, bà con của Vu bộ trưởng, lại có sáng kiến đi chơi hộp đêm. Tất nhiên Đại Nhạc không thể phản đối, vả lại có ai hỏi ý kiến chàng đâu, mọi việc đều do Vu bộ trưởng quyết định. Một chuỗi ngày làm việc và hội họp căng thẳng, giờ loai ra một chút kể cũng khoái, hưởng hồ Vu bộ trưởng lại đang muốn nhân dịp này, bàn về việc Hoa Kiều đầu tư cho đất nước, Đại Nhạc đành phải nói:

- Còn sớm chán chúng ta cũng nên đi cho biết! Ông chủ xuống tên một vài tiệm, Vu bộ trưởng chấm cái tiệm có tên là "cafe Paris".

Âm nhạc ồn ào, một cô ca sĩ người Philippin đang hát, khách đã ngồi chật ních trong phòng.

Mấy cô gái ươn ẹo đi tới, một cô béo trắng ngồi ngay cạnh Đại Nhạc và rút thuốc lá trên bàn ra hút. Chàng vội vàng châm lửa cho nàng, hai bên trò chuyện như đôi bạn cũ. Vu bộ trưởng cũng vậy, ngài tỏ ra thân mật tự nhiên với cô vũ nữ, ngồi bên cạnh. Đến thăm Băng Cốc nhiều lần, từng nghe nói chuyện về đám vũ nữ ở đây Đại Nhạc không lấy làm lạ.

Nơi đây người đông, ánh sáng mờ ảo, bất kể địa vị tôn quý hay hèn mạt đã đến đây là để hưởng thụ, không ai can ngăn ai.

Vu bộ trưởng có lẽ vì muốn giữ thể diện đã từ chối lời mời của cô vũ nữ . Ngài lấy lý do mình không rành các vũ khúc hiện đại . Đại Nhạc nhận lời, phần nể chủ nhân, phần cũng buông thả mình đôi chút . Chàng đứng dậy cầm tay cô vũ nữ bước vào sân nhảy . Thông thường trong các yến tiệc người ta đều nhảy . Các quý ông mời các quý phu nhân làm bạn nhảy, nhưng hồi ôi, phần lớn quý bà nhan sắc đã tầm thường lại to béo nặng nề, nhảy với quý bà quả là cả một cực hình . Các cô vũ nữ thường thông minh, tinh ý, khéo chiều khách, đáng vẻ uyển chuyển, hơn nữa cũng chẳng cần chú ý lễ nghi, cho nên vừa vào cuộc, Đại Nhạc đã nhảy đại má kề má, tay ôm chặt cô nàng, dù chưa kịp biết tên họ của cô ta là gì ? Thật ra cũng chẳng cần phải biết, tên các cô chẳng qua là tên giả . Cuộc gặp gỡ cũng chỉ là bèo bọt, đêm nay ở đây, mai đã là nơi khác rồi . Đang giữa lúc đắm say trong âm nhạc và bạn nhảy, bỗng có người vỗ vai, Đại Nhạc liền ngoảnh đầu lại . Một người đàn ông đã đứng tuổi dáng người to béo vẻ mặt nom rất quen, nhưng không nhớ ra là ai.

- Trương Đại Nhạc, anh vừa vào tôi đã đoán ra anh ngay mặc dù tôi và anh xa cách đã hai mươi năm . Anh đây ra đấy.

Đại Nhạc sực nhớ người này là bạn học ở trường đại học . Đại Nhạc theo khoa chính trị, anh ta về kinh tế, do bạn gái hai người là bạn thân với nhau cho nên họ cũng đi lại thân mật, thế mà vẫn không sao nhớ nổi tên, họ anh ta.

- À, à, chào anh ! Chàng vừa trả lời vừa tiếp tục hồi tưởng.

- Anh đến Bằng Cốc khi nào đấy ?

- Được một tuần rồi - Đại Nhạc mỉm cười trả lời, nhưng lòng không vui . Các báo Hoa Kiều đều đăng tin cuộc hội nghị, tên chàng cũng được nêu trên báo, vậy mà anh ta chả biết gì . À, họ Kim, bạn gái anh ta họ Kim, còn anh ta là là... ?

- Tôi mới từ Indônêxia về.

- Còn anh khi nào đi ?

- Ngày kia - Đúng rồi, anh là Hoa Kiều ở Indônêxia, gọi là Hoàng Phú Trung, Đại Nhạc rút khăn tay lau mặt, cảm thấy như vừa nhắc được một gánh nặng . Người đông, đang nhảy, lại gặp cố nhân, thành thử người chàng nóng ran.

- Nghe nói anh làm quan ở Đài Bắc, chả mấy khi gặp nhau, tôi phải mở tiệc khoản đãi anh mới được.

- Không dám, không dám làm phiền e rằng thời gian eo hẹp . Tôi nên đến thăm anh mới phải . Hiện nay anh làm gì ?

- Buôn bán nhí nhăng.

- Thì ra anh là thương nhân bụng phệ kia đấy . Đại Nhạc vừa cười lấy tay vỗ cái bụng to phình của ông bạn, thấy người khoan khoái hẳn ra.

Hoàng Phú Trung cười vang . Ông ta vẫn ôm chặt người vũ nữ trong lòng.

- Anh ở đâu, để tôi còn đến thăm anh ?

Đại Nhạc cho biết tên khách sạn và xin lỗi rằng mình không chủ động được về thời gian.

- Kim Phương vẫn ở Giacácta, thỉnh thoảng có đến chơi Bằng Cốc.

- À, các vị cưới nhau rồi hả ? Đại Nhạc gật gật đầu.

- Chúng mình đã có năm mặt con với nhau . Mạc Như Vân đâu ? Kim Phương nhớ cô ấy lắm, bao năm nay không có tin tức gì của cô ấy.

Đại Nhạc chỉ cười không trả lời . Chả có gì để nói, nghe đến cái tên là lạ tai, dường như người đàn bà đó chả liên quan gì đến anh.

- Tôi sẽ đến thăm anh trò chuyện một phen . Ngày mai tôi gọi điện cho anh nhé.

Âm nhạc kết thúc, đèn bật sáng trung tiếp theo là tiết mục biểu diễn.

Tóc đen váy dài, bốn cô gái Philippin ra múa với nhạc đệm bằng ghita . Phong vị kỳ lạ của nước quần đảo, Đại Nhạc cũng chả lạ, chẳng gọi được chút gì về bốn năm trời sống ở đó . Chàng chỉ đang nhớ lại những kỷ niệm xa xôi từ hai mươi năm về trước.

- Trong bốn cô vũ nữ, có cô kia tuy không phải đẹp nhất, nhưng thanh tú trông hao hao giống người bạn gái của anh đấy nhỉ ?

Đại Nhạc rất ít khi nhớ đến người bạn gái của mình và chàng cũng không muốn nhớ nhưng giờ đây lời nói khơi gợi kia đang nhắc chàng nhớ lại chuyện xưa . Chàng chăm chú nhìn bốn cô gái đang múa, rồi cùng mọi người vỗ tay nồng nhiệt nhưng thực ra tâm trí để cả ở nơi khác . Qua cuộc gặp tình cờ người bạn cũ, chàng chạnh nghĩ : đời người ly hợp chẳng biết

đâu mà lường...

CHƯƠNG 21

- Cô Triệu ơi, Tiểu Đệ đang nghịch đất kia kìa . Nghe tiếng gọi Tử Thu vội vàng chạy ra . Sực nhớ dao khắc gỗ còn trên tay, nàng vội quay trở lại cất dao và đẩy bức tường gỗ vào một góc nhà, lấy mảnh vải đập lại . Nàng vẫn ngại Tiểu Đệ nghịch công trình đang làm dở của mình . Lần trước thằng con đã phá hỏng bức tượng nàng đang làm, giận quá nàng đánh con một trận . Giận con thì ít, trách chồng thì nhiều . Cổ Lôi chỉ sợ con nghịch dao đứt tay chứ không mấy may xót xa cho bức tượng của nàng.

Cổ Lôi coi thường nàng, coi thường nghệ thuật của nàng, lời nói của anh làm thương tổn tình cảm nàng : "Khi còn chưa là bức tượng, khúc gỗ đó còn đáng giá ít tiền". Khi nàng cãi nhau với anh về lời nói xúc phạm, anh chê nàng không biết đùa, không chút hóm hỉnh trong lời ăn nói . Dù phân bua thế nào, nàng vẫn buồn bực trong lòng.

Khi trò chuyện, cô giáo Mạc bao giờ cũng cười, nhưng không phải tiếng cười vui, trái lại, nghe như tiếng khóc . Nét mặt cô cũng vậy cố vui đẩy hai đường nhăn ở khóe môi vẫn hằn lên vẻ u buồn . Tử Thu từng nói với chồng : "Anh này, em trông tướng cô Mạc cứ khổ như thế nào ấy" . Cổ Lôi hầm hừ trogn cổ họng, rồi buột mồm nói : "Chuyện không khổ mà lại thành gái góa chồng ?". Tử Thu chúa ghét cách ăn nói của chồng, hễ mở miệng là như chọc vào óc người ta . Nàng bực lắm . "Nhưng hồi còn trẻ chắc bà ta cũng khá đẹp". Cổ Lôi như chọc tức thêm : "Còn phải nói, cứ nhìn Tiểu Đệp thì rõ".

"Chưa chắc đâu nhé, nhớ con bé giống cha thì sao !" thế là hai vợ chồng lờ qua tiếng lại, hóa thành cãi nhau.

Cô giáo Mạc đứng cạnh Tiểu Đệ . Thấy mẹ chạy đến, thằng bé vội đứng dậy, hai bàn tay chùi ngay lên mặt, làm mặt nhoe nhoét những cát là cát, Tử Thu chưa kịp chào hỏi cô Mạc đã mắng con :

- Giào ôi, mày chả lúc nào cho tao được yên, trông mới gớm ghiếc làm sao !

Cô giáo Mạc cười :

- Trẻ con nghịch đất cát không sao cô ạ, chỉ sợ sắp đến giờ tan dạy, thầy Triệu thấy là không bằng lòng.

Tử Thu nhìn bà Mạc đầy lòng cảm kích . Nhà ở cách âm kém, chắc rằng vợ chồng cãi nhau có khi lọt đến tai hàng xóm . Đôi lần bực mình quá, nàng cũng phàn nàn với cô giáo Mạc : Cổ Lôi cho rằng mình dạy học vất vả nuôi bảo có hai mẹ con, cho nên Cổ Lôi hay bắt bẻ nàng về chuyện không dọn dẹp nhà cửa không trông con cẩn thận, chính vì thế nên nàng càng ao ước mình có công ăn việc làm.

Tử Thu nắm cánh tay Tiểu Đệ lôi về nhà :

- Nước đâu ra mà nhào đất thế hả ?

Thằng bé chưa đầy ba tuổi, nói năng chưa sôi, biết sai nên im thin thít . Ngờ đâu cô bé hàng xóm chạy ra nói to :

- Nước đái đấy, cô ạ, cháu thấy nó đái vào đồng cát ấy !

- Trời ơi . Tử Thu chỉ định tát nhẹ một cái, không ngờ quá tay, lại thêm Tiểu Đệ làm lộ chân tướng, thằng bé xấu hổ, khóc òa lên.

Tử Thu nổi cáu và đánh thực sự.

Thấy thằng bé bị đòn, cô giáo Mạc khuyên giải Tử Thu :

- Con còn nhỏ giận nó làm gì ?

Tử Thu vẫn tức bực :

- Bác xem, không nghịch gì lại đi nghịch nước đáí !

Thấy con gái đứng tựa cửa cười thú vị, cô trách :

- Tại con cả đấy !

- Chính mẹ ấy, mẹ đi gọi cô trước ! Bị con gái cãi lại, bà cười, mắng yêu như đối với các nữ sinh nội trú :

- Đồ quý.

Thấy Tiểu Diệp cười, Tử Thu nhận ra hai mẹ con bà Mạc rất giống nhau . Nàng hỏi :

- Tiểu Diệp sao cháu không đi học ?

- Thầy không đến cô ạ, coi như nghỉ một tiết.

- Trong giờ tự học ở lớp cháu không nên tự tiện chạy ra ngoài, cháu ạ.

- Mọi người đi mua cái ăn ở canh tin, cháu không mang tiền theo, bụng thì đói, cho nên cháu chạy về nhà, dù sao cũng sắp giờ nghỉ trưa rồi, cô ạ.

Nghe vậy, Tử Thu sực nhớ mình mãi việc quên mất giờ giấc nàng vội chạy về nhà làm cơm.

Xắn tay áo Tử Thu vừa vo gạo vừa than thầm số mình vất vả .

Những ngày còn ở nhà chú Hiếm, tuy cuộc sống không có gì là hạnh phúc, nhưng cũng chưa bao giờ phải lo toan nhiều . Nay lấy chồng phải làm đủ mọi việc nhà, công việc vừa lật vạt vừa bận bịu . Bà thím là người đàn bà lý trí, lạnh lùng . Khi Tử Thu quyết định lấy Cổ Lôi, bà hết sức can ngăn . Những lời bà nói, nàng đều bỏ ngoài tai . Đến hôm nay, nàng bỗng hiểu ra giá trị của những lời khuyên kia . Một người phụ nữ có hoài bão như nàng không hẳn không thể hy sinh cho một tình yêu, có điều sự hy sinh đó có đáng hay không ? Nàng quả thực không sao hiểu nổi . Trong cái hiện tại nàng đang sống, biểu hiện liệu có gì sự tồn tại của tình yêu ? Nàng luôn luôn nhớ và băn khoăn về bức tượng gỗ : "Ước mơ". Không phải ai cũng có bàn tay như nàng, sáng tạo được tranh và tượng, vậy mà bao nhiêu thời gian quý giá của nàng đã phải tiêu tan vào những công việc giặt áo vo gạo.

Cứ sống mãi thế này, đời nàng coi như hết, không còn tiền đồ tương lai gì nữa . Đang lúc tuyệt vọng, anh nàng bỗng trở về . Lê Thiên Lập việc trở về nước là điều không may, còn với Tử Thu việc anh nàng về nàng như bỗng nhìn thấy ngọn đèn đường, nàng như thấy tia sáng của ngày mai.

Tử Thu không hiểu anh mình có giúp được gì không, nhưng nàng cảm thấy có chỗ dựa . Mặc dù Thiên Lập chỉ hơn nàng có hai tuổi, nàng vẫn nhìn anh ruột bằng con mắt đầy sùng bái . Cũng có điều làm nàng thầm cảm thấy thất vọng, đó là dáng vẻ quan cách của một cán bộ ngoại giao ở Thiên Lập . Giữa hai anh em như có khoảng cách xa hơn trước kia . Nàng cũng có tâm trạng tự ti, cứ sợ trước mặt anh ruột, mình nay xấu đi, già đi, thậm chí hèn mọn thế nào ấy.

Thời gian xa cách bốn năm trời, sự khác nhau về lối sống tất dẫn đến sự khác nhau về tâm lý . Nay hai anh em gặp mặt

nhau ít hơn trước, lại ít hiểu nhau, thành ra mỗi lần gặp nhau không biết nói gì với nhau nữa . Trước kia, họ là đôi anh em không có gì không tâm sự với nhau, còn bây giờ trái lại, gặp nhau, hai anh em mỗi người có một uẩn khúc riêng, họ không thể lộ ra với nhau nữa.

- A bố về, bố về !

Nghe tiếng con reo tuy vẫn ở trong bếp, nàng vẫn hình dung được sắc mặt và động tác của chồng lúc vào nhà . Cổ Lôi học về sử và nay cũng dạy về sử . Nàng lấy làm lạ tại sao lúc hai người học cùng trường nàng không nhận ra bộ mặt lạnh lẽo như tượng đá ở các ngôi mộ cổ của chàng, đúng là bộ mặt lạnh tanh . Cũng với bộ mặt và tác phong đó, Cổ Lôi đón nhận tiếng reo mừng của con với vẻ lạnh tanh . Bước vào nhà, trước hết anh thay dép . Sau đó rót chén trà uống, rồi ngồi bắt chân chữ ngũ đọc một mạch cho tới khi hết tờ báo, sau đó anh hét : "Giờ vẫn chưa có cơm trưa, đến phải ăn cơm tối một thế mất". Có thể anh cho đó là một câu hỏi hóm hỉnh, nhưng dưới bếp đang bị khói ám cay xe mắt, nghe mà tủi thân biết chừng nào.

Tình cảm phải có sự tương ứng, cũng như củi ướm khó bén lửa, tình cảm nàng nồng nhiệt đến đâu mà không được anh đáp lại, tất nhiên sẽ nguội lạnh đi . Có dạo, thấy anh dạy học vất vả, mỗi lần anh về tới nhà, nàng cũng com bung nước rót tận nơi, Chỉ có lần nàng chậm trễ một chút vì dở tay rửa ráy cho con, thế mà anh mắng : "Không có đến chén trà, còn ra cái nhà nữa không chứ ?". Mọi vất vả của nàng, anh không thèm để ý tới, nếu có nhận thấy, anh cũng cho đó là nhiệm vụ tất yếu của nàng . Anh đã phải vất vả dạy học nuôi cả nhà, nàng tất phải có nghĩ vụ trông nuôi con cái, quản xuyến việc nhà.

Ngày trước hai hộ gia đình chung nhau một bếp, do đó anh không vào bếp để khỏi mất thể diện . Bây giờ bếp riêng, đi có vài bước thôi, vậy mà anh cũng không thềm nhấc chân một bước, hoặc hỏi xem có cần giúp đỡ gì không ? Anh thản nhiên ngồi ăn, như thể nàg là con ở của anh không bằng.

Thực ra, cách sống của nàg còn tệ hơn con ở bởi vì người ở còn được tiền công, một khi không bằng lòng chủ nhà, có thể bỏ đi . Còn nàg thì sao ? Anh ruột nàg gửi cho nàg ít tiền, nàg phải chi tiêu cho gia đình . Thằng hoặc nàg có mua cho mình mảnh vải may áo hay vải vẽ sơn dầu, y như sẽ bị anh ta nhìn bằng cặp mắt lạnh lùng, cho đó là những chi dùng không cần thiết . Nàg từng có ý định ly dị, nhưng thằng con như sợi giây vô hình níu buộc hai người . Vì thế với thằng con đôi lúc nàg thấy mình oán hận hơn là yêu thương.

Nghe tiếng dép Cổ Lôi đến gần, Tử Thu không muốn ngoái đầu lại nàg sợ phải nhìn bộ mặt trắng xanh và lạnh lùng kia . Bộ mặt đối với nàg không còn chút hấp dẫn nào nữa, ngổ anh đến giục cơm, nàg rất ghét : lúc mình bận thì anh ta cầm báo đọc, nhưng bây giờ chỉ mong anh ta cầm báo đọc để khỏi làm phiền mình . Mới quá 12 giờ thôi, đã đến 12 giờ rồi đâu . Hay anh ta gặp điều gì không vui lúc lên lớp ? Nữ sinh ở trường này còn quý quái hơn con trai, nhất là đối với những thầy ít tuổi, chúng nghịch phá ghê lắm . Hắn anh ta đang bực mình vì sự bất lực ở trường giờ kiếm chuyện với nàg để tránh giận.

- Tử Thu có điện thoại anh cô gọi !

- Hà ? - Đang uống, mắt nàg bỗng sáng lên vì mừng rỡ - Lúc nào ?

- Khi vừa nghỉ tiết thứ ba.

- Sao không cho em biết ngay ?
- Dễ thường tôi bỏ giờ dạy để về báo cho cô chắc ?
- Làm gì mà quan trọng hóa thế ? Chỉ mất độ ba phút là cùng . Anh không về được thì nhờ anh lao công của trường một tý đã sao ?
- Làm như tôi là hiệu trưởng không bằng, muốn sai bảo lao công thế nào cũng được.

Cổ Lôi làm như "hiệu trưởng" là ghê lắm, Tử Thu đâu có thèm để mắt đến cơ chứ ? Lúc ở nhà chú thím, nàng đã quen các vị khách tai to mặt lớn của chú thím . Thời thiếu nữ, nàng sống đầy mộng tưởng, vẫn nghĩ rằng một ngày kia mình sẽ được gả cho một người đàn ông có địa vị cao sang, nàng sẽ trở nên một quý phu nhân . Ngờ đâu tình yêu đã thay đổi mọi suy nghĩ của nàng . Lúc đã yêu, nàng cho tình yêu trên hết, và nàng không thể tha thứ việc bà thím đã gọi Cổ Lôi là "thợ dạy học". Ông chú bảo : "Có gả cũng phải gả cho một anh hiệu trưởng" . Lúc bấy giờ nàng căm ghét thói dung tục của chú thím, vậy mà giờ đây Cổ Lôi hể mở miệng là "thầy hiệu trưởng", câu nói đó khiến nàng khóc dở cười dở.

Thức ăn trong chảo kêu lên xèo xèo, lòng nàng cũng nóng bừng như bị lửa đốt . Cuộc sống mà thế này ? Thiếu đủ mọi thứ : tình cảm, vật chất . Nàng ân hận đã lấy chồng quá sớm ! Nếu giờ vẫn còn ở nhà chú thím, việc nhận điện đâu có đến nỗi khó khăn đến thế.

Tử Thu quay mặt đi, đang định ca cẩm vài câu, bỗng không thấy chồng đâu, nàng kêu rầm lên :

- O, anh Cổ Lô, thế là làm sao ? Anh Thiên Lập gọi điện nói

gì, anh không kể cho tôi nghe đã bỏ đi rồi.

- Anh ấy gọi điện để làm gì, làm sao tôi biết được ? - Cổ Lôi trả lời lạnh lùng.

- Anh câm rồi hay sao mà không hỏi hộ một câu ?

- Hỏi làm gì ? Có can hệ gì đến tôi đâu...

Tử Thu đặt nhanh chảo thức ăn xuống, bắt ấm nước lên bếp rồi bỏ ra ngoài cửa.

- Này, này cô đi đâu thế ?

Cổ Lôi thấy mặt nàng hầm hầm, vội gọi:

- Anh ấy bảo cô khoảng ba giờ chiều gọi điện cho anh ấy.

Nàng sực nhớ, đã hết giờ làm việc. Vì quá tức giận nàng quên khuấy đi. Nàng đành quay về với khoảng trời nhỏ hẹp của mình - gian bếp dưới nhà.

Lúc bày bát đĩa, thấy nàng vẫn sát khí đằng đằng, Cổ Lôi thầm nghĩ, hai người cùng cương lên thế, khó mà nuốt trôi bát cơm, anh chủ động dàn hòa:

- Cô nhờ anh cô tìm việc làm phải không?

Tử Thu đang định không thềm trò chuyện với chồng, nghe câu hỏi, nàng bỗng sững ra một lúc, nhưng vẫn lạnh lùng:

- Thì sao?

- Nói thật là tôi e cô tự đắc quá mà vênh mặt, cho nên chưa báo tin ngay.

Không kìm nổi Tử Thu hỏi chồng:

- Anh ấy đã kiếm được việc gì cho tôi đây?
- Hình như giới thiệu cô đi khắc tượng cho một người nào đó.
- Anh ấy không nói là khắc cho ai ư?
- Anh ấy không nói, bảo rằng sẽ nói với cô.

Nàng nhìn giờ trên đồng hồ đeo ở tay chồng, tuy không nói ra, nàng vẫn chưa hết oán trách Cổ Lôi. Giả dụ anh ta thông báo với nàng sớm hơn, trước giờ nghỉ trưa nàng đã có thể gọi điện cho ông anh rồi. Thế là nàng phải chờ mấy tiếng nữa cho đến khi bắt đầu giờ làm của chiều.

Thấy nàng bần thần, quên cả ăn uống, anh khẽ nhắc:

- Trước hết cô hãy đánh giá lại sức mình đi đã, rồi bàn việc khác sau.

Lời khuyên của Cổ Lôi không có ý gì xấu, nhưng nàng cảm thấy như anh ta dội một gáo nước lạnh lên đầu mình, tuy nhiên nàng cũng không muốn tranh cãi với anh ta nữa. "Bấy lâu nay anh cứ nghĩ tôi không làm nên việc gì hả? Để rồi xem!" nàng tự bảo.

CHƯƠNG 22

Tay cầm đồ chơi, tay dắt Tiểu Đệ, Tử Thu vội vã đi sang nhà bên cạnh. Tiểu Đệ căng ngắn, đi chưa vững, đang phụng phịu vì dỗi, đi đứng đỉnh bước thấp bước cao khiến Tử Thu càng thêm sốt ruột.

Đã có hẹn trước, cho nên vừa nghe thấy tiếng hai mẹ con, Mạc Mộng Nhược lập tức ra đón, tay bà không ngừng đan áo, miệng nở nụ cười vui.

Trên mi mắt Tiểu Đệ vẫn còn đọng những giọt nước mắt. Mẹ đi chơi, bỏ cậu ở nhà một mình, cậu không tủi sao được, thành ra vừa bị ăn đòn.

- Cô đi ngay bây giờ ư? Mộng Nhược đưa mắt nhìn Tử Thu và hỏi:

- Em còn phải thu xếp nhà cửa, chị ạ. - Nàng trừng mắt nhìn thẳng con - Vướng nó, mất bao nhiêu thời giờ, chỉ sợ anh em đến đón em ngay bây giờ.

- Cô cứ việc về dọn dẹp nhà cửa, Tiểu Đệ Ở đây với tôi, cô cứ yên tâm. Nào, bác kể chuyện cổ tích cho bé nghe nhé, rồi bác còn cho ăn bánh nữa cơ.

- Em làm phiền chị quá! Công việc có kết quả, em sẽ đưa nó đi mẫu giáo ngay, chị ạ.

Chưa nói hết câu Tử Thu đã khoát tay bỏ chạy về nhà.

Sắp đến một giờ ruỗi, Tử Thu nhắc vội ấm nước trên lò than, đổ vào chậu tắm. Dù sao cũng nên gây ấn tượng tốt đối với bà vợ vị thủ trưởng cấp trên của Thiên Lập. Giá có thì giờ cũng nên gội đầu. Nàng vừa vào tắm hôm trước, nhưng suốt ngày lúi húi trong bếp, mùi khói và mùi thức ăn ám vào người. Thôi đành bôi chút nước hoa lên đầu. Lọ nước hoa người ta tặng lúc cưới vẫn còn nửa, nàng chả mấy khi dám dùng đến.

Tử Thu rất ngại giao tiếp với người lạ. Vì công việc nàng đành phải đến nhà họ Trương. Vừa điểm trang nàng vừa băn khoăn: Không hiểu bà ấy là con người thế nào. Những người có tuổi tác và địa vị, phần lớn rất kiêu ngạo. Chưa gặp mặt, nàng đã hình dung vẻ vênh vang của vị phu nhân, trong lòng nàng đã thấy chán nản, ngại ngùng.

Nhưng nghĩ đến khoản tiền thù lao nàng lại hăng hái lên, cho dù chưa biết người ta sẽ trả bao nhiêu. Thiên Lập có nói: "Vị phu nhân rất giàu có, hứa trả thù lao xứng đáng". Chỉ nghĩ đến đó lòng nàng đã thấy vui.

Tử Thu hít một hơi sâu vào lồng ngực, bụng bảo dạ: thôi thì đành phớt tắt, miễn sao có tiền, hãy cố hầu hạ mẹ đàn bà già nua kia vậy!

Khi Thiên Lập đến đón, nàng đang mặc áo. Từ sau khi gọi điện, Tử Thu vẫn áy náy trong lòng. Đến nhà quan trên của Thiên Lập, nàng không có bộ quần áo nào cho tươm tất, cứ cho là không phải vì mình đi nữa, dù sao cũng phải giữ thể diện cho ông anh chứ. Hai năm nay hầu như nàng không may mặc gì thêm, dăm thì mười họa có sắm chẳng thì cũng toàn loại hàng hạ giá khó coi.

Nhìn thấy ông anh vận bộ âu phục nghiêm chỉnh: quần ống

búp đúng một, hơi lộ chút măng sét của chiếc áo sơ mi trắng, phong độ hào hoa phòng nhã, nàng không khỏi tự ti mặc cảm. Hai anh em ruột, nhưng hai cảnh ngộ khác nhau.

- Sao anh ăn mặc nghiêm chỉnh thế?

- Hằng ngày anh vẫn ăn mặc như vậy, công việc của anh đòi hỏi phải thế.

Tử Thu không để ý câu trả lời lắm, nàng cúi đầu nhìn ngắm lại mình:

- Anh xem em ăn mặc thế được chưa?

- Rất chừng mực. - Kỳ tình Thiên Lập cũng không quan tâm lắm, chỉ khen cho qua chuyện. Anh cúi đầu xuống định xem đồng hồ, đó là một cử chỉ kín đáo và lịch sự khi giao tiếp với mọi người, nay sức nhớ mình đang đứng trước mặt em gái, anh vội đưa tay lên xem:

- Ta đi chứ! Tiểu Đệ đâu?

- Nó ở nhà lảng giềng, anh ạ. Cổ Lôi phải dạy một tiết nữa. - Vừa đi nàng vừa phàn nàn - Cổ Lôi đến là ghét, em bảo anh ta nghỉ một tiết, anh ta nhất định không nghe. Khổ thân em, lại nhờ cô giáo Mạc trông hộ.

- Đừng oán chú ấy, giá là anh, anh cũng không nghỉ đâu, em ạ, ai lại nghỉ ở nhà trông con bao giờ?

- Tại sao đàn ông không thể trông con? Tiểu Đệ có phải của mình em đâu?

Thiên Lập cười nói nhẹ nhàng:

- Nam trị ngoại, nữ trị nội, đó là sự phân công xã hội em ơi!

Nhưng đàn bà bây giờ đều thích ra hoạt động ngoài xã hội. Em đã nghe một câu danh ngôn chưa? "Điều lỗi lầm lớn nhất của phụ nữ là muốn mình được như đàn ông".

- Thế đàn ông lỗi lầm lớn nhất là gì? Là coi phụ nữ không bằng mình, thế thôi!

- Dù sao đàn ông khác đàn bà, em ạ.

- Đó là sự khác nhau về mặt tâm sinh lý thôi, còn năng lực và vai trò chẳng có gì khác nhau cả, đàn bà cũng có thể làm những việc của đàn ông. Vậy mà đàn ông khi nào cũng cảm thấy mình ưu việt hơn, coi khinh phụ nữ.

- Có thật không em? Còn anh thì chưa hề coi thường phụ nữ bao giờ. - Thiên Lập đùa thêm - Có người nào khinh em không?

- Ai chứ Cổ Lôi thì là khinh em. - Tử Thu oán thán - Anh ta cho rằng em chả làm được trò trống gì, còn anh ta phải làm việc vất vả để nuôi em. Chuyến này em sẽ phải cho anh ta biết tay, em cũng kiếm ra tiền được như ai!

Thiên Lập giờ tay vẫy taxi:

- Giá mà anh biết trước em đang giận dữ với Cổ Lôi, anh sẽ bỏ mặc em. Anh cứ tưởng em có ước mơ, anh tạo điều kiện để em phát triển chí hướng khả năng của mình.

- Em có giận dữ gì đâu, nhân thế em nói vậy thôi. - Nghe Thiên Lập nói với người lái xe nơi hai người sắp đến, Tử Thu quên phất hết mọi bức dọc. Nàng hỏi tiếp - Anh, bà phu nhân sao bỗng dưng nghĩ đến chuyện khắc tượng cho mình?

- Tất nhiên là vì anh đã trân trọng tiến cử em.

Tử Thu không nhận ra ở khóe môi Thiên Lập một nụ cười kín đáo, bởi vì nàng đang hồi hộp.

Khi ngồi chờ trong phòng khách họ Trương, Tử Thu càng hồi hộp hơn. Dẫn nàng vào phòng khách xong, Thiên Lập bỏ đi. Tử Thu ngồi gò bó trên sofa, lắng nghe tiếng chân của Thiên Lập ngoài hành lang, nàng vô cùng cảm phục thái độ của Thiên Lập ung dung như ở nhà mình.

- Thừa an đệ, em tôi đã đến.

Tử Thu nghe tiếng gõ cửa và tiếng thông báo của anh mình, nàng càng thêm lo lắng hồi hộp. Nàng tưởng tượng ra một quý phụ già nua chậm chạp, đeo đầy vàng ngọc đi ra, mặt nhìn nàng bằng cặp mắt điều hâu, hỏi nàng bằng giọng khàn khàn: "Thế nào? Cô biết vẽ hay là điêu khắc? Nhưng chớ có biến tôi thành một bà già xấu xí nhé!".

Thiên Lập trở lại phòng khách, Tử Thu bất giác đứng dậy. Thấy nàng có vẻ bồn chồn anh xoa tay:

- Đừng căng thẳng, không có gì đâu mà sợ.

Tử Thu ngượng vì lòng tự trọng bị thương tổn, nhưng vẫn cố cãi:

- Đâu nào, em thềm vào căng thẳng!

- Bà ấy không làm bộ làm tịch đâu, người rất hòa nhã, thế nào em cũng sẽ mến bà ta.

Tử Thu uống ngụm nước giải khát do người ở đưa lên, nàng thấy lòng mình nhẹ nhàng, dễ chịu hơn.

- Anh ơi, em nên xưng hô như thế nào nhỉ? Cũng gọi bà là an đệ ư?

Thiên Lập cười, môi hơi cong cong:

- Khi gặp rồi hăng hay, tùy em.

Chờ đợi có mấy phút thôi, nhưng nàng cảm thấy thời gian dài đằng đẳng. Bình thường rất ít khi có dịp gặp anh, nhẽ ra nàng nên tranh thủ nói chuyện với anh, nhưng lúc này chả còn lòng dạ nào, hơn nữa không thể nói chuyện về người khác trong lúc này, Tử Thu đành im lặng chờ đợi.

Khi Giai Lập xuất hiện, nàng không hề nghĩ đó là bà chủ, chờ mãi đến khi Thiên Lập đứng dậy vẻ cung kính, cười nói:

- Xin chào an đệ.

Tử Thu giật mình, vội vàng đứng dậy, khi tay nàng trong tay Giai Lập, nàng vẫn chưa tin ở mắt mình. Tử Thu không thể ngờ bà chủ trẻ thế kia và phong độ khiến nàng thầm khâm phục. Bà ấy khuôn hình nhỏ nhắn, nhưng phong thái tao nhã khiến ta cảm thấy bà ta cao hơn nhiều. Chỉ riêng cách chơi màu trong trang phục, cũng đủ thấy bà chủ có khiếu thẩm mỹ cao. Áo dài màu cổ vịt, ngoài vận áo gilê cùng màu bó sát người, trên áo có thêu hoa tiết đơn sơ màu hồng, đôi dép lê cũng màu hồng, dáng giầy nhẹ nhõm, trên tay đeo một chiếc nhẫn mặt đá màu xanh cổ vịt. Ôi nước hoa bà dùng mới dễ chịu làm sao.

- Đây là cô Tử Thu à, nghe tiếng cô đã lâu.

Tử Thu không khỏi lúng túng, nhẽ ra nàng phải nói câu đó trước, rút cục nàng nhắc lại một cách ngốc nghếch:

- Dạ, chính tôi được nghe tiếng phu nhân từ lâu.

Giai Lập buông bàn tay Tử Thu, nhưng mắt vẫn chưa buông

nàng ra. Chỉ riêng tình cảm đối với Thiên Lập, cũng đủ khiến nàng có thiện cảm với Tử Thu, đặc biệt nụ cười cô ấy, khỏe môi cũng cong cong, thật dễ mến. Cô ta mặc chiếc váy bó người màu vàng úa với chiếc áo len màu xanh cỏ úa, tuy hơi già nhưng cũng rất nhã. Cô ta cũng cao lớn như Thiên Lập, người thon thon, đi giày đế bằng nom rất cân đối.

Đôi bàn tay trắng thon thon hơi nổi gân xanh, đúng là bàn tay của người làm nghệ thuật.

Tử Thu không khỏi ngượng ngùng trước cái nhìn đăm đăm của Giai Lập, so sánh với nàng, Tử Thu không khỏi mặc cảm về mình. Hơn nữa nàng oán anh mình đã không cho biết trước vị phu nhân này là con người như thế nào, để đến nỗi nàng phải sững sốt, lúng túng khi gặp Giai Lập. Mấy năm vừa qua, cuộc sống khó khăn đã đè nặng tâm hồn tình cảm nàng, nhưng nàng vốn xuất thân và được nuôi dưỡng trong một gia đình bề thế, cho nên nàng vẫn chưa mất hết phong độ của con nhà quyền quý. Mặc dù có ấn tượng tốt về Giai Lập, lòng hiếu thắng và tính cạnh tranh khiến nàng không muốn tỏ ra mình hèn kém. Tất nhiên nàng không thể so sánh nổi về cao quý ở Giai Lập, nhưng nàng muốn tỏ ra mình là con người khoáng đạt đàng hoàng. Sau khi nàng tự nhủ, ánh mắt nàng không còn rụt rè nữa.

Tử Thu nhìn Giai Lập rồi quay sang Thiên Lập cười và nói:

- Em không ngờ rằng.. em nên xưng hô thế nào nhỉ?
- Thì cứ gọi là an đệ.
- Phu nhân còn trẻ thế kia, gọi phu nhân là an đệ chả khiến phu nhân già mất hay sao?

- An đệ là cách xưng hô tôn trọng, không liên quan gì đến tuổi tác đâu. - Thiên Lập giải thích.

- Nếu kể về tuổi, thì tôi cũng đúng là an đệ còn gì?

- Phu nhân có phải an đệ không là một nhẽ, nhưng nhìn phu nhân cũng xấp xỉ tuổi chúng tôi thôi.

- Chà, nghệ sĩ khéo ăn nói thật, xem ra tôi phải chiêu đãi cô mới được.

- An đệ đừng khách khí, bởi vì em Tử Thu nói thật tình đấy.

Thiên Lập đưa mắt ra hiệu với Giai Lập không để Tử Thu nhận ra.

- Thật vậy, anh tôi vẫn biết tính tôi chưa bao giờ biết nói khéo, tôi không tưởng an đệ còn trẻ thế này đâu.

- Cảm ơn cô! - Giai Lập tươi cười nói với giọng thán phục - Em mới trẻ thực sự.

Tử Thu không nói gì, chỉ cười một cách cảm khái, đưa tay lên vuốt vuốt bộ tóc dài thẳng đợ Từ lâu, nàng đã ôm tâm tình bà cụ non, nàng cảm thấy tuổi trẻ không còn thuộc về mình nữa.

Thiên Lập đứng dậy nói với Tử Thu:

- Em ở lại nói chuyện với an đệ nhé, đến giờ anh phải đi rồi.

- Đã đến giờ làm việc rồi ư? - Tử Thu đưa mắt nhìn anh vẻ lưu luyến, vì nàng ngại ở lại một mình với Giai Lập, e rằng mình chưa tự chủ được.

Tử Thu tiễn Thiên Lập, nhưng anh ngăn em lại:

- Các vị hãy bàn với nhau khi nào bắt đầu công việc, giờ nào

làm việc thì tiện hơn. Thỏa thuận xong rồi em về nhà đi, chiều nay an đệ còn bận.

- Anh cứ đi đi, mặc chúng tôi - Giai Lập khoát tay với anh về bề trên - Cảm ơn anh nhé, tạm biệt!

CHƯƠNG 23

Tay cầm đồ chơi, tay dắt Tiểu Đệ, Tử Thu vội vã đi sang nhà bên cạnh. Tiểu Đệ căng ngắn, đi chưa vững, đang phụng phịu vì dỗi, đi đứng đỉnh bước thấp bước cao khiến Tử Thu càng thêm sốt ruột.

Đã có hẹn trước, cho nên vừa nghe thấy tiếng hai mẹ con, Mạc Mộng Nhược lập tức ra đón, tay bà không ngừng đan áo, miệng nở nụ cười vui.

Trên mi mắt Tiểu Đệ vẫn còn đọng những giọt nước mắt. Mẹ đi chơi, bỏ cậu ở nhà một mình, cậu không tủi sao được, thành ra vừa bị ăn đòn.

- Cô đi ngay bây giờ ư? Mộng Nhược đưa mắt nhìn Tử Thu và hỏi:

- Em còn phải thu xếp nhà cửa, chị ạ. - Nàng trừng mắt nhìn thằng con - Vướng nó, mất bao nhiêu thời giờ, chỉ sợ anh em đến đón em ngay bây giờ.

- Cô cứ việc về dọn dẹp nhà cửa, Tiểu Đệ Ở đây với tôi, cô cứ yên tâm. Nào, bác kể chuyện cổ tích cho bé nghe nhé, rồi bác còn cho ăn bánh nữa cơ.

- Em làm phiền chị quá! Công việc có kết quả, em sẽ đưa nó đi mẫu giáo ngay, chị ạ.

Chưa nói hết câu Tử Thu đã khoát tay bỏ chạy về nhà.

Sắp đến một giờ ruỗi, Tử Thu nhắc vội ấm nước trên lò than, đổ vào chậu tắm. Dù sao cũng nên gây ấn tượng tốt đối với bà vợ vị thủ trưởng cấp trên của Thiên Lập. Giá có thì giờ cũng nên gội đầu. Nàng vừa vào tắm hôm trước, nhưng suốt ngày lúi húi trong bếp, mùi khói và mùi thức ăn ám vào người. Thôi đành bôi chút nước hoa lên đầu. Lọ nước hoa người ta tặng lúc cưới vẫn còn nửa, nàng chả mấy khi dám dùng đến.

Tử Thu rất ngại giao tiếp với người lạ. Vì công việc nàng đành phải đến nhà họ Trương. Vừa điểm trang nàng vừa băn khoăn: Không hiểu bà ấy là con người thế nào. Những người có tuổi tác và địa vị, phần lớn rất kiêu ngạo. Chưa gặp mặt, nàng đã hình dung vẻ vênh vang của vị phu nhân, trong lòng nàng đã thấy chán nản, ngại ngần.

Nhưng nghĩ đến khoản tiền thù lao nàng lại hăng hái lên, cho dù chưa biết người ta sẽ trả bao nhiêu. Thiên Lập có nói: "Vị phu nhân rất giàu có, hứa trả thù lao xứng đáng". Chỉ nghĩ đến đó lòng nàng đã thấy vui.

Tử Thu hít một hơi sâu vào lồng ngực, bụng bảo dạ: thôi thì đành phớt tắt, miễn sao có tiền, hãy cố hầu hạ mẹ đàn bà già nua kia vậy!

Khi Thiên Lập đến đón, nàng đang mặc áo. Từ sau khi gọi điện, Tử Thu vẫn áy náy trong lòng. Đến nhà quan trên của Thiên Lập, nàng không có bộ quần áo nào cho tươm tất, cứ cho là không phải vì mình đi nữa, dù sao cũng phải giữ thể diện cho ông anh chứ. Hai năm nay hầu như nàng không may mặc gì thêm, dăm thì mười họa có sắm chẳng thì cũng toàn loại hàng hạ giá khó coi.

Nhìn thấy ông anh vận bộ âu phục nghiêm chỉnh: quần ống

búp đúng một, hơi lộ chút măng sét của chiếc áo sơ mi trắng, phong độ hào hoa phòng nhã, nàng không khỏi tự ti mặc cảm. Hai anh em ruột, nhưng hai cảnh ngộ khác nhau.

- Sao anh ăn mặc nghiêm chỉnh thế?

- Hằng ngày anh vẫn ăn mặc như vậy, công việc của anh đòi hỏi phải thế.

Tử Thu không để ý câu trả lời lắm, nàng cúi đầu nhìn ngắm lại mình:

- Anh xem em ăn mặc thế được chưa?

- Rất chừng mực. - Kỳ tình Thiên Lập cũng không quan tâm lắm, chỉ khen cho qua chuyện. Anh cúi đầu xuống định xem đồng hồ, đó là một cử chỉ kín đáo và lịch sự khi giao tiếp với mọi người, nay sức nhớ mình đang đứng trước mặt em gái, anh vội đưa tay lên xem:

- Ta đi chứ! Tiểu Đệ đâu?

- Nó ở nhà lảng giềng, anh ạ. Cổ Lôi phải dạy một tiết nữa. - Vừa đi nàng vừa phàn nàn - Cổ Lôi đến là ghét, em bảo anh ta nghỉ một tiết, anh ta nhất định không nghe. Khổ thân em, lại nhờ cô giáo Mạc trông hộ.

- Đừng oán chú ấy, giá là anh, anh cũng không nghỉ đâu, em ạ, ai lại nghỉ ở nhà trông con bao giờ?

- Tại sao đàn ông không thể trông con? Tiểu Đệ có phải của mình em đâu?

Thiên Lập cười nói nhẹ nhàng:

- Nam trị ngoại, nữ trị nội, đó là sự phân công xã hội em ơi!

Nhưng đàn bà bây giờ đều thích ra hoạt động ngoài xã hội. Em đã nghe một câu danh ngôn chưa? "Điều lỗi lầm lớn nhất của phụ nữ là muốn mình được như đàn ông".

- Thế đàn ông lỗi lầm lớn nhất là gì? Là coi phụ nữ không bằng mình, thế thôi!

- Dù sao đàn ông khác đàn bà, em ạ.

- Đó là sự khác nhau về mặt tâm sinh lý thôi, còn năng lực và vai trò chẳng có gì khác nhau cả, đàn bà cũng có thể làm những việc của đàn ông. Vậy mà đàn ông khi nào cũng cảm thấy mình ưu việt hơn, coi khinh phụ nữ.

- Có thật không em? Còn anh thì chưa hề coi thường phụ nữ bao giờ. - Thiên Lập đùa thêm - Có người nào khinh em không?

- Ai chứ Cổ Lôi thì là khinh em. - Tử Thu oán thán - Anh ta cho rằng em chả làm được trò trống gì, còn anh ta phải làm việc vất vả để nuôi em. Chuyến này em sẽ phải cho anh ta biết tay, em cũng kiếm ra tiền được như ai!

Thiên Lập giờ tay vẫy taxi:

- Giá mà anh biết trước em đang giận dữ với Cổ Lôi, anh sẽ bỏ mặc em. Anh cứ tưởng em có ước mơ, anh tạo điều kiện để em phát triển chí hướng khả năng của mình.

- Em có giận dữ gì đâu, nhân thế em nói vậy thôi. - Nghe Thiên Lập nói với người lái xe nơi hai người sắp đến, Tử Thu quên phất hết mọi bức dọc. Nàng hỏi tiếp - Anh, bà phu nhân sao bỗng dưng nghĩ đến chuyện khắc tượng cho mình?

- Tất nhiên là vì anh đã trân trọng tiến cử em.

Tử Thu không nhận ra ở khóe môi Thiên Lập một nụ cười kín đáo, bởi vì nàng đang hồi hộp.

Khi ngồi chờ trong phòng khách họ Trương, Tử Thu càng hồi hộp hơn. Dẫn nàng vào phòng khách xong, Thiên Lập bỏ đi. Tử Thu ngồi gò bó trên sofa, lắng nghe tiếng chân của Thiên Lập ngoài hành lang, nàng vô cùng cảm phục thái độ của Thiên Lập ung dung như ở nhà mình.

- Thừa an đệ, em tôi đã đến.

Tử Thu nghe tiếng gõ cửa và tiếng thông báo của anh mình, nàng càng thêm lo lắng hồi hộp. Nàng tưởng tượng ra một quý phụ già nua chậm chạp, đeo đầy vàng ngọc đi ra, mục nhìn nàng bằng cặp mắt điều hâu, hỏi nàng bằng giọng khàn khàn: "Thế nào? Cô biết vẽ hay là điêu khắc? Nhưng chớ có biến tôi thành một bà già xấu xí nhé!".

Thiên Lập trở lại phòng khách, Tử Thu bất giác đứng dậy. Thấy nàng có vẻ bồn chồn anh xoa tay:

- Đừng căng thẳng, không có gì đâu mà sợ.

Tử Thu ngượng vì lòng tự trọng bị thương tổn, nhưng vẫn cố cãi:

- Đâu nào, em thềm vào căng thẳng!

- Bà ấy không làm bộ làm tịch đâu, người rất hòa nhã, thế nào em cũng sẽ mến bà ta.

Tử Thu uống ngụm nước giải khát do người ở đưa lên, nàng thấy lòng mình nhẹ nhàng, dễ chịu hơn.

- Anh ơi, em nên xưng hô như thế nào nhỉ? Cũng gọi bà là an đệ ư?

Thiên Lập cười, môi hơi cong cong:

- Khi gặp rồi hăng hay, tùy em.

Chờ đợi có mấy phút thôi, nhưng nàng cảm thấy thời gian dài đằng đẳng. Bình thường rất ít khi có dịp gặp anh, nhẽ ra nàng nên tranh thủ nói chuyện với anh, nhưng lúc này chả còn lòng dạ nào, hơn nữa không thể nói chuyện về người khác trong lúc này, Tử Thu đành im lặng chờ đợi.

Khi Giai Lập xuất hiện, nàng không hề nghĩ đó là bà chủ, chờ mãi đến khi Thiên Lập đứng dậy vẻ cung kính, cười nói:

- Xin chào an đệ.

Tử Thu giật mình, vội vàng đứng dậy, khi tay nàng trong tay Giai Lập, nàng vẫn chưa tin ở mắt mình. Tử Thu không thể ngờ bà chủ trẻ thế kia và phong độ khiến nàng thầm khâm phục. Bà ấy khuôn hình nhỏ nhắn, nhưng phong thái tao nhã khiến ta cảm thấy bà ta cao hơn nhiều. Chỉ riêng cách chơi màu trong trang phục, cũng đủ thấy bà chủ có khiếu thẩm mỹ cao. Áo dài màu cổ vịt, ngoài vận áo gilê cùng màu bó sát người, trên áo có thêu hoa tiết đơn sơ màu hồng, đôi dép lê cũng màu hồng, dáng giầy nhẹ nhõm, trên tay đeo một chiếc nhẫn mặt đá màu xanh cổ vịt. Ôi nước hoa bà dùng mới dễ chịu làm sao.

- Đây là cô Tử Thu à, nghe tiếng cô đã lâu.

Tử Thu không khỏi lúng túng, nhẽ ra nàng phải nói câu đó trước, rút cục nàng nhắc lại một cách ngốc nghếch:

- Dạ, chính tôi được nghe tiếng phu nhân từ lâu.

Giai Lập buông bàn tay Tử Thu, nhưng mắt vẫn chưa buông

nàng ra. Chỉ riêng tình cảm đối với Thiên Lập, cũng đủ khiến nàng có thiện cảm với Tử Thu, đặc biệt nụ cười cô ấy, khỏe môi cũng cong cong, thật dễ mến. Cô ta mặc chiếc váy bó người màu vàng úa với chiếc áo len màu xanh cỏ úa, tuy hơi già nhưng cũng rất nhã. Cô ta cũng cao lớn như Thiên Lập, người thon thon, đi giày đế bằng nom rất cân đối.

Đôi bàn tay trắng thon thon hơi nổi gân xanh, đúng là bàn tay của người làm nghệ thuật.

Tử Thu không khỏi ngượng ngùng trước cái nhìn đăm đăm của Giai Lập, so sánh với nàng, Tử Thu không khỏi mặc cảm về mình. Hơn nữa nàng oán anh mình đã không cho biết trước vị phu nhân này là con người như thế nào, để đến nỗi nàng phải sững sốt, lúng túng khi gặp Giai Lập. Mấy năm vừa qua, cuộc sống khó khăn đã đè nặng tâm hồn tình cảm nàng, nhưng nàng vốn xuất thân và được nuôi dưỡng trong một gia đình bề thế, cho nên nàng vẫn chưa mất hết phong độ của con nhà quyền quý. Mặc dù có ấn tượng tốt về Giai Lập, lòng hiếu thắng và tính cạnh tranh khiến nàng không muốn tỏ ra mình hèn kém. Tất nhiên nàng không thể so sánh nổi về cao quý ở Giai Lập, nhưng nàng muốn tỏ ra mình là con người khoáng đạt đàng hoàng. Sau khi nàng tự nhủ, ánh mắt nàng không còn rụt rè nữa.

Tử Thu nhìn Giai Lập rồi quay sang Thiên Lập cười và nói:

- Em không ngờ rằng.. em nên xưng hô thế nào nhỉ?
- Thì cứ gọi là an đệ.
- Phu nhân còn trẻ thế kia, gọi phu nhân là an đệ chả khiến phu nhân già mất hay sao?

- An đệ là cách xưng hô tôn trọng, không liên quan gì đến tuổi tác đâu. - Thiên Lập giải thích.

- Nếu kể về tuổi, thì tôi cũng đúng là an đệ còn gì?

- Phu nhân có phải an đệ không là một nhẽ, nhưng nhìn phu nhân cũng xấp xỉ tuổi chúng tôi thôi.

- Chà, nghệ sĩ khéo ăn nói thật, xem ra tôi phải chiêu đãi cô mới được.

- An đệ đừng khách khí, bởi vì em Tử Thu nói thật tình đấy.

Thiên Lập đưa mắt ra hiệu với Giai Lập không để Tử Thu nhận ra.

- Thật vậy, anh tôi vẫn biết tính tôi chưa bao giờ biết nói khéo, tôi không tưởng an đệ còn trẻ thế này đâu.

- Cảm ơn cô! - Giai Lập tươi cười nói với giọng thán phục - Em mới trẻ thực sự.

Tử Thu không nói gì, chỉ cười một cách cảm khái, đưa tay lên vuốt vuốt bộ tóc dài thẳng đợ Từ lâu, nàng đã ôm tâm tình bà cụ non, nàng cảm thấy tuổi trẻ không còn thuộc về mình nữa.

Thiên Lập đứng dậy nói với Tử Thu:

- Em ở lại nói chuyện với an đệ nhé, đến giờ anh phải đi rồi.

- Đã đến giờ làm việc rồi ư? - Tử Thu đưa mắt nhìn anh vẻ lưu luyến, vì nàng ngại ở lại một mình với Giai Lập, e rằng mình chưa tự chủ được.

Tử Thu tiễn Thiên Lập, nhưng anh ngăn em lại:

- Các vị hãy bàn với nhau khi nào bắt đầu công việc, giờ nào

làm việc thì tiện hơn. Thỏa thuận xong rồi em về nhà đi, chiều nay an đệ còn bận.

- Anh cứ đi đi, mặc chúng tôi - Giai Lập khoát tay với anh về bề trên - Cảm ơn anh nhé, tạm biệt!

CHƯƠNG 24

Giai Lập trở mình, nàng muốn dậy nhưng trong người mệt mỏi. Đêm qua không ngủ được, nàng đành dậy uống hai viên thuốc an thần. Lúc đó, kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ rưỡi đêm còn bây giờ là 9 giờ, nàng còn muốn ngủ thêm tí nữa, nhưng giọng the thé của Thiên Nhu làm nàng thức tỉnh. Hai anh em Thiên Uy đang cãi nhau, giọng Thiên Uy rất trầm, chứng tỏ cậu đang nổi giận, trái lại giọng Thiên Nhu rất cao như muốn lấn át giọng anh. Thiên Uy nói:

- Đừng có hét như con trâu điên ấy. Làm mẹ mất ngủ mẹ lại mắng cho.

Thiên Nhu không hề sợ, lớn tiếng:

- Để rồi xem, ai sẽ bị mẹ mắng?

Con giận như ngọn lửa bùng bùng bốc lên, nhưng rồi nàng đã dập tắt được, vì mất ngủ luôn, Giai Lập sinh ra dễ nổi cáu, nhưng cũng vì mất ngủ, người mệt mỏi, cho nên nàng cũng không đủ sức nổi giận. Nếu không, thế nào nàng cũng dậy mắng chúng một trận. Thời con gái, nàng thích nhất ngày chủ nhật, còn bây giờ nàng chán ngấy ngày chủ nhật. Thời còn đi học, tha hồ ngao du đây đó, có làm phiền mẹ nàng hay không nàng không còn nhớ nữa. Sau khi lập gia đình, nàng những mong đến ngày chủ nhật cả nhà sẽ kéo nhau đi chơi dã ngoại, nhưng dự định đó đã không được Đại Nhạc chấp nhận. Thường thường ngày chủ nhật chàng bận công việc, có là rồi

chẳng nữa, Đại Nhạc vẫn thích nghỉ ngơi ở nhà hơn là đi dã ngoại. Đã là ngày chủ nhật không nên bày vẽ, đi chơi xa chả còn mệt hơn cả một ngày thường ư? Lúc đầu, Giai Lập rất áy náy cho các con, nhưng nay chúng đã lớn cả, ngày càng xa cách bố mẹ. Ngày nàng mười mấy tuổi, bố mẹ nàng có đem nàng đi chơi đâu nào, nghĩ vậy, nàng đỡ băn khoăn.

Cuộc tranh chấp giữa hai con đã chấm dứt. Tác dụng của thuốc ngủ vẫn còn, nhưng nàng không sao ngủ được. Một việc day dứt trong lòng, khiến tâm hồn nàng không lúc nào yên, ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Giai Lập bỗng thấy như gai đâm khắp người, không thể nằm tiếp trên giường nữa. Nàng ngồi dậy, quơ chân tìm đôi dép lê, nàng đứng dậy đi những bước chênh choáng kéo rèm cửa sổ. Ánh sáng xuyên vào mắt, nàng bước tới trước gương, nín thở ngắm mình trong gương thấy lạ hoắc, khí sắc cực xấu, mí mắt sưng húp, mắt hơi đỏ vì mất ngủ.

Nàng hít sâu khí mát vào lồng ngực rồi chạy vào buồng tắm. Giai Lập lấy khăn bông thấm nước lạnh đắp lên mắt khá lâu, sau đó nàng ngâm mình trong bồn nước ấm. Khi ra khỏi buồng tắm, nàng thấy trong người khoan khoái hơn nhiều: phải phấn chấn lên, không thể ra sân bay với dáng vẻ uể oải thế này được. Đại Nhạc rời Đài Bắc đã bốn tuần nay, cần để chàng thấy nàng vẫn như ngày chàng ra đi. Hơn nữa hôm nay đủ mặt văn võ bá quan, nàng phải gây ấn tượng tốt đẹp với mọi người.

Giờ Ngọ máy bay hạ cánh. Giai Lập điểm trang đơn sơ, ăn điểm tâm xong nàng sẽ đến tiệm làm đầu.

Thiên Nhu đang nằm trên đi văng, xung quanh các tờ báo vút bừa bãi, nũng nịu:

- Con chào mẹ ạ.

Giai Lập nghiêm mặt hỏi:

- Vừa rồi hai đứa cãi nhau gì đấy?

- Thiên Uy đòi đi chơi mẹ ạ, con không cho. Hôm nay cả nhà mình đi đón bố cơ mà, nhưng hấn không nghe, còn mắng con rằng không có quyền can thiệp. - Nhưng Thiên Nhu đã dẫu biến cái câu Thiên Uy hứa sẽ về ngay. Cô chỉ mong chốc nữa mẹ sẽ mắng Thiên Uy một trận. Nhưng thái độ mẹ bình thản, như đang suy nghĩ điều gì, không để ý đến câu nói của cô.

Thiên Nhu nhảy khỏi đi văng, cầm tờ báo tới bàn ăn cùng mẹ:

- Báo đăng tin về bố đấy, mẹ ạ.

Thiên Nhu đặt trang đầu tờ báo trước mặt mẹ.

- À! - Giai Lập đưa mắt lướt qua: "Đoàn đại biểu đi thăm các nước do Bộ Trưởng Vu Kiệt Phu đứng đầu về nước hôm nay". Tin có đăng Vụ trưởng Trương Đại Nhạc cùng đi trong đoàn.

Cứ như đã nhìn thấy Đại Nhạc đứng trước mắt, lòng nàng cứ xốn xang thế nào ấy.

- Trong báo có đăng ba sang Nhật nữa mẹ ạ, không hiểu ba có mua gì cho con không, mẹ nhỉ?

- Con chỉ biết vôi quà thôi.

- Ba hứa mua cho con búp bê.

- Trong buồng con đã có năm con búp bê rồi cơ mà.

- Kệ, càng nhiều càng tốt. - Thiên Nhu cầm báo đọc: "12 giờ 50 máy bay hạ cánh" thế thì con có đi học đàn về vẫn kịp, mẹ nhỉ?

- Chiều hăng đi con ạ. - Giai Lập trả lời qua chuyện.

- Mẹ Oi, anh Lê khi nào đến hỏi mẹ?

Giai Lập đặt vội xuống bàn đĩa bánh bà Lý vừa đưa lên vì nóng bỏng, nàng không khỏi giật thót khi nghe câu hỏi của con gái:

- Anh ấy đến làm gì cơ - Giai Lập cầm miếng bánh lên, cắn bánh một cách từ tốn, nàng cố tỏ ra trấn tĩnh. Không nhìn con gái, nàng tỏ ra chuyên tâm trong việc phết bơ lên bánh.

- Ba về, anh ấy không đi đón hả mẹ?

- Anh ấy sẽ tự đi lấy, con ạ.

Trong giọng nói bình thản của nàng Thiên Nhu cảm thấy có gì lạnh nhạt, cô bé rất muốn hỏi thêm: Tại sao anh ấy không đi cùng? Anh ấy chả đến nhà mình luôn là gì? Tuần trước anh ấy còn đem cô đi xem phim cơ, nếu không vì có hẹn riêng Thiên Uy cũng đi xem cùng hôm đó.

Có Thiên Uy đi cùng rất vui, nhưng cái chính không phải vấn đề này, cô bé bỗng nghĩ sang một vấn đề khác:

- Mẹ, trong buồng bỏ không kia có khúc gỗ to tướng để làm gì cơ, hỏi mẹ?

- Khắc tượng, mẹ đã trả lời con rồi, còn hỏi.

- Nhưng để đó đã mấy ngày rồi, sao chưa thấy làm gì cả?

- Tuần sau mới bắt đầu, bây giờ mẹ còn bận.
 - Khắc từ mấy giờ đến mấy giờ hở mẹ? Tốt nhất là sau giờ con đi học về, nếu không con không được xem người ta khắc như thế nào mẹ ạ.
 - Con muốn xem có gì khó? Cô ấy ở ngay trong nhà tập thể giáo viên của trường con đấy thôi. Anh Lê bảo trong phòng cô ấy còn mấy khúc gỗ nữa cơ Triệu Cổ Lôi không dạy các con à? Con chưa đến nhà thầy Triệu bao giờ hay sao?
 - Chưa mẹ ạ, sau này con sẽ đến. - Do dự một lúc Thiên Nhu hỏi - thầy Triệu, con nên xưng hô như thế nào nhỉ?
 - Gọi cô ấy là nghệ sĩ, cô ấy thích nhất.
 - Mẹ Oi, tại sao bỗng dưng mẹ nghĩ ra việc khắc tượng hả mẹ?
 - Vui vui thôi mà! - Giai Lập trả lời cho xong chuyện.
 - Hồi ở Manila có một nhà điêu khắc muốn khắc tượng cho mẹ, tại sao hồi ấy mẹ không chịu?
- Giai Lập sững sốt về trí nhớ Thiên Nhu Đúng là ở Philippin có người muốn khắc tượng cho nàng, nhưng nàng không có hào hứng. Khắc gỗ là nghệ thuật thủ công rất thịnh hành ở Philippin.
- Tất nhiên nàng không thể trả lời vì không có hào hứng, không thì con gái sẽ tra hỏi mãi không thôi:
- Hồi ở Manila mẹ bận quá.
 - Bây giờ mẹ vẫn bận cơ mà, chắc là anh Lê tiến cử em mình nên mẹ nể chứ gì. Nếu là người khác chưa chắc mẹ đã chịu để

khắc tượng đầu, mẹ nhỉ?

Thiên Nhu nói một cách vô tư, nhưng tỏ ra con bé thông minh, nó nói đúng, nhưng Giai Lập vẫn chối:

- Mẹ không định khắc tượng, nhưng hai năm nay mẹ có ý định cho vẽ chân dung. Rất nhiều việc nên làm khi mình còn trẻ. Con biết đấy, đàn bà chóng già, cũng nên nhân lúc còn trẻ làm một cái gì đó để về già có thể nhớ lại lúc tuổi trẻ của mình.

- Thế mẹ cho vẽ một bức sơn dầu to, treo ngay trong phòng khách, như một bà hoàng hậu, oai biết bao! Khắc tượng bằng gỗ hay ho gì đâu?

- Đó cũng là một loại hình nghệ thuật con ạ. - Giai Lập trả lời một cách thận trọng, tất nhiên nàng không tiện nói đó là ý Thiên Lập vì anh muốn để Tử Thu khắc thử tượng trước.

Khắc gỗ hay vẽ sơn dầu, nói đúng ra không phải vì nàng mà chính là vì Thiên Lập.

Lúc đầu Thiên Lập kể chuyện Tử Thu cần có việc làm, sau đó mới nhận xét đường nét của nàng hợp với nghệ thuật điêu khắc.

Giai Lập ưng thuận ngay. Như vậy có thể giúp đỡ Tử Thu, cũng tức là giúp đỡ Thiên Lập. Trả một khoảng tiền thù lao, đối với nàng chả là gì cả, mỗi tuần phải bỏ mất ba buổi, nhưng đối với nàng cũng có lợi. Sau khi Đại Nhạc trở về, nàng với Thiên Lập không thể gặp nhau một cách thoải mái, Tử Thu đến đây làm việc, Thiên Lập có cơ đến nhà chơi thường xuyên.

Trên sân bay người đông và ồn ào, khiến tâm hồn nàng càng

thêm xao động. Nàng nhớ lại, cũng ngày này bốn tuần về trước khi Đại Nhạc ra đi, trên sân bay người cũng đông đúc, phần lớn là những bộ mặt quen thuộc, nàng phải tươi cười, gật đầu, bắt tay, hàn huyên trò chuyện, rất một lễ thói muôn thuở. Hôm nay, nhiều người nói với nàng rằng: "Ngài vụ trưởng sắp về đến nơi, bà sướng nhé!". Nàng cười im lặng, chỉ mình nàng hiểu tình cảm thật của mình.

Mấy vị viện trưởng, bộ trưởng và thứ trưởng các cấp đang tụ hội trong phòng khách để đón đoàn đại biểu đi bang giao với các nước kết quả mỹ mãn trở về. Nhiều quan viên cao cấp quen biết đã chào nàng một cách thân mật, nhiều người nhìn nàng bằng con mắt hâm mộ, có người thăm thò với nhau về gia thế nàng, nhắc đến tên tuổi ông cha nàng. Vẫn với phong độ cao quý bấy nay, nàng vui cười, chào hỏi, nói chuyện với mọi người, nhưng thực ra trong đáy sâu tâm hồn nàng đang có sóng ngầm của nỗi bồn chồn.

Cũng như Giai Lập, Thiên Uy và Thiên Nhu ăn mặc rất chỉnh tề, mọi người khen chúng dễ thương, âu đó cũng là một thủ thuật trong xã giao. Nhưng chúng không đứng cạnh nàng. Thiên Uy vốn quen với bộ đồng phục của trường, nay phải mặc âu phục, cậu có vẻ lúng túng thiếu tự nhiên. Đặc biệt trong môi trường xã giao này, mẹ cậu bắt cậu khi gọi ông này bằng an khấn, khi chào bà kia bằng an đệ, cậu y như một người máy, tùy ý mẹ điều khiển. Thiên Uy đến là khổ sở, lúng túng, không còn biết nên để chân tay vào đâu cho tiện.

Nhân lúc mẹ không để ý, cậu lảng lạng lẩn đi chỗ khác. Thiên Nhu thì khác hẳn, cô bé chủ động chào hỏi hết người này đến người nọ.

Khi ánh đèn máy ảnh chớp chớp, cô bé khéo léo chen vào,

một phóng viên hỏi đùa:

- Cô bé ơi, cô bé đón ai đấy?

Cô vênh mặt, nói một cách đầy tự tin và tự hào:

- Em đón bố em, ông Trương Đại Nhạc đấy ạ.

Máy bay hạ cánh muộn mất một giờ. Với tâm trạng của người bình thường, chờ đợi ở sân bay những lúc đưa đón là điều bình thường, nhưng với Giai Lập lúc này nàng cảm thấy thời gian dài miên man đến khó chịu đựng nổi.

Ngày trước, nàng không bị phân tác trong lúc chờ đón, hôm nay thì khác, nàng cứ cảm thấy có một cặp mắt luôn sẵn lòng bám riết lấy nàng.

Thiên Lập và mấy vị đồng sự đã đến trước, khi tới sân bay nàng đã chào từng người một với thái độ bình thản. Nhưng bắt gặp cặp mắt của Thiên Lập, một luồng khí nóng bỗng trào lên trái tim, may mà nàng đeo kính râm, nếu không thì khó dấu nổi đôi mắt đầy tình cảm của nàng. Chàng chỉ trao đổi với nàng một vài câu, sau đó đứng cạnh anh em Thiên Uy. Giữa đám đông những vị quan lớn, vị trí của Thiên Lập hết sức hèn.

Song khi tiếp cận các vị quan lớn, nàng thấy họ già cỗi, xấu xí, thậm chí nói năng thật vô vị. Tuổi trẻ sao mà đáng yêu! Nàng đâm mê phong cách nho nhã và ý vị của Lê Thiên Lập.

Có lúc không nén lòng nổi nàng đưa mắt tìm kiếm bóng chàng, luôn mồm lăm bắm:

- Thiên Uy đây ấy nhỉ? - Thực ra nàng đang tìm hình bóng Thiên Lập. Cuối cùng nàng tìm thấy chàng giữa đám đông

sự.

- Thiên Nhu đâu rồi? - Tất nhiên đó cũng là cái có, nàng đã nhìn thấy con gái đứng cạnh chàng. Nàng không hiểu họ đang nói gì, nhưng có lẽ rất lý thú. Giai Lập lại thần thờ suy nghĩ và chưa bao giờ nàng bất mãn địa vị xã hội của mình như bây giờ, nàng ao ước trở lại một cô gái mười mấy tuổi, cùng mẹ ra sân bay đón bố.

Khi máy truyền thanh báo máy bay hạ cánh, Giai Lập cảm thấy ngạt thở, nàng đưa mắt tìm các con, lần này nàng tìm thật lòng. Nàng phải để các con lên đón Đại Nhạc trước, như vậy, nàng sẽ có thể trì hoãn thời gian để lấy lại thái độ tự nhiên khi đón chồng.

Vừa nhìn thấy Vu bộ trưởng giờ mũ lên, nhịp tim nàng đập không đều, nàng gio tay và cười như máy, bởi vì nàng đã nhìn thấy Đại Nhạc ra khỏi cửa máy bay.

CHƯƠNG 25

Đại Nhạc ngâm mình trong bồn tắm, chàng không xét xà phòng, chỉ nhắm mắt dưỡng thần. Chàng thấy trong người vô cùng khoan khoái.

Trong bốn tuần lễ qua, đoàn đi thăm trên mười nước. Đến nước nào đoàn cũng ở khách sạn hạng nhất, trang bị trong khách sạn thật hào hoa, buồng tắm xây bằng đá cẩm thạch. Tuy nhiên, chưa khi nào thấy khoan khoái dễ chịu như bây giờ.

Suốt bao ngày, không có chỗ cho sự an nhàn. Còn bây giờ thì khác, chàng đã về tới nhà mình.

Sáng nay bay từ Tokyo, chàng chưa có lúc nào tĩnh tâm, trong một ngày trời, phải tiếp bao nhiêu là khách, phải xử lý bao nhiêu công việc. Mấy ngày sắp tới sẽ còn bận bịu vô cùng. Trách nhiệm cao, không thể nói đến chuyện nghỉ phép vào lúc này được. Té ra chức vụ cao cũng có cái khổ của nó.

Nghĩ đến đó, Đại Nhạc cảm thấy nặng nề. Chàng ngả đầu tựa trên thành bể, đôi mí mắt càng nặng hơn, bất giác thả lỏng toàn thân, vứt hết mọi suy tư và nhắm mắt lại.

Chàng không chiêm bao. Nếu như chàng là con người hay chiêm bao, hẳn là chàng đã sẽ mơ thấy mình bơi. Đại Nhạc ngủ say. Nhưng tiếng ngáy truyền cả ra phòng ngoài, Giai Lập thấy buồn bực nhiều hơn là buồn cười: loại người như vậy ở bất cứ nơi nào cũng có thể ngủ say sưa. Nàng cảm thấy

chuyến đi này, Đại Nhạc đi ngao du quá trớn đến nỗi hao tổn hết tinh lực. Nàng không thể nghĩ tốt về chàng được.

Mới đầu nàng còn cảm thấy mình phần nào có lỗi, giờ đây tiếng ngáy khó chịu kia đã đánh tan hết mọi ý nghĩ đó.

Lúc này nàng định bỏ mặc chàng nhưng nàng đang chờ tắm. Nếu như không vì sức khỏe của chàng, nàng sẽ sang buồng tắm khác. Cho dù Đại Nhạc không gây ấn tượng tốt đẹp, cũng vẫn là nghĩa vợ chồng, nàng không thể bỏ mặc được.

Giai Lập đứng ngoài cửa buồng tắm gọi hai tiếng.

Đại Nhạc mơ hồ như nghe thấy tiếng nàng gọi, chàng định lên tiếng nhưng không bật ra nổi âm thanh. Trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chàng nghe thấy tiếng ngáy của mình, chàng cố cựa mãi mới nhận ra mình đang nằm trong bồn nước. Chàng vừa ho vừa cố gắng mở mắt ra. Không hiểu nàng có nghe thấy tiếng ngáy không nhỉ, nếu nghe thấy, cũng rất có thể nàng tưởng chàng đang ho, nghĩa là chàng không hề ngủ quên. Chàng hoạt động chân tay rồi miễn cưỡng bò ra khỏi bồn tắm. Sau khi lấy khăn tắm quấn vào người, chàng đứng vào bàn cân và hơi thất vọng, chàng những tưởng sau bao ngày vất vả trong cuộc viễn du vừa qua chàng thế nào cũng gầy bớt đi, vậy mà không ngờ lại tăng thêm ba cân Anh nữa. Mỗi lần hồi tưởng hình thù to béo của ông bạn học cũ khi gặp ở Băng Cốc, chàng luôn luôn thầm nhắc: nếu không giảm cân được thì cũng chớ để tăng cân!

Ra khỏi phòng tắm chàng phát hiện Giai Lập ngồi trên sofa. Khi thấy chàng đi vào, nàng đứng dậy. Đại Nhạc lập tức nhận ra vẻ bần thần ở nàng, hay vì ánh sáng, cho nên trông mặt nàng thật ảm đạm, đôi mắt nàng nhìn đăm đăm xuống góc tường và tỉnh như sáo, rõ là nàng đang mải nghĩ nhiều

điều nặng nề.

Đại Nhạc tưởng nàng sẽ trách cứ hoặc điều cợt mình, không ngờ nàng lại cười tỏ vẻ chăm sóc:

- Anh lên giường nghỉ đi, chắc anh mệt quá rồi đấy.

Giai Lập bước vào phòng tắm.

Đại Nhạc ngáp to khoan khoái, chàng không phải lo ngại Giai Lập nghe thấy, tiếng nước chảy ào ào át cả tiếng ngáy của chàng. Vợ chồng trẻ, sau những ngày xa nhau âu yếm với nhau tí chút. Nhưng mệt quá, thôi đành tuân lệnh nàng, lên giường nằm chờ nàng cũng được chớ sao.

Đại Nhạc đã nằm lẩn trên giường, còn Giai Lập đứng trước bồn vẫn để nguyên, đó là thói quen vốn dĩ của chàng. Đại Nhạc vừa hay quên, cũng vừa lười, tắm xong cứ thế bỏ đi. Mọi lần nàng sẽ than vài câu: "tắm xong không tháo nước đi". Còn bây giờ, nàng lặng lẽ rút nút tháo nước trong bồn ra. Nước trong bồn bề mặt trông thật phẳng lặng, đáy bồn là dòng nước xoáy chảy vào ống tháo. Cũng như nàng, bề ngoài trông bình thản, thực ra tâm hồn nàng đang nổi cơn bão táp. Mọi khi, những lúc lười, nàng cứ để nguyên vậy rồi nhảy vào bồn tắm. Bây giờ cũng đang cơn lười, nhưng nàng không thể tắm chung nước cùng chàng nữa. Nước vẫn trong, nhưng nàng cảm thấy nước đó không phải của Đại Nhạc vừa dùng xong mà là của một người xa lạ, gây cho nàng cảm giác ghê tởm. Rồi nàng lại không khỏi kinh ngạc tự hỏi: Chả nhẽ Đại Nhạc không phải là người thân của mình sao? Mười mấy năm qua, cuộc sống chung chạ giữa hai vợ chồng, không có giới hạn, sao nay bỗng dưng có cảm giác lạ như vậy?

Giai Lập không khỏi tự trách mình, nhưng vẫn không cưỡng

lại được mặc cảm đó. Sau khi tháo hết nước trong bồn, nàng lấy bàn chải đánh sạch bồn, đó cũng là một việc làm mà trước kia không hề có.

Có nhiều sự việc khi hành động không đến nỗi khó như khi tưởng tượng. Từ sau khi Đại Nhạc xuống sân bay, mọi biểu hiện của nàng vẫn bình thường và nàng tin Đại Nhạc tuyệt nhiên không nhận ra điều gì khác ở nàng.

Nhiều lúc nàng đã gặt được những suy nghĩ mông lung quay về ý thức mình là phu nhân của ngài vụ trưởng, nhưng có lúc nàng bỗng nhớ và băn khoăn về Thiên Lập, gây nên sự không cân bằng tình cảm trong tâm hồn.

Bây giờ có hai ý nghĩ đối lập đang dằng xé nhau: Do tình cảm mới, nàng không muốn gần gũi Đại Nhạc. Nghĩ về Đại Nhạc, nàng cảm thấy mình có tội. Giai Lập nằm trong bồn, lấy bột biển cọ sát khắp mình, nếu có thể tẩy rửa trái tim và bộ Óc nàng sẽ rửa sạch tim óc mình cho tinh khiết trở lại, để sống vô tư không phải suy nghĩ gì nữa.

- Giai Lập.

Nghe tiếng Đại Nhạc gọi, Giai Lập nín thở, để chàng gọi tiếng thứ hai rồi hăng thưa. Nhưng chàng gọi có mỗi một tiếng và âm thanh gần như mơ màng, có lẽ chờ lâu quá chàng đang bức và buồn ngủ.

Giai Lập cố kéo dài thời gian ở trong buồng tắm, nàng bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Ra khỏi buồng tắm, thoạt nhiên nàng thấy đông đồ đạc lù lù trên giường, thì ra Đại Nhạc đang nằm ở đó. Nàng đoán thế nào chàng cũng trò chuyện với nàng trước, câu đầu hỏi: "Sao

ở trong buồng tắm lâu thế?". Nhưng, chàng im lặng, nàng nhẹ nhàng bước tới gần tường chàng giả vờ ngủ. Đến khi nhìn rõ nửa mặt nằm nghiêng, mới biết hóa ra chàng đã ngủ say từ bao giờ.

Nét cười có lỗi trên gương mặt nàng lúc này lập tức biến mất, nàng không hiểu mình nên làm gì? Lúc đầu nàng những muốn chàng ngủ trước, giờ thấy chàng đã ngủ thật thì nàng lại vô cùng thất vọng.

Vẫn là mỗi day dứt ấy: nàng cảm thấy một cách sâu sắc rằng chàng không trân trọng nàng, cho dù buồn ngủ thế nào đi nữa, nhẽ ra chàng phải cố chờ nàng. Mặt khác, nàng cảm thấy chàng không cần đến mình, qua việc chàng thiếp đi vì mệt thì đủ hiểu, không khéo trong chuyến du lịch vừa qua, chàng đã có những cuộc vui riêng. Trước kia nàng vẫn nghe người ta nói, đàn ông đi đâu cũng có chuyện ấy, nàng không để tâm nhưng gần đây Thiên Lập thường kể những chuyện đó với nàng, khiến lòng nàng không khỏi nghi ngờ. Mỗi tối hôm qua, Thiên Lập còn đùa: "Tokyo là một cửa quan đàn ông khó trốn thoát". Giai Lập không khỏi nghĩ ngay đến Đại Nhạc, vì chàng đang ở đó, trong lòng bứt rứt thế nào ấy. Nhưng nàng cũng không khỏi liên tưởng đến quá khứ của Thiên Lập, cho nên bất giác nàng hỏi: "khi anh ở Tokyo thì sao?". "Tôi thì khác, người đàn ông chưa vợ dễ kiếm chế mình, người có vợ thì khác hẳn. Tôi đã nhìn thấy quá nhiều đàn ông, bất kể địa vị gì, học vấn như thế nào, họ đều có chung một tâm lý giống nhau: ở mãi với vợ cũng chán, hễ có dịp cũng nên thay đổi món ăn".

Nàng vẫn nghĩ rằng Thiên Lập cố tình nói những điều đó để ly gián vợ chồng nàng. Nay nhìn dáng ngủ của Đại Nhạc, trong lòng gợn lên những cảm giác không vui. Nàng rất hiểu,

Tokyo là một thành phố phồn hoa. Nàng cũng từng nghe nói người Nhật cho những chiêu đãi viên xinh đẹp sẵn đón khách qua lại. Đại Nhạc có như nhiều đàn ông có địa vị khác đã làm những việc vụng trộm, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ một quân tử đường đường chính chính không đấy nhỉ?

Giai Lập quay đi, khi tắt đèn, một ý nghĩ khác khiến nàng bót giận. Với những việc làm của nàng trong một tháng qua, nàng việc gì phải băn khoăn về hành vi của Đại Nhạc?

CHƯƠNG 26

- Chị Lê ơi, chị cứ làm việc đi, đừng vì em mà ảnh hưởng đến công việc của chị.

- Không sao, cũng đến giờ nghỉ rồi. - Tử Thu vừa cười vừa nói. - Em ngồi chờ chị một tí nhé, chị thu dọn một chút xong ngay mà.

Thiên Nhu không ngồi, cô vẫn đứng tay đung đưa túi sách:

- Mẹ bảo em muốn xem điêu khắc, cứ đến nhà chị, chị Lê ạ.

- Hoan nghênh em, cửa nhà chị luôn mở rộng đón em, chỉ tiếc rằng nhà chị không được to rộng đằng hoàng như nhà em thôi.

Dù sao Thiên Nhu vẫn là đứa trẻ, cô bé không biết ăn nói đùa đẩy, hơn nữa cô cho câu nói của Tử Thu cũng đúng sự thật, ba gian nhà ở ghép lại chỉ to bằng gian phòng dành riêng cho bà ngoại, mà nay trở thành phòng làm việc của Tử Thu. Lúc thường gian phòng đó vẫn bị khóa trái, cô bé lấy làm tiếc lắm.

- Lần nào em tan học về đến nhà thì chị cũng đã về rồi, chị Lê ơi, chị khắc tượng muồn muồn một tí, có được không ạ? Hay khắc vào ngày chủ nhật nhé?

- Giờ làm việc do mẹ em quyết định, em ạ. Tuần nào cũng thứ ba, thứ năm và thứ bảy, từ ba giờ đến bốn giờ. Chiều thứ bảy tuần trước mẹ em bận, chị nghỉ ở nhà. Còn như ngày chủ

nhật, mẹ em càng bận hơn, em ạ.

- Mẹ em khóa trái cửa, không cho bọn em vào, cứ như bọn em xem sẽ mòn gỗ đi mất không bằng.

Tử Thu thấy Thiên Nhu phàn nàn, nàng vội dọn dẹp các dụng cụ điêu khắc.

- Giả dụ em nhìn thấy, em sẽ chán ngay, mới làm việc với mẹ em có hai lần, còn chưa đâu ra đâu em ạ, vừa nói nàng vừa từ dưới bếp bung lên một chén nước.

- Em chịu khó uống chén nước nguội nhé, chả có gì chiêu đãi em.

Thiên Nhu đỡ chén nước trên tay Tử Thu và cảm ơn, nhưng cô bé không uống, chỉ đưa mắt nhìn quanh:

- Chị Lê ơi, thầy Triệu đâu ạ?

- Thầy đi chơi, có ông bạn hôm nay khai mạc triển lãm hội họa, cho nên thầy Triệu đi góp vui.

- Anh Lê bảo chị có thằng cháu nhỏ cơ mà?

- Nó đi học mẫu giáo rồi. Không có nó trong nhà còn yên tĩnh để làm chút việc, nếu như nó ở nhà, chao ôi, nó quậy phá lắm, không sao làm việc được với nó. - Tử Thu đưa tay lên vuốt tóc, rồi thở dài - Người chị lười thôi quá, em đừng cười nhé. Chị bận suốt ngày không có thì giờ và cũng không có hào hứng trang điểm cho mình nữa.

- Chị không trang điểm còn đẹp gấp mấy người ta trang điểm ấy chứ!

- Chà, em khéo nói thật - Tử Thu cười - Đùng là con nhà

ngoại giao cũng có khác.

- Em nói thật đấy, thoát đầu trông thấy chị, em đã thấy chị xinh rồi cơ. Em có nói với mẹ em như thế, chị ạ. Mẹ em hỏi: chị có giống anh Lê không?

- Em nói sao?

- Em cũng không biết nữa, hơi giống giống, cũng hơi không giống. Nhưng mà anh Lê cũng đẹp trai, chị ạ.

- Cảm ơn em. Chị cảm thấy tính cách chị với anh Lê khác hẳn nhau. Khi tính cách khác nhau, phong thái, lời ăn tiếng nói cũng sẽ khác nhau, em ạ.

- Em với Thiên Uy cũng thế, chị ạ.

- Thiên Uy lễ phép nho nhã, chỉ ít nói thôi, hôm chị ăn cơm nhà em chị có ấn tượng như vậy.

- Nếu như ba em có mặt ở nhà, hẳn còn ít nói nữa cơ.

- Chị chưa gặp mặt ba em, thấy anh Lê nhà chị bảo rằng ba em rất giỏi.

- Em đi đây!

- Sao em đi vội thế?

- Em định hôm nay về nhà sớm, từ ngày ba em về nước, chưa ăn cơm tối ở nhà bữa nào, có lẽ ba em hôm nay sẽ có mặt ở nhà.

Sực nhớ mình còn có nghĩa vụ cơm nước, nàg không giữ cô bé nữa:

- Chị tưởng em không bận, tối nay ăn cơm nhà chị xong hăng

về. Em bận thì đành để khi khác vậy nhé!

- Chị Lê ơi, chị tự nấu com lấy à? - Trước khi ra về, cô bé ngoái cổ lại ngó vào nhà bếp.

- Không nấu thì ai nấu cho hở em? - Tử Thu than thở - Chị thật thèm muốn như các em, sống vui sướng vô tư Tuổi các em bây giờ là đẹp nhất đời người đấy em ạ.

- Thật thế ư? - Thiên Nhu nghi hoặc hỏi lại.

- Bây giờ em không nhận thấy như vậy đâu. Tiểu Diệp, cô bé hàng xóm nhà chị than thở suốt. Chị bảo với nó: khi nào lớn rồi mới ân hận không biết trân trọng thời kỳ đẹp nhất của đời con gái.

- Tiểu Diệp có phải Phụng Tiểu Diệp không ạ?

- Ủ, con gái cô giáo Mạc giám thị đấy, em quen nó à?

- Sao lại không quen? Em với nó là bạn cùng lớp, nhưng chúng em cũng ít khi chơi với nhau, chị ạ.

- Quan hệ tình bạn thường do ở gần hay ở xa nhau, em ạ. - Tử Thu vừa nói vừa trầm nghĩ: còn do gia cảnh hai bên nữa kìa.

- Tiểu Diệp ở căn hộ bên này. - Thấy Thiên Nhu nhìn ngó, nàng chỉ vào nhà có dây ăng-ten, rồi lên tiếng gọi:

- Tiểu Diệp ơi !

- Phụng Tiểu Diệp !

- Oi ! - Tiếng nhạc ầm ĩ bỗng tắt ngay . Tiểu Diệp chạy ra, nhìn thấy Trương Thiên Nhu, cô bé dừng lại một lúc, chớp chớp đôi mắt tròn :

- Trương Thiên Nhu, làm sao bạn tới đây ?

- Mình đến thăm chị Lê.

- Chị Lê ? - Tiểu Diệp đưa tay chỉ Tử Thu - Bạn không gọi Triệu sư mẫu thì cũng phải gọi cô Lê chứ, ai lại gọi bằng chị, đến là hỗn.

- Tiểu Diệp, đừng có chụp mũ lung tung nhé, bạn đến, không đón bạn vào nhà hay sao ?

- Thiên Nhu đang vội cơ mà ? - Tiểu Diệp ra vẻ ngại ngần . Mặc dù rất ít khi đi lại với Thiên Nhu, nhưng Tiểu Diệp biết rõ nhà Thiên Nhu giàu có, lại là học sinh ưu tú trong lớp, cho nên cô bé quyết không chịu làm thân với Thiên Nhu, đó cũng là cách biểu lộ tính ngang tàng của cô bé . Mặt khác Tiểu Diệp cũng có tâm lý tự ti.

Học sinh trường Bồi Văn phần đông con nhà giàu, dù chưa đến nhà Thiên Nhu, nhưng cô bé cũng hình dung được nhà mình tất xấu xí hơn nhà người ta, cho nên cô bé không muốn mời Thiên Nhu vào nhà.

Thiên Nhu vốn chưa có tình cảm gì đặc biệt đối với Tiểu Diệp, cho nên cô không để ý câu nói thiếu lịch sự của bạn . Cô bé lo mẹ mong, bởi chưa cho mẹ biết trước mình sẽ đến chơi nhà Tử Thu . Thiên Nhu giơ tay lên vẫy Tử Thu và Tiểu Diệp.

- Em về đây, chị Lê ạ, chào chị nhé... Mình về nhà !

Tiểu Diệp hơi áy náy, cô bé đóng cửa nhà, rồi chạy đuổi theo Thiên Nhu :

- Thiên Nhu ơi, chờ tí, mình tiễn bạn một quãng . Tử Thu định tiễn Thiên Nhu, thấy vậy nàng dừng lại nói với Thiên

Nhu :

- Thiên Nhu ơi, có Tiểu Điệp tiễn em rồi, chị không tiễn nữa nhé.

- Vâng ạ, chào chị.

Nhìn sau lưng hai đứa con gái, Tử Thu thần người ra một lúc, cũng bộ đồng phục như nhau, cũng tóc ngắn như nhau, Tiểu Điệp cao hơn Thiên Nhu một tí, trông thật giống hai chị em.

CHƯƠNG 27

- Thật là tẻ !

- Gì cơ ?

- Bạn không thấy cuộc sống buồn tẻ hay sao ?

- Mình cũng không biết nữa - Thiên Nhu cảm thấy nghi hoặc, mặc dù cô chưa thấy hết giá trị những ngày sống như tuổi cô bây giờ, nhưng cô cũng không hề cảm thấy cuộc sống buồn tẻ như Tiểu Diệp đã ca thán . Lúc này Tử Thu còn phê bình Tiểu Diệp . Lâu nay hai đứa vẫn ít đi lại với nhau, Thiên Nhu chỉ biết rằng Tiểu Diệp là trang cười nói ầm ỉ, thích hát những ca khúc được mọi người ưa chuộng, hóa ra bạn ấy cũng có nỗi buồn.

Giương mặt Tiểu Diệp lộ vẻ ưu tư, cặp môi mỏng, tuy đang hé cười, nhưng đượm nét buồn, đôi mắt tròn, sáng hơi tối lại, cặp lông mày cong vượn lên, giờ đây như đôi cánh của con chim mệt mỏi.

- Người cứ bứt rứt làm sao ấy, chả có gì mà chơi - Tiểu Diệp lại ca hát.

- Bạn không có anh chị em à ?

- Không . Có mấy anh chị em họ, mình không hợp chút nào.

Thiên Nhu có nghe nói Tiểu Diệp là cháu ông chủ nhiệm phòng giáo cụ . Ông Mạc chủ nhiệm cũng ở nhà của trường

xây nhưng là ngôi nhà biệt lập . Con người Mạc chủ nhiệm vương vấn, chắc rằng các con ông giống ông, tất nhiên cách sống đó không hợp với Tiểu Điệp.

Cây thập tự trên nóc nhà thờ lấp lánh dưới ánh chiều tà .
Thiên Nhu bỗng hỏi :

- Bạn có đi đạo không ?

- Có không đi cũng chả được, vừa đẻ ra, mẹ mình đã đưa mình vào nhà thờ làm lễ rửa tội.

Thấy cô giáo Mạc và Mạc chủ nhiệm đều tin đạo Thiên Chúa, Thiên Nhu đoán :

- Ông bà ngoại bạn là con chiên hả ?

- Không, mẹ và cậu mình sau này mới đi đạo . Trong chuyến tàu đến Đài Loan, đang đi giữa biển, tàu bị đắm, ông cậu mình là một trong số người được cứu sống, trong đó có một vị là tin đồ đạo Thiên Chúa . Vì nghĩ rằng nhờ Chúa ban ơn nên mới sống sót, thế là ông ấy bắt đầu tin đạo . Cả chiếc tàu chết mất hơn nghìn người, cậu ạ, chỉ sống sót có mấy chục người thôi.

- Mẹ bạn vì chịu ảnh hưởng của cậu, cho nên cũng tin theo chứ gì ?

- Không phải, vì bố mình đi đạo, cho nên mẹ mình cũng theo đạo luôn - Tiểu Điệp ngửa mặt lên, mắt nhìn xa xăm :

- Giá như bố mình không chết, gia đình mình vẫn ở Hồng Công, không đến Đài Loan đâu, bạn ạ.

- Thế bạn từ Hồng Công đến đây à ? - Thiên Nhu tỏ vẻ kính nể.

- Mình đẻ ở Hồng Công, giờ vẫn có giấy khai sinh ở Hồng Công, cho nên mình muốn về bên đó khi nào cũng được - Tiểu Diệp thấy tự hào vì gây được uy tín trước mặt con nhà giàu.

- Tại sao gia đình bạn đến Đài Loan ?

- Đó là ý muốn của mẹ mình . Sau khi bố mình mất, mẹ mình cho rằng về đây ở với cậu có nơi nương tựa . Thực ra mình vẫn thích Hồng Công hơn . Bạn không biết đâu, Hồng Công vui hơn đây, Thiên Nhu ạ.

- Mình biết chứ, mình đã đến Hồng Công với bố mẹ rồi . - Thiên Nhu không cam lòng chịu kém . Tất nhiên chỉ là ở lại Hồng Công có mấy ngày trên đường từ Philippin về . Và lại lúc đó Thiên Nhu còn nhỏ, cho nên cũng không còn ấn tượng gì sâu sắc về nơi ấy.

- Thế à ? - Tiểu Diệp lập tức lộ vẻ kính nể . Cô sức nhớ Từ Thu kể chuyện tác tượng cho một bà phu nhân nào đó, mẹ nghe một cách thờ ơ, còn cô thì rất say sưa . Tiểu Diệp từng nghe bạn học bảo rằng bố Thiên Nhu là một vị quan ngoại giao, cô bèn hỏi :

- Bố bạn gọi là Trương Đại Nhạc phải không ?

- Ủ, ai bảo cậu đấy ?

- Cô Lê.

- Chị Lê của tớ là cô Le của đảng ấy . A... ha... ha... thế mình là bậc trên đấy nhé.

- Căn cứ vào đâu nào ? - Tiểu Diệp không chịu, cô vừa cười vừa thúi Thiên Nhu một cái . Lúc đầu còn sợ, qua chuyện trò,

hai bên cũng cảm thấy rất tâm đầu ý hợp, thành ra thân nhau . Tiểu Diệp tiễn mãi ra tận bến xe, Thiên Nhu hỏi :

- Đàng ấy không về nhà đi ?

- Cứ chờ xe đến hẵng hay, kéo bạn đứng một mình buồn - Mắt Tiểu Diệp nhìn ngược nhìn xuôi, thực ra cô cũng muốn đứng đây cho khuây khỏa . Đàng giờ tan tầm, trên các phố đầy người, có những học sinh nam ở các trường khác đang rí tai nhau bình phẩm về hai cô.

Thiên Nhu nhìn Tiểu Diệp hỏi :

- Hay đàng ấy về nhà mình chơi nhé ?

Thấy Tiểu Diệp đang buồn vì cô đơn, Thiên Nhu rủ rê, nhưng tưởng sẽ bị từ chối, không ngờ Tiểu Diệp nhận lời một cách vui vẻ.

- Ủ, hay đấy nhỉ !

Thấy Tiểu Diệp nhận lời ngay, Thiên Nhu không khỏi băn khoăn :

- Bạn đi thế có tiện không ?

- Tại sao không tiện, có ai giữ chân mình đâu ?

Thiên Nhu im, nói thêm chả hóa ra mình mới không thành tâm hay sao ? Tiểu Diệp không ngần ngại thì mình còn lo cái nỗi gì ? Mẹ Tiểu Diệp có thấy nó vắng nhà, đã có Tử Thu nói hộ.

Đúng như Thiên Nhu phỏng đoán, hôm nay Đại Nhạc ăn cơm tối ở nhà . Cảnh bề thế hào hoa của nhà họ Trương khiến Tiểu Diệp sửng sốt : những dụng cụ trong bữa ăn sáng đẹp

chưa từng thấy . Nhưng Tiểu Điệp bẩm sinh tính ngang tàng, cho dù thâm tâm cảm thấy choáng, nhưng vẻ ngoài vẫn như không, cô đủ sức ứng xử trong mọi tình huống, có bề thế hơn nữa cô vẫn không hề tỏ ra rụt rè . Ngày thường tính tình ngổ ngáo, ngay trước mặt mọi người, cô cứ như nàng công chúa, khi đứng khi ngồi rất nhẹ nhàng, không hề tỏ ra con nhà nghèo hèn.

Lúc đầu Thiên Nhu vẫn lo Tiểu Điệp gặp bố mình lộ vẻ sợ hãi, không ngờ giờ đây cô ăn nói nhẹ nhàng, cầm bát đũa duyên dáng, khi ngậm mồm, khi đang nhai không nói chuyện . Giai Lập không khỏi nghĩ thầm : Không hiểu con cái nhà ai ? Xem ra rất có gia giáo.

Đại Nhạc không ngờ con gái mình tự dưng dẫn bạn đến nhà ăn cơm tối, nhưng chàng vẫn nói chuyện đôi câu một cách dịu dàng với Tiểu Điệp, cái chính vì chàng có thiện cảm với cô bé đường nét thanh tú và dễ thương . Khi Thiên Nhu giới thiệu Tiểu Điệp một cách thận trọng, chàng nhằm tưởng cô bé đã từng đến chơi nhà mình nhiều lần, cho nên không bỏ công suy nghĩ : tại sao nét mặt cô bé trông quen quen, chàng cứ tưởng rằng những đứa con gái hơn mười tuổi, nét mặt đều hao hao giống nhau.

Giai Lập cư xử với vị khách nhỏ cũng rất dịu dàng, gấp thức ăn cho cô bé, trò chuyện đôi ba câu :

- Bố cháu công tác ở cơ quan nào ?
- Dạ thưa bố cháu đã mất rồi ạ - Tiểu Điệp trả lời bình thản, cô như đang nói chuyện về ai đó, không hề tỏ vẻ buồn.

Tuy nhiên, thấy động vào vết thương lòng người khác Giai Lập cảm thấy như có lỗi, đang định tìm lời lãng sang chuyện

khác thì Thiên Nhu cướp lời :

- Mẹ bạn ấy là cô giáo của chúng con, mẹ ạ.

Giai Lập "À" một tiếng, Đại Nhạc cũng gật gật đầu, rồi không ai quan tâm thêm đến câu chuyện ấy nữa.

Đối với Tiểu Điệp, thế là may, cô không thích ai hỏi đến gia cảnh của mình . Cô đang tự hỏi : Tại sao mình không được như Thiên Nhu, sống trong một hoàn cảnh gia đình hạnh phúc như vậy ? Anh em không cần nhiều, tốt nhất là có một người anh.

Anh của Thiên Nhu tuy không nói chuyện gì với cô, nhưng lặng lẽ nhìn cô chăm chú, cô biết điều đó . Tiểu Điệp vô tình hay hữu ý nhìn lại Thiên Uy và cười nụ . Tiểu Điệp thấy Thiên Uy thâm trầm hơn em . So với các anh em họ của cô, Thiên Uy đẹp trai hơn nhiều . Cũng đẹp hơn mấy cậu con trai hàng xóm . Làm quen được với anh ấy, coi như là điều may mắn lớn trong chuyến đi chơi này.

Thực ra, Thiên Uy không chú ý gì nhiều đến Tiểu Điệp . Cô ta là bạn của em gái cậu chỉ nguyên điều đó thôi đã làm cậu không ưa chưa nói gì đến chuyện trái tim cậu đang có hình bóng của Tào Thục Phân chiếm giữ . Tất nhiên cậu cũng tự nhủ rằng con bé không đến nỗi dễ ghét, nhưng cũng không đáng để cậu để ý đến.

Giữa bữa cơm, Giai Lập nói bố mẹ sẽ đi chơi, Thiên Uy nhìn bố chăm chú, nhưng không dám than thở gì ? Thiên Nhu có bạn đến chơi, cho nên cô cũng không quan tâm việc bố mẹ có ở nhà hay không.

Ăn xong, Thiên Uy trở về phòng riêng, Thiên Nhu định rủ

Tiểu Điệp về phòng tâm sự, nhưng Tiểu Điệp thích ngồi ở phòng khách xem truyền hình . Nế bạn đến chơi nhà lần đầu, nếu không cô sẽ bảo : truyền hình có gì hay đâu ? Thà về phòng còn hơn, cô có rất nhiều đĩa hát, có rất nhiều ảnh đẹp . Lúc nhỏ cô ở nước ngoài, toàn chụp những ảnh màu, có thể nhân dịp này khoe với Tiểu Điệp.

Tất nhiên Tiểu Điệp rất thích nghe nhạc, nhưng xem truyền hình vẫn hơn, âm thanh, màu sắc, hình ảnh đủ cả . Cô rất muốn mua một cái máy thu hình, nhưng mẹ cô không ưng thuận . Bà muốn để dành tiền mua tủ lạnh vì theo bà tủ lạnh cần cho sức khỏe hơn . Có tủ lạnh bà khỏi đi chợ hàng ngày, đỡ mất thì giờ . Kế hoạch thứ hai của mẹ là mua một chiếc đàn pianô cho cô bé . Tiểu Điệp đã trả lời giận dỗi : Có mua cô cũng không tập, các nữ tu sĩ không thể dạy đàn cho cô được . Thực ra vì cô không thể tĩnh tập pianô . Tiểu Điệp ao ước một cái ghita điện, để cô cũng vừa đàn vừa hát như các bạn nữ ca sĩ nhạc nhẹ, nhưng mẹ cô không đồng ý mẹ còn mắng : "Cứ như con điên ấy !".

Nhà ông cậu có truyền hình, mẹ vẫn dặn : Khi nào muốn thì đến nhà cậu mà xem . Nhưng con người cổ lỗ ấy chỉ chọn chương trình nào thích hợp với ông . Những gì cậu thích, cô không thể xem nổi, những gì cô cho là đáng xem, cậu lại không cho mở.

Trong phòng khách nhà họ Trương có một máy thu hình hai mươi ba inh, đối với cô đây sức hấp dẫn, đặc biệt chương trình "Đêm Đài Bắc". Máy dàn nhạc nhẹ của Philippin đang hát âm ỉ, rất hợp khẩu vị cô ta . Thiên Nhu ngồi cạnh nói gì cô cũng không biết, có ai đi vào cô cũng không hay.

- Anh Lê ơi, anh lại đến đây à ?

- Thiên Nhu, không được nói như vậy.

Khi Giai Lập mắng Thiên Nhu, luồng mắt Tiểu Điệp mới chuyển từ màn ảnh sang phía nàng, cô thấy Giai Lập ăn mặc chỉnh tề và một người thanh niên cao lớn đang nhìn Giai Lập đăm đăm.

- Anh Lê tốt bụng đến thăm các con đây.

- Anh đến xem các em đang làm gì ?

Thiên Lập cười cười nhìn Thiên Nhu - Đặc biệt là đến xem em làm bài chưa.

"Hừ !" Thiên Nhu làm hề rồi quay tròn tại chỗ :

- Em không làm gì cả, và lại bạn em đang ở đây với em -
Thiên Nhu nói với Tiểu Điệp :

- Tiểu Điệp, đây là anh của chị Lê đây này.

Thiên Lập chưa kịp nói gì, vội đi tới đón Đại Nhạc và đứng chào cung kính :

- Chào thủ trưởng !

- Anh đến rồi à . - Đại Nhạc nói vài tiếng sơ sài vốn dĩ là cách chàng đối xử với cấp dưới từ trước tới nay.

- Thiên Nhu nhờ anh Lê giúp nó ôn bài . Ngày trước anh Lê là học sinh xuất sắc, mong rằng anh thỏa mãn mọi yêu cầu học tập cho Thiên Nhu.

- An đệ quá khen.

- Chúng tôi phải đến biệt thự công sứ Mêcova - Đại Nhạc nói với giọng trnag nghiêm - Nếu anh rỗi ở lại với các em nhé.

- Vàng ạ.

- Làm phiền anh quá - Giai Lập nói một cách lịch sự, rồi bước duyên duyên duyên đáng về phía cửa.

Nàng biết Thiên Lập đang nhìn nàng chăm chú, nàng mừng thầm tối nay được nhìn thấy mặt chàng mấy phút, nói với nhau vài ba câu, nhưng nàng cũng buồn vì phải rời bỏ chàng để đi thủ tục.

Dọc đường, nàng im lặng cầm lái . Đại Nhạc ngồi ngay cạnh cứ như ngôi sao xa hàng nghìn dặm . Nàng thầm ước Thiên Lập thay vào chỗ ngồi đó, cảm giác sẽ khác hẳn.

Nàng thở dài.

- Sao đấy em ? - Đại Nhạc xoay đầu sang phía nàng hỏi :

- Không có gì đâu ạ - Nàng mỉm cười cố che giấu điều uẩn khúc trong lòng.

- Anh vừa nghe thấy em thở dài.

- Thế ư ? - Nàng quay cửa kính ô tô - Cửa sổ đóng, bí hơi quá !

CHƯƠNG 28

- Tiểu Diệp, Tiểu Diệp !

Chưa kịp mở mắt Tiểu Diệp lập tức ngồi dậy . Cái lắc lắc của mẹ khiến cô tưởng động đất . Tiếng gọi của mẹ nghe khẩn thiết cô tưởng xảy ra việc gì nghiêm trọng . Trước kia mẹ có dặn : hễ có động đất thì phải chạy ra ngoài sân ngay . Nếu mẹ không đề giữ lấy người, Tiểu Diệp đã nhảy xuống giường chạy ngay ra ngoài cửa.

- Con làm sao thế ?

Mạc Mộng Nhược vẫn giữ và lắc lắc hai vai cô, đến lúc này cô mới hoàn hồn nhận ra mình nhầm, cô lại nằm ngửa trên giường, hai chân đá qua đá lại một cách bứt rứt :

- Mẹ làm gì thế, đang ngủ ngon, tự dưng dựng người ta dậy.

- Sương nhĩ, cô về cái là đi ngủ, tối qua cô đi đâu hả ?

Cô từ từ mở mắt, sững sốt trước câu hỏi của mẹ . Tiểu Diệp là con một, từ bé được cưng chiều, ít khi mẹ làm mặt giận như vậy . Sắc mặt mẹ trông thật kỳ lạ, dưới ánh đèn, mặt mẹ tái xanh, đường gân nhỏ ở thái dương cứ giật giật, cặp môi trề xuống, méo hằn một bên . Tiểu Diệp xoa đầu, cô tưởng do luồng mắt nhìn sai lệch mà mặt mẹ hóa ra vậy.

- Nói đi, tan học về cô đi đâu ?

- Đến nhà cô bạn học.

- Đến nhà ai ? Tại sao không xin phép mẹ đã tự tiện bỏ đi chơi ?

Đúng là mẹ cố tình bắt lỗi mình . Lê Thiên Lập đưa cô về nhà . Từ Thu ra đón và cho cô biết đã nói với mẹ rằng cô đến chơi nhà ai rồi, vậy mà bây giờ vẫn tra hỏi, chả đúng là mẹ gây sự thì còn gì ?

Câu nói sau của mẹ, càng khiến cô bất bình hơn, cô có còn là trẻ con nữa đâu, vậy mà quản thúc riết thế . Cô có làm điều gì sai trái đâu, đến chơi nhà bạn thôi mà cũng phải phép với tác ?

- Sao thế ? Câm rồi à ? Trả lời đi chứ ?

Thấy mẹ vẫn gạn hỏi, Tiểu Diệp hét to :

- Giào ôi, có gì má kể nữa cơ chứ ? Cô Lê đã nói hết với mẹ rồi còn gì ? Có phải mẹ không biết đâu cơ chứ.

Câu trả lời khiến mẹ cô im bật . Cô nhìn trộm mẹ, mới hiểu rằng mình chưa thắng . Thái độ mẹ không có vẻ gì là dịu lại.

Mẹ nói một cách lạnh lùng :

- Ai cho phép cô như thế ?

- Tôi !

"Bốp", một cái tát nẩy lửa trên mặt Tiểu Diệp, tuy không thật nặng tay nhưng bất ngờ quá . Tiểu Diệp vốn đã quen được cưng chiều, có mắc lỗi lớn hơn thế, cô cũng chưa bị đánh bao giờ, vậy mà tay mẹ đánh chỉ vì một việc con con . Tiểu Diệp đưa tay sờ lên má, khóc ầm lên.

Không phải vì cô sợ hãi, cũng không phải vì tủi thân, cô muốn tỏ ý phản kháng, cho nên cô rung người, chân đá lung tung, vừa khóc vừa hét :

- Đến nhà bạn học cũng không được, bà không cho, tôi cứ đi, ngày nào tôi cũng đi cho mà xem.

Hình như mọi u uất đã dồn hết vào cái tát, giờ đây Mạc Mộng Nhược bỗng cảm thấy yếu đuối, bàn tay bà run run, cặp môi mỏng của bà cũng hơi rung rung, những giọt nước mắt trào ra lấp lánh trong mắt :

- Tiểu Điệp, Tiểu Điệp !

Tiếng khóc âm ỉ của Tiểu Điệp khiến tiếng gọi của Mộng Nhược càng thêm yếu đuối . Thấy không làm cho con gái yên lặng nổi, bà buồn bã bỏ đi.

Tiếng khóc lặng dần Tiểu Điệp làm thế cốt ăn vạ mẹ, giờ mẹ đã phải lặng lẽ bỏ đi, cô bất tất phải làm già nữa.

Sau khi thôi khóc, cô lại cười thầm một mình, và đắc chí vì đã khuất phục được mẹ, chứ không bị mẹ khuất phục . Nhẽ ra, mẹ phải biết tính cô, đừng làm cô nổi cáu, nếu không cô sẽ phá và bất cần.

Tiểu Điệp không hề nhận thấy mình có lỗi . Đến nhà Trương Thiên Nhu thì có gì hệ trọng, mà mẹ phải nổi khùng lên như vậy.

Tuy trong lòng đã trở lại bình thản, cô vẫn còn giận cái tát của mẹ.

Sáng hôm sau Mộng Nhược vẫn dậy sớm làm cơm như mọi hôm, rất tiết kiệm, trên bàn chỉ có mỗi một quả trứng rán, bà

ăn cháo với dưa muối và lạc rang.

Mặc dù trứng rán vàng, trông rất hấp dẫn, Tiểu Diệp vẫn không ăn để tỏ thái độ chống đối mẹ.

- Tiểu Diệp, ăn đi con, trứng nguội mất - Giọng mẹ nhỏ nhẹ đến là tội nghiệp, Tiểu Diệp bất giác nhìn mẹ, lòng cô bỗng se lại. Hình như khuôn mặt mẹ lại teo thêm, chắc hẳn đêm qua mẹ bị mất ngủ. Nhớ lại cát tát, cô nghĩ thầm: ai bảo cơ, tự nhiên vô cớ kiểm chuyện đúng là thân làm tội đời, đáng cho mẹ lắm!

Mẹ xoa dịu thêm bước nữa bà đẩy đĩa trứng tới trước mặt cô, nói dịu dàng như van lơn:

- Mẹ không giận con nữa, chẳng lẽ con còn giận mẹ à?

Cô dấu mỏ giọng ầm úc:

- Trương Thiên Nhu là bạn rất tốt, nhẽ nào con không chơi với bạn ấy được?

- Mẹ chưa gặp Trương Thiên Nhu, nhưng mà... - Mộng Nhược dừng lại, như đang tìm lời - Nhưng mà con không nên đi mà không cho mẹ biết trước.

- Lúc đó con biết tìm mẹ ở đâu? - Tiểu Diệp vẫn ầm úc - Trước kia cũng có những lần con đi có xin phép mẹ đâu nào, nhưng có lần nào mẹ đối xử với con như đêm qua đâu?

- Mẹ... - Mộng Nhược khó trả lời quá - Người ta là con nhà giàu, con chơi làm gì?

- Giàu thì đã sao? Có mọc thêm cái mũi hay con mắt đâu. Biết đâu một ngày kia con còn giàu hơn bạn ấy.

Tiểu Diệp vẫn nhăn nhó, cô không chú ý đến đôi mắt đầy u buồn của mẹ.

Mộng Nhược thở dài :

- Mẹ chỉ ngại con thấy người ta giàu sang càng sinh ra tủi thân.
- Thì lâu nay con chả đã tủi thân rồi.

Tiểu Diệp gấp cả quả trứng tống vào mồm, rồi ngó nghiêng khắp gian phòng :

- Mẹ xem, nhà mình có ra cái nhà đâu, cứ xem cái bàn ăn trong phòng khách cũng đủ thấy nhà người ta giàu sang như thế nào ?

Mộng Nhược khịt khịt mũi, vẻ mặt càng thêm ảm đạm, bà gần như nấc lên từng cơn khi ngắm nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp nhưng ngang ngạnh của con gái :

- Người ta khác, người ta có bố, con ạ.

Tiểu Diệp im lặng, những lời bà mẹ không hề thuyết phục nổi cô . Cô nhớ lại cuộc sống thời thơ ấu và trề môi nói tiếp :

Ngày khi bố còn sống, gia đình mình cũng không bằng họ, mẹ ạ.

Mộng Nhược buồn bã nhìn xuống đất, giọng nói run run.

- Thôi đừng oán trách nữa . Chúa ban cho chúng ta cái gì, chúng ta hăng bằng lòng với cái đó, con ạ.
- Không, con không thể bằng lòng được, con không bao giờ bằng lòng với cuộc sống gia đình mình, mẹ ạ - Nói xong, Tiểu

Điệp đẩy bát ra xa - Con cùng tuổi với Thiên Nhu, cùng cả tháng sinh nữa, thế mà nó sống sung sướng hơn con.

- Lúc còn nhỏ sống sung sướng chả có nghĩa lý gì cả - Như mẹ đây, lúc bằng tuổi con bây giờ cũng chả sống sung sướng hạnh phúc là gì ?

- Nhưng mẹ Oi, con xem ảnh mẹ lúc nhỏ rồi, ông bà ngoại không oai như bố mẹ Thiên Nhu đâu . Mẹ nó trẻ đẹp, bố nó đường bệ rất mực, mẹ ạ.

- Như thế nào cơ ? - Mộng Nhược bắt thần buột miệng :

- Mẹ hỏi về ai vậy ?

Mộng Nhược giật mình, sửa lại :

- Hỏi về bạn con ấy mà.

- Có gì khó, lần sau con sẽ dẫn nó đến chơi để mẹ xem mặt, mẹ khắc rõ ngay.

CHƯƠNG 29

Đại Nhạc không nhận ra sự thay đổi ở Giai Lập, nhưng chàng cảm thấy nàng hơi khác với trước kia.

Ngay đêm mới về nước, chàng thấy điều đó.

Nói đúng hơn là sáng hôm sau, bởi vì đêm đó trong lúc chờ đợi, chàng thiếp đi lúc nào không hay, chàng chỉ nghĩ rằng tại mình mệt quá, chứ không cho rằng vì nàng ở trong nhà tắm lâu quá.

Đêm qua ngủ rất ngon, không có mộng mị gì . Do thói quen và vì bận rộn, lo lắng các hoạt động trong những ngày vừa qua, sáng nay chàng thức giấc rất sớm . Khi mở mắt ra mới hiểu rằng mình đã kết thúc một chuyến đi . Quay người lại, chàng thấy Giai Lập nằm bên cạnh.

Giai Lập ngủ say, lưng xoay về chàng nằm co quắp, trông thật vất vả và tội nghiệp . Hình như chàng chiếm nhiều chỗ quá, khiến nàng phải nằm lúi ra một góc xa . Đưa tay lên vuốt nhẹ nhàng bộ tóc ngắn bù xù của nàng, chàng không khỏi cảm thấy áy náy, thương thương trong lòng, chàng sức nhớ đêm qua mình đã ngủ quên, không hiểu nàng lên giường ngủ từ khi nào ?

Tại sao nàng không đánh thức chàng ? Điều này cũng khác với nàng trước kia . Nhưng lúc đó chàng không nhận ra, chỉ tưởng rằng nàng thấy chàng mệt quá, không nỡ quấy quả . Lòng thông cảm, chiều chuộng của nàng đáng ra chàng phải

tỏ lòng biết ơn.

Bàn tay vuốt ve nhẹ rồi mạnh dần từ trên đầu nàng trườn xuống . Sáng sớm thức dậy, chàng thấy tinh thần sảng khoái, sung mãn, vả lại xa cách lâu ngày, đêm qua lơ là, nên nhân lúc này để bày tỏ tình cảm . Trước kia thế nào nàng cũng dần dần xoay người lại với chàng đáng vẻ nũng nịu . Còn hôm nay, nàng nằm im, khi chàng tỏ ra nồng nhiệt, nàng còn trốn tránh, hất tay chàng ra . Chàng nằm sát vào, nàng vẫn không ưng thuận, lên tiếng phản đối :

- Đừng quấy nữa.

Tuy giọng nàng không lạnh giá, nhưng cũng đủ để chàng cụt hứng . Mặt khác chàng cũng thấy mình không nên quấy nhiễu nàng nữa . Thấy chàng nằm im, nàng hơi tỉnh hơn trước, đưa tay vỗ nhẹ lên người chàng tỏ ý an ủi :

- Mình dậy giấc rồi, còn em mệt lắm.

Câu nói của nàng làm tiêu tan hẳn chút nhiệt tình cuối cùng trong lòng chàng.

Thực ra họ không còn là đôi vợ chồng mới cưới, cho nên Đại Nhạc chả nên lấy thế làm lạ . Song ngay trong giờ này với sự xa cách lâu ngày, thái độ của nàng đối với chàng cũng có phần thờ ơ lạnh nhạt.

Chưa chừng trong lòng nàng lại thầm trách chàng lạnh nhạt cơ ! Nếu không, chả đến nỗi vừa nằm xuống chàng đã thiếp đi . Đại Nhạc im lặng không nói gì, không bắt nàng chiều mình, để nàng ngủ tiếp.

Sau đó chàng cũng không suy nghĩ gì thêm chàng vốn là con người giỏi điều khiển cách suy nghĩ của mình, không bao giờ

mất sức vào những việc không đâu . Một khi rồi rãi, chàng động não vào các công việc thuộc chức vụ và các mối quan hệ giữa chàng với mọi người trong quan trường.

Đại Nhạc cũng cho rằng sự khác thường của Giai Lập là do nàng hay ốm vặt : nhức đầu, đau dạ dày... Đại Nhạc khuyên nàng mời thầy thuốc đến khám, nhưng nàng trả lời không cần thiết . Tuy đau vặt, nhưng cũng hay ảnh hưởng đến tinh thần, tình cảm . Cứ như chàng nhớ thì lâu nay Giai Lập khỏe mạnh chẳng đau ốm gì, không hiểu tại sao gần đây nàng lại dỏ chứng.

Giai Lập vốn thuộc loại người lạc quan, nàng xử lý các việc thủ tục nhẹ như không . Nhưng gần đây, nàng hay ca thán, cho rằng tiệc rượu, yến tiệc hay mời khách đều là những chuyện vớ vẩn . Nếu chàng có hỏi tại sao ngày trước nàng không nghĩ như vậy thì Giai Lập lại cười cười, bất đắc dĩ giải thích rằng tại vì sức khỏe yếu.

Tuy nhiên, tất cả những hiện tượng đó đều dẫn đến sự ngờ vực . Bởi vì trong mắt chàng, Giai Lập là con người hoàn hảo : trước khi cưới, nàng trong trắng như tuyết, sau khi cưới nàng yêu chàng thủy chung như nhất . Quả thực Đại Nhạc không thể ngờ được là hiện nay trong tâm hồn nàng đang có bão tố . Chàng càng không thể ngờ được, đêm đêm sau khi chàng ngủ say, nàng lặng lẽ trần trở, thậm chí còn để rơi những giọt lệ thầm lặng.

Có một đêm xảy ra việc đáng ngờ, nhưng rồi chàng vẫn không nghĩ xấu về nàng . Đang ngủ mơ màng Đại Nhạc bỗng thức giấc, chàng mở mắt mà không thấy Giai Lập đâu . Nhẽ ra chàng ngủ tiếp, nhưng thấy trong buồng tắm không có ánh sáng, Đại Nhạc lên tiếng gọi nàng . Không có tiếng thưa . Khi

phát hiện một tia sáng lọt vào phòng ngủ, chàng mới hay cửa phòng chỉ khép hờ . Phần vì tò mò, phần vì cần phải ra ngoài, chàng bò dậy, đang lò dò định mở cửa phòng thì thấy Giai Lập vội vàng đi từ ngoài vào.

Đầu tóc nàng rối bù, hơi lạnh nửa đêm khiến Giai Lập phải quần áo ngủ vào sát người, hai tay thu vào ống, lưng hơi gù, vẻ co ro . Lúc này thấy người nàng càng thon nhỏ, chàng còn nhận ra rằng nàng đi chân không.

- Lúc này mà còn làm gì ?

Đôi mắt nàng sáng long lanh, như hai hòn ngọc vừa rửa sạch trong nước, tuyệt nhiên không lộ vẻ ngái ngủ . Nếu nàng không mở mồm nói trước, có khi Đại Nhạc tưởng nàng mắc bệnh mộng du :

- Em đi xem các con đắp chăn cẩn thận chưa.

Nửa đêm, người mẹ thức dậy đi xem coi cái ngủ ra sao cũng là lẽ thường tình . Trước kia nàng vẫn làm thế . Nhưng có điều Đại Nhạc thấy khác trước . Vì chăm sóc con mà coi thường sức mình . Bắt đầu vào tiết đông, trời lạnh, nàng dậy mà không đi giày là nghĩa làm sao ?

- Em sẽ bị cảm đấy !

- Không sao - Khi trả lời, hai hàm răng nàng va vào nhau vì rét run lên.

Sau khi nằm xuống, nàng vẫn xoay lưng về phía chàng cuộn tròn ở một góc giường.

- Xem em rét run lên kia kìa.

Nàng nằm im không trả lời, như đã ngủ thiếp đi.

Cụt hứng, chàng cũng nằm im, ít phút sau đã ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, vô tình chàng nghe thấy A Ngọc nói với bà Lý khi dọn dẹp ngoài phòng khách :

- Đêm qua chẳng hiểu ai gọi điện, không đặt máy lại cho ngay ngắn.

Bà Lý đang lo dọn bữa sáng, nên không trả lời.

Có lẽ là Thiên Nhu, con gái vẫn thường nói chuyện với bạn qua điện thoại, Đại Nhạc thầm nghĩ như vậy, chàng không hề liên tưởng đến việc đêm qua Giai Lập thức dậy.

Tiếng quay số điện thoại của chủ nhà đánh thức Thiên Lập . Ông già đập đập máy rồi lại quay số :

- Lạ thật, điện thoại bị hỏng rồi !

Thiên Lập trở mình, anh nhớ lại tình hình đêm qua.

Khoảng hai giờ sáng, chuông điện thoại réo lên một tiếng rồi im bật . Trống ngực anh đánh thành thịch thịch, đó chính là âm hiệu giữa anh với Giai Lập : Hễ chuông reo lên một lần, có nghĩa là nàng gọi điện cho anh, vì làm như vậy khỏi quấy rầy ông bà chủ nhà.

Thiên Lập vội vàng khoác áo ngủ chạy ra . Anh nín thở đứng cạnh máy, khi thấy ông bà chủ nhà đã ngủ yên, mới thở phào . Anh chờ đợi hồi chuông thứ hai, tay đặt hờ trên cổ hộp, mắt nhìn đăm đăm cuốn số điện thoại treo trên tường . Nếu có ai đó lại đứng cạnh nhìn thần thái anh lúc này, hẳn không khỏi bật cười, nhưng anh thì không hề biết dáng đứng ngổ ngĩnh của mình.

Hai người đã giao hẹn với nhau trước . Hôm nào ban ngày không gặp nhau được thì tối đến nàng sẽ gọi điện cho anh.

Giọng Giai Lập nhỏ nhẹ, giọng anh cũng thế . Hơi lạnh và sự căng thẳng khiến cả hai người cùng run lên cầm cập, nhưng cuộc đối thoại như có luồng hơi ấm làm người anh nóng ấm dần.

Anh không còn nhớ là nàng và anh nói gì, nhưng anh cảm thấy mỗi câu nói giữa hai người có ý nghĩa biết bao . Và cũng không biết thời gian kéo dài bao lâu, chỉ còn lại cái cảm giác của khoảnh khắc . Đáng tiếc là câu chuyện bị bỏ dở . Anh chợt nghe tiếng Giai Lập nói với vẻ hơi hốt hoảng :

- Em phải gác máy đây, hình như có người thức dậy... - Chưa nói hết câu nàng đã đặt máy.

Ai dậy vào lúc nửa đêm ? Liệu có điều gì xảy đến với nàng không ? Thiên Lập đứng ngây người suy nghĩ, mãi đến khi thấy ngón tay tê cứng vì lạnh, anh mới đặt ống nghe xuống.

Nhưng anh vẫn chưa bỏ đi, anh vẫn cứ hy vọng . Biết đâu nàng tưởng nhầm thì sao ? Nếu không, nàng sẽ gọi lại . Anh vẫn đứng chờ, mãi cho đến khi chân tê mỏi, mới lặng lẽ quay vào phòng ngủ.

Nhưng trước khi về phòng, vẫn còn tiếc rẻ anh cầm tổ hợp lân lân nữa . Lẽ ra anh phải nghe những tiếng kêu "O . O" trong máy . Nhưng tịnh không một âm thanh nào . Anh đặt xuống rồi lại cầm lên lần nữa, vẫn không có tiếng gì, đến lúc đó anh mới đoán rằng, trong lúc vội vàng, Giai Lập đã không kịp đặt tổ hợp vào đúng chỗ.

Khi nghe tiếng chủ nhà ca cẩm anh vừa bắn khoăn vừa cảm

thấy buồn cười . Không hiểu đêm qua Giai Lập gặp điều gì không lành chăng ?

Quả thật là mạo hiểm : gọi điện cho nhau, đi lại lén lút với nhau... Nhưng tất cả những gì mạo hiểm kia lại kích động tâm trí anh . Giờ đây nằm trên giường, nhớ lại chuyện hai người tâm sự qua điện thoại giữa đêm khuya anh thấy cũng thú vị.

CHƯƠNG 30

Từ phòng ngủ ra . Đại Nhạc định lên xe đi thẳng đến Bộ . Nhưng khi đi qua phòng khách, tấm lưng của một người phụ nữ, khiến chàng dừng lại . Người đàn bà cúi đầu, chăm chú đọc quyển họa báo, thỉnh thoảng đưa tay vuốt mái tóc xòa xuống trán . Tóc nàng dài, thẳng buông xòa trên vai . Chiếc áo len cũ, quần dài bó sát hai đùi thon dài . Đôi giày đế bằng da khá cũ, nhưng dáng rất đẹp, chân nàng thỉnh thoảng xê dịch, tất cả toát lên vẻ tự nhiên . Nàng hoàn toàn không biết có người đang nhìn mình . Đại Nhạc không quen người đàn bà đó, chàng không khỏi lấy làm băn khoăn . Thấy A Ngọc đang đi ngoài hành lang chàng im lặng giơ tay chỉ người khách lạ.

A Ngọc hiểu ý :

- Cô ấy đang chờ phu nhân về để khắc tượng đấy ạ.

Giọng nói the thé của A Ngọc khiến người khách lập tức ngoảnh lại . Một thoáng do dự, nàng đứng dậy ngay . Cặp môi cong cong nở một nụ cười ngượng ngập e thẹn, cuối cùng nàng đành ngập ngừng cất tiếng chào :

- Chào Trương vụ trưởng ạ.

Đại Nhạc đành phải đáp lại :

- Chị là nghệ sĩ, em gái Thiên Lập phải không ?

- Dạ, em không dám ạ - Không biết nên để tay vào đâu, Từ

Thu vội đưa lên vuốt vuốt mái tóc.

- Tôi được nghe tiếng cô đã lâu, bây giờ mới biết mặt - Vừa trả lời, Đại Nhạc vừa ung dung đi tới - Mời cô ngồi, đừng khách khí.

Tuy vẫn đứng, nhưng Tử Thu đã trấn tĩnh lại . Tất nhiên, sự xuất hiện của Đại Nhạc khiến nàng thấy đột ngột nhưng nàng cũng khá xúc động trước phong độ của chàng . Trước kia nàng từng tiếp xúc với những vị quyền cao chức trọng, đã từng trải cuộc sống cao sang, nàng cố sao cho nụ cười và giọng nói của mình được thật tự nhiên.

- Em đến biệt thự nhiều lần, nhưng ngại đi vắng, hôm nay mới may mắn được gặp mặt.

- Thật may mắn, sáng nay tôi đi đánh quần vợt, phải dậy sớm, về nhà nghỉ trưa một lúc cho đỡ mệt . Giờ tôi phải đi họp - Đại Nhạc nhìn đồng hồ . Tất nhiên, trước mặt cô gái này, chàng không phải giữ lễ nghi làm gì...

Vậy là ba giờ kém năm.

- Dạ, xin mời ngài cứ tự tiện ạ.

- Còn sớm - Nói xong, chàng ngồi xuống, cuộc họp bắt đầu từ ba rưỡi, có thể nán lại một tí . Lúc đầu Đại Nhạc định đến cơ quan giải quyết một số công việc, giờ thấy con bé hay hay, chàng nghĩ ngồi trò chuyện vài ba câu cũng không sao.

- Dạ, không rõ an đề đi đâu ạ ?

Thấy Đại Nhạc yên vị, nàng cũng từ từ ngồi xuống.

Nghe nàng gọi vợ mình là an đề, chàng mỉm cười nghĩ thầm : giá mà Giai Lập có một cô cháu gái như vậy kể cũng hay.

- Nhà tôi đưa mấy bà đầm đi xem hồ Thạch Môn, có lẽ sẽ về muộn.

Tử Thu "à" một tiếng tỏ vẻ thất vọng.

- Giai Lập không báo trước với cô hay sao ? Vậy là nhà tôi có lỗi với cô.

- Dạ, không thể trách an đệ được, vì chỗ tôi không có điện thoại - Suy nghĩ một lúc Tử Thu nói tiếp - Vậy thì tôi xin cáo từ.

Đại Nhạc cũng đứng dậy :

- Xin lỗi, đã làm cô đi mất công.

- Dạ không sao đâu ạ.

- Giờ cô về đâu, để tôi đưa cô về.

- Dạ xin cảm ơn ngài, phiền ngài quá, tôi về lấy cũng được ạ.

- Có gì đâu mà phiền . Nếu cô về nhà, trường Bồi Văn cũng thuận đường thôi.

Hai người đã ra đến sân . Tử Thu thấy không tiện chối từ thêm . Khi lên xe, nàng thấy cảm động.

- Làm sao ngài biết tôi ở trong trường Bồi Văn ạ ?

- Cô lấy làm lạ hay sao ? Tuy mới gặp cô lần đầu, nhưng Giai Lập đã nói với tôi nhiều về cô.

- Anh tôi cũng thường nhắc đến ngài, ca ngợi ngài là người tài giỏi.

- Chính anh trai cô đúng là hậu sinh khả úy ?

- Dạ, đó là nhờ sự nâng đỡ của ngài.

Khi cười, khóe môi Tử Thu cong cong . Trong mắt Đại Nhạc, nàng rất hấp dẫn . Ngại vì phía trước có lái xe là Lao Vương, nên không tiện nhìn nàng đăm đăm, nhưng trong thâm tâm chàng thấy cô bé này có phong cách độc đáo đầy sức quyến rũ.

- Cô còn nhiều triển vọng hơn cả Thiên Lập nữa kia, cô là nghệ sĩ trẻ, thật đáng kính !

- Xin ngài chớ điều em nữa - Mặt Tử Thu đỏ bừng - Nhờ có an đệ trân trọng, nâng đỡ, em mới có dịp rèn luyện học tập, chứ em đâu có đủ tư cách là nhà nghệ sĩ ạ ?

- Vừa có tài, vừa khiêm tốn như cô là hiếm lắm, tôi đã nhìn thấy tác phẩm điêu khắc của cô rồi, đẹp lắm !

- Thật ư ? Nhưng mà tác phẩm chưa khắc xong, khó coi lắm ạ.

- Tôi không hiểu về điêu khắc, nhưng tôi có thể nhận thấy nét khắc của cô già dặn, có hồn, thần thái còn có thể nói... đầy tính tư tưởng nữa kia.

- Em xin cảm ơn ngài ạ - Đôi mắt Tử Thu lấp lánh - Nhưng em vẫn không sao bằng lòng với mình được . Em vẫn chưa thể hiện được những nét riêng của an đệ bằng điêu khắc, em phải vẽ bức chân dung cho an đệ, sơn dầu có khả năng diễn tả đôi mắt có thần sắc tinh anh của an đệ.

Đại Nhạc liếc nhanh Tử Thu . Không thể không công nhận rằng Giai Lập có đôi mắt tinh anh, nhưng chàng cảm thấy đôi mắt Tử Thu mơ màng như mộng ảo sinh động kỳ lạ.

- Có gì khó đâu, sau này cô vẽ cho nhà tôi thêm bức tranh nữa.

- Vâng ạ - Tử Thu phấn khởi gật đầu, nhân lúc này nàng nhìn thẳng vào chàng đúng lúc chàng đang nhìn thẳng về phía trước . Em cũng rất mong sau này có dịp vẽ cho ngài bức chân dung ạ.

Như thường lệ ngày cuối tuần Cổ Lôi không có giờ dạy . Tử Thu về tới nhà đúng lúc anh vừa ngủ trưa xong, đang ngồi trên ghế mây, tay nâng chén trà nóng, thần thờ chưa biết mình làm gì . Nhà ở tuy chật hẹp nhưng khi ngồi nhà một mình, không khỏi thấy cô quạnh . Bất thần thấy Tử Thu từ ngoài cửa đi vào, anh lại thấy tiếc cảnh thanh vắng một mình . Định hỏi sao hôm nay nàng về sớm thế, anh chợt phát hiện vẻ mặt nàng hớn hờ . Tử Thu đang tươi cười, đúng là một nụ cười hiếm có ở nàng . Khi nhận được tiền thù lao nàng cũng cười như thế này đây, nhưng nụ cười đó bao hàm sự thèm khát và tự tin, còn nụ cười lúc này khác hẳn . Cổ Lôi nhìn Tử Thu bằng con mắt ác cảm và riều cợt . Ở anh, anh tự thấy không thể có được nụ cười như nụ cười đang đậu trên môi kia . Đối với anh, cuộc đời chả có gì là thú vị . Anh mồ côi cha mẹ từ bé, sống với chị ruột . Chị là người đàn bà vụn vặt, anh rể thì tính tình thô bạo, độc ác, do đó anh sinh ra ngang ngạnh và cô độc . Số phận đối với người đàn ông cực kỳ tàn nhẫn . Hôn nhân khiến anh không sao ngóc đầu lên nổi . Vì phải nuôi vợ con, anh đành chịu làm nghề dạy học . Trên sân khấu đời người, đáng sợ nhất là đóng những vai định hình . Tóm lại Tử Thu và thằng con là vật cản trên đường đời anh . Con còn bé, anh không thể trách được, đành trút hết nỗi oán hờn lên đầu vợ.

- Cô nhặt được tiền rơi ngoài đường ư ? Lúc đầu Tử Thu

không hiểu, đến khi hiểu ra nàng chỉ cười cho qua chuyện, vì tâm tính nàng đang vui, chả nên chấp anh ta làm gì. Giọng nói, phong thái Đại Nhạc vẫn còn tươi mới lờn vờn trước mặt, so với con người lạnh lùng này thật là một trời một vực. Trước mặt Cổ Lôi nàng vẫn vui vẻ kể chuyện :

- Hôm nay an đệ bận, đổ anh biết ai đã đưa em về ?

Cổ Lôi "hừ", và không trả lời, mỗi lần nghe Tử Thu gọi vợ Trương Đại Nhạc bằng an đệ, anh cứ thấy buồn nôn, chả bà con thân thích gì, cứ luôn mồm an đệ, liệu có nên sống kiểu dây leo như vậy không nhỉ ? Anh có nhìn thấy ảnh Giai Lập. Tấm ảnh đó Tử Thu dùng để nghiên cứu, nắm bắt các nét riêng khi tạc tượng Giai Lập. Qua ảnh đó, anh thấy hai người xấp xỉ tuổi nhau, vậy mà Tử Thu luôn mồm gọi người ta bằng an đệ. May sao Tử Thu không phải đàn ông, nếu không thì chả khác gì An Lộc Sơn (#1) tự xưng là con trước mặt Dương Quý Phi vậy ? Nghĩ vậy, anh cũng không bằng lòng việc Thiên Lập gọi Giai Lập bằng an đệ. Đường đường một đấng nam nhi mà cam lòng tự coi mình là hậu bối của người ta, người thế chả ra gì.

Cổ Lôi có thể im lặng, nhưng Tử Thu đang tràn ngập niềm vui, nàng không thể dừng được :

- Nói anh biết nhé, ngài Trương vụ trưởng tiễn em về nhà đấy.

Cổ Lôi cười nhạt :

- Sao lại là Trương vụ trưởng nhỉ ? Đã gọi vợ Ông ta bằng an đệ thì phải gọi ông ta bằng an khẩn chứ !

Tử Thu vẫn vui cười, mặc dù nàng lấy làm lạ không hiểu tại

sao anh ta cứ nhè đúng lúc nàng đang phấn khởi mà dội nước lạnh vào . Anh ta đang không vui . Nếu như anh ta nói năng tử tế, nàng sẽ giải thích để anh ta hiểu vì mới gặp Trương Đại Nhạc lần đầu cho nên gọi thế chưa tiện . Nhưng bị anh khiêu khích nàng ương bướng trả lời :

- Ủ, hẳn là tôi đã gọi ông ta bằng an khẩn rồi.

Cổ Lô ngựa mặt lên trời ha hả cười :

- Anh cười gì thế ?

- Tôi thấy ngày nay có phong trào nhận người giàu sang làm bố mẹ nuôi, nếu như vợ chồng nhà họ Trương không chế anh em nhà cô, nhận hai anh em nhà cô làm con nuôi chả hóa ra càng thân thiết hay sao ?

Tử Thu biến sắc, hai mắt nhìn anh ta đầy vẻ giận dữ, định nổi tam bành, nhưng rồi nghĩ lại, chấp làm gì cho nhọc mình . Nàng lập tức quay ngoắt, đi vào buồng ngủ.

Thời mới yêu Cổ Lô, nàng từng chiêm ngưỡng thân hình gầy nhẳng của anh ta . Còn giờ đây, so anh ta với Đại Nhạc, nàng thấy con người Cổ Lô hăm tài và quái dị . Đại Nhạc khác hẳn, người chàng đầy đà, đường bệ . Trước kia ở nhà chú thím, nàng chưa thấy người khách nào của chú thím lại có phong độ sang trọng như vậy . Nàng không biết tuổi của chàng, nhưng qua chức vụ và thái độ của Đại Nhạc, nàng đoán chàng ở tuổi trung niên . Nàng không hiểu mười năm nữa Cổ Lô sẽ biến thành con người như thế nào, nhưng nàng có thể đoán chắc rằng mười năm về trước, phong thái của Đại Nhạc hẳn là còn hào hoa phong nhã hơn thế.

Nàng hồi tưởng câu chuyện giữa hai người trong phòng

khách và khi ngồi trong xe, tuy trò chuyện không lâu nhưng cũng đủ thấy Đại Nhạc là con người nho nhã, có học thức và dí dỏm . Cách nói chuyện của chàng mới đúng là dí dỏm, đâu có như Cổ Lôi, lời lẽ tàn nhẫn và độc ác biết bao.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi thương thân trách phận . Bất giác nàng đem mình so sánh với Giai Lập . Nàng vốn dĩ đã thấy Giai Lập thật sung sướng nay gặp Đại Nhạc, nàng càng thấy Giai Lập đầy hạnh phúc . Mới gặp nàng lần đầu Đại Nhạc tỏ ra hết sức lễ độ và lịch sự, vậy thì đối với người chàng yêu, chàng còn chiều chuộng đến dường nào.

Bất thần mặt nàng nóng ran . Nàng đang phân vân không hiểu đối với riêng nàng, chàng tỏ ra nhiệt tình như vậy hay đối với bất cứ người phụ nữ nào cũng vậy ? Nếu đúng đó là tình cảm riêng nàng, vậy thì tại sao ?

Buồng ngủ không có tủ trang điểm chỉ có cái tủ lệch, tấm gương đặt trên tủ . Nàng ngắm mình trong gương, nàng thấy gió thổi làm đầu tóc rối bù . Nàng vừa chải tóc, vừa ngắm với vẻ mãn nguyện . Bao nhiêu năm qua, cuộc sống nghèo khổ đã tàn phá lòng tự tin của nàng, nhưng dù sao nàng vẫn là người phụ nữ khác người, có cái gì phi thường trong con người mình.

Nhớ lại câu "nhà nghệ sĩ" bất giác từ khóe môi nàng hé nở một nụ cười tự đắc.

Tiếng gọi nàng là "nghệ sĩ" không phải một người bình thường, mà từ một ông vụ trưởng ? Thời còn là thiếu nữ, những người có chức tước, nàng không để mắt vào, bởi vì nàng tự cao tự đại, còn ôm bao nhiêu ảo mộng, nàng cứ tưởng mình sẽ trở nên người ví đại . Thời ấy mắt mọc trên đỉnh đầu, chả coi ai ra gì . Bây giờ mọi ảo mộng đã vỡ tan .

Trong xã hội này, người vợ hèn hạ hay tôn quý được quyết định bởi địa vị xã hội của người chồng . Nàng, người phụ nữ từng có bao ước vọng, nay chỉ là vợ một anh giáo viên trung học.

CHƯƠNG 31

- Cậu Thiên Uy, bà đang tìm cậu.
- Việc gì đấy ? - Thiên Uy ngoảnh đầu lại, thấy bà Lý đang đứng trước cửa phòng.
- Tôi không biết, bà dặn, cậu về thì sang phòng bà ngay.

Thiên Uy bỏ túi sách xuống, cố tình dần dà cho tới khi bà Lý đi khỏi. Cậu cho rằng mình là thằng con trai lớn tuổi, cần giữ vẻ tôn nghiêm không nên để người ở sai khiến. Thông thường giờ tan học, mẹ rất bận, vậy mà hôm nay mẹ cho gọi cậu đến, chắc chắn có điều gì hệ trọng. Chuyện gì vậy ? Lành hay dữ ? Không đoán ra được, Thiên Uy vội vàng đi sang phòng mẹ với tâm trạng tò mò.

- Thiên Uy !

Nghe tiếng Thiên Nhu gọi, cậu không trả lời, cũng không ngoái cổ lại, bụng nghĩ thầm : Xui quá ! Thiên Nhu có mặt lúc này, nếu có gì vui, nó sẽ chia sẻ bớt, còn nếu có gì không may, con nhãi ranh tha hồ riễu cợt mình.

Thoạt nhìn thần sắc mặt mẹ, lòng Thiên Uy nặng trĩu. Cậu ân hận mình đến sớm quá. Chắc có điều gì chẳng lành. Cậu không khỏi e ngại ngập ngừng :

- Vào đi ! - Giọng nói mẹ lạnh lùng, nét mặt mẹ băng giá.

Thiên Uy khép cửa và đứng chặn ngay trước cửa, cậu sợ

Thiên Nhu chạy vào . Tất nhiên cậu cũng hiểu, rất có thể em cậu đứng áp tai vào tường để nghe trộm.

Thiên Uy lặng lẽ đưa đôi mắt đầy nghi hoặc nhìn mẹ đi về phía tủ hóa trang . Mặt mẹ bóng lẫm vì đang hóa trang . Chiếc áo dài màu đỏ nằm ngay ngắn trên giường, chiếc áo khoác bằng lông chồn treo trên mắc áo ở phía ngoài tủ . Cậu không thích mẹ ăn mặc lòe loẹt, và cậu nhận thấy mẹ đã sửa soạn yến tiệc, làm sao lại còn gọi cậu đến vào lúc này nhỉ.

Bỗng cậu phát hiện một tập giấy màu xanh nhạt bọc trong giấy trắng, Thiên Uy tưởng chừng tắt thở ngay lúc đấy.

- Thư con viết đấy phải không ?

Giai Lập cầm tập thư đập đập vào bàn tay kia, tiếng kêu của tập giấy tưởng chừng có thể làm vỡ trái tim Thiên Uy . Cậu cảm thấy váng đầu, người lão đảo, may cậu tựa vào cửa, nếu không có thể bị ngã gất đi.

Giai Lập vừa nhìn con lạnh lùng vừa giờ từng lá thư . Thiên Uy viết cho Tào Thục Phân tất cả sáu lá thư . Cậu không sao hiểu nổi, tại sao những lá thư đó nay lại rơi vào tay mẹ ?

Do quá căng thẳng, Thiên Uy không nghe thấy tiếng nước máy chảy trong buồng tắm, cậu càng kinh hoàng hơn khi thấy Đại Nhạc từ trong đó đi ra . Ông bố vừa cạo râu xong, tay đang xoa cằm, mùi thơm của xà phòng cạo râu khiến cậu thấy ngạt thở . Đầu tiên Thiên Uy cúi gập xuống vì xấu hổ, và buồn bực, cậu càng thêm oán mẹ quá ư coi thường lòng tự trọng của cậu, để đến nỗi giây phút này trước mặt bố cậu hổ thẹn không biết chừng nào. Mẹ như cố tình bêu xấu cậu trước mặt bố, nếu mẹ chỉ nói chuyện riêng với cậu thì cậu không đến nỗi đau đớn như bây giờ.

Bố hình như đã biết hết mọi chuyện, nhưng bố im lặng. Thiên Uy mong mẹ mở rộng lòng từ bi giao trả tập thư cho cậu. Nhưng không, mẹ còn hươ lên trước mặt bảo cậu:

- Hàng ngày thấy anh lằm lằm lì lì, cứ tưởng vì quá chăm học, hóa ra anh trốn trong phòng viết những thứ này đây! Làm mất bao nhiêu thì giờ để cuối cùng rước cái nhục về nhà. Anh trả lời tôi nghe xem sao nào?

Thiên Uy vẫn đứng im, hai tay quặt về phía sau, tay nọ xoắn vặn vào tay kia. Ước gì cậu giắt lấy tập thư từ tay mẹ, rồi chạy trốn đến một chỗ vắng, khóc thật to cho hả cơn hờn tủi này. Quả thật là có nhiều chuyện đáng khóc. Từ khi gửi những bức thư đi, Tào Thục Phân không hề trả lời lấy một chữ, nay còn phản bội cậu. Những bức thư này làm sao lại rơi vào tay mẹ nhỉ?

Dù cậu không cãi câu nào, mẹ cậu vẫn chẳng tha, mẹ lật những lá thư rồi rút một bức ra đọc với giọng điệu cợt. Trước khi đọc, mẹ còn cười nhạt và hắng giọng:

- Xem thơ tình của nhà thơ ra sao nào:

Tôi yêu một thiếu nữ

Ánh sáng trí tuệ trong đôi mắt đẹp

Rực rỡ như ánh thái dương

Khiến tôi lóa mắt không dám nhìn thẳng

Thiên Uy mặt đỏ bừng, thở hỏn hển, cậu dẫm chân xuống đất:

- Mẹ cho con xin!

Giai Lập rụt tay lại một cách vô ý thức, như sợ Thiên Uy giật mất. Thiên Uy vẫn đứng im, nhưng giọng nói đầy xúc động. Đại Nhạc lên tiếng:

- Thiên Uy, không được hỗn với mẹ.

Giai Lập định thôi đọc, thấy Đại Nhạc lên tiếng, càng bực mình thêm, nàng đọc tiếp:

Tôi yêu một thiếu nữ

Bồi hồi dầm lên con đường nàng đi,

Chẳng thấy đâu hình bóng tỏa hương của nàng

Lòng tê tái đầy nỗi nhớ thương

- Vó vẩn! - Đại Nhạc quát lớn.

Thiên Uy hai tay nắm chặt, môi run rẩy, đầu cúi thấp xuống.

Không để ý câu mắng của Đại Nhạc và sự phản ứng của Thiên Uy, Giai Lập như nổi hứng lên thực sự, nàng đọc tiếp:

Tôi yêu một người thiếu nữ

Bao lần đến gần bên nàng

Những tưởng thổ lộ lòng tôi mến mộ.

Ngập ngừng không thốt nên lời

Những giọt nước mắt to tròn rơi xuống chân Thiên Uy, cậu càng muốn kìm chế bao nhiêu thì nỗi buồn tủi, uất ức lại càng tăng thêm bấy nhiêu. Càng đau lòng hơn là bố đứng cùng phía với mẹ, cũng không tha thứ cho cậu. Những tình cảm thầm kín, nay trở thành chuyện diều cọt xấu xa, nỗi đau thất

tình, tất cả những điều đó khiến cậu thấy cuộc đời này như đang đến ngày tận thế, cậu chẳng còn thiết sống gì nữa.

- Khóc là hèn! - Đại Nhạc nói một cách giận dữ - Với tuổi con bây giờ chỉ nên chăm chỉ học tập, không kết bạn gái, càng không nên nghĩ đến tình yêu. Làm như vậy chỉ khiến mình phân tán tư tưởng, ảnh hưởng đến học tập, chả có ích gì cả.

- Mới mười bốn mười lăm tuổi đầu, yêu đương cái quái gì? Con trai bây giờ người ta lập gia đình muộn. - Giai Lập mặt nói, nhưng trái tim nàng rung lên vì hình ảnh Thiên Lập thoáng qua trước mặt.

Đại Nhạc cầm tập thư trên tay Giai Lập trả lại cho Thiên Uy:

- Đem đốt đi, từ nay không được làm như vậy nữa, hiểu chưa?

Thiên Uy vừa nấc vừa gật đầu. Cậu đưa tay lên dụi mắt, quay người mở cửa đi ra.

Cậu cúi đầu, tay cầm chặt tập thư, chạy vút qua phòng khách. Cậu chỉ mong chóng về tới phòng riêng, đóng chặt cửa lại khóc cho hả cơn oán giận.

Cậu không để ý Thiên Nhu đang đứng sát tường cạnh cửa, khi chạy ra, cậu nghe tiếng nó cười diễu cợt:

- Hi hi! "Tôi yêu một người thiếu nữ... ngập ngừng không thốt nên lời..."

CHƯƠNG 32

- Tiểu Diệp, chào bạn nhé!

- Chào bạn. - Tiểu Diệp ngoảnh lại vẫy tay rồi đi một mình trong ngõ phố mờ tối.

Cô không ngoảnh lại nữa, cô đoán Thiên Nhu đi vào cổng. Tiểu Diệp cảm thấy Thiên Nhu lười và ích kỷ, hôm Thiên Nhu lần đầu tiên đến tìm Tử Thu, cô chả đã tiễn ra tận bến xe, thậm chí còn theo cô ta về nhà là gì? Vậy mà cô ta chưa hề một lần tiễn mình, quá lắm là tiễn đến cổng thôi. Thiên Nhu bảo vì sợ trời tối, không dám đi một mình, theo Tiểu Diệp đó chỉ là cái có, như Tiểu Diệp đây chưa hề biết sợ là gì.

Thực ra không thể trách Thiên Nhu được, bởi vì Tiểu Diệp lần nào cũng chủ động đến chơi. Cô muốn hưởng chút hào hoa trong gia đình giàu có này, nhưng càng thế, cô càng bất mãn với hiện trạng cuộc sống gia đình mình. Thôi thì kệ, dù sao cũng được một chút vui sướng. Từ hôm cãi nhau với mẹ, cô càng hiểu mẹ hơn. Nên cô cứ làm những việc mình thích, mặc kệ mẹ ta than. Cô lấy lý do "đến chơi nhà Trương Thiên Nhu không thể hư hỏng được" và buộc mẹ phải chiều ý mình. Mẹ thậm chí còn thăm hỏi tình hình gia đình họ Trương, điều đó chứng tỏ mẹ rất quan tâm tới các bạn bè của cô.

Đại Nhạc và Giai Lập đi thù tạc luôn, không bị gò bó, tha hồ đàn hát, nghe nhạc nhẹ, xem truyền hình, chơi đến là thỏa thích. Nếu như bà Lý không nhắc Thiên Nhu cần đi ngủ sớm,

Tiểu Điệp còn chưa chịu ra về. Tiểu Điệp không thích bà Lý. Bà coi hai đứa cứ như lũ oắt con. Lòng tự trọng của Tiểu Điệp không xoàng đâu nhé. Đến nhà họ Trương bao giờ cô cũng ăn mặc chỉnh tề, không để người ngoài nhận biết gia cảnh của mình.

Cũng có lúc Thiên Uy nhập hội chơi bời với hai đứa. Cứ có mặt Thiên Uy là y như Tiểu Điệp thấy kang khác, hình như cuộc vui lý thú hơn, hào hứng hơn, chỉ tiếc là Thiên Nhu hay phá đám, thường tìm có điều cợt, chọc tức Thiên Uy. Anh ấy có vẻ nhẫn nhục, Tiểu Điệp cho rằng anh ấy nhẫn nhục chính vì mình. Cô thấy Thiên Uy có cá tính, không phải thằng con trai hèn nhát, cho nên cô thông cảm và thấy thương anh ấy. Chỉ vì có Thiên Nhu bên cạnh, cô không tiện bày tỏ tình cảm và suy nghĩ của mình đối với anh ấy mà thôi.

Chưa ra khỏi ngõ, Tiểu Điệp nghe có tiếng chân nặng nề, gấp gáp sau lưng. Gần mười giờ đêm, trong ngõ nhà vắng, cho nên tiếng chân kia nghe càng rõ hơn. Không muốn để người đi sau biết mình chú ý, Tiểu Điệp không ngoái đầu lại. Cô bước nhanh hơn, không sợ gì, nhưng cũng cần cảnh giác, ra khỏi ngõ là phố lớn rồi có thể yên tâm hơn.

- Tiểu Điệp.

Nghe tiếng gọi và tiếng thở hổn hển, cô lập tức ngoảnh đầu lại, cặp môi mỏng mấp máy định gọi tên Thiên Uy, nhưng quá sững sốt tiếng bị tắc nghẽn trong cổ họng.

Thiên Uy đi cạnh Tiểu Điệp, đầu cúi xuống, đèn đường mờ mờ, cô không nhìn rõ nét mặt cậu, chỉ thấy Thiên Uy nói lắp bắp:

- Tôi, để tôi tiễn cô.

Tiểu Điệp hết sức mừng rỡ, nhưng cố tình hỏi:

- Tiền làm gì? Em về lấy một mình cũng được.
- Tôi thấy trời tối thế này... để cô đi một mình không tiện lắm.
- Không sao đâu, anh ạ, không ai dám làm gì em đâu.
- Nhưng tôi không thể yên lòng được. - Thiên Uy nhìn xuống chân - Mấy lần trước cô về một mình, tôi đã thấy áy náy thế nào ấy.
- Thế ư? - Đôi mắt Tiểu Điệp lấp lánh - Anh ít khi chơi với bọn em, cho nên em cứ tưởng anh chẳng quan tâm gì tới em.
- Đó là ngày trước. - Thiên Uy hồi tưởng lại một cách buồn bã. Tâm trạng thất vọng buồn bực về Tào Thục Phân vẫn còn day dứt trong lòng, để trả thù sự vô tình của Tào Thục Phân, cậu quyết định thay đổi mục tiêu.

Ra khỏi ngõ, ánh sáng đèn ngoài phố khiến Tiểu Điệp nhận ra vẻ mặt buồn buồn của Thiên Uy, cô lấy làm lạ và hỏi:

- Hình như anh không vui, anh bực mình về câu nói của em hả?
- Không hề! - Cậu vội lắc đầu, cậu phải rũ bỏ mọi hồi ức về Tào Thục Phân, cô ta chả là cái gì cả! Cứ cho là cô ta làm thơ hay, nhưng có gì là ghê gớm đâu? Có điều cậu thấy không sao hiểu nổi những bức thư của cậu viết cho cô ta tại sao lại rơi vào tay mẹ?
- Xin lỗi nhé, em đã trách oan anh. - Tiểu Điệp cười nũng nịu - Có lẽ vì anh sợ em gái anh, cho nên anh đã cố tình trốn tránh, phải không?

- Đúng! - Thiên Uy trả lời như máy. Ở đời có những việc ta cứ nên thừa nhận cho xong chuyện, khỏi phải giải thích, đỡ lồi thối.

- Anh có tiền em về tận nhà không đấy?

Lúc đầu cậu chỉ định tiền cô ta đến bến xe thôi, nay bị hỏi vặn, thấy không tiện chối, cậu xởi lời đáp ngay:

- Tất nhiên rồi.

- Thế anh về muộn có bị mắng không?

Theo Thiên Uy phỏng đoán, bố mẹ cậu sớm ra cũng phải 12 giờ mới về tới nhà, để tỏ rõ khí phách trượng phu cậu cố tình trả lời:

- Có bị mắng vì Tiểu Diệp cũng đáng.

Tiểu Diệp liếc nhanh với vẻ mon tron:

- Anh khéo nói nhỉ?

Thiên Uy cảm động vì câu khen, nhưng cũng ngạc nhiên với chính bản thân mình. Cậu thấy mình vụng nói, đặc biệt trước mặt Tào Thục Phân, chính vì vậy mà cậu phải chịu nổi đắng cay, rút cuộc câu chuyện trở nên một giai thoại để nhiều người diễu cợt, thương tổn lòng tự trọng, cho nên gần đây cậu thấy hết sức buồn bực trong lòng.

Lên ô tô buýt, Tiểu Diệp ngồi, cậu đứng bên cạnh. Khi quyết định đuổi theo Tiểu Diệp, Thiên Uy vẫn còn phân vân giờ cậu thấy mình làm như vậy là hoàn toàn đúng. Về thoải mái hồn nhiên của Tiểu Diệp cũng xua đuổi được phần nào nỗi buồn phiền trong lòng cậu. Không phải lúc đầu Thiên Uy không có chút thiện cảm về Tiểu Diệp, nhưng vì có cô khác hút mất

hồn cậu, so sánh với Tào Thục Phân, Tiểu Điệp dễ thương hơn nhiều. Cậu càng không hiểu tại sao hồi ấy mình mê muội đến thế đi thường thức đôi mắt của Tào Thục Phân. Đôi mắt Tiểu Điệp không to nhưng rất sáng, đặc biệt dưới ánh đèn đường, đôi mắt đó càng thêm lung linh quyến rũ.

Xuống xe, Tiểu Điệp nói:

- Anh không cần tiễn em nữa.

Trước mặt là trường Bồi Văn, Thiên Uy sợ gặp người quen sẽ không tiện cho Tiểu Điệp, nhưng cậu vẫn có ý quyến luyến:

- Tiểu Điệp khi nào đến nhà tôi đấy?

- Chưa biết được, nhưng anh có hoan nghênh em không?

- Em còn phải hỏi ư? - Cậu đột nhiên tiếp - Em đừng để Thiên Nhu biết anh đã tiễn em nhé.

- Anh sợ nó đến thế cơ ả?

- Anh không sợ, nhưng nó dễ ghét lắm, rất kiếm chuyện điều cốt người khác.

Tiểu Điệp bỗng cười phá lên.

- Cô cười gì đấy?

- Em nói ra anh không được giận cơ?

- Anh không giận đâu, nói đi.

- Có phải anh làm bài thơ "Tôi yêu một người thiếu nữ" không?

- Không. - Cậu chối, mặt nóng ran - Thiên Nhu nó bịa đấy!

Đừng có tin nó.

- Hà? - Tiểu Điệp không cãi lại, nhưng tiếng "Hà" mang ý sâu xa.

- Rất có thể một ngày kia tôi sẽ làm bài thơ cho một cô gái. - Thiên Uy bỗng sáng ý nói lên câu đó.

- Viết cho ai cơ - Tiểu Điệp táo bạo nhìn cậu.

Thiên Uy không khỏi lúng túng, cậu không dám nói thẳng ra, chỉ mập mờ:

- Thì sau này cô sẽ biết.

Tiểu Điệp đi nhanh về nhà. Sự may mắn khiến cô thấy vui vui. Không khỏi mỉm cười một mình. Qua thái độ của Thiên Uy cô thấy mình cũng không đến nỗi nào. Chợt có tiếng cười nghe rất quái dị: "Hò hò!" Do mãi tưởng tượng về viễn cảnh tương lai, khi đột nhiên nghe thấy tiếng cười, cô không khỏi dựng tóc gáy. Chưa kịp ngoảnh đầu lại cô đã nghe có tiếng gọi:

- Bươm bươm ơi! (Điệp có nghĩa là bướm)

Nghe tiếng gọi cô biết ngay ai đang gọi mình, cô vênh vênh mặt, không thèm trả lời.

- Bươm bươm ơi! Đi chậm chậm tí nào, chờ tôi với.

Tiểu Điệp đành ngừng chân, giận dữ nhìn thẳng mặt Hoàng Thêm Bạch:

- Gì đấy?

- Ồi giời ơi! Sao mà dữ tợn thế, sao đối xử tôi không dịu dàng

như với anh bạn trai của cô lúc này nhỉ?

Áo khoác vai, quần vừa cộc vừa chật, cậu ta đứng co ro, một tay thọc trong túi, vai lệch hẳn về một bên, nom càng lộ rõ vẻ còi cọc.

- Câm mồm đi! - Mồm nói mạnh, nhưng trong lòng cô có phần ngượng. Việc Thiên Uy tiền cô, thực ra chẳng có nghĩa lý gì, nhưng nay bị Hoàng Thêm Bạch bắt quả tang vẫn không hay cho lắm.

Hoàng Thêm Bạch là cháu ông chủ nhiệm phòng giáo dục. Trước cậu học ở miền Nam Đài Loan, do không trị nổi con, bố mẹ cậu đưa Thêm Bạch về đây nhờ ông chú cai quản hộ, tin Hoàng Thêm Bạch về làm chấn động dư luận trong con em các giáo viên, viên chức nhà trường: Kẻ bảo rằng cậu bị đui học, kẻ nói rằng cậu gia nhập hội Thái Bảo, lại có người cho biết cậu ăn cắp tiền của gia đình, thậm chí có người còn cho hay cậu là một thằng tán gái cho nên các gia trưởng thường căn dặn con em mình: "Chớ có đi lại với Hoàng Thêm Bạch". Tất nhiên, mẹ Tiểu Diệp cũng căn dặn con gái như vậy. Do học quá yếu, cậu phải vào trường trung học dân lập loại kém. Bề ngoài, cậu tỏ ra rất vâng lời Hoàng chủ nhiệm, thực ra vẫn chứng nào tật ấy.

- Cô sẽ mắng tôi là Hoàng Thêm Bạch nói nhảm chứ gì? - Cậu vừa xưng danh hiệu vừa đưa ngón tay trỏ ra chỉ lên mũi mình - Được thôi, sẽ có người không cho đó là nói nhảm. Ngày mai, tôi sẽ mách cậu cô cho mà xem: Thừa Mạ chủ nhiệm tối qua tôi nhìn thấy cô bướm bướm cháu ngài nói chuyện với một bạn trai, chúng còn hôn nhau nữa cơ!

- Lão, đồ mặt dơ, nói điêu, vu vạ cho người ta - Tiểu Diệp mặt đỏ bừng thở hắt hắt vì tức tối.

- Ối chào ời, đồ mặt sợ!

Hoàng Thêm Bạch giả giọng the thé nhại Tiểu Diệp:

- Không hiểu ai là đồ mặt dở Thôi để ông cậu nhà cô phán xét hộ!

Vốn tính ngang ngạnh, Tiểu Diệp từ xấu hổ chuyển ngay sang giận dữ:

- Tùy anh thôi, tưởng đâu người ta sợ đấy hả?

Mềm nắn rắn buông, Hoàng Thêm Bạch đến sát gần dịu giọng nói:

- Đừng dữ tợn như vậy, anh chỉ đùa tí thôi mà, em nghĩ xem liệu anh cóỡ phản bội lại em không nào?

Tiểu Diệp nhìn Thêm Bạch ngỡ thẳng này thực lòng, cô cũng thấy mình dịu lại.

- Nhưng mà vừa rồi anh nhìn thấy em đi với người ta, quả tình trong lòng anh thấy thế nào ấy, cho nên anh đã nói mấy câu cốt để trêu tức em.

- Có gì anh khó chịu nào?

- Vì anh rất mến em.

- Không biết ngược. - Tiểu Diệp bật cười. Càng nhiều con trai thích mình, cô càng cảm thấy tăng thêm niềm tự hào về mình.

- Có gì mà ngược? Các cụ nhà ta vẫn nói "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu" cơ mà.

- Thôi được rồi! - Tiểu Diệp dừng chân - Anh đi đàng anh, đừng theo tôi lẻo đẻo nữa.

Thêm Bạch cũng không muốn làm khó dễ với cô, cậu cũng biết Tiểu Diệp sợ có người nhìn thấy cô ta đi với mình vì nhà cô đã ở ngay trước mặt kia.

- Tiểu Diệp ơi! - Giọng Thêm Bạch van lơn thành khẩn - Chủ nhật này, tôi mời cô đi xem phim nhé?

- Tôi không có thì giờ.

- Thì hôm nào cũng được, miễn là cho tôi mời cô, hay cô thích đi nhảy cũng được.

Tiểu Diệp động lòng. Có người rủ đi chơi vẫn hơn là ở nhà một mình. Mẹ không cho cô chơi với bạn trai mà hạnh kiểm Hoàng Thêm Bạch lại không tốt.

Nhưng cũng chẳng sao, dăm thì mười họa mới đi với nó một lần...

- Có ưng thuận, tôi mới để cô về cơ.

- Nếu không thì sao? - Tiểu Diệp cố tình thách thức.

- Không thuận thì... - Cậu nghiêng mình rung rung người định dọa dẫm, sau lại nghĩ: Tiểu Diệp ngang ngạnh, dùng thủ đoạn mềm dẻo vẫn hơn - thì... tôi tự tử.

Tiểu Diệp cười ha hả:

- Cũng phục cho anh lắm mợ!

- Không tin hả? - Bất ngờ cậu rút con dao và bật lò so ra "tách" một tiếng.

- Trời ơi! - Tiểu Điệp đi thụt lùi - Tại sao anh giữ dao trong người?

Hoàng Thêm Bạch cười ha hả:

- Có gì mà phải hốt hoảng cơ chứ?

- Nhưng đó là thứ hung dữ.

- Đừng sợ, tôi vẫn dùng nó gọt hoa quả. - Cậu kéo lưỡi dao vào cán, cất vào trong túi quần.

Tiểu Điệp thở phào.

- Hoàng Thêm Bạch, có phải anh tham gia băng nào hả?

- Ai mách cô đấy?

- Mang dao theo là hành vi của bọn Thái Bảo.

Hoàng Thêm Bạch im lặng ném dao qua vai, dao bay vào đám cỏ xa.

- Thế được chưa? Tôi bày tỏ lòng mình rồi nhé.

Tiểu Điệp mỉm cười, không ngờ thấy có chút thiện cảm với Thêm Bạch. Cô vẫn bảo thầm: Chỉ thỉnh thoảng đi chơi với nó thôi mà.

CHƯƠNG 33

Chuông điện thoại réo, Đại Nhạc đặt bút xuống cạnh đồng công văn đang đọc. Trong máy vang lên một giọng:

- A lô, vụ X phải không?

- Vâng! - Đại Nhạc hơi sững sốt.

Đây là phòng làm việc của chàng, không mấy khi có phụ nữ gọi theo số điện này. Giọng nói người phụ nữ nghe là lạ, không giống cách nói của cô phụ trách tổng đài.

Do dự giây lát chàng hỏi:

- Chị hỏi ai đấy?

- Xin mời ông Lê Thiên Lập nhận điện thoại.

- Chị gọi nhầm rồi! - Đại Nhạc trả lời nhã nhặn, nhưng trong bụng rất lấy làm bực.

- Ông bảo ông là vụ X cơ mà.

Đại Nhạc nhận thấy người đàn bà nọ hơi ngang, tuy nhiên chàng vẫn giải thích một cách mềm mỏng:

- Chỗ chúng tôi có hai số điện thoại, chị nên quay số 32121.

- 32121 đang bận, có thể phiền ông gọi hộ Ông ấy cho tôi được không?

Vì Lê Thiên Lập làm việc tận tụy, nếu không Đại Nhạc sẽ xạc cho anh ta một trận. Tại sao anh ta không căn dặn tỉ mỉ bạn gái của mình, để cho cô ta tùy tiện sử dụng số điện thoại phòng làm việc của thủ trưởng? Thôi thì bỏ qua cho anh ta để anh chị được thoải mái vậy.

- Chị là ai đấy?

- Tôi họ Lê, em gái ông Lê Thiên Lập.

- À, thì ra "nghệ sĩ" đấy à! - Đại Nhạc thay đổi dáng ngồi, chàng như đang đối diện với nàng.

- Ông là ai đấy?

- Đoán thử xem? - Chàng cười.

- À... ! - Nghe tiếng nàng, chàng hình dung nàng giật nảy người - Ngài là Trương vụ trưởng!

Đại Nhạc cười:

- Lúc này tôi cũng không nhận ra giọng cô.

- Xin lỗi ngài, tôi đã làm phiền ngài. - Tử Thu thở hắt ra - Tôi đang gọi ở trạm điện thoại công cộng, nhưng không gọi được, có người đang chờ. Tôi sợ kéo dài thời gian thì bất tiện, nên đã quay thêm số này, tôi không biết số này chính là phòng làm việc riêng của ngài, xin ngài thứ lỗi cho.

- Không sao, phục vụ nghệ sĩ cũng là một vinh dự, cô chờ tí nhé, máy này có công tắc, tôi sẽ chuyển sang chỗ Thiên Lập cho.

Đang định bấm công tắc, Đại Nhạc lại nghe tiếng "Alô".

- Còn việc gì đấy? - Chàng hỏi lại với giọng dịu dàng.

- Da... - Nàng cười lúng túng, chưa biết nên nói như thế nào, rồi ngập ngừng - Em bỗng nghĩ rằng giá mà được vinh dự vẽ cho ngài Vụ trưởng bức chân dung.

Đại Nhạc cười lớn, nhớ lại phong thái phóng khoáng của cô gái, giọng chàng càng dịu dàng uyển chuyển hơn:

- Dung mạo tầm thường như tôi xem ra không đáng vẽ đâu, cô nhỉ?

- Ai bảo thế? - Tử Thu khẳng khẳng một cách thật thà - Ở ngài có nhiều nét riêng.

- Nét riêng gì? Béo hả?

Nàng cười rũ:

- Ngài khéo đùa thật đấy.

- Đó là cách hiệu nghiệm nhất để tránh người ta điều cợt mình, mình cứ tự điều mình trước.

- Đúng thật, ở ngài nổi bật những nét riêng, nhưng em không thể diễn tả bằng lời được.

- Cô không nói ra được đâu, bởi vì chúng ta gặp nhau có mỗi một lần.

- Nhưng mà có khi ấn tượng của một lần còn sâu sắc hơn trăm lần kia.

- Thật thế ư? - Đại Nhạc vừa nói vừa mỉm cười, thần thái hết như những lần chàng đứng trước người đẹp trong tiệc rượu.

Chàng không nhìn thấy, nhưng có thể cảm thấy Tử Thu đang

e thẹn. Ở người đang lúc thẹn thùng chính là đáng vẽ hấp dẫn nhất.

- Em tiện thể hỏi ngài vậy thôi, ngài không phải bận tâm. - Từ Thu nói với giọng nghiêm nghị - Có lẽ em chưa lường được sức mình, còn ngài, thiếu gì các danh họa sẵn sàng vẽ cho ngài.

- Nói gì lạ vậy? Trong mắt tôi chính cô mới là danh họa kia. Chờ xong bức tượng do Giai Lập ta sẽ bàn nhé!

- Hết tuần sau là xong. Em đang cố khắc cho xong.

- Nhanh thế? - Đại Nhạc mỉm cười và nghĩ thầm không khéo cô bé cố khắc cho xong để vẽ mình cũng nên. Chàng cố tình tung ra một câu hỏi thăm dò - Cô có nói là muốn vẽ cho Giai Lập một bức chân dung kia mà?

- An đệ bảo gần đây bận quá, vả lại sức khỏe không được tốt, an đệ bảo thư thả đã.

- Sao lại có thể như vậy? Cô bấy lâu nay gọi bà ấy bằng an đệ, vậy thì bà ấy phải có trách nhiệm nâng đỡ cô chứ?

- Dạ không sao đâu ạ, đã có an khấn nâng đỡ cũng được. - Cô cười như nắc nẻ.

- Ai là an khấn? Tôi ư?

- Xin lỗi nhé, ngài không muốn nhận làm an khấn phải không?

- Không phải không muốn nhận, mà vì tôi cảm thấy gọi như thế hóa ra già mất.

- Vậy thì em cứ gọi ngài vụ trưởng nhé!

- Cách xưng hô quan cách sinh ra xa cách, thực ra tôi rất thích người khác gọi tên mình. Các bạn Trung Quốc gọi tôi là Đại Nhạc, các bạn nước ngoài gọi tôi là T.Y, đấy tùy cô chọn.

- Em chám dám tự tiện đâu ạ.

- Chúng ta chả đã là bạn ư? Gặp nhau một lần, nói chuyện với nhau bằng điện thoại một lần, như vậy chúng ta đã rất thân nhau rồi mặc dù hôm nay không phải gọi điện cho tôi.

- À, anh không nhắc, em suýt quên, em cần báo cho anh Thiên Lập em một tin vui.

- Tin vui gì? Có phải giữ bí mật với tôi không đấy?

- An đệ bảo rằng khắc xong tượng sẽ mở tiệc rượu ăn mừng, nhân dịp đó sẽ giới thiệu em với các bạn bè, anh ạ.

- Hay quá nhỉ! - Chàng tỏ vẻ sững sốt và mừng rỡ, kỳ tình chàng đã biết chuyện nàng qua Giai Lập.

Cuối cùng điện thoại được chuyển sang phòng làm việc của Lê Thiên Lập. Qua cuộc nói chuyện lý thú bằng điện thoại cả hai người cảm thấy vui thích, song cả hai người đều không biết rằng lễ ăn mừng kia chính do Thiên Lập gợi ý với Giai Lập.

CHƯƠNG 34

Hai giờ chiều, Tử Thu xuống ô tô buýt đi về phía đường Thành Đô đông vui. Nàng vừa đi vừa suy tính việc sắm bộ trang phục cho lễ ăn mừng bức tượng. Trong nhà họ Trương có lò sưởi, cách tiết kiệm nhất là chỉ sắm một chiếc áo len và một đôi giày đẹp, tất ni lông có sẵn, nhưng ống son gần hết, phải lấy ngón tay út khều ra để bôi lên môi. Kể ra những thứ phải sắm quá nhiều, tiền thì có hạn, ngay cái ví da cũng cũ quá rồi.

Trên vỉa hè người qua lại tấp nập, Tử Thu mãi nhìn vào các tủ kính bán hàng hạ giá, nàng không để ý những người qua lại quanh mình. Bỗng một người nào đó đứng chắn trước mặt và nhìn nàng. Lại thật ánh nhìn bằng cặp mắt nghi hoặc, môi mỉm cười, trông bộ trang phục nghiêm chỉnh, phong thái cao nhã, mặt quen quen... Rồi nàng nhận ra người quen.

Bỗng tâm hồn nàng căng thẳng, hồn hên bật ra tiếng chào:

- À, chào ngài Trương vụ trưởng. - Nhưng Tử Thu cảm thấy mặt mình nóng ran.

Thái độ Đại Nhạc rất tự nhiên, vẫn mỉm cười ngắm Tử Thu, nhưng ánh mắt mất vẻ nghi hoặc.

- Tôi nhìn thấy cô từ xa, nhưng không dám chào cô, tôi cảm thấy đúng là cô, nhưng cũng cảm thấy không giống cô - Đại Nhạc vẫn nhìn nàng đắm đắm - À, tôi hiểu rồi, tại vì cô đeo kính. Tại sao cô lại đeo kính nhỉ?

- Mắt em hơi cận. - Tử Thu trả lời, thuận tay cất cặp kính đi -
Đeo kính em trông mọi thứ rõ hơn.

- Nhưng cô có nhìn thấy tôi đâu?

- Xin lỗi, em đang mãi xem các tủ kính.

- Cô định mua gì đấy?

- Mấy thứ lật vặt của đàn bà thôi.

Đại Nhạc ngoái nhìn quầy hàng ký gửi:

- Cửa hàng ký gửi của Đài Bắc cũng chả có gì mấy, nhờ người quen mua các thứ ở nước ngoài vẫn hơn.

Nàng thấy Đại Nhạc chả hiểu gì hoàn cảnh mình, đến hàng nội địa nàng còn không có tiền mua nữa là hàng nước ngoài. Chắc chắn các thứ đồ dùng của Giai Lập đều là những thứ mua ở nước ngoài, cho nên chàng mới suy bụng ta ra bụng người.

- Cô cần gì cho tôi biết, tôi sẽ nhờ người quen mang về hộ.

- Dạ, em xin cảm ơn ạ. - Nàng vừa lúng túng vừa bắn khoăn vì không hiểu Đại Nhạc nói vậy với ý muốn tặng quà cho nàng hay vì không rõ hoàn cảnh của nàng không cho phép làm điều đó.

- Tôi vẫn thường nhờ các bạn ở Hồng Kông mua dùm các thứ cho tôi, cô cứ nói, không phải khách khí làm gì.

Đại Nhạc càng tỏ ra thiết tình, nàng càng phân vân lo ngại, nàng không hiểu dụng ý của chàng, cho nên cũng không biểu thị thái độ của mình được, nàng đành nói lảng sang chuyện

khác.

- Tại sao anh lại đi một mình trên phố? Lạ thật đấy!

- Tôi vừa ăn cơm trưa xong với mấy bạn ngoại quốc ở khách sạn Quốc Tế, phải dùng xe tôi đưa họ về nhà, tôi quyết định đi bộ đến cơ quan. - Đại Nhạc ngừng đầu lên nhìn trời rồi nói tiếp - Mưa lâu ngày, nay tạnh ráo, khi trời đẹp, tôi vẫn nghĩ đi bộ thế mà vui, không ngờ có điều còn vui hơn.

Đại Nhạc không nói rõ, chỉ cười cười, nhưng nụ cười đầy tình cảm, Tử Thu ngăn người ra nhìn chàng, gần như say ngất trong nụ cười của chàng.

- Dịp may hiếm có, tôi muốn mời nghệ sĩ đi uống cà phê với tôi, không hiểu cô có ban cho tôi cái may mắn đó chăng?

Tất nhiên nàng không từ chối, nhưng nàng không khỏi cảm động vì đặc sủng như vậy. Tất nhiên cũng không tiện nhận lời ngay, nàng trù trù hỏi lại:

- Anh không phải đi làm ư?

- Còn sớm! - Đại Nhạc nhìn đồng hồ. Lúc đầu chàng định về cơ quan ngủ trưa nửa tiếng, nay được nói chuyện với Tử Thu, hy sinh giờ ngủ trưa có sá gì. Người đàn bà đẹp chính là liều thuốc kích thích cơ mà. Trong số những người đàn bà mà Đại Nhạc quen biết, Tử Thu không phải người đàn bà đẹp lắm, song khí chất ở con người nàng không dễ tìm thấy ở những người đàn bà đẹp bình thường.

Tử Thu bất giác cũng nhìn đồng hồ của mình, nàng đã im lặng để biểu thị sự đồng ý.

- Cô thích đến nơi nào?

- Đâu cũng được. - Nàng đưa mắt nhìn quanh. Hai người đứng sát nhau, người qua lại vẫn đưa mắt nhìn họ, thấy đứng lâu không tiện cho lắm, nàng bèn nói:

- Bên kia có một cái quán.

Theo tay nàng chỉ, Đại Nhạc nhìn thấy một quán trà kiêm cửa hàng bán kẹo bánh, chàng lắc đầu:

- Quán đó thô lậu quá, chúng ta đến chỗ nào vắng vẻ tâm sự thì hay hơn. - Chàng vừa trả lời vừa giơ tay lên vẫy tắc xi - Ta cứ lên xe, rồi xem đâu tiện thì ta xuống.

Khi lên xe, tim nàng hồi hộp, thái độ không được tự nhiên. Nàng gượng cười và hỏi:

- Chưa quyết định địa điểm, tài xế biết lái đi đâu?

- Em nói với anh ấy có được không? Thực ra anh cũng không thuộc Đài Bắc cho lắm, không biết nên đến quán nào thì hơn.

- Em cũng thế.

- Dù sao em vẫn thông thuộc hơn, còn anh đã mười năm nay không đến quán cà phê bao giờ.

- Mười năm về trước anh đi luôn hả?

- Thỉnh thoảng. Anh thường đến những quán như Triều Phong, Bốn Chị Em. Nhưng nghe nói những quán đó nay đã đóng cửa.

- Hồi mới yêu nhau với an đệ, anh thường đến quán cà phê để tâm tình với an đệ chứ gì? - Bỗng nàng thấy mình nói hớ, mặt nóng ran, may Đại Nhạc không để ý, chàng trả lời nghiêm chỉnh:

- Ừ.

Chàng đang để tâm nhìn hướng đi của tắc xi.

Tử Thu thầm nghĩ cảnh mình ngồi với Đại Nhạc với cảnh Đại Nhạc ngồi với Giai Lập ngày trước, bỗng thấy áy náy:

- Thôi khỏi phải đi đâu nữa, anh ạ.

- Tại sao?

- Chả tìm thấy nơi nào thích hợp đâu.

- Hình như em sợ phải không?

Đại Nhạc đưa tay tìm tay nàng, vuốt ve một cách tự nhiên và nhẹ nhàng. Tử Thu quay mặt đi, nhưng không rút tay lại. Nàng cảm thấy Đại Nhạc rất nhân từ, y hết thái độ người cha đã khuất của nàng. Nàng còn nhớ lúc nhỏ, cha nàng thường vuốt ve mái đầu và bàn tay nàng. Những năm sống nương nhờ, ông chú không bao giờ có tình cảm đó. Khi yêu Cổ Lô, tuy trao gửi tình cảm có, nhưng hai tâm hồn vẫn khác nhau. Đặc biệt sau khi cưới, ước mơ về tình yêu đã vỡ tan như bong bóng xà phòng. Nay được Đại Nhạc vuốt ve, một tình cảm kỳ lạ nảy sinh trong người nàng, như một cỗ máy hoen rỉ nay lại hoạt động, trái tim nàng đập dồn dập. Thời tiết đang mùa lạnh, gặp ngày ánh nắng trong sáng như tiết mùa xuân, khiến lòng người bồi hồi xúc động.

Nhân lúc Tử Thu đang trầm lắng suy nghĩ, Đại Nhạc vừa vuốt ve vừa ngắm bàn tay nàng. Qua những ngón tay dài đẹp, có tính cách, có thể thấy những dấu vết của tài năng và lao động nghệ thuật còn lưu lại. Đại Nhạc nhớ lại những lời Giai Lập kể về cảnh ngộ của nàng, chàng không khỏi xót xa thương hại. Chàng nghĩ thầm, con bé này đáng ra phải được

sống trong một cảnh ngộ tốt hơn.

Tử Thu nhảy cảm rút tay lại, nàng không muốn để chàng nhìn thấy những nhược điểm của mình. Nàng hiểu rằng bàn tay mình thô ráp, và lại không đeo một trang sức nào, chỉ có một chiếc nhẫn cưới bằng vàng càng lộ rõ bàn tay nàng quá ư thanh bạch. Tử Thu nhớ lại bàn tay Giai Lập, mười ngón đẹp như ngọc ngà, đeo những chiếc nhẫn mặt đá quý, màu sắc đi đôi với màu của phục trang.

Đại Nhạc cũng không để tâm đến việc nàng rút tay ra, chàng hỏi dịu dàng:

- Nói cho anh biết, em sợ phải không?
- Em có sợ gì đâu. - Nàng trả lời một cách gắng gượng - Em cảm thấy anh sợ thì có.
- Anh ư? - Đại Nhạc không ngờ nàng lật lại vấn đề như vậy - Anh có gì phải sợ?
- Chúng ta ngồi uống cà phê ở quán, nhờ an định biết và hiểu lắm. - Thấy Đại Nhạc yên lặng, Tử Thu nhìn chàng rồi cười - Em nói trúng tim rồi, phải không anh?

Đại Nhạc cũng cười theo, chàng không ngại gì vợ mình, chỉ ngại dư luận thôi. Chàng vẫn cố sống làm sao không để có điều gì khinh suất, trở thành bia miệng. Chàng đã từng thấy có những người vì bồ bịch mà bị mất chức. Mặc dù ai cũng nói nên cách biệt công việc với đời tư của một con người, song những địch thủ vẫn thường mượn cớ để đả kích mình. Đại Nhạc rất khéo sống, không bao giờ gây thù oán với ai, nhưng tránh sao được sự ganh ghét, và những người đó luôn để mắt đến chàng. Chàng đã làm việc chu toàn đến không lộ

một sơ hở nào; vợ chồng chàng được mọi người công nhận là mẫu mực, là gia đình hạnh phúc. Thực ra sau khi lên xe, chàng có thể bảo tài xế đưa hai người đến mấy khách sạn sang trọng, nhưng chàng thấy làm thế không tiện. Một bậc tiền bối có dạy rằng: "Đàn ông có người nào mà không chơi gái? Nhưng người đàn ông thông minh phải biết khéo ăn vụng. Chỉ có những thằng ngu mới bày trò ra cho thiên hạ chê cười". Bậc tiền bối nợ sống cả một đời chưa khi nào thiếu đàn bà, nhưng trước mặt công chúng, ngài bao giờ cũng tỏ ra đường đường một vị quân tử cho tới khi ngài mất, vẫn giữ bộ mặt vị quân tử mẫu mực trong con mắt mọi người. Đại Nhạc suy ngẫm, chàng thấy vị tiền bối này có lý.

Cho dù trong bụng nghĩ gì, chàng vẫn không để lộ thần sắc, chàng vỗ nhẹ lên cánh tay nàng một cách thân mật:

- Em suy nghĩ nhiều quá. Giai Lập là con người mới, cô ấy có biết cũng chẳng sao. Giữa anh với em là sự giao thiệp đúng đắn.

Đúng đắn ư? Tử Thu thầm nghĩ, nàng bỏ việc đi mua sắm đồ dùng, chàng bỏ việc cơ quan, hai người ngồi tắc xi đi bát phố, đây là thứ giao thiệp gì vậy?

- À, anh nghĩ ra một nơi rồi. - Đại Nhạc bỗng phấn chấn hẳn lên, chàng bảo tài xế - Anh cho đến Á Sĩ Đô ở đường Trung Sơn.

- Á Sĩ Đô là nơi nào đấy anh?

- Là một khách sạn, em ạ. Trong đó có phòng trà, yên tĩnh cực kỳ.

CHƯƠNG 35

Quả thực yên tĩnh. Không phải ngày chủ nhật, đã đến giờ làm, khách ăn trưa ra về hết. Tầng dưới thưa thớt vài ba người, qua cầu thang chật hẹp, lên tầng hai ánh sáng mờ mờ ảo ảo, ghế tựa cao lút đầu có một vẻ gì đầy bí ẩn. Hai người khách đang ngồi dựa vào nhau ở một góc, họ không biết có người mới đến. Một cảm giác không tự nhiên đột nhập tâm hồn Tử Thu Bỏ ra về không tiện, hơn nữa chàng có một sức hấp dẫn đối với nàng, Tử Thu đành tự an ủi: Đã đến đây rồi, ngồi chơi một lúc cũng chẳng sao.

Sau khi đặt hai tách cà phê lên bàn, người hầu bàn bỏ đi ngay. Nhìn quanh một lượt, Đại Nhạc hỏi với giọng thích thú:

- Thế nào em, nơi này được đấy chứ?

- Làm sao anh biết nơi này nhỉ?

- Anh có đến đây ăn cơm ở lầu dưới kia một lần, thấy bảo tên này là quán cà phê, chỗ ngồi thú vị, anh có mò lên xem qua cho biết, không ngờ bây giờ chỗ này dành cho chúng mình.

Tử Thu ngồi cứng đờ, mười ngón tay không ngừng đan vào nhau. Đại Nhạc nhìn nàng cười:

- Em có vẻ căng thẳng, có sao đâu!

Tử Thu thở hắt ra một hơi dài rồi buông lỏng sống lưng, lắc đầu cười:

- Em cũng không hiểu tại sao nữa, có lẽ vì đã lâu em không đến những nơi đây.
 - Anh lại còn lâu hơn. Anh đến đây một lần đã cách đây mười mấy năm rồi.
 - Anh kể em nghe, anh với an đệ yêu nhau như thế nào? - Để tỏ vẻ tự nhiên nàng đổi thế ngồi.
 - Chuyện đó có gì đáng kể đâu em, hai người quen nhau, yêu nhau dần rồi cưới nhau có vậy thôi.
 - Trong câu chuyện bình thường nhất đã bao hàm một cái gì không bình thường rồi. Anh cứ kể em nghe, lúc đầu hai người làm sao quen biết nhau.
 - Nếu như em cảm thấy ngoài chuyện này không có chuyện gì lý thú hơn nữa, thì anh kể em nghe vậy.
- Đại Nhạc vừa cho đường vào tách cà phê của nàng vừa trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi anh kể:
- Anh quen Giai Lập vào năm thứ ba sau khi anh đến Đà Loan. Hồi ấy anh mới về công tác ở bộ ngoại giao. Một vị đồng sự là bạn học của anh ruột Giai Lập ở cùng nhà với anh. Anh bạn đó thường đến chơi nhà Giai Lập, cũng thích Giai Lập và thường kể chuyện về cô ấy.
 - Do đó anh cũng để ý chứ gì?
 - Không, lúc đầu anh cũng không để tâm gì.
 - Vì vấn đề đạo lý giữa bạn bè, phải không anh?
 - Cũng không hẳn thế, em ạ. Anh ta đã có vợ, bà vợ đang ở lại Đại Lục để sinh nở, chưa cùng sang được. Anh ta vẫn phàn

nàn rằng biết thế không lấy cô nọ, để cầu hôn Giai Lập. Anh ta kể, khi mới quen Giai Lập, cô ấy còn là một cô bé. Mấy năm sau cô bé trở thành thiếu nữ. Hơn nữa gia đình Giai Lập bề thế, nếu cưới được cô ấy làm vợ, công danh trong sự nghiệp ngoại giao sẽ càng có triển vọng hơn.

- Anh ta thuyết khiến anh động lòng à?

- Cũng không phải thế, bởi vì hồi ấy anh đã có bạn gái rồi, em ạ.

- Há? - Tử Thu càng thêm tò mò - Chị ấy là ai đấy, hờ anh?

Đại Nhạc nhấp một ngụm cà phê, phóng mắt vào cỏi xa xăm, anh đang tìm lại một cái gì đã lãng quên từ lâu.

- Cô ấy là bạn học của anh, em ạ.

Chịu ảnh hưởng của Đại Nhạc, nàng bất giác nâng tách cà phê lên môi:

- Anh cứ bảo chuyện tình của anh rất bình thường, thực ra đây uẩn khúc đấy chứ, anh!

- Cũng không thể coi là đây uẩn khúc em ạ. Đòi người ta về mặt tình cảm, ai mà chả nếm trải một đôi lần.

- Vậy thì anh đã trải qua mấy chuyện về tình duyên rồi?

- Ngoài người bạn gái đó thì đến Giai Lập thôi, nhưng tương lai sẽ ra sao... giờ cũng không thể nói trước được.

Nhận thấy đôi mắt Đại Nhạc đang nhìn mình với vẻ thâm trầm, nàng lảng tránh, quay về với chủ đề:

- Thế người bạn gái của anh đâu rồi? Vì an đề, anh đã ruồng

bỏ người ta phải không?

Ánh mắt Đại Nhạc trở nên ảm đạm, anh thở dài rồi nói:

- Vừa rồi anh có gặp người bạn học cũ ở Băng Cốc, ông bạn cũng hỏi anh về chuyện này. Câu chuyện khá phức tạp. Thôi, sau này rồi anh sẽ kể em nghe, còn bây giờ chúng ta hãy nói chuyện gì vui vui đi, em nhé.

Thấy vậy, Tử Thu càng gạn hỏi với vẻ nghiêm chỉnh:

- Chẳng nhẽ nhắc đến người bạn gái cũ, anh thấy không vui sao?

- Cũng chẳng đến nỗi nặng nề như vậy. - Đại Nhạc cười trả lời - Em nhất thiết muốn nghe thì anh sẽ chiều em.

Đi sâu tìm hiểu quá khứ của Đại Nhạc, Tử Thu quên mất hiện tại, nàng càng lộ rõ chất ngây thơ:

- Anh bảo lúc đầu không để ý an đệ phải không? Anh hãy kể em nghe, anh với an đệ quen nhau thế nào?

- Anh ruột Giai Lập sang Mỹ, cùng chuyến bay có một ông tham tán, bọn anh đi tiễn rất đông. Anh bạn đồng sự ra sân bay tiễn cả hai, hôm đó anh ta giới thiệu anh với Giai Lập.

- Bạn gái anh có biết chuyện không anh?

- Không, em ạ.

- Mãi đến khi anh thay lòng đổi dạ rồi chị ấy mới biết ư?

- Cũng vẫn không biết, em ạ.

- Tại sao nhỉ? Sau đó anh với an đệ cưới nhau cơ mà.

- Cô ấy ở Đại Lục.

- Tại sao chị ấy không sang đây hỏi anh?

- Cô ấy là con út, được bà mẹ yêu nhất nhà, cô ấy cũng là đứa con có hiếu nhất. Bà mẹ Ốm đau luôn, và lại chúng tôi không ngờ rằng Đại Lục và Đài Loan chia cắt nhau hẳn.

Tử Thu khẽ gật đầu. Đúng, sau khi mất liên lạc với nhau, chàng quen Giai Lập, lời thề non hẹn biển bị phá vỡ do thời cuộc, đó là điều ta không thể làm chủ được. Nàng thông cảm với Đại Nhạc, nếu như chàng cứ một mực chờ đợi, thì ngày nay vẫn là một bi kịch không có kết thúc.

- Sau khi đến Đài Loan, anh có liên lạc với chị ấy được không? - Tử Thu nhìn Đại Nhạc đầy thông cảm.

Đại Nhạc trù trù giây lát rồi đáp:

- Có, em ạ.

- Anh liên hệ bằng cách nào? Nhờ các bạn ở Hồng Kông chuyển thư hộ, phải không anh? - Tử Thu nhớ ra rằng có nhiều người có thân nhân ở Đại Lục đều liên lạc qua con đường Hồng Kông.

- Không, hơn một năm trời anh và cô ấy mất hẳn liên lạc với nhau, những tưởng không còn hy vọng gì nữa, nhưng một hôm anh nhận được thư, cô ta báo tin rằng đã đến Hồng Kông để sang Đài Loan với anh.

- Nhưng khi đó anh đã quen an độ rồi, anh nhỉ?

- Không những thế, mối quan hệ giữa chúng tôi đã rất thân thiết.

- Vậy anh xử lý như thế nào? - Câu chuyện xảy ra đã bao năm trời, vậy mà Tử Thu tỏ ra sốt sắng lo thay cho Đại Nhạc.

- Anh còn biết làm sao được nữa, em nghĩ xem nào?

- Anh trả lời chị ấy như thế nào?

- Anh không trả lời gì cả.

Tử Thu lắc đầu vẻ băng khuâng:

- Em chưa hiểu ý anh, anh ạ.

- Anh... - Đại Nhạc nhún vai - Anh im tịt, không viết chữ nào trả lời thư cô ấy.

Tử Thu hai tay ôm má, nhìn chàng trầm ngâm một lúc:

- Có lẽ em không nên phê phán anh, nhưng dù sao em vẫn cảm thấy anh xử sự như vậy thì tàn nhẫn quá.

- Vậy thì theo em, anh nên giải quyết vấn đề này như thế nào?

- Đại Nhạc nói một cách uyển chuyển - Lúc đó anh đã sắp tổ chức lễ cưới với Giai Lập rồi, hay em cho rằng anh nên chia tay với Giai Lập?

- Ý em không phải như thế, anh ạ. - Tử Thu hạ giọng, nàng đang đứng trên lập trường thông cảm với kẻ yếu, bênh vực người đàn bà mà nàng không hề quen biết - Anh có thể kết hôn với Giai Lập, song anh không nên không nói lại với chị ấy một câu. Anh thử nghĩ xem, chị ấy ôm biết bao niềm hy vọng về anh, rút cuộc anh lờ tịt người ta đi, chị ấy làm sao chịu nổi đòn đó?

Đại Nhạc trầm ngâm một lúc:

- Cách nghĩ của em cũng giống ông bạn mà anh vừa gặp ở Băng Cốc. Anh ta cũng phê phán anh như vậy. Vợ anh ta là bạn thân của cô ấy, cho nên anh ta không dung thứ cho anh. Anh có giải thích rằng anh làm như vậy không phải tàn nhẫn hay vô tình, không phải anh không bán khoản cho cô ấy, nhưng thực ra, thư anh đến liệu có giúp ích gì cho cô ấy không. Anh không thể lừa dối cô ấy, nhưng anh cũng không thể nói hết sự thật. Anh đã suy đi tính lại, cuối cùng anh thấy im lặng là hơn cả. Em thử nghĩ xem!

- Ủ, em cũng không biết nên xử sự như nào cho phải, nhưng dù sao anh không viết một chữ nào cho chị ấy là không ổn. Em cảm thấy làm như vậy gây ra cho tình cảm của chị ấy một thương tổn ghê gớm.

Đại Nhạc cười trừ, để giảm bớt gánh nặng nề tinh thần:

- Việc qua đi đã lâu rồi em ạ, có tranh luận cũng chẳng để làm gì, phải không em?

- Thế chị ấy bây giờ ra sao? Sau này anh có tin gì về chị ấy không?

- Không, em ạ.

- Anh có bao giờ nghĩ tới cảnh ngộ chị ấy ra sao không?

- Tất nhiên, anh nghĩ có thể cô ấy tự sát, cho nên dạo đó anh rất quan tâm tới các tin đăng trên báo Hồng Kông, tìm xem có tin gì về việc Mạc Như Vân tự sát không. Anh còn nghĩ về một chiều hướng khác nữa: Có thể cô ấy đã lấy chồng hoặc trở về Đại Lục. - Đại Nhạc thở dài tiếp - Câu chuyện xảy ra cách đây mười mấy năm rồi, anh hầu như đã quên hẳn.

Có lẽ Mạc Như Vân không quên, bởi vì đàn bà sống nặng tình

cảm hơn đàn ông. Tất nhiên Tử Thu không tiện nói ra suy nghĩ của mình:

- An đệ có biết chuyện này không hở anh?

- Cô ấy có biết.

- An đệ có ghen không?

- Cô ấy sống thoáng, vì việc đó thuộc về dĩ vãng của anh.

- Chả nhẽ an đệ không nghĩ rằng anh ấy đã vì an đệ bỏ người tình cũ, rồi sẽ có ngày vì một người khác anh sẽ bỏ rơi an đệ ư?

- Anh cũng không rõ. Về phía anh, thì anh không thể đối xử với cô ta như vậy được. Nhưng, từ nay trở đi anh cũng không dám cam đoan điều đó được nữa.

- Tại sao vậy hở anh? - Tử Thu hỏi lại vẻ mập mờ nửa như hiểu nửa như không.

- Có cần hỏi câu đó không em? - Nói tới đây, giọng nói và ánh mắt Đại Nhạc bỗng có vẻ hết sức bí ẩn: "Chính vì em".

CHƯƠNG 36

Từ ngày xảy ra câu chuyện trả lại tập thư, trong con mắt Thiên Uy, những nếp váy đen tung bay trước gió không còn đen nữa, trái lại còn khiến cậu cảm thấy vô cùng ác cảm.

Nỗi thất vọng về mối tình đang ấp ủ quả là một đòn đau. Con người ta bao giờ cũng dễ tha thứ mình, đổ lỗi cho người khác. Thiên Uy oán hận Tào Thục Phân trả lại thư, hơn nữa không trao tập thư trực tiếp cho cậu mà đưa cho mẹ, để đến nỗi cậu bị bố mẹ mắng mỏ và bị Thiên Nhu điều cợt.

Lúc đầu, cậu định gặp Tào Thục Phân hỏi tội và mắng cô ta một trận cho hả cơn uất hận trong lòng. Suy đi tính lại, cảm thấy làm như vậy không ổn, tỏ ra mình không phải là kẻ cả. Mà không chừng bị xấu hổ, Tào Thục Phân trả đũa bằng cách nói bung ra, rồi cuộc cãi vã hóa ra mình làm nhục mình ư? Tốt hơn hết là im lặng và tránh xa cô ta, công tác biên tập của báo trường, cậu lấy có bận học xin rút lui.

Nhờ có Tiểu Diệp, trong thời gian ngắn cậu đã thoát khỏi tâm trạng u buồn uất ức. Ban đầu cậu gần gũi Tiểu Diệp để tìm một sức mạnh gạt bỏ tình cảm đối với Tào Thục Phân, và cũng để trả thù và chống lại Tào Thục Phân.

Cậu thấy Tiểu Diệp rất đẹp, nhưng cậu cũng hiểu rằng cô ta chỉ có vẻ đẹp bề ngoài. Qua các câu chuyện giữa hai người, cậu thấy cô ta đầu óc đơn giản và kém hiểu biết, tuy nhiên cậu cũng cảm thấy cô ta có sức hấp dẫn riêng, nhưng hai cô

hoàn toàn khác hẳn nhau. Tào Thục Phân tuy nhan sắc tầm thường nhưng tâm hồn thâm trầm, cho nên trước mặt Tào Thục Phân cậu lúng túng, nhưng cậu chưa bao giờ có cảm giác đó trước mặt Tiểu Điệp. Tính tình cởi mở của Tiểu Điệp lôi cuốn cậu. Cô ta là bạn học Thiên Uy, cậu vốn coi thấp hơn mình, do đó cậu cũng không đặt Tiểu Điệp vào một vị trí xứng đáng trong tâm hồn mình.

Với tuổi Thiên Uy, việc giao du với con gái là một điều kích thích.

Thiên Uy lảng lạng cất ảnh...

Quan hệ với Tiểu Điệp để lấy lại lòng tự tôn bị thương tổn bởi Tào Thục Phân gây ra.

Cậu lảng lạng cất ảnh Tiểu Điệp trong hộp đựng bát, những ai biết chuyện cậu với Tào Thục Phân, sẽ hiểu rằng cậu đang "đắm say" một cô khác, câu chuyện có lộ ra, sẽ chứng minh rằng cậu bỏ Tào Thục Phân trước. Như vậy mọi người sẽ tưởng rằng Tào Thục Phân bị thất tình chứ không phải cậu, Thiên Uy thầm nhủ sự sắp đặt của mình chả khéo lắm ư?

Mọi sự sắp đặt khôn khéo đều phải tốn bao nhiêu tâm trí, tư tưởng diễn biến phức tạp, không tập trung tư tưởng học tập được, kỳ thi kiểm tra cuối tháng bị điểm xấu, về nhà, cậu xé bản kết quả học tập đi. Bố mẹ bận suốt ngày, nếu Thiên Uy không giao bản thành tích học tập ra, bố mẹ sẽ quên hẳn, có lần mẹ hỏi: "Thiên Uy, bản thành tích học tập của con đâu?" Cậu trả lời mập mờ: "Dạ, con chưa thấy trả". Nhiều việc mẹ quên khuấy đi, thế là cậu lấp liếm được.

Những ngày đầu xảy ra việc trả lại thư, Thiên Uy buồn đến nỗi cảm thấy trời đất mù mịt, trăng sao tăm tối, nhưng đó chỉ

là cảm giác nhất thời. Bây giờ nổi đau nhẹ dần và tiêu tan, hình bóng của Tào Thục Phân cũng đã xa mờ. Tuy nhiên, cậu vẫn chưa hết uất hận, do đó hề thấy vấy đen cậu lại khó chịu trong người. Trái lại cậu lại có thiện cảm với bộ đồng phục màu xanh da trời của trường Tiểu Diệp, mặc dù có lần cậu chê em gái mặc bộ ấy trông xấu xí.

Mấy hôm nay trời âm u, buổi sáng có mưa không treo cò, dù chiều trời nắng, nhưng không phải hạ cò, học sinh được nghỉ sớm. Thiên Uy đi vội đến bến xe. Một chiếc xe đạp từ phía sau vượt lên, cậu bất giác đi tránh sang bên, không thèm nhìn. Thoáng thấy một nữ sinh áo trắng váy đen, cậu không thèm để mắt, bụng nghĩ thầm: Tiểu Diệp bảo hôm nay sẽ đến nhà chơi, không hiểu cô ấy có đến sớm hơn không?

Bất đồ người đó xuống xe, mái tóc ngắn rung rung, đến đứng ngay trước mặt Thiên Uy, cậu ta sững người, không ngờ chính là con người mà ngày trước mong mỗi bao nhiêu nay lại muốn lảng tránh bấy nhiêu.

- Trương Thiên Uy.

Tào Thục Phân ngượng ngập bật lên tiếng gọi, mặt cô hơi đỏ, hơi thở hỗn hển vì phóng xe. Sực nhớ chuyện cô ta trả lại tập thư, tuy đi bộ nhưng mặt cậu cũng hơi đỏ, vừa xấu hổ vừa tức giận. Thiên Uy định bỏ đi, nhưng bị tiếng gọi giật lại:

- Trương Thiên Uy!

Cặp môi mấp má, đôi mắt ti hí nhìn ngược nhìn xuôi với vẻ lo lắng. Cô ta sợ bắt gặp thầy giáo hoặc bạn học. Chính sự lo lắng kia khiến Thiên Uy mạnh dạn lên. Cậu quyết tâm không lảng tránh nữa, sẽ can đảm khiêu chiến. Với nổi uất ức tích tụ bấy lâu, giờ cậu thách thức:

- Gì đấy?

- Tôi... - Tào Thục Phân lẩn tránh cái nhìn của Thiên Uy, nét mặt nhọt nhọt, cuối cùng cô mới bật ra câu nói - Tôi xin lỗi bạn, nhưng thực ra tôi không biết gì cả.

Cậu cười nhạt, xin lỗi, nói dễ thế, trách nhiệm đổ cho ai?

- Tôi cứ muốn tìm dịp giải thích để bạn hiểu, nhưng không tìm được dịp nào. - Tào Thục Phân vừa ngó nghiêng chung quanh, vừa rút một lá thư gấp rất nhỏ, vội vàng nhét vào tay Thiên Uy - Bạn đọc thư khắc rõ.

Do quá đột ngột, Thiên Uy lúng túng không kịp giữ trong tay, lá thư xếp hình tam giác rơi xuống đất. Khi cậu cúi xuống nhặt, Tào Thục Phân chào vội vàng rồi phóng xe chạy biến.

Thư cầm trong tay, tâm trạng vừa mừng vừa tủi, vừa căng thẳng vừa nhẹ nhõm, cậu đứng ngây như phỗng hồi lâu. Thiên Uy định mở thư ra xem, mong tìm thấy một niềm an ủi, nhưng cậu lại sợ thư báo tin không vui, nên không dám mở ra. Đang lúc do dự, có mấy thằng bạn học đi tới, nghe chúng gọi, cậu vội nhét thư vào túi áo.

Trên xe người đông, không tiện giở thư ra đọc. Như thường lệ, xe dừng, xe lại chạy, cậu cảm thấy thì giờ trên xe lâu kinh khủng chờ mãi mới đến bến xe, cậu vội vàng nhảy xuống. Không thể chờ khi về tới nhà, đóng cửa phòng lại để đọc. Nhìn trước, nhìn sau, ngõ vắng tanh không một bóng người, cậu rút thư ra. Lá thư xếp hình tam giác ngay ngắn, vuông góc.

"Bạn Thiên Uy," cậu hít một hơi sâu vào lồng ngực, bước chậm lại, đọc thầm từng giòng chữ trong thư:

"Trước khi cầm bút, tôi đã suy nghĩ rất lâu, mục đích của tôi là mong bạn hiểu và tha lỗi cho tôi. Nhưng tôi biết bạn khó lòng bỏ qua cho tôi, thậm chí bạn đang cảm giận tôi. Biết vậy, tôi vẫn cứ viết thư này cho bạn, bởi vì có làm như vậy, mới giảm nhẹ gánh nặng trong lòng tôi.

Tôi không nên phê phán mẹ tôi, dù sao tư tưởng bà cũng cổ lỗ, và lại sau khi cha tôi qua đời, cả một gánh nặng gia đình đặt trên vai mẹ tôi. Bà trông nom chúng tôi rất nghiêm ngặt. Không giấu gì bạn, chị cả tôi bị một đòn nặng trong luyện ái, từ đó mẹ tôi càng cai quản chúng tôi nghiêm ngặt hơn, bà cấm tôi đi lại với bạn trai để khỏi ảnh hưởng đến học tập.

Rất không may là các thư bạn viết cho tôi đều rơi vào tay mẹ tôi, nếu như em gái tôi sau này không lộ ra, tôi sẽ suốt đời không biết rằng mẹ tôi giữ lại sáu bức thư bạn gửi, thậm chí còn đến tận nhà riêng gặp mẹ bạn.

Nói thật tôi rất bất bình việc làm của mẹ tôi, mặc dù đó là thiện chí của bà, nhưng tôi cảm thấy mẹ tôi làm như vậy sẽ bất lợi cho bạn. Các bậc cha mẹ đều giống nhau, hẳn là mẹ bạn đã khiển trách bạn.

Tôi rất lấy làm ân hận về việc này, tôi rất mong gặp bạn để thanh minh, nhưng ở trường rất khó tìm thấy bạn, có khi gặp nhau từ xa không tiện chào hỏi, cho nên tôi viết thư này để chờ dịp thuận lợi đưa cho bạn.

Xin tạm biệt bạn. Hè này sau khi tốt nghiệp, chúng ta đều bước vào một đoạn đời mới, tương lai đang chờ đón chúng ta, xin hãy cố gắng học tập.

Chúc bạn vui.

Thục Phân"

Đọc xong thư, Thiên Uy nghe tiếng chân chạy và tiếng cười sau lưng. Khi sức nhớ ra phải dấu thư đi, thì đã có tiếng kêu:

- Anh đọc gì đấy, đưa xem nào!

Thiên Nhu thở hốt hển hỏi Thiên Uy, Tiểu Điệp lẻo đẻo chạy theo sau, cũng cười hì hì.

- Chả có gì. - Thiên Uy chối, nhưng cậu cũng hiểu cách chối hơi vụng.

- Thôi, Thiên Nhu ơi, người ta có bí mật, không muốn cho bọn mình biết đâu. - Tiểu Điệp nói như để hòa giải, nhưng giọng nói cô như lửa đổ dầu thêm. Đôi mắt sắc của Tiểu Điệp nhìn đăm đăm lên túi đựng thư, cô không thể làm gì chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm như xuyên thấu vào trong.

- Anh ấy có bí mật gì? Đó có phải thư tình không? Cứ công khai để mọi người thưởng thức, có can hệ gì đâu?

- Này đừng có mà gio chân gio tay - Thiên Uy vừa nói vừa trốn tránh Thiên Nhu.

- Chao ôi, thế mà đã gio mặt. - Tiểu Điệp vừa nói vừa cười mát.

- Không cho xem, để tôi mách mẹ!

- Đúng đấy, Thiên Nhu ạ, đi mách an đệ rằng có người viết thư tình cho anh ấy. - Tiểu Điệp nhấp nháy cặp mắt - Thế nào an đệ cũng rất vui, truyền lệnh khen thưởng vài câu. - Thiên Uy vừa bực mình vừa lo sợ. Xem ra khó trốn khỏi tay hai con ranh con, chỉ bằng tự mình đi đầu thú, trao bức thư đó cho mẹ còn hơn. Cậu biết mẹ cưng Thiên Nhu hơn, nhưng chắc

chấn mẹ không trao thư đó cho Thiên Nhu đâu mà sợ.

Hai hôm nay mẹ bị cảm, mẹ vẫn ở nhà, xe đỗ ngoài cửa.

- Không khiến các cô, tự tôi đi lấy.

Cậu vừa nói vừa hất bàn tay Thiên Nhu đang chực thọc vào túi áo, quay người chạy về nhà.

Hai cô bé bám sát theo, miệng cười hi hí.

Nếu đây là bức thư bình thường, Thiên Uy đưa chúng xem cho xong chuyện, nhưng đây là câu chuyện hể nhắc đến, là cậu lại thấy xấu hổ. Mãi đến bây giờ hai đứa chúng vẫn lấy bài thơ "tôi yêu một thiếu nữ" ra trêu chọc cậu, đặc biệt Tiểu Diệp, giọng cô khi trêu chọc nghe chua loen loét, nhưng cậu tha thứ cho cô ta được, bởi vì cô có ý ghen tuông.

Giao thư cho mẹ là hay nhất, cũng để mẹ thấy rõ cậu đã cắt đứt hẳn tình cảm đối với Tào Thục Phân. Hơn nữa qua bức thư đó, cậu không còn cảm thấy Thục Phân cao quý đến mức không thể với tới.

"Mẹ Oì, Thiên Nhu đòi cướp giật đồ đạc của con, sao lại có thể hỗn thế cơ chứ, mẹ nên chấn chỉnh nó!". Thiên Uy vừa đi vừa nghĩ lời lẽ sắp nói với mẹ. Thiên Uy hiểu rằng không nên quấy nhiễu mẹ lúc này, vì mẹ đang mệt, cần nghỉ ngơi yên tĩnh.

- Nay Thiên Nhu, đừng để anh ấy đi cầu viện binh nhé.

Nghe tiếng Tiểu Diệp, cậu hiểu rằng cô ta ngại có mặt trong buồng mẹ, Thiên Nhu nghe lời Tiểu Diệp, đôi cẳng dài thon chạy nhanh thoăn thoắt, suýt đuổi kịp cậu.

Thiên Uy vừa lo vừa buồn cười, cậu sợ hai con nhóc con có

thể đề cậu ra cướp mất lá thư Thấy Thiên Nhu sắp đuổi kịp, không kịp gõ cửa, cậu chạy xộc vào, làm như phòng ngủ của mẹ là nơi tị nạn.

Cửa mở, Thiên Uy luống cuống, người trong phòng cũng luống cuống. Thiên Uy cảm thấy tim gan phủ tạng sắp nổ tung ra, mắt hoa, chân mềm nhũn. Nhẽ ra trong phòng chỉ có mình mẹ, vậy mà người đầu tiên cậu thấy lại là Thiên Lập, sau đó biến thành hai người. Mẹ đang ngồi trên xa lông, dựa vào Thiên Lập, lưng mẹ xoay ra cửa. Cậu không thấy mặt mẹ, nhưng thân hình mẹ trong vòng tay Thiên Lập nom càng nhỏ nhắn. Khi hai người giật mình tách nhau ra cậu đã nhắm mắt lại, bước lùi ngay ra khỏi cửa.

- Thôi, bắt được rồi. - Vừa tóm lấy cậu, Thiên Nhu vừa hét ầm ĩ - Tiểu Điệp mau lên, xem anh ta còn trốn đi đằng nào. Thiên Uy ngây người như ông phỗng mặt tái mét, môi cũng tái nhợt. Hai cô gái tóm hai bên, cậu lơ lơ không có cảm giác gì nữa.

- Thiên Nhu, ầm ĩ gì thế?

Thiên Uy nghe thấy tiếng nói yếu đuối của mẹ, tiếng cười của Thiên Nhu và Tiểu Điệp còn trái tim cậu thì tê dại như vô tri vô giác. Bị hai cô bé đẩy vào buồng, cậu chỉ bước được có hai bước, rồi đứng sững như trời trồng, cậu quyết không chịu bước vào phòng mẹ.

Như tỉnh cơn ác mộng, cảnh hồi nãy đã tiêu tan, mẹ ngồi một mình trên ghế sofa, Thiên Lập đang đứng giữa phòng, Thiên Uy lắc mạnh đầu, nhưng vẫn không sao thoát khỏi ấn tượng khủng khiếp.

- Thiên Uy có bí mật giấu trong túi, mẹ ạ. - Thiên Nhu không

hiếu nếp tẻ ra sao, vẫn trêu chọc.

- Trong túi con ấy. - Tiểu Diệp vừa chỉ vừa nói.

- Cái gì đấy, Thiên Uy?

Cậu không còn có thể chịu nổi vẻ vờ vĩnh, làm uy nghi Bà hỏi cậu một câu nghiêm chỉnh thế, cứ như bà sống mực thước lắm.

- Ha ha, bây giờ thì phải đưa ra chứ. - Thiên Nhu vừa cười vừa nhảy như chơi chơi.

- Đừng quấy nào, ồn thế. - Giai Lập lấy khăn mùi soa đưa lên mũi.

- Mẹ bị cảm, đang nhức đầu.

- Tôi đến thăm xem bệnh an đệ có thuyên giảm chưa. - Thiên Lập thanh minh, dáng đứng ngay ngắn như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn.

- Cám ơn anh. - Giai Lập nhìn đồng hồ - Các con hôm nay về sớm thế.

Bất ngờ chứ gì? Nếu không các vị đã đề phòng trước. Thiên Uy nhìn mẹ lạnh lùng, cảnh tượng xấu xa kia vẫn đè nặng trĩu lòng, khiến cậu thở một cách vất vả, nếu như đứng lâu nữa, cậu sẽ ngất, hoặc gào lên vì tức giận, cậu không thể chịu nổi nữa.

Không nói một lời Thiên Uy quay đi.

- Chạy trốn hả? - Thiên Nhu vẫn cười nhon nhon, ngáng đường cậu.

- Anh là tên tội phạm chạy trốn với bí mật của mình. - Tiểu Điệp vẫn chế riễu.

- Bí mật gì đấy, Thiên Uy?

- Các em đừng bắt nạt anh ấy. - Thiên Lập tỏ ra tốt bụng - Ai mà chả có những bí mật không thể nói với mọi người được.

Không thể nói được, chỉ có anh mới ti tiện như vậy, tạ có thăm sức khỏe an đê, đóng cửa làm những việc ám muội. Thiên Uy cắn răng, rút lá thư bị nhàu nát ném xuống đất rồi chạy ra khỏi phòng.

- Đồ chết tiệt, làm gì mà hung dữ như vậy? - Thiên Nhu chửi Thiên Uy, Tiểu Điệp cúi xuống nhặt thư lên. Hai người cùng giở thư ra xem.

- Cái gì đấy? - Tuy hỏi vậy nhưng tâm thần còn để đầu đầu. Giai Lập và Thiên Lập cùng nhìn nhau.

CHƯƠNG 37

Con kinh hoàng vừa rồi, khiến Giai Lập khỏi bệnh ngay. Nàng không ốm, nàng chỉ vờ ốm nặng thôi. Thời tiết Đài Bắc nóng lạnh bất thường, sơ hở một tí là ốm ngay. Hồi trước, thỉnh thoảng Giai Lập cũng bị cảm lạnh, nhưng nàng không hề để tâm, vẫn hoạt động bình thường, nàng không chịu để phải nằm xuống. Bây giờ, nàng muốn có chút bệnh nhẹ để trốn tránh cuộc sống thực tế, trốn tránh thù tạc, tìm cách gặp gỡ Thiên Lập. Biết chiều nay Đại Nhạc bận hai cuộc họp, Thiên Lập chuồn khỏi cơ quan đến thăm Giai Lập. Đây là một dịp may hiếm có, Thiên Uy và Thiên Nhu đều bận đi học, người ở cho rằng anh đến thăm bệnh phu nhân, tất cũng không để ý. Anh định ở lại nửa tiếng, không ngờ đôi bạn tình quên cả thời gian, nếu Thiên Uy không đột nhập, họ tưởng vẫn còn sớm.

Thực ra Giai Lập không nhìn thấy Thiên Uy chạy vào, lúc đó hai người đang chìm đắm vào một thế giới khác. Sự đột nhập như tiếng sét, phá tan giấc mộng đẹp của hai người. Khi cửa bị đẩy ra đột ngột, nàng giật nảy người, sợ hết vía do sự phản ứng đột ngột của Thiên Lập. Nàng xoay lưng ra cửa, lúc đầu chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi quay lại, ba bóng người chen chúc ở cửa, trống ngực nàng đập thình thịch, mặt nàng lúc trắng bệch, lúc đỏ rực, nhưng trước mặt bọn trẻ, nàng phải trấn tĩnh, không lộ thần sắc. Giai Lập hằng mong chúng cũng như nàng, không nhìn thấy gì cả.

Thiên Lập trái lại, anh ngồi trực diện với cửa ra vào, Thiên Uy vừa đột nhập, anh vội đẩy Giai Lập ra. Nhưng sự việc xảy ra

quá nhanh, trong lúc kinh hoàng, anh không nhìn rõ mặt người đột nhập, anh chỉ cảm thấy đó là Thiên Uy. Anh vội vàng đứng dậy, đứng ngay giữa phòng. Khi ba đứa trẻ xô đẩy nhau đi vào, anh vừa tự trấn tĩnh, vừa quan sát thái độ ba đứa trẻ.

Đúng là Thiên Uy. Tiểu Điệp luôn lộ nụ cười nhạt, nhưng cô bé không thể tự tiện đi vào, Thiên Nhu đang nghịch ngợm trên người một cách vô tâm, chỉ có Thiên Uy mặt trắng bệch, trầm lặng kỳ lạ, đặc biệt ánh mắt trông rất dễ sợ.

Thiên Lập không nói với Giai Lập sự phán đoán của mình. Giai Lập nhiều lần gạn hỏi, anh chỉ trả lời là cả ba đứa đều không nhìn thấy gì. Giai Lập bán tín bán nghi, nàng biết rằng chàng cố tình nói như vậy để nàng yên lòng. Nhưng liệu dấu giếm như vậy có làm nàng yên lòng được không? Theo sự phân tích của Giai Lập, do bị hai cô bé đuổi theo, cho nên khả năng người đột nhập lần đầu là Thiên Uy, vì cậu đang muốn cầu viện mẹ. Ngày thường, nếu xảy ra chuyện đó, thế nào nàng cũng khiển trách chúng về việc không gõ cửa trước khi vào. Còn lúc này, sau trận kinh hoàng là nỗi hổ thẹn, cho nên nàng lờ đi.

Nhẽ ra nàng phải coi trọng lá thư Tào Thục Phân, nhưng không còn lòng dạ nào nữa nàng đành mắng Thiên Nhu: "Không nên giật xem thư người khác".

Nàng vẫn yêu Thiên Nhu hơn, nhưng hôm nay là ngoại lệ, vì đùa nghịch Thiên Nhu đã kéo cả lũ vào phòng. Nàng đâm ghét Tiểu Điệp, cô bé này gây rắc rối thêm vì tội nổi giảo cho giặc. Với Thiên Uy, nàng vừa thấy bực mình vừa thấy có lỗi với cậu.

Đêm nay có yến tiệc, lúc đầu nàng định ở nhà. Để quên đi

chuyện không vui vừa xảy ra, nàng không muốn gặp mặt con cái trong bữa cơm, nàng định gượng dậy điểm trang, để đi dự tiệc. Thiên Lập vội vàng ra về. Khi Đại Nhạc về tới nhà, thấy Giai Lập ăn mặc chỉnh tề, thần thái phấn chấn, chàng tỏ vẻ mừng rỡ.

- Em khỏe rồi ư? - Đại Nhạc phấn chấn ôm hôn nàng.

Giai Lập né tránh một cách vô thức, tất nhiên chỉ là một động tác nhỏ, nhưng Đại Nhạc nhận thấy ngay.

- Tại sao em tránh anh?

- Em bị cảm mạo, sợ lây anh mà. - Giai Lập nói tránh ra, nhưng thực nàng không muốn Đại Nhạc hôn vào nơi mà ban chiều Thiên Lập vừa hôn.

Đại Nhạc hoàn toàn không hiểu nỗi uẩn khúc bên trong của nàng. Nghe vậy chàng bỏ đi. Chàng không sợ bị lây, chỉ cảm thấy thái độ của mình thái quá. Hôn vào má, với đôi vợ chồng lâu năm cũng là chỉ một công thức. Sở dĩ tỏ ra nồng nhiệt với nàng chẳng qua tâm trạng chàng hôm nay rất vui, và lại cũng thầm cảm thấy mình có lỗi. Vui hay áy náy, hai tâm trạng đó đều do Tử Thu gây nên.

Buổi trưa, trong sổ ghi công việc có mục đi dự buổi liên hoan với các bạn đồng học nhưng chàng chỉ đến đấy cho có mặt để rồi lảng lạng rút lui. Liên hệ tình cảm với các bạn học xét ra cũng quan trọng, nhưng đi chơi với Tử Thu vẫn thú vị hơn.

Trời âm u, mưa nhẹ, nhưng tâm tình Đại Nhạc như một ngày nắng rực. Chàng thấy mình trẻ ra rất nhiều, hình như trở lại với thời kỳ mười năm về trước, chỉ khác đối tượng không phải Giai Lập mà là Tử Thu.

Hơn nữa tình cảm hôm nay khác với ngày trước, thời ấy Đại Nhạc yêu có tính toán, những ấn tượng ban đầu khiến anh nghĩ Giai Lập là người bạn đồng hành trong sự nghiệp. Tình cảm đó cũng giống như người ta uống vitamin, vì sức khỏe chứ không vì ham thích vitamin. Tất nhiên anh cũng không phủ nhận rằng mình có yêu Giai Lập, hay đó là thứ tình yêu trải qua suy tính, cho nên đã mất màu sắc thuần khiết, chân thực và nồng thắm. Bao nhiêu tình cảm nồng nhiệt, chân thành chàng đã dâng hết cho Mạc Như Vân rồi. Mười năm qua chàng nỗ lực phấn đấu trong sự nghiệp, và cũng cố gắng làm một người chồng tốt, tất nhiên đôi lúc cũng bướm hoa tí chút để mua vui. Về quan niệm, người đàn ông cho đó chỉ là những chuyện bông phèng, họ không trao tình cảm thực cho những trò vui đó, họ cũng chẳng lấy làm điều. Còn đối với Tử Thu khác hẳn, thời gian như đi ngược lại hai mươi năm, chàng đã tìm thấy những cảm giác như trước đây chàng yêu Mạc Như Vân.

Trước kia, chưa bao giờ Đại Nhạc cảm thấy hồ thẹn điều gì, bởi tình yêu với Mạc Như Vân xảy ra trước khi chàng quen và lấy Giai Lập - Sau khi kết hôn, nói chung chàng sống cũng không đến nỗi. Ngày nay tình yêu với Tử Thu, tuy rất kín đáo, ngoài mặt như không, trong thâm tâm chàng vẫn áy náy.

Suy cho cùng điều đó cũng vì Giai Lập gây nên. Chàng quen Tử Thu vì nàng tác tượng cho Giai Lập, nếu như Giai Lập không nhớ hẹn với Tử Thu, đã không có cái việc chàng chuyện trò với Tử Thu và tiễn nàng về nhà.

Con người ta khi có lỗi, bao giờ cũng kiếm có đổ trách nhiệm cho người khác để tự bào chữa và an ủi mình. Đại Nhạc cũng có tâm lý như vậy. Độ này thái độ Giai Lập uể oải, thờ ơ Đại Nhạc vẫn nghĩ rằng do sức khỏe nàng yếu sinh ra nhưng

cũng vì vậy chàng chuyển hướng tình cảm, chứ chàng không hề nghi kỵ Giai Lập. Lâu ngày quen với thái độ lạnh nhạt của Giai Lập một khi người phụ nữ mang tính cách khác, tình cảm như củi khô rực lửa giữa mùa đông giá rét, lẽ dĩ nhiên Đại Nhạc tóm lấy thời cơ ngay.

Hai vợ chồng đều ăn mặc rất đẹp. Khi qua phòng khách, ba đứa trẻ đang ngồi ăn cơm với nhau. Giai Lập đi về vội vã, cứ như sợ trễ giờ nàng nói ngắn gọn:

- Các con ở nhà ngoan nhé, bố mẹ đi đây - Đại Nhạc bước đi ung dung, đưa mắt nhìn chúng không nói gì.

Thiên Nhu múa múa đôi đũa, giọng nũng nịu:

- Bố ơi, bye bye!

Tiểu Điệp không múa đũa, dáng từ tốn:

- Cháu chào bác Trương ạ. - Cô bé nhìn anh cười. Nụ cười khiến chàng ngạc nhiên. Chàng thấy nụ cười rất đẹp, quen quen, giống Tử Thu ư? Chàng không kịp suy xét, ánh mắt chàng chuyển sang nhìn Thiên Uy. Con trai có khác, nó chỉ cúi đầu ăn, đang tuổi lớn, ăn khỏe là điều đáng mừng.

Mãi đến khi bố đã đi khỏi, Thiên Uy vẫn cúi gầm mặt. Từ ngày bắt gặp mẹ với Thiên Lập trong phòng ngủ, trái tim cậu như thắt lại, tâm hồn chưa phút nào được yên.

Cậu rất lấy làm đau khổ, nhưng phải vờ tỏ ra bình thường. Giá như cậu không phải ăn cơm cùng tốt. Trước hết cậu đổ lỗi cho Thiên Nhu, hình như mọi nỗi bất hạnh của cậu đều do Thiên Nhu gây nên. Tội của Thiên Nhu, Tiểu Điệp cũng phải chịu phần trách nhiệm, cho nên cậu không nói chuyện với cả hai đứa. Thiên Nhu phớt, chả thèm để tâm. Tiểu Điệp đang

bực vì lá thư đó, hai người cười nói, cố tình lờ cậu đi. Khi mẹ đi qua, cậu lại nhớ đến cảnh mẹ đang thân mật với Lê Thiên Lập trong phòng ngủ, cậu vô cùng tức giận. Tuy không ngẩng đầu lên nhìn bố nhưng cậu biết bố đang nhìn mình, cho nên cậu càng cúi đầu xuống, cậu thương xót giận thay cho bố, đau đớn đến muốn khóc.

Chưa ăn hết bát cơm, cậu đã đứng dậy bỏ về phòng riêng, mặc hai đứa con gái khiêu khích bóng gió. Cậu khóa trái cửa, không bật đèn, chân gác lên bàn, tay che mặt, ngồi bất động trong bóng tối. Thân thể Thiên Uy bất động, nhưng tâm hồn như sóng biển dội mạnh vào vách đá, như đám cháy lớn trong rừng. Thiên Uy than thở, rên rỉ một mình, từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên nếm trải nỗi bất hạnh. Nỗi bất hạnh của riêng cậu đã là một gánh nặng, nay lại thêm trên vai nỗi bất hạnh của bố, gánh nặng đó thật là khó chịu đựng nổi. Trong tâm trí cậu, bố là hình tượng vĩ đại, hoàn hảo, hành vi của mẹ khiến cậu cảm thấy đó là một nỗi nhục tủi không sao tẩy rửa sạch được. Thiên Uy càng thương bố hơn vì ông không hề biết nỗi bất hạnh của mình, nếu như ông biết chắc chắn ông đau đớn kinh khủng. Bỗng cậu bỏ tay ra "hay kể cho bố biết?".

Cậu lại ôm mặt vào hai bàn tay, hai vai rung mạnh, nước mắt tuôn ra như suối. Với tâm trạng lúc này, cậu rất căm ghét mẹ, không thương tiếc gì mẹ, song cậu không thể không cân nhắc: liệu bố có chịu nổi nỗi bất hạnh này không? Mặc dù hai mắt đang nhắm nghiền, cậu vẫn hình dung ra khuôn mặt nổi giận của bố. Thiên Uy chưa bao giờ thấy bố nổi giận, nhưng trong tưởng tượng cậu thấy khi bố nổi giận sẽ rất đáng sợ. Cậu chưa thấy bố đánh ai bao giờ, giả dụ bố biết, hẳn bố sẽ đánh mẹ như một người điên. Gây ra sóng gió, sự yên tĩnh của gia đình sẽ bị sụp đổ, thậm chí bố mẹ có thể đi tới ly hôn.

Thiên Uy run rẩy như bị cồng lạnh, môi nhợt, răng va vào nhau lập cập. Cậu thầm nhủ: không, không, không thể phá tan gia đình, như vậy cậu sẽ trở nên đứa trẻ cô đơn không người nuôi nấng. Dù sao có gia đình vẫn hơn, tuy đáy sâu tâm hồn cậu bị một vết bóng, nhưng trước mặt mọi người, gia đình cậu là một gia đình hạnh phúc. Dù sao bố mẹ sống với nhau vẫn hơn là bỏ nhau. Trong các bạn học của mình cũng đã có rồi đấy: bố mẹ bỏ nhau, con cái phải gánh chịu hậu quả của bi kịch lớn.

Hãy quên đi, quên ký ức về cảnh tượng đó không hay hơn ư? Có thể chuyện đó đã từ lâu mà cậu không để ý đấy thôi. Hồi nhớ lại, Thiên Uy mới nhận ra: chẳng phải ngẫu nhiên Lê Thiên Lập thường đến chơi nhà. Có lần mẹ bảo đến nhà bà Phùng, rút cuộc mẹ không đến nhà ấy, hóa ra tất cả những hiện tượng đó đều có nguyên nhân của nó. Nếu cậu không bất thần đột nhập, có lẽ vẫn không biết điều bí mật đó. Tại sao cậu cứ phải khư khư ôm lấy nỗi đau vật đó nhỉ.

- Thiên Uy!

- Thiên Uy!

Quả dấm cửa đang bị xoay chuyển, nhưng hai cô gái không sao mở cửa được. Tất nhiên chúng không chịu để cậu yên.

Nhưng cuối cùng cậu nghe Tiểu Diệp nói:

- Thôi vậy, tôi về đây.

Tiếng chân xa dần, Thiên Uy vươn vai, đưa tay dụi mắt. Cậu thầm nhủ mình phải cố che đậy, coi như không có điều gì xảy ra.

Thiên Uy mở cửa, cúi đầu bước nhanh ra cổng, cậu phải đuổi theo Tiểu Diệp và đưa cô ấy về nhà.

Không khí tươi mát ngoài trời đã xoa dịu nỗi buồn, hơn nữa, cậu cũng muốn nhân dịp nói với Tiểu Diệp về lá thư của Tào Thực Phân.

CHƯƠNG 38

Xe chạy lên cầu đá rồi quay đầu lại và đỗ trên đám cỏ dại ven đường. Con đường hẹp uốn lượn ra xa, như muốn vươn sâu vào núi rừng. Những hòn đá lớn chắn ngang giòng suối dưới cầu khiến suối kêu róc rách, phá tan tĩnh mịch của đêm đen. Tiếng suối reo đến là buồn tẻ. Đám mây đen dày đặc che khuất vùng trăng. Không gian mờ mịt phải căng mắt mới nhìn thấy bóng núi mờ ảo lạnh lẽo. Những ngọn đèn vàng mờ mờ ảo ảo, vẻ cô độc. Những giọt mưa phún như sợi tơ đan chéo, tấp nhẹ lên mặt kính cửa sổ ô tô Cửa đóng kín, hơi thở ẩm phả nhẹ vào mặt kính thành lớp sương mờ. Giai Lập đưa bàn tay đeo găng xoa xoa mặt kính, nàng nhìn ra ngoài trời qua mặt kính trong và hít một hơi sâu vào lồng ngực.

Thiên Lập đang ngồi cạnh nàng, dịch sát nàng, đưa cánh tay ôm ngang người nàng. Anh vừa dịu dàng vừa nồng nhiệt, vừa hôn nàng vừa hỏi thăm thì:

- Cho anh biết, tại sao em thở dài.

- Giai Lập cũng không biết nữa. - Giai Lập trả lời. Thiên Lập không hỏi, có khi nàng cũng không biết mình vừa thở dài. Vừa đi một quãng đường xa, Giai Lập thở sâu để thư giãn sự căng thẳng do lái xe trong đêm.

Thiên Lập rút chiếc bật lửa trong túi, bật lửa đưa lên soi nhìn mặt nàng,

- Anh làm gì đấy?

- Để anh nhìn mặt em.
- Không được vô lễ! - Giai Lập cười. Măng yêu và thổi tắt ngọn lửa. Nàng giật bật lửa từ tay anh, bật lửa lên soi mặt anh, anh thổi tắt cướp lại bật lửa. Hai người nô đùa với nhau và cùng cười với nhau một cách thích thú.
- Có thể chứ. - Thiên Lập nói - Anh thích nhất là nghe tiếng cười của em.
- Em chả có gì vui cả. - Giai Lập thở dài thật. Nàng bật lửa rồi tắt đi lại bật lên, mắt nhìn ngọn lửa với vẻ u buồn.
- Không vui vì gặp anh ư?
- Em cứ cảm thấy buồn phiền trong lòng.
- Em bảo rằng chỉ phiền muộn khi nào không gặp mặt anh cơ mà!
- Em vẫn thấy bức bối thế nào ấy.
- Tại sao vậy, em yêu?
- Còn phải hỏi ư? - Sợ bật lửa, Giai Lập hỏi - Anh thấy cái bật lửa này giống gì nào?
- Còn em? - Thiên Lập cầm bật lửa từ tay nàng, hình như đang nhìn bật lửa để quan sát hình thù của nó, kỳ thực anh đang nghĩ đây là món quà quý giá của Bùi Mẫn tặng anh. Thiên Lập không nghiện thuốc lá, thỉnh thoảng hút một điếu với bạn cho vui. Nhưng anh thường xuyên mang nó theo để phòng khi cần tỏ lòng ân cần với đối phương trong môi trường xã giao.

- Giống một con thuyền.

- Đúng là giống thuyền. - Thiên Lập đặt bật lửa trên lòng bàn tay - Chúng ta ngồi trên con thuyền này đến một chân trời mới, em nhé?

Giai Lập dựa đầu trên ghế, mắt nhắm nghiền, nàng tưởng tượng mình đang ngồi trên thuyền đi giữa biển trời mênh mông, tâm trạng nàng cũng mênh mông.

- Chân trời nào hờ anh?

- Bất cứ chân trời nào cũng được. Giai Lập, nếu Bộ điều anh đến một nước khác em có bằng lòng không?

Tim nàng bỗng se lại, nàng dấu mặt vào lồng ngực chàng:

- Anh muốn xa rời em à?

- Không, ý anh là hai chúng mình cùng đi. - Thiên Lập vuốt ve nhẹ nhàng mái tóc ngắn mềm mại của nàng - Chúng ta hãy đến một đất nước xa xôi, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc sống mới giữa những người xa lạ, không bị ai làm phiền, em thấy thế nào?

Giai Lập nhắm mắt lại, bao năm nay nàng hằng ao ước được Đại Nhạc vuốt ve âu yếm như bây giờ, được nghe những lời nói đầy thơ mộng. Nhưng Đại Nhạc bận bịu suốt ngày, hề có giờ nhàn rỗi, Đại Nhạc chỉ lo nghỉ ngơi, mãi đến bây giờ nàng mới được nghe những lời nói như giấc mộng thần tiên từ miệng một người đàn ông khác. Giai Lập nhớ lại có lần du lịch tới Ha- Oai, nắng chiều đỏ rực như than hồng, cây dừa đứng đưa trước gió, bên bờ biển êm ả, mặc váy cài lá, đầu cài hoa tươi, múa điệu múa Hu- la với nhạc đệm ghi- ta, đó phải nàng không nhỉ? Không, đó không phải nàng, đó là cô gái tóc

dài có màu da nâu đi chân trần. Nếu kéo thời gian ngược lại mười năm về trước có lẽ có thể được. Còn ngày nay, nàng đã trở nên một quý phụ điển hình, đi giày cao gót, nâng ly rượu tươi cười trước các sứ giả ngoại giao trong các tiệc rượu, những câu chuyện xã giao nhạt nhẽo vô duyên thật đấy nhưng ai cũng gọi nàng là phu nhân. Với địa vị của nàng, tuổi tác và hoàn cảnh của nàng, nàng không thể trở nên một kẻ phản bội để chuốc lấy sự chê cười. Nàng không thể công khai bỏ chồng. Làm sao có thể làm tan nát một gia đình và cuộc hôn nhân mà bấy lâu nay mọi người vẫn ca tụng là mẫu mực, là hạnh phúc. Giao trọn theo người tình, nàng không thể nhẫn tâm giáng đòn nặng nề như vậy vào chồng, con - Giai Lập chán chường tình cảm của Đại Nhạc đối với mình thật, những giữa hai người không có oán thù, nàng không thể xử sự như vậy được.

Sự yên lặng khiến Thiên Lập áy náy, thay đổi tư thế để ngắm nhìn nàng:

- Em nghĩ gì thế? Tại sao em không nói gì cả?
- Em đang nghe anh nói cơ mà.
- Gần đây anh cũng cảm thấy phiền muộn trong lòng. Anh cảm thấy Đài Bắc bí bách thế nào ấy. Gặp mặt em rất khó. Ông chú tìm các tiểu thư để giới thiệu cho anh, ông cứ giục anh lấy vợ.
- Có người nào hợp, anh cưới đi ! - Giọng nói Giai Lập vừa yếu ớt vừa buồn bã.
- Em nói câu đó có thật lòng không?
- Ít ra thì em nói thế là vì anh.

Nếu vì mình thực sự thì hãy giúp mình xuất ngoại. Thiên Lập thăm nghĩ nhưng lại nói sang ý khác:

- Nếu vì anh thì hãy tìm cách gặp anh nhiều hơn.
- Hoàn cảnh em không cho phép. Từ hôm có người đột nhập phòng ngủ, mỗi lần nhớ lại em vẫn còn bủn rủn chân tay vì sợ. Ra ngoài gặp mặt nhau không tiện, chỗ đông người càng không thể đến được, chỉ còn mỗi cách là đánh xe ra ngoại thành.
- Chúng mình tìm được một chỗ như nơi này cũng thật không phải là dễ, em nhỉ. - Thiên Lập nhìn ra bóng tối phía rừng núi. Mặc dù đã đến đây nhiều lần, nhưng anh vẫn không biết đây là vùng nào.

Một con đường nhỏ rẽ vào núi, một bên là núi, một bên là suối, vừa yên tĩnh vừa nên thơ. Đến tối xe và người qua lại càng ít hơn. Trong lúc hai người cho xe đi dạo, tình cờ họ tìm được cái nơi gặp gỡ duy nhất này.

Nhưng Giai Lập vẫn chưa hài lòng, nàng nói với giọng vô cùng ai oán:

- Nhưng mỗi lần lái xe đến đây phải đi từ Trung Sơn Bắc Lộ, qua Viên Sơn, nếu có ai nhận ra xe em, sẽ tưởng chúng ta đến Bắc Đầu, như vậy cũng rất nguy hiểm.
- Anh ao ước ở Bắc Đầu có tòa biệt thự, chúng ta có thể trốn ở đó để hưởng những giờ phút sống với nhau. Giai Lập, em yêu quý, quả thật anh áy náy vì anh bắt em phải sống... Thiên Lập vòng tay ôm lấy khuôn hình nhỏ nhắn của nàng một cách nồng nhiệt, Giai Lập nhìn rõ nét mặt buồn khổ của chàng - Anh cũng cảm thấy mình đáng thương, nhưng em còn đáng

thương hơn anh. Em cao quý như một bà hoàng, vậy mà nay phải phiêu bạt đó đây. Nhiều khi anh cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, bởi vì anh chẳng những không đưa đến niềm vui cho em, mà còn làm em thêm phiền muộn trong lòng.

Nước mắt lấp lánh trong cặp mắt Giai Lập, nàng đưa bàn tay thanh tú sờ nhẹ vào cặp môi chàng, giọng nàng nhẹ như hơi thở, run run:

- Đừng nói thế nữa, bây giờ nói câu đó cũng đã quá muộn.
- Trước mắt anh còn bất lực, nay anh sẽ phấn đấu cho tương lai của chúng ta, em ạ. Sẽ có một ngày chúng ta có thể sống đàng hoàng trước mắt mọi người, chúng ta sẽ cho mọi người biết rằng hai người yêu nhau thực sự chẳng phải là tội lỗi.

Giai Lập lắc đầu thất vọng:

- Lòng còn người ta chật hẹp lắm, khó tha thứ cho người khác, khó có thể mong người ta sống khá hơn.
- Cho nên chúng ta nên đi xa, ngày tháng trôi qua, người ta sẽ quên chuyện cũ.
- Chả có nơi nào để đi, anh ạ. - Giai Lập vẫn tỏ ra bi quan - Thế giới to rộng thế, nhưng nơi có thể dung nạp chúng ta lại quá chật hẹp.
- Chúng ta sẽ tự tạo lập lấy, hãy cho anh biết, em có quyết tâm không?

Tâm trạng đầy mâu thuẫn, quyết tâm cũng không thắng nổi, nàng không sao trả lời được.

Thiên Lập không cưỡng ép nàng. Thời gian quý vô ngần, anh lập tức dùng những cử chỉ vuốt ve để chấm dứt câu chuyện.

Tình cảm cuồng nhiệt một khi được khơi dậy sẽ có một sức mạnh thần kỳ. Bao nhiêu nỗi ưu phiền đều bị xua tan. Cho dù cuồng nhiệt chỉ là tạm thời, nhưng vẫn thiêng liêng hơn cuộc sống bình thường. Giai Lập như đắm mình trong rượu, như đi lạc vào một mê cung kỳ thú... Đêm khuya tĩnh mịch núi và suối, càng thêm vẻ thâm lặng, bí hiểm.

Bỗng họ trở về với cuộc sống thực tại:

- Máy giờ rồi anh?

- Mười một giờ em ạ.

- Đã khuya thế rồi ư? - Giai Lập tiếc nuối, lạc cả giọng, niềm say đắm bỗng nhiên biến mất, một nỗi bàng hoàng vì sắp chia ly xâm chiếm lòng nàng.

- Về ngay bây giờ ư, em yêu? - Thiên Lập nhìn nàng hỏi:

- Ông ấy đi chơi bài Kiệu cơ mà? Máy ông say bài Kiệu cũng không nhớ giờ về đêm em ạ, chưa hết hứng họ chưa ra về đâu.

- Em về sớm vẫn hơn, anh ạ.

- Không ngại ông ta, em còn phải lo ngại điều gì nữa? Thiên Uy, Thiên Nhu chắc chắn đã đi ngủ rồi.

Thấy Giai Lập hình như đang nghĩ ngợi điều gì, anh hỏi:

- Có chuyện gì thế em?

Giai Lập nói như than thở:

- Lúc con cái còn bé, mình cai quản chúng nó, đến khi con cái lớn rồi, chúng lại cai quản lại mình.

- Ai cai quản em? Thiên Nhu hay Thiên Uy?

- Cả hai, nhưng đặc biệt là Thiên Uy - Giai Lập đặt tay lên tay lái cho xe quay trở lại. Nhưng gần đây thái độ của Thiên Uy hơi khó hiểu, nó có vẻ cố tình trốn tránh em.

Một ý nghĩ vụt qua, nhưng Thiên Lập nói những câu khác với suy nghĩ của mình:

- Sao thế? Sáng nó đi học, em đi thù tạc, hai mẹ con ít gặp mặt nhau cơ mà.

- Không phải thế. - Nàng lắc đầu.

- Có lẽ nó giận em.

- Giận em điều gì? - Thiên Lập hơi ngạc nhiên.

- Em kể anh nghe rồi, nó gửi thư tình cho bạn gái, em con bé tìm tới gặp em, trong lời lẽ có ý trách em không biết dạy con, cho nên em rất bực mình.

- Đó là nó sai, làm sao giận em được? - Miệng nói như vậy nhưng trong bụng chàng thầm đoán về một nguyên nhân khác: đó là lỗi lầm của chàng và nàng.

- Nhưng con nó lớn rồi, kể ra cũng nên giữ thể diện cho nó. Lúc đầu em định dấu không cho nó biết, sau em lại nghĩ phải dạy bảo nó để nó quên hẳn con bé đi.

- Chuyện đã qua rồi, em còn suy nghĩ làm gì nữa? Chỉ thêm khổ mình thôi. - Thiên Lập an ủi nàng.

Nàng nghiêng đầu nhìn chàng:

- Tất cả những việc anh làm, anh đều không suy nghĩ hay

sao?

Thiên Lập hiểu ý nàng, ghé vào tai nàng thầm thì:

- Không, có những việc anh không bao giờ quên.

Xe chạy lên con đường cái quay về thành phố.

Đêm khuya, trên công lộ xe qua lại nườm nượp, có người đang đi tìm cái vui, có người đã tận hưởng cái vui đang trở về. Trên đoạn đường xe Giai Lập vừa chạy qua, một chiếc xe khác cũng vừa chạy tới: chiếc xe xuất phát từ một biệt thự Ở Bắc Đầu, trong xe có Tử Thu và Đại Nhạc.

CHƯƠNG 39

Hôm nay, Tử Thu làm cơm tối sớm hơn, mọi khi, nàng có vẻ vội vàng, hấp tấp, xem ra đang tâm thần bất định. Nhưng cũng chả có ai nhìn thấy nàng lúc này, Tiểu Đệ đang xếp đồ chơi, Cổ Lô đang đọc sách tham khảo để bổ sung bài giảng. Lúc về nhà anh nói với Tử Thu:

- Ăn xong cơm, tôi đi có chút việc. - Tử Thu ừ hử cho xong, chả hơi đâu hỏi cho mệt. Không như ngày trước, nàng sẽ hỏi anh đi đâu và làm gì. Bây giờ nàng không quan tâm đến anh, cũng không oán thán anh. Hôm nay anh cũng đi thế là hợp lòng nàng. Sáng nay nhân lúc đi chợ, nàng gọi điện thoại cho Đại Nhạc ở trạm điện thoại công cộng, Đại Nhạc vội vàng dặn nàng trong ống nghe rằng chàng viện có đi chơi bài Kiệu sẽ đón nàng. Tử Thu hỏi mấy giờ, chàng trả lời 8 giờ, xe kiệu sẽ đỗ ở bên phải đầu con đường thứ hai trước cửa trường.

Tâm trạng đang vui, nàng không thèm chấp nê bất cứ điều gì. Lúc ăn cơm, Tiểu Đệ đánh vỡ thìa múc canh, nàng cũng bỏ quạ Cổ Lô trừng mắt nhìn Tiểu Đệ, thằng bé vừa sợ, vừa lui, mồm meo xệch. Tử Thu trách Cổ Lô:

- Có mỗi cái thìa, đáng gì mà để con sợ hãi thế kia chứ!

Cổ Lô không nói gì, cũng trừng mắt nhìn nàng. Anh cảm thấy gần đây Tử Thu kiếm được ít tiền, ra vẻ vênh vang, coi thường mọi thứ. Như trước kia, nàng đã từng đánh con chỉ vì một cái thìa canh? Xem ra đàn bà không nên ra làm ngoài xã

hội, gà mái gáy canh hời còn ra làm sao. Có chút năng lực, tự cao tự đại, làm như ghê lắm, kỳ tình cô ta kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng chỉ vào ăn mặc của bản thân cô ta, chứ cuộc sống gia đình có hơn gì. Anh muốn nói, sau lại thôi, nói ra chỉ tổ cãi nhau.

Ăn xong Cổ Loi lau mồm bỏ đi, Tử Thu lẳng lặng dọn dẹp, mặc dù công việc sau bữa cơm là chán nhất. Nghĩ đến giờ phút sắp tới, nàng kiên nhẫn thu dọn. Tử Thu mua một đôi găng tay cao su dùng khi làm cơm. Cổ Loi bĩu môi cười khẩy: "Đôi bàn tay cô vốn dĩ không phải ngọc ngà, liệu có đáng để giữ gìn thế kia không?" Nàng chả thèm cãi bỏi vì anh không hiểu gì về nàng cả, cãi chi thêm mệt. Tử Thu vẫn cho rằng giá trị của đôi bàn tay ở khả năng sử dụng, chứ không phải như lọ hoa bài trí để ngắm. Nàng chỉ ghét một điều là mùi hành tỏi ám vào, cắm vào móng tay rửa không sạch. Có hôm nửa đêm nàng thức giấc vì đau nhói ở đầu ngón tay, mở mắt ra thấy một con dán đang hốt hoảng bỏ chạy, nàng kêu lên một tiếng thất thanh. Cổ Loi bực mình hỏi: "Cô làm gì thế?" Nàng tủi thân trả lời: "Con dán cắn tay em." Chẳng những không một lời an ủi, anh còn dạy lại: "Ai bảo cô không chịu khó rửa sạch tay? Thế tại sao nó không cắn tôi mà chỉ cắn cô?" Nói xong anh trở mình ngủ tiếp. Tử Thu tủi thân khóc thầm trong lúc đó, anh đã ngáy khò khò.

Bây giờ nàng giữ đôi bàn tay không phải vì sợ con dán, vì Đại Nhạc. Chàng thích vuốt ve bàn tay nàng, thậm chí còn đưa lên môi hôn, đó là những cử chỉ âu yếm mà Cổ Loi chưa khi nào có được.

- Anh đi khi nào về? - trước lúc Cổ Loi ra đi, nàng hỏi một câu.

- Làm gì? Cô cũng đi ư?

- Chưa chắc. - Nàng cố tình trả lời lập lờ.

- Cô muốn đi thì cứ đi, giải quyết việc người trông Tiểu Đệ, còn tôi về khi nào thì mặc tôi chứ hỏi làm gì?

Cổ Lô đi khỏi đã lâu nhưng Tử Thu vẫn chưa khỏi bực mình, nàng vừa giận thái độ thờ ơ lạnh nhạt của Cổ Lô, vừa giận tính ích kỷ ở anh. Nàng có trách nhiệm trông con, còn anh thì không, giả dụ không có bà láng giềng tốt bụng, nàng không thể rời khỏi thằng con lấy nửa bước.

Tử Thu nói nhẹ nhàng với con:

- Con sang chơi nhà bác Mạc nhé? Thằng bé vẫn còn nhớ ơn mẹ về cái thìa canh, và lại nó cũng quý bác Mạc, sẵn sàng đi với một yêu sách:

- Mẹ mua sô cô la cho con cơ!

- Ủ yên trí.

Không cần có mẹ đưa, cậu lon ton chạy sang nhà bác Mạc. Đang định trang điểm, thấy con chạy về, nàng tưởng nó về lấy sách và đồ chơi, không ngờ Mạc Mộng Nhược vào theo.

Tử Thu vội vàng ra đón:

- Xin lỗi bác, em lại làm phiền bác.

Mộng Nhược cười với vẻ khỗ sở:

- Tiểu Đệ không có nhà, làm thế nào bây giờ?

Tử Thu không quan tâm việc Tiểu Đệ, chỉ băn khoăn không biết gửi con cho ai. Nàng biết tối đến Mộng Nhược phải vào

trường.

- Tôi đã dặn không đi đâu - Mộng Nhược nhăn nhó nhưng nhìn về bản khoản của Tử Thu bà lại sốt sắng nhận lời - Thế này nhé, để tôi dẫn cháu đến chơi nhà Mạc chủ nhiệm cũng được.

- Như thế sao cho tiện ạ? - Tuy nói thế, nhưng nàng thấy lòng nhẹ hẳn, nàng không bị nhỡ hẹn vì con.

- Không sao cô ạ, để cháu chơi với các anh, xem truyền hình nữa.

Mộng Nhược lại ngược nhìn Tử Thu:

- Cô đi đâu đấy?

- Em có chút việc. - Tử Thu trả lời mập mờ.

- Cô đến nhà bà Trương ư?

- Không. - Tử Thu chột dạ, đồng thời nàng cảm thấy giọng nói và ánh mắt của Mộng Nhược có một cái gì là lạ, nàng hỏi

- Làm sao hỏi bác?

Mộng Nhược vội vàng trả lời:

- Không có gì. Tiểu Diệp để lại tờ giấy bảo đi chơi, nhưng không nói là đi đâu, tôi đang nghĩ không hiểu có phải nó đến nhà họ Trương không?

- Đến nhà họ Trương chơi cũng được bác ạ. - Tử Thu nói nhưng hồn vía để tạt đâu đâu - Con gái mười mấy tuổi rồi, cũng nên có các hoạt động bình thường, cứ nhốt ở nhà suốt ngày cũng không thể được.

Mộng Nhược thấy câu chuyện hai người không ăn nhập vào nhau, lại thấy Tử Thu nhìn đồng hồ, bà bèn đỡ Tiểu Đệ ra khỏi nhà.

Tử Thu thu dọn đồ đạc một cách vội vàng. Đến khi xong xuôi nàng mới biết là hãy còn sớm. Nhân thế nàng sửa lại kiểu tóc hôm dự lễ khánh thành tượng Giai Lập, nàng đến hiệu làm đầu, khi về nhà bị Cổ Lôi cười chế riếu mãi. Anh ta nói rằng nàng đã cạo trọc đầu, đội bộ tóc giả về nhà. Câu nói kia không sai, nhưng vào môm Cổ Lôi, nghe cứ chôi chối thế nào ấy. Cũng hôm đó, nàng hỏi ý kiến Thiên Lập. Anh khen, nhưng cũng không thật lòng cho lắm, rồi anh nói thêm, nhưng dù sao anh vẫn thích kiểu tóc cũ của nàng. Nàng rất muốn hỏi ý kiến Đại Nhạc, nhưng không tìm ra dịp nào thuận tiện. Với tư cách vị chủ nhân, Đại Nhạc về muộn, nàng lấy làm thất vọng, nhưng sau đó nàng lại thấy rất vui, vì Đại Nhạc nói thầm với nàng rằng, nếu không vì nàng, chưa chắc chàng đã về.

Cũng là ngôn ngữ con người, từ miệng Cổ Lôi phát ra lạnh như băng, đầy chua cay, còn từ miệng Đại Nhạc phát ra, nghe sao mát lòng mát dạ, mỗi lần ngẫm nghĩ lại, vẫn thấy ấm dịu trong lòng.

Tử Thu nhìn vào gương, chăm chú chải bộ tóc, nàng định chải thành búi tóc cao, tiếc thay tóc thẳng cứng đơ, không sao theo ý muốn của nàng được. Cuối cùng nàng lấy dải băng buộc thành lợn sau gáy, tuy không đẹp, nhưng trông cũng có vẻ đứng đắn. Gần đây, tâm hồn cần cỗi của nàng bỗng đổi thay, nàng cảm thấy mình trẻ lại như thời còn thiếu nữ. Nàng trẻ hơn hẳn so với Đại Nhạc, chàng già dặn, lão luyện bao nhiêu, nàng càng tỏ ra non nớt ngây thơ bấy nhiêu. Những khi nghĩ đến Giai Lập, nàng ước mình cũng có được sự cao

quý như người đàn bà ấy.

Đồng hồ của nàng không chuẩn lắm, thường sai đến mấy phút, nàng muốn mình đến nơi hẹn đúng giờ, không sớm cũng không muộn. Sau khi khóa cửa, nàng đến nhà bên cạnh hỏi giờ. "Tám giờ kém ba phút". Bà Phương, người láng giềng tốt bụng sốt sắng trả lời và nhìn nàng chăm chú.

- Cô đi đâu mà diện thế? - Bà Phương nổi tiếng có giọng nói oang oang nàng không thể lơ đi được, đành phải trả lời:

- Em đến chỗ anh ruột em đây mà.

Láng giềng hàng xóm đều biết nàng có ông anh trẻ giỏi dang.

Tử Thu vừa bước đi vội vã vừa tự trách mình không đi sớm hơn một chút. Tất nhiên nàng cũng không muốn mình phải đứng chờ Đại Nhạc giữa đường, nhưng nàng cũng không muốn để chàng phải chờ đợi mình. Với Tử Thu chàng không những đầy sức hấp dẫn mà còn đáng để nàng kính trọng. Nàng đam mê dáng vẻ của chàng, tôn trọng địa vị của chàng, những người lên đến chức vụ trưởng cũng chẳng phải là nhiều.

Ngoài đường vắng tanh, nàng đi chậm lại, nghe tiếng tim đập, và tiếng thở gấp của mình, thầm tự an ủi trong lúc tâm trạng có phần thất vọng: "nếu mình ở địa vị Đại Nhạc, mình cũng không thể đến thật đúng giờ được".

Tuy thanh vắng, thỉnh thoảng vẫn có xe và người qua lại, thỉnh thoảng xô dịch bước chân để người ngoài khỏi để ý. Đêm khá lạnh, nàng ăn mặc mỏng manh, cho nên không khỏi hơi co rọ Dù có mấy phút đồng hồ, nhưng đợi chờ thật bồn chồn. Đã có lúc nàng tự hỏi thẳng: "Hay là có điều gì xảy ra" - Lập tức tinh thần nàng sút hẳn.

Đêm tối và cô độc khiến nàng cảm thấy mình bất lực, niềm tin do Đại Nhạc gây nên, bị giao động. Chàng có yêu nàng thật không? Yêu thật sao lại như vậy? Vì Giai Lập chàng đã từ bỏ người bạn gái, nay chàng có thể vì nàng mà từ bỏ gia đình của mình không?

Tử Thu không muốn nhớ lại thiên tình sử của Đại Nhạc trước khi chàng lấy Giai Lập. Tuy sau này hai người không nhắc đến chuyện đó nữa, nhưng nó đã gây một ấn tượng sâu sắc trong tâm hồn nàng, ấn tượng đó thật bất lợi cho Đại Nhạc. Thời tao loạn, những cuộc tình duyên bị chia cắt không phải là ít, song nàng không thể chịu đựng nổi mỗi khi nhớ lại rằng Đại Nhạc đã có những hành vi tàn nhẫn đối với người bạn gái của mình. Chàng đã tỏ ra ích kỷ à thực dụng trong cách đối xử với Mạc Như Vân. Nhẽ ra Đại Nhạc phải là con người độ lượng, nhân hậu. Với địa vị của nàng, liệu chàng có đối xử như thế không nhỉ?

Một luồng ánh sáng chói lòa chọc thẳng vào mắt nàng, cũng làm kích động tâm hồn nàng. Xe đỗ lại, Tử Thu từ từ đi tới, thấy Đại Nhạc ngồi trong xe. Chàng mở cửa và tươi cười nói với nàng.

- Xin lỗi em, anh đã đến muộn.

- Em cũng vừa đến xong. - Tử Thu trả lời đơn giản, nàng không muốn để chàng biết mình đợi đã lâu - Anh lái xe đâu?

- Anh đã cho lão ta nghỉ phép.

- Kéo an đệ biết đấy. - Nàng vẫn gọi Giai Lập bằng an đệ, nhưng trong tình cảm, nàng thấy gượng gạo, không tự nhiên như trước kia.

- Không sao, lão ấy không hay bép xép.

Không hiểu trước kia chàng đã có những hành vi nào để thử thách lão lái xe đầy nhử. Nàng nhìn Đại Nhạc nhưng không nói ra điều suy nghĩ của mình.

Đại Nhạc từ từ cho xe chạy:

- Anh sẽ đem em đến một nơi rất tĩnh mịch, nhưng anh cũng phải hỏi em một câu: em có sợ không?

Giọng nói và ánh mắt của chàng khiến nàng mê liên, lòng nàng căng thẳng nhưng vẫn cố tình trả lời một cách hóm hỉnh:

- Ở đó có hổ và sư tử không anh?

- Có chó con và mèo con thôi em ạ - Đại Nhạc cười trả lời - đó là một biệt thự đẹp, trang bị tối tân, có nước suối nóng.

Suối nước nóng nhắc nàng nhớ đến Bắc Đầu, một nơi có nhiều câu chuyện lưu truyền về các cuộc tình bí mật, nhưng nàng chưa đến đó bao giờ, sự bí hiểm của địa danh khiến lòng nàng run rẩy. Nhẽ ra nàng nên trả lời không đến nơi đó, nhưng nàng không đủ sức khước từ sự cám dỗ. Tử Thu im lặng một lúc, hỏi một câu băng quơ:

- Biệt thự của ai đấy, anh?

- Lầu sản nghiệp của một công ty, năm ngoái tu sửa lại, mỗi một gian phòng bài trí theo một kiểu mang màu sắc của các nước. Em là nghệ sĩ, cho nên anh đem em đến để thưởng thức kiểu trang trí nội thất ở đó.

Thái độ Đại Nhạc cởi mở, tự nhiên, khiến Tử Thu cũng thanh thản dần. Xe chạy trên công lộ Sĩ Lâm tốc độ nhanh dần, Tử

Thu ngồi cạnh chàng lặng lẽ quan sát mặt đường phía trước. Khi xa chàng, lòng tin đối với chàng bị lung lay, nay ngồi ngay cạnh chàng, nàng cảm thấy an toàn và đầy lòng tin cậy, nàng thấy mình có thể đi theo chàng tới bất cứ nơi nào.

Đường đi xa lạ, trời tối mù, Tử Thu không nhận ra nơi mình đến, nàng biết đã đi qua phố Bắc Đầu, đi lên dốc núi thoai thoai, cây cối um tùm hai bên đường, có tiếng suối reo cạnh đường. Cuối cùng xe tới trước cổng sắt cao, hai bên cổng tường xây bằng đá. Một lão gác cổng cao tuổi ra mở cửa. Đại Nhạc đưa tay lên vẫy lão ta rồi cho xe lái thẳng vào sân.

Tử Thu không kịp ngắm cảnh sân được tia tốt bằng bàn tay khéo léo. Mắt nàng đang để ý một mục đàn bà trung niên to béo đứng trước tòa lâu đài. Mục này trông quen quen, cúi chào Đại Nhạc và nàng như lẽ thường, không lộ vẻ ngỡ ngàng.

- Đây là bà Lâm. - Đại Nhạc chỉ giới thiệu đơn phương, rồi hỏi mục:

- Không có ai chứ?

- Thưa không ạ. - Mục Lâm lễ phép đưa hai người vào đại sảnh, bật đèn và tắt máy truyền hình, hai tay xoa vào nhau hỏi:

- Thưa ngài vụ trưởng, ngài có uống gì không ạ?

Đại Nhạc nhìn Tử Thu, nàng lắc đầu, chàng trả lời:

- Thôi thì trà cũng được.

Cốt để đuổi mục đi khỏi nơi này, Đại Nhạc quay lại hỏi Tử Thu:

- Em thấy chỗ này thế nào, em yêu?
- Em nói cảm tưởng ra, liệu anh có giận em không đây?
- Làm sao anh giận? Có phải nhà của anh đâu, anh chẳng qua đến mượn chỗ cho hai chúng mình thôi.
- Rất hào hoa, xem ra đắp vô khối tiền vào đây, nhưng thẩm mỹ khá tầm thường, anh ạ.
- Em phán hoàn toàn chính xác!

Đại Nhạc đến bên công tắc điều chỉnh ánh sáng đèn điện:

- Ông chủ công ty rất giàu có, nhưng đúng như em nói, thiếu thẩm mỹ. Anh mong rằng tương lai, chúng mình sẽ thiết kế một toà lâu đài riêng, tầng trên bốn bề đều có cửa chớp để làm phòng vẽ của em.

Bàn tay nàng nằm trong bàn tay mềm mại, đang vuốt ve nhẹ nhàng của Đại Nhạc, tâm hồn nàng được chàng dẫn vào một khung cảnh tuyệt đẹp, nhưng nàng không khỏi nghi hoặc khả năng hiện thực của nó, nàng hỏi lấp bắp:

- Có thể thế không, anh?
- trên đời này không có việc gì không thực hiện được, miễn là chúng mình cố gắng, em ạ.

Mụ quản gia bung trà lên, hai mắt nhìn xuống sàn một cách biết điều. Trước khi rút lui mụ nói:

- Phòng trên gác đã mở sẵn rồi, thưa, ngài cần gì cứ gọi điện báo cho tôi.

Đại Nhạc gật đầu, chờ khi mụ đi khuất:

- Em đừng sợ, cả đời mù chỉ ở đây, không liên hệ gì với thành phố, mù cũng không biết em là ai đâu, em yêu ả.

- Anh không sợ bà ta biết chuyện hay sao?

- Những người như mù đã quen hết mọi sự, chả lấy làm điều đâu, em yên tâm.

Nghĩ đến đời tư của Đại Nhạc trước đây, Tử Thu không khỏi giật mình, bỗng cảm thấy tâm hồn hai người thật xa nhau.

- Em đang nghĩ điều gì không vui phải không em? - Đại Nhạc nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi.

- Em nghĩ... Chắc là anh đến đây thường xuyên.

- Không hề, em ạ. Ông chủ có mở tiệc chiêu đãi. Ông rất lịch sự, bảo anh rằng sẵn sàng đón tiếp anh, nhưng chưa đến đây lần nào.

- Có thật không anh? - Tử Thu hỏi cười rất tươi.

- Em phải tin anh chứ. Sau khi lấy vợ, anh chưa hề đối xử với một người phụ nữ nào như với em, em yêu của anh.

Em cũng chưa hề, nàng cúi đầu cảm động nói thầm với mình như vậy.

- Đối với em, anh có một tình cảm thật lạ lùng, trước kia chưa hề có bao giờ. Hôm nay chẳng hạn, anh ngồi họp, nhưng báo cáo của Bộ trưởng anh không nghe câu nào, tâm hồn chỉ mong nhớ tới em. Khoảng hơn mười một giờ, em đang làm gì lúc đó?

Tử Thu im lặng cười buồn bã. Nàng không thể nói với chàng rằng, giờ đó, nàng đang bận bịu bữa ăn dưới bếp, nhưng

nàng cũng không thể kể cho chàng nghe rằng lúc đó nàng cũng nhớ chàng. Cuộc sống gia đình của nàng khiến nàng thấy tủi phận, nhưng trước kia là nỗi tủi vô vọng, bây giờ niềm hy vọng về tương lai khiến nàng càng thêm tủi nhục về cuộc sống hiện tại. Đại Nhạc đã cho nàng niềm hy vọng, cho nên những lúc tủi bụi vì công việc bếp núc, nàng càng nhớ chàng da diết, và nàng cho rằng chính nàng phải là người ở địa vị của Giai Lập trong cuộc sống của Đại Nhạc. Nhưng giờ đây, ngồi trong đại sảnh của toà biệt thự, cho dù thâm mỹ bài trí có thấp kém, nhưng sự hào hoa đã khiến nàng đắm mê, say đắm. Cuộc sống bần hàn với ông chồng lạnh lùng khiến nàng chán ngấy. Con người nàng phải thuộc về môi trường, cảnh sống sung túc phú quý, bên cạnh người bạn đời biết yêu chiều.

Đại Nhạc âu yếm nắm chặt bàn tay nàng, giọng nói thêm dịu dàng như nói trong mộng:

- Em yêu của anh, ta lên gác xem sao, em nhé?

Như bị thôi miên, nàng ngoan ngoãn đứng dậy đi theo. Nàng hiểu rõ cái gì sẽ xảy ra trên đó, nhưng nàng sẽ không từ khước chàng, nếu không, nàng đã không theo chàng tới nơi này.

CHƯƠNG 40

Khi Đại Nhạc về tới nhà, Giai Lập cũng vừa nằm xuống giường, cuốn truyện trong tay ấp trên ngực, mắt nàng nhìn lên trần không chớp, nhưng lòng nàng rối như tơ vò.

Nghe tiếng chân Đại Nhạc, nàng vội ném sách sang một bên, nhắm mắt lại. Giai Lập cố thở đều như ngủ say khi nghe tiếng kẹt cửa, nằm lắng nghe mọi tiếng động nhỏ do Đại Nhạc gây ra. Nàng thầm mừng mình đã về sớm hơn chồng, hẳn là chàng không thể ngờ được, nhân lúc chàng đi đánh bài kiệu, nàng đã chuồn ra ngoài một lúc lâu với Thiên Lập.

Bỗng im hẳn tiếng động. Chắc Đại Nhạc đang đứng giữa phòng. Nàng hơi lấy làm lạ, nhưng không tiện mở mắt ra nhìn đành vẫn nằm im theo dõi bằng thính giác. Nàng nghe thấy tiếng chân bước nhẹ nhàng hình như bước về phía nàng. Chàng đang quan sát tự hỏi nàng ngủ đã say chưa? Hay đứng giữa phòng? Nhưng để làm gì? Nàng biết Đại Nhạc không phải con người có suy nghĩ sâu sắc, tuy nhiên, nàng sợ ánh đèn sáng ở đầu giường khiến chàng nhận ra đôi mi mắt nàng đang rung nhẹ, vì thế nàng phải giả vờ trở mình như vừa bị đánh thức. Nàng thấy bàn tay Đại Nhạc vỗ nhẹ lên người mình, bàn tay hôm nay tình cảm khác thường, giọng nói cũng hết sức dịu dàng:

- Ngủ rồi em?

Giai Lập ậm ừ như ngáp ngủ. Khi nàng hé cặp mắt ra nhìn,

đã thấy Đại Nhạc định quay người bỏ đi.

- Mấy giờ rồi nhỉ ?

- Mười hai giờ, em ạ - Đại Nhạc nhân dịp đưa đồng hồ bàn xuống để lên giường, kỳ tính lúc này đã mười hai giờ mười rồi.

Thực ra, Giai Lập cũng chả quan tâm gì đến giờ giấc, nàng hỏi cho có chuyện và lại nàng không thể ngờ rằng Đại Nhạc đã có những hành vi vượt ra ngoài quỹ đạo . Giai Lập chỉ thầm than thở khi ở cạnh Thiên Lập lúc đó sao mà thời gian đi nhanh quá, còn khi xa Thiên Lập, thời gian lại đi chậm quá.

- Hôm nay chơi bài có vui không ?

Nàng hỏi với tâm trạng thương thân.

- Cũng khá vui - Đại Nhạc không khỏi giật mình, mặc dù chàng đủ tài trí của một cán bộ ngoại giao để chống chế một cách khéo léo . Nhưng lúc này tính lực của chàng đã tiêu hao hết chẳng còn muốn nói chuyện lập liếm, chàng ngáp một hơi dài :

- Thôi em ngủ đi kéo mệt, mai anh kể chuyện mà nghe :

Giai Lập hỏi cho qua chuyện, nay được lệnh đại xá, nàng càng mừng, cũng ngáp theo Đại Nhạc, với tay tắt công tắc đầu giường . Nàng nằm im, cuộn tròn một góc, nhưng óc nàng vẫn hoạt động tỉnh táo.

Tưởng Giai Lập đã ngủ say Đại Nhạc nằm xuống đã ngáy như sấm . Giai Lập thở dài rồi trở mình nhẹ nhàng, tiếc cho ước mơ không thể trở thành hiện thực . Giai Lập cố tưởng tượng chiếc giường rộng là con thuyền, Đại Nhạc là Thiên

Lập . Trong đêm tối, nàng tưởng tượng mình cùng Thiên Lập tới một nước xa xôi, sống cuộc sống thơ mộng mà Thiên Lập vừa kể ra với nàng.

Cùng lúc này, trong căn phòng thô lậu của Tử Thu, nàng cũng nhắm mắt đuổi theo giấc mộng của Đại Nhạc khơi gợi cho mình . Bước ra khỏi xe Kiệu, Tử Thu như rơi vào hang lạnh, đêm giá rét, trái tim nàng cũng buốt lạnh . Xe đỗ ở một nơi cách xa trường, nàng giờ tay vẫy Đại Nhạc.

- Anh về đi.

- Để anh được nhìn em đi về nhà.

- Không, anh cứ về trước đi.

Cuối cùng Đại Nhạc đành nghe theo Tử Thu, từ từ cho xe đi.

Tử Thu ngây người ra nhìn chiếc đèn đỏ sau xe, nàng cảm thấy vừa ấm áp vừa buồn tủi . Tử Thu hết sức cảm động trước tình cảm âu yếm của Đại Nhạc, nay không khỏi buồn tẻ tại vì phải xa chàng . Nàng bỗng nhớ truyện cổ tích "Cô lọ lem", chỉ trong nháy mắt, mọi cảnh tượng huy hoàng đã tan thành mây khói, nàng bước những bước nặng nề trở về căn nhà chật hẹp xấu xí của mình.

Trải qua nhiều cố gắng mới xây dựng nên một gia đình mẫu mực Tử Thu từng hài lòng về gia đình mình, Thiên Lập cũng đã có lần tỏ ý khen ngợi . Nhưng với đôi mắt hôm nay gia đình nàng thật nhỏ nhoi, so với biệt thự Ở Bắc Đầu, nhà nàng không bằng một căn phòng xép ở đó, nhưng nàng vẫn phải tiếp tục chịu đựng một cuộc sống như vậy . Tử Thu không phải là một người đàn bà hăm ăn trắng mặc sương, điều đáng buồn là ở chỗ chung sống với Cổ Lôi vừa thiếu thốn về vật

chất vừa thiếu thốn về tinh thần, thậm chí nàng còn cảm thấy anh đối xử tàn nhẫn với nàng . Cổ Lôi đang nằm đọc sách trên giường thấy nàng vào anh ta chỉ liếc nhìn một cách nhạt nhẽo rồi tiếp tục đọc sách lại chẳng nói chẳng rằng, thế mà hóa hay, nàng đã chuẩn bị sẵn những câu nói dối bây giờ không phải dùng tới . Nhưng không phải vì vậy của nàng thấy nhẹ nhàng hơn . Giá như anh ta vẫn hỏi nàng còn thấy dễ chịu hơn . Cái giường con bên cạnh trống không, nàng sức nhớ đến con :

- Con đâu, anh Cổ Lôi ?

Cổ Lôi nhắc mí mắt một cách biếng nhác và trả lời uể oải :

- Ngủ ở nhà bên cạnh.

- Tại sao lại để nó ngủ ở nhà người ta ? - Bao nỗi oán hận lộ ra nét mặt, đến là ghét cái tính lười biếng của anh ta, về mà không đón con.

- Cô có biết mấy giờ rồi không ?

Nghĩ đến việc chơi bời ở ngoài, nàng không khỏi giật mình, nhưng nàng không hề ân hận, gia đình như vậy, ông chồng như vậy, thà không có còn hơn, biết thế nàng về muộn hơn cho bố.

Nàng giận dỗi bỏ đi.

Chân bước về hướng nhà Mạc Mộng Nhược, tâm hồn bay đi tận đâu, mắt phóng nơi xa mờ vô định, lòng nặng trĩu nỗi thương thân . Ước gì được đi theo hình bóng Đại Nhạc, nhưng giờ Đại Nhạc đã ở bên cạnh Giai Lập rồi.

Nhà lán giềng tối om, bước chân nàng do dự . Khuya thế

đến quấy bà Mạc quả thật không tiện, thà cứ để Tiểu Đệ ngủ lại đây, còn hơn . Tử Thu đứng ngây ra một lúc rồi mới cương quyết đưa tay lên gõ cửa.

Trong phòng bật đèn, có tiếng chân lật đật và tiếng hỏi :

- Ai đấy ?

- Em đây ạ.

Mộng Nhược xuất hiện, đầu bù tóc rối mi mắt sưng mọng, da mặt vàng ệch, trên vai choàng áo lông, người càng thêm gầy nhỏ . Tử Thu cười, vẻ nhận lỗi :

- Xin lỗi bác, em làm bác mất ngủ . Em đón Tiểu Đệ về bác ạ.

Bà Mạc không nhắc gì đến Tiểu Đệ, chỉ mãi ngắm cặp mắt sáng một cách kỳ lạ của Tử Thu . Đêm đã khuya, nét mặt nàng không hề lộ vẻ mệt mỏi :

- Cô đi đâu đến giờ mới về ?

Không muốn nói dối Mạc Mộng Nhược, Tử Thu đành đánh trống lảng và ca thán :

- Cổ Lôi về sớm vậy mà cứ để nó đây làm phiền bác, chán quá.

- Anh ấy đến đây rồi, nhưng cháu đã ngủ say, cho nên tôi bảo anh ấy cứ để nó đây.

Thì ra nghĩ oan anh ta, cho chết, ai bảo anh ta không nói.

- Cháu ngủ cùng với chị, thôi mai hãy hay, khuya lắm rồi ra ngoài không khéo bị cảm.

Tử Thu không nỡ từ chối lòng tốt của Mộng Nhược, nàng

đành nói :

- Em xin cảm ơn bác.

Nàng vừa định về, Mộng Nhược hỏi :

- Chị không đến nhà họ Trương hay sao ? Tiểu Diệp bảo không thấy chị Ở đó.

CHƯƠNG 41

Tử Thu bối rối chưa biết nên trả lời như thế nào . Nàng định nói dối Cổ Lôi rằng Giai Lập dẫn nàng đến nhà một bà cụ Hoa Kiều để bàn việc vẽ tranh, tất nhiên lời nói dối đó không cần sử dụng với Mộng Nhược . Nhưng cũng không ngờ là Tiểu Điệp không hề đến nhà họ Trương, nó lên đi xem phim với Hoàng Thêm Bạch . Nàng mập mờ hỏi lại :

- Tiểu Điệp về khi nào ?

- Cũng rất khuya - Mộng Nhược than thở - Khi tôi về nhà thấy nó bảo nó về từ lâu.

- Thảo nào cháu không gặp em . Em đi thăm anh em trước, sau đó mới đến nhà họ Trương.

- Ở đó chơi đến mãi bây giờ cơ à ?

Cặp mắt sung húp, nhấp nháy vẻ nghi ngờ.

- Có gì muộn đâu ạ, những người thuộc xã hội thượng lưu thường sống về đêm . Tử Thu nhắm mắt, bỗng nhớ lại những giờ phút sống ở biệt thự bí ẩn, lòng nàng không khỏi ngây ngất như say.

- Đêm thức khuya như vậy, ngày hôm sau còn tinh thần đâu mà đi làm việc ? - Mộng Nhược lắc đầu, cặp mắt đầy vẻ ảm đạm.

- Bác nói ai cơ ? - Tử Thu hỏi, lòng nàng vẫn còn quyến luyến

Đại Nhạc . Dưới con mắt nàng, Đại Nhạc bao giờ tinh thần cũng sung mãn, không thể có cái điều Mộng Nhược vừa nói.

- Nói chung như vậy - Mộng Nhược vội vàng trả lời - Lúc tôi ở Hồng Công, tôi đã cảm thấy những người sống ở chốn phồn hoa đô hộ bao giờ cũng ít ngủ quá . Mãi thật khuya mới đi ngủ, sáng dậy sớm, rút cuộc người nào cũng xanh xao vàng vọt, sống thế đến là có hại cho sức khỏe.

- Chưa chắc đâu, bác ạ - Nàng không tiện kể rằng như Đại Nhạc to béo đầy đà, trông rất khỏe mạnh, nàng đành lấy Cổ Lô làm ví dụ - Bác xem Cổ Lô nhà em lúc nào cũng chỉ ngủ, vậy mà anh ấy vẫn gầy gò xương.

- Ủ, ngủ là một việc, còn có ngủ được không lại là một việc khác - Mộng Nhược nói với giọng đầy cảm thán - Như tôi chẳng hạn ngủ là một việc cực nhọc, cô ạ . Nằm xuống giường, đầu óc tỉnh khô, hết giờ này sang giờ nọ không sao thiếp đi được, mở mắt ra thì thấy cộm đến là mệt . Cực lắm cô ạ.

- Bác suy nghĩ nhiều quá.

- Cũng chẳng hiểu nữa, từ lâu tôi đã mắc chứng mất ngủ, giờ thành tro ra...

Nhìn vẻ mặt đầy buồn bã của Mộng Nhược, Tử Thu tỏ lòng thông cảm, nghĩ thầm rằng cái chết của ông chồng đã khiến bà ta mắc bệnh suy nhược.

- Thôi cô về nhà nghỉ đi - Mộng Nhược thở dài - Cô chắc cũng mệt lắm rồi.

Tử Thu trả lời vẻ chán nản :

- Vâng ạ... nhưng gần đây em cũng ngủ kém, bác ạ.

- Tại sao thế ?

- Em thấy hết sức chán chường - Tử Thu lắc đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Tình hình cô bây giờ chả khảm khá ra là gì ? Tạc tượng, vẽ tranh đều có thành quả, còn phiền cái nỗi gì nữa ?

Tử Thu cười gượng gạo, nàng thấy Mộng Nhược là con người nhân hậu, nay không thể hiểu nổi nàng, và có lẽ cũng không cần bà ta hiểu làm gì, nàng trả lời lấp lửng :

- Thôi mai hãy bàn sau.

Cổ Lôi đã tắt đèn đi ngủ . Không hiểu anh ta còn thức hay đã ngủ say ? Thôi thì mặc anh ta.

Tử Thu do dự chưa vào phòng ngủ ngay . Nàng thu dọn các cốc tách Cổ Lôi bày trên bàn, lấy ghè khô ra lau sạch bàn ghế . Đó là những công việc của ngày mai, nhưng cũng có hôm nàng làm vào giờ khuya . Không vì nước giá lạnh, nàng sẽ còn giặt quần áo . Nói chung nàng thích làm các công việc đó vào ban đêm, để sáng sớm hôm sau có thì giờ rảnh rỗi làm công việc điêu khắc . Hơn nữa cũng để tránh sự quấy nhiễu của Cổ Lôi . Nói đúng ra Cổ Lôi chả đòi hỏi gì nhiều, tuy nàng vẫn thấy khó chịu đựng nổi . Cuộc sống bao ngày đã đủ đầy vò con người đến nỗi không còn chút gì gọi là bay bổng nữa . Và lại nàng cũng hết sức ngại có thai những khi bất đắc dĩ phải chiều chàng, Cổ Lôi thường nói :

- O, cô này sao giờ lạnh hơn cả đá ?

Ngày thường nàng hay cãi, tuy có việc này nàng chỉ im lặng,

không cãi một câu. Tử Thu phải thừa nhận rằng mình thiếu nồng nhiệt, song nàng cũng chả lấy làm phiền lòng, nàng chỉ thầm nhủ rằng mình đã mắc chứng lạnh nhạt.

Chứng bệnh đó có từ bao giờ vậy ? Tử Thu còn nhớ thời kỳ yêu Cổ Lôi, nàng rất vui, hoạt bát, dễ xúc động . Thời kỳ mới cưới xong, hai người sống cũng rất hạnh phúc . Nếu suy xét về sự diễn biến của tình cảm, phải nhận rằng lỗi ở chỗ thằng con ra đời sớm quá . Sự ra đời của Tiểu Đệ đã phá hoại sự yên tĩnh vốn có trong gia đình . Về mặt tâm lý cũng như về mặt kinh tế, hai vợ chồng trẻ chưa kịp chuẩn bị thì đột nhiên phải làm bố làm mẹ, số phận lại quá ư tàn nhẫn . Tính cách của Cổ Lôi không đáp ứng được kịp thời tình huống mới phức tạp của gia đình . Tử Thu chưa hề quen kham khổ, vả lại sau khi sinh nở nàng phải tự gánh vác mọi công việc gia đình, do đó tinh thần bị sa sút mãi, không vực lên nổi.

Tim nàng bỗng đập thình thịch, nàng lại nhớ đến Đại Nhạc.

Tử Thu những tưởng con người mình đã thành củi khô, không còn có thể nảy mầm được nữa, vậy mà một điều kỳ lạ đã đến với nàng . Cành cây khô héo kia bỗng nảy mầm xanh. Bây giờ nàng nhận ra rằng tình cảm con người không như một vật bị sử dụng, lâu dần sẽ ít đi. Trải qua bao sóng gió, chà đạp, một khi cần đến, tình cảm vẫn tươi mát nguyên vẹn, cũng như một thương tích được bình phục, có khi không nhận ra vết sẹo cũ . Nàng phải thừa nhận rằng mình từng yêu Cổ Lôi, vì anh mà nàng đã cắt đứt quan hệ bà con với ông chú một cách không thương tiếc . Giờ đây nàng có tình cảm bằng bột đối với Đại Nhạc, còn hơn cả lúc mới yêu Cổ Lôi, vậy thì nếu cần, nàng sẽ vứt bỏ mọi thứ vì Đại Nhạc . Khi Tử Thu vào phòng ngủ, tiếng thờ Cổ Lôi đều đều, nàng nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, không làm anh tỉnh giấc.

Tử Thu nhắm mắt nằm nghiêng, khoe môi hé một nụ cười .
Nàng chợt nhớ lại câu nói về viễn cảnh tương lai:

" Anh mong rằng sau này chúng mình sẽ thiết kế một tòa lâu đài... " Ôi, đúng là giấc mộng tuyệt vời!

Phòng khách nhà họ Lê bày sẵn hai bàn mặt chược, Lê Khiết và phu nhân có mặt ở bàn . Chiếc bàn tròn ở phòng ăn trải sẵn khăn bàn đỏ, trên bày bát đĩa, duy có thức ăn chưa bung lên. Các vị chơi bài đang cơn hứng, còn phải lúc nữa mới ăn cơm tối được.

Kim đồng hồ điện lặng lẽ nhảy đều, sắp tám giờ . Lê Thiên Lập đã nhiều lần đưa mắt liếc đồng hồ treo ở tường, mọi cảnh vật ở đây anh đều hết sức quen thuộc, vậy mà giờ cảm thấy xa lạ như một người đến làm khách. Các em họ cũng có mặt ở đó, họ trò chuyện với nhau, nhưng có vẻ khách khí, xa cách. Tử Thu ngồi đó im lặng, mặc áo mới, vẻ mặt ảo não.

Thiên Lập đã có hẹn, anh định chúc rượu mừng thọ rồi mới đi, nay phải chờ lâu, đến là sốt ruột . Thấy Tử Thu lặng lẽ đưa mắt ra hiệu, anh tìm dịp đứng dậy:

- Anh có cuộc thù tiếp không thể vắng mặt được.

Tử Thu cũng vội vàng đứng dậy.

- Không được, anh và chị ăn cơm rồi mới được về . - Cậu em trai vừa nói xong, cô em gái kêu lên:

- Mẹ Oi, anh Cả và chị Ba đòi về mẹ ạ.

- Gì thế ? Thiên Lập, anh phải đi ư ? Bà thím ngoái đầu nhìn.

- Cháu đã có thừa với thím rồi, tối nay có cuộc thù tiếp -

Thiên Lập tươi cười đáp - Cháu đến xin chúc thọ chú đây ạ.

Lê Khiết ngồi bên bàn mặt chước, đang tập trung tư tưởng, không nghe thấy cuộc đàm thoại.

- Không thể thế được - Bà Lê vừa nói vừa đứng dậy, để đưa con gái đang đọc quyển Thương Truyện đánh thay Bà đứng đình đi tới . Hôm nay bà cũng trang điểm cẩn thận, do ngồi chơi bài lâu quá, da mặt đã bóng láng lên.

Thiên Lập thấy khó xử, tuy im lặng nhưng thái độ vẫn có vẻ cương quyết.

- Cuộc thù tiếp gì mà quan trọng vậy ? - Bà Lê nhìn Tử Thu, mặc dù thím cháu hiềm khích, nhưng bà không tiện tỏ ra lạnh nhạt - Tử Thu cũng về hay sao ?

- Dạ, cháu cũng có việc ạ - Tử Thu cười miễn cưỡng.

- Cháu đã điểm số người rồi, thiếu hai chúng cháu vừa vặn một mâm - Thiên Lập tìm có thoái thác.

Không ngờ câu nói đó khiến bà Lê cáu cảnh . Bà hồi tưởng ngày xưa vinh hoa, phú quý là thế, những ngày lễ tết, khách đến nườm nượp, quà tặng, lễ vật đầy bàn . Cách đây ít lâu, Lê Khiết dính vào một vụ tham ô, bị miễn chức, lúc đầu mọi người còn tỏ ra xót xa, dần dần xa lánh, lạnh nhạt, không mấy ai lai vãng . Lê Khiết trong lòng buồn bực, ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên. Còn bà Lê thì tức tối, oán hận cực độ . Bà vẫn chờ dịp cho bọn cơ hội thực bụng biết mặt . Nhân câu nói Thiên Lập, bà bắt đầu ca thán:

- Anh quên những lúc các anh chị ăn quả đào thọ với bát mì thọ rồi hay sao ?

- Chúng cháu quên sao được ạ ? - Thiên Lập cười ngượng ngịu, anh cũng thừa hiểu tâm trạng buồn bực của bà thím . Những năm anh đi vắng, ngày mừng thọ của ông chú như thế nào anh không rõ . Ngày trước khi anh còn ở nhà, quả là ngựa xe như nước, áo quần như nêm mâm cỗ tiếp khách như không bao giờ ngót, vỏ chai sâm banh chất thành đống, Thiên Lập cho rằng cái trò quan trường, hưng suy, tung bừng hay lạnh lẽo âu cũng là thường tình . Chính cũng vì thấu hiểu cái lẽ đời đó, anh càng muốn cố gắng leo cao, thế nào một ngày kia anh sẽ được mọi người nâng lên " cao cao tại thượng", cũng như ngày nay anh bao giờ cũng cù cun tận tụy với bề trên của mình . Tử Thu im lặng, kẻ anh hùng chả cần khoe thời vang bóng, việc gì phải nhắc những chuyện đó .Việc ông chú mất chức, nàng vui thầm, bởi vì nàng cảm thấy hai ông bà khi đắc thế vênh vang quá, cũng cần có cú đòn để hạ bớt khí thế kiêu ngạo . Con người như trôi trên biển cả, khi chìm khi nổi . Như nàng, nàng đã vượt qua cuộc sống gian nan mười mấy năm qua giờ nàng như con thuyền sắp cập bến . Mặc dù nàng chưa khẳng định ước mơ của mình là một thiên đường thực sự hay chỉ ảo ảnh giữa sa mạc . Dù sao, có mục tiêu vẫn hơn cứ sống mờ mịt, không bến bờ.

CHƯƠNG 42

Bà Lê biết không giữ được hai anh em, vả lại bà con lo con gái bà vận xúi thua mất ván bài của bà, bèn ca thán:

- Thôi đi đi, các con nay đã mọc đủ lông cánh thì cứ việc mà bay đi!

- Không phải chúng cháu đâu ạ, đó là anh hai và em tư đi Mỹ mất đấy ạ - Tử Thu nói nhỏ.

- Cháu sợ mình không có dịp xuất ngoại hay sao ? - Bà Lê không chịu kém . Bà cảm thấy Tử Thu bạc, nuôi từ tấm bé đến lớn, nó không hề biết công ơn nuôi dưỡng của bà . Song bà Lê là một người đàn bà thị thành, không hay chấp nhặt . Với lòng độ lượng, bà lái câu chuyện một cách khéo léo sang Thiên Lập

- Thế nào, công việc của anh có tin gì chưa ?

- Dạ, cháu vẫn còn phải chờ đợi ạ - thiên Lập đáp.

- Chú anh cũng đã nói với ông thủ trưởng rồi, ông ta cũng trả lời rằng thư thả đã - Bà Lê vỗ vai Thiên Lập một cách thân mật - Xem ra anh cũng nên nhân lúc này cưới vợ đi, sau này có thể đưa vợ con xuất ngoại luôn. Các vị cán bộ ngoại giao thành đạt trong sự nghiệp đều nhờ bà vợ cả đấy!

- Cháu hi nào ba mươi tuổi hẵng hay - Thiên Lập cười trả lời, kể tuổi mụ là ăn tết xong anh cũng ba mươi rồi còn gì ? - Bà

hạ thấp giọng - Bà vợ Ông Phùng phó tư lệnh vừa hỏi thăm anh đấy . Bà có một cô cháu năm nay học năm thứ tư đại học ngoại ngữ, nghe bảo có bà con với bà Vu bộ trưởng đấy, hôm nào thím mời cô ấy đến nhà mình ăn cơm nhé?

Thiên Lập vâng lời một cách ngoan ngoãn . Bà Lê vốn dĩ thích anh hơn, vì tính anh thuần, không như tính Tử Thu, có góc có cạnh.

Rời khỏi biệt thự nhà họ Lê, Thiên Lập vừa lái xe vừa nhìn Tử Thu hỏi:

- Em suy nghĩ gì thế ?

- Có gì đáng nói đâu ? - Tử Thu giận dỗi - Em không muốn đến, anh cứ bắt em đến.

- Nên đến với chú thím, em ạ - Thiên Lập nói một cách dịu dàng - Uống nước phải nhớ nguồn, em đừng quên rằng em lớn lên trong nhà chú thím, em ạ.

Tử Thu ngoảnh đầu lại nhìn ra phía sau, không thấy biệt thự nhà họ Lê đâu nữa, nhưng nàng không hề bị thuyết phục bởi những lời lẽ của Thiên Lập . Đối với ngôi nhà đó, nàng vẫn có một cảm giác xa lạ, cứ như không hề có liên can tới nàng . Nàng bắt đầu nghi hoặc: Quá khứ với hiện tại có liên quan gì tới nhau không đấy nhỉ ? Ví như Cổ Lôi, có thời gian nàng yêu anh say đắm, giờ đây hồi tưởng lại, cảm thấy vô nghĩa.

Quá Khứ là vô nghĩa, tương lai là ẩn số, chỉ có hiện tại là có ý nghĩa hơn cả.

Nàng lại nhớ Đại Nhạc.

Vô tình, Thiên Lập thấy khóe môi nàng hé lộ một nét cười bí

ân.

Thiên Lập bất giác hỏi nàng:

- Em cười gì đấy ?

Tử Thu tròn mắt nhìn anh . Nàng vừa cười ư ? Nàng không biết điều đó.

Tử Thu vội vàng lấp liếm:

- Em thấy anh giỏi thật, mua được cả xe nữa.

- Xe cũ đấy mà.

Nàng không có kiến thức gì về xe cộ, cứ thấy xe màu đen sáng loáng, tuy bé nhưng vẫn oai, nàng không khỏi thèm khát.

- Bao nhiêu tiền đấy anh ?

- Rẻ thôi - Thiên Lập trả lời mập mờ.

- Có rẻ cũng phải mấy vạn bạc - Tử Thu tỏ vẻ bất mãn - Anh cứ kêu ca là thiếu thốn, thế làm sao anh có tiền mua xe đấy ?

- Mua trả tiền dần đấy mà.

Nàng không nói gì thêm, chăm chú quan sát anh mình đang cầm tay lái.

- Anh ơi, khi nào anh dạy em lái xe với nhé ?

- Dạy em ư ? - Thiên Lập cười - Em định bỏ nghệ thuật chuyển sang nghề lái xe hay sao ?

- Anh khinh người thế ?- Nàng thản nhiên trả lời - Biết đâu có

ngày em cũng mua một cỗ xe thì sao ?

Thiên Lập nhìn nàng thấy Tử Thu hơi ngông cuồng . So với cuộc sống vốn dĩ trước đây của nàng, anh cảm thấy em mình bỗng nhiên có một cái gì thay đổi.

- Anh nhìn gì em ?

- Hoài bão lớn thật đáng khen!

- Việc gì anh phải riếu em ?

- Anh đâu dám ? Anh đang nghĩ một ngày kia em cũng lái xe riêng của mình như an đệ thì oai biết mấy.

Nghe Thiên Lập nhắc đến Giai Lập, nàng lập tức thấy cắt hứng . Nhưng Thiên Lập không nhận ra, anh đang dặn ga để tăng tốc độ . Anh nghĩ Giai Lập đang chờ mình . Tử Thu vỗ nhẹ lên vai anh:

- Có một chuyện anh chưa cho em biết.

- Chuyện gì nhỉ ?

- Chuyện anh dọn nhà ấy.

- Anh nói với em rồi, nói rằng anh sắp dọn nhà rồi cơ mà.

- Nhưng anh đã dọn nhà rồi.

- Vừa dọn xong em ạ.

- Sao không dẫn em đến xem nhà mới anh ra sao ?

- Ủ, hôm nào hăng hay, vì hiện giờ đồ đạc còn bừa bãi lắm cơ.

- Thì để em giúp anh.

- Thôi, em cũng đủ bận lắm rồi, anh sẽ thu xếp dần dần - Thiên Lập sững sốt hỏi lại - Ai mách em rằng anh đã dọn nhà rồi ?

- Có gì đâu mà bí mật, phải không anh? - Nàng cười vẻ kín đáo, Thiên Lập cũng cảm thấy mình hơi thừa, bởi vì chủ nhà mới là bà con của một anh bạn đồng sự, vậy tin đó lan truyền, cũng chả có gì là lạ . Và lại địa chỉ của anh không thể giữ kín được, phải cho cơ quan biết phòng khi có công việc bất thường gọi anh đến . Chỗ ở của anh ở ngoại ô, khá xa, nhưng trong nhà có điện thoại.

Thiên Lập ở trong một khu chung cư, từng dãy nhà bốn tầng . Do nghề nghiệp khác nhau, cho dù là láng giềng, không ai đi lại với ai. Anh dọn về đây đã được nửa tháng, nhưng anh tuyệt nhiên không biết xung quanh láng giềng là những người như thế nào.

Căn hộ của Thiên Lập ở tầng một có một mảnh vườn con. Trong vườn có hai cây sơn trà và một cây tùng, bãi cỏ vuông vuông, cỏ mọc chưa đều, do thiếu nước, cỏ hơi úa.

Căn hộ gồm hai phòng ở với hai phòng khách và làm việc của một viên chức về hưu. Chủ nhà mua với hợp đồng mười năm hoàn vốn xây dựng cho nhà nước . Ông mua căn hộ cho con trai để cưới vợ, nhưng nay cậu con trai học bên Mỹ và lấy vợ bên đó, chưa có ý định về nước, đành phải cho thuê Mọi thủ tục và tiền nhà trong nửa năm do Giai Lập lo liệu, căn hộ có hai chìa khóa mỗi người giữ một chiếc.

Dùng xe Thiên Lập thò đầu ra nhìn, thấy trong nhà thấp thoáng ánh đèn Giờ này trẻ em các gia đình đều đã về nhà, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ văng vẳng tiếng đài phát thanh và truyền hình từ các căn hộ láng giềng . Thiên Lập rất hài

lòng với căn hộ mới, đi về mở đóng hoàn toàn biệt lập, đó là một khoảnh trời nho nhỏ của riêng anh.

Thiên Lập mở cổng cho xe vào . Các cửa kính đều đóng, anh vừa mở vừa khẽ gọi tên tiếng Anh của Giai Lập:

- Shirley!

Không có tiếng trả lời, cũng không có tiếng chân nàng . Thiên Lập tưởng nàng đang chơi trò ú tim với mình, hoặc giận anh về muộn, đang trốn trong phòng, có mùi thoảng loại nước hoa nàng vẫn ưa dùng.

Nhưng phòng khách không có người, phòng ngủ cũng không, anh chạy khắp nhưng không thấy Giai Lập đâu. Thiên Lập không khỏi hoang mang . Chả nhẽ mùi nước hoa của nàng chỉ là một cảm giác nhầm ?

Hay nàng bận không thể đến được, thế thì nàng sẽ phải gọi điện cho anh.

Quay lại phòng khách, Thiên Lập thấy có mảnh giấy nàng để cạnh điện thoại:

"Em đã đến, phải về ngay!"

Chữ viết không giống con người nàng, nét đồ xiêu đồ vẹo và to đùng . Con người nàng rất nữ tính nhưng nét chữ hào phóng như đàn ông. Nàng có nói đã mười năm nay rất ít khi viết Trung Văn, nàng đánh máy chữ tiếng Anh khá giỏi, viết chữ la tinh rất đẹp, bởi vì nàng thường xuyên sử dụng các thứ tiếng đó . Thiên Lập nhìn mãi dòng chữ vội vã và đầy thất vọng . Nàng không ghi thời gian, không thể biết được nàng đến lúc nào, tại sao không thể chờ anh một lúc ?

Thiên Lập biết trước đó Giai Lập đã đến dự tiệc với các phu nhân, nàng hẹn sẽ ở đó một lúc rồi đến với anh nhưng tại sao nàng lại đi vội vàng như vậy ?

Anh vào phòng ăn . Anh đang rất đói, bỏ bữa tiệc để về nhà ăn bánh mì với bơ, kể cũng tiếc.

Anh không giận Giai Lập, không thể giận nàng được, mặc dù nàng đến rồi đi ngay, nhưng ở đây mọi thứ đều nhắc đến nàng, có hình bóng của nàng . Những đồ dùng gia đình của anh thật là ít ỏi, căn hộ mới trống không, bản thân anh không có sở thích, mọi thứ chả do Giai Lập sắm là gì ? Mấy năm gần đây nghề buôn bán ở Đài Bắc có nhiều cải tiến, chỉ cần một cú điện thoại, mọi đồ dùng gia đình sẽ được đem đến tận nơi.

Lúc đầu Thiên Lập tỏ ra áy náy về việc sắm sang nhưng Giai Lập đã giải thích và an ủi anh. Với kinh nghiệm sống của mình, anh vẫn cho việc chịu ơn người khác chẳng phải là một điều đáng xấu hổ, và nhục nhã . Từ tấm bé anh phải ở nhờ nhà ông chú, cho nên cũng đã quen lối sống nhờ vả . Ở Hán Thành, Bùi Mẫn cũng từng săn sóc anh tuy không được như Giai Lập bởi vì so với Bùi Mẫn, tình cảm giữa anh với Giai Lập vẫn thấm thiết hơn

Pha cốc sữa, mở thêm hộp thịt, Thiên Lập ăn cho xong chuyện . Ăn uống xong ngồi không đến là buồn, nhưng đi ngủ thì quá sớm . Có xe riêng đi đâu cũng tiện, nhưng anh sợ Giai Lập sẽ đến, mặc dù rất ít hy vọng điều đó . Nhẽ ra nàng nên gọi điện cho anh, cũng có thể vì nàng không biết anh đã về nhà.

Thiên Lập không hiểu giờ này Giai Lập ở đâu, nếu như nàng đã về nhà, gọi điện cho nàng cũng không tiện. Đại Nhạc có

bữa cơm liên hoan ở khách sạn Viên Sơn, bữa cơm có thể kết thúc trước mười giờ, sau đó có thể Đại Nhạc cùng bạn bè đi chơi đâu đó, cũng có thể về thẳng nhà chẳng ? Nếu như có Đại Nhạc ở nhà, không thể gọi điện cho nàng được

Cuối cùng anh vẫn không nén được, anh cầm tổ hợp lên, suy đi tính lại, nếu nhớ có tình huống gì, anh sẽ lấy cớ gọi điện cho Thiên Nhu.

Cầm máy ở đầu giây bên kia chính là Thiên Nhu . Nghe tiếng anh giọng cô tỏ vẻ rất mừng rỡ chưa kịp nghe anh hỏi, Thiên Nhu đã nói:

- Bố mẹ em chưa về, Thiên Uy không có nhà, em ở nhà một mình đến là buồn anh ạ.
- Bạn gái của em, Tiểu Diệp đâu ? - Thiên lập đàn ửng phó
- Hôm nay nó không đến anh ạ,
- Anh Lê ơi, giờ anh đang ở đâu ? Anh có đến nhà em chơi không ?
- Anh đang bận, em ạ, không đến được
- Thế anh gọi điện làm gì ?
- Để hỏi xem em đang làm gì ?
- Em đã bảo với anh rằng em ở nhà `một mình đang rất buồn, thế mà anh không đến với em
- Để hôm khác nhé
- Ủ ừ - Thiên Nhu kỳ kèo - Anh có xe rồi, đi một tí là đến nơi, anh đến một lúc với em nhé

Thiên Lập do dự, anh là con người dễ chiều chuộng ý muốn người khác, mặc dù anh vẫn nói:

- Thôi, ngày mai, ngày mai, em nhé - nhưng giọng nói không lấy gì làm cương quyết

- Ủ, anh cứ đến bây giờ ạ Có bài toán khó khó là, mẹ dặn anh dạy em học cơ mà

- Thôi, bé ngoan nhé, hôm khác anh đến

- Em nói thật đấy, anh tưởng em đùa anh hay sao ? cuối tuần sau là thi học kỳ rồi anh có biết không ?

- Hả, cuối tuần sau ? Thế em phải cố lên.

- Thì anh đến giúp em đi anh Lê ơi, anh đừng quên rằng đã hứa nghỉ đông đem em đi chơi đấy nhé

- Được, yên trí, cứ yên trí!

Giọng nói dễ dãi của Thiên Lập không khiến cô bé hài lòng, trái lại cô kêu ca thêm.

- Anh chỉ hứa suông thôi. Anh hứa đưa xe đón em, vậy mà đến giờ em vẫn chưa được ngồi xe anh.

- Xe anh vừa mua xong, rồi còn khối thì giờ dẫn em đi chơi.

- Anh còn phải dạy em học lái xe đấy nhé

- Được rồi, bé ạ!

Thiên Nhu hài lòng, nhưng vẫn nài:

- Anh đến với em đi, em chờ anh.

CHƯƠNG 43

Những ngày trước và sau tết âm lịch, Gia Lập bận tíu tít nào là quà biếu, nhận quà biếu, nào là nhận chúc tết và đi chúc tết, năm nào cũng vậy, nhưng nàng cũng rất vui . Nhà trường nghỉ đông, hai anh em Thiên Uy luôn có mặt ở nhà, cho nên càng tăng thêm không khí náo nhiệt trong gia đình . Nhưng năm nay, nàng cảm thấy bút rút, cảm thấy Thiên Uy kỳ dị, Thiên Nhu lằng loàn, thỉnh thoảng hai đứa gây chuyện nhau, tao nên sự căng thẳng khiến nàng đau đầu . Nhiều khi nàng thầm than thở là cuộc sống đơn điệu vô vị, gặp người quen vẫn phải làm mặt vui, cười nói đến là giả dối . Ai cũng hâm mộ địa vị của nàng, nhưng nàng cảm thấy mình sống không bằng một đứa học trò, có mùa học, mùa nghỉ, còn nàng như con ngựa thồ làm việc suốt ngày không nghỉ . Những năm sống ở nước ngoài, nàng cũng bận suốt ngày, song nàng chẳng những không hề oán thán, trái lại rất thích thú cuộc sống bận rộn trong môi trường xã giao, hình như nàng bẩm sinh là một phu nhân cán bộ ngoại giao có tài năng . Còn bây giờ nàng cảm thấy chán chường, nhưng sự chán chường kia nàng phải giấu kín trong lòng, hàng ngày vẫn phải cố tỏ ra vui vẻ.

Cũng như mọi năm, nhân ngày tết âm lịch, hội phụ nữ quốc tế tổ chức các hoạt động, đặc biệt năm nay còn bày trò biểu diễn trang phục cổ của Trung Quốc . Các vị phu nhân không ít người dám sẵn sàng đảm nhiệm, song do tuổi tác và nhan sắc cho nên không tiện bày tỏ ý muốn . Còn một số khác thì

nhút nhát, bàn luận rất sôi nổi, đến khi lên sân khấu, lại lúng ta lúng túng như người thừa chân tay. Giai Lập được phân công vận trang phục đời nhà Thanh, bà Phùng bí thư xung phong biểu diễn trang phục thời kỳ đầu của nhà nước Quốc Dân. Công việc trừ bị, tập dượt mất khá nhiều thì giờ

- Mệt quá đi thôi! - Sau khi tập dượt xong, bà Phùng ngồi nhờ xe Giai Lập về nhà, bà vừa nói vừa thở hển hển

Tay đặt trên bánh lái, mắt nhìn đăm đăm phía trước, tâm hồn để vào chỗ khác, cho nên Giai Lập cũng không để ý câu nói của bà Phùng. Vì lịch sự nàng cứ ừ ào. Bà Phùng rất lấy làm đắc chí về cuộc biểu diễn của mình, thường kiêu"m có để nói về việc đó. Giai Lập nói một câu khen cho có chuyện

- Bà biểu diễn rất khá!

- Thực ư? - Bà Phùng tròn tròn con mắt nhỏ húp húp, hơi có vẻ ngờ vực - Tại sao cứ hể tôi lên sân khấu là mọi người lại cười rộ lên nhỉ?

Giai Lập nhếch mép cười, nàng nhớ lại cảnh bà Phùng với chiếc váy thêu màu đỏ rực, cố làm duyên làm dáng khi bước ra sân khấu. Mu bàn chân nổi u lên một đồng thịt. xem ra vất vả lắm đôi bàn chân mới đỡ nổi thẩm thân to béo phục phịch. Bước đi thiếu nhẹ nhàng nặng nề lạch bạch như vịt bầu, khiến đồng thịt trên mặt rung rinh không ngớt. Bà những muốn nở nụ cười duyên cho phù hợp với bộ trang phục rực rỡ, nào ngờ vẻ mặt trông ngớ ngẩn như vai hề, khiến mọi người không sao nhịn được cười.

Tất nhiên Giai Lập không thể kể ra sự thật nực cười đó, cho nên nàng nói nhưng không thật lòng

- Cười cũng có nhiều ý, tại sao bà không nghĩ là mọi người đang ngắm nghĩa và thưởng thức bà ?

- Thưởng thức kiểu gì mà lạ thế ? Thưởng thức thì phải vỗ tay hoan nghênh chứ, như bà chẳng hạn khi bà ra bao nhiêu người vỗ tay, còn Ái Đạt cũng vậy, được nhiều người vỗ tay nhiệt liệt.

Ái Đạt đóng vai mỹ nữ đời nhà Minh, rất phù hợp với vẻ duyên dáng kiều diễm Lúc hồng Ái Đạt còn sống, mọi người gọi nàng là Chu phu nhân, còn bây giờ đều gọi tên tiếng Anh của nàng, cái tên vừa dễ nhớ, vừa đẹp

- Tôi cũng bình thường thôi - Giai Lập nói - Có Ái Đạt cơ, bà ấy đẹp cho nên được mọi người hoan nghênh đặc biệt

Bà Phùng vốn không có duyên với chữ đẹp . Ngay ngày xưa khi ông Phùng đeo đuổi, ông cũng chưa hề khen bà đẹp, nhưng bà cũng sử dụng chữ đẹp rất tiết kiệm với người đàn bà khác . Thấy Giai Lập khen Ái Đạt một cách dễ dàng như vậy, bà tỏ vẻ khó chịu:

- Ái Đạt ngày xưa còn khá, hai năm nay đã kém xuân sắc, khi cười đã lộ nếp nhăn!

Bà Phùng nói như than thở, kỳ tình trong bụng lấy làm tự đắc . Người béo vẫn hơn là gầy, như bà chẳng hạn, hai má nần nần những thịt, cố gắng lắm mới nhìn thấy những nét nhăn mờ trên mặt bà.

Nghe bà Phùng nói Giai Lập không khỏi cảnh giác . Ái Đạt là người đàn bà đẹp đã đứng tuổi mà còn như vậy nữa là mình . Nàng nói với giọng cảm khái :

- Chúng ta đều là người có tuổi cả rồi.

- Nhưng Ái Đạt lớn tuổi hơn chúng mình nhiều, phải đến hơn bốn mươi rồi chứ ít đâu - Bà Phùng đem sổ tuổi của mình bấy nay dấu mọi người thêm vào cho Ái Đạt một cách tàn nhẫn.

- Cũng chưa đến nỗi thế đâu ạ - Giai Lập nhân hậu hơn, vả lại nàng cũng muốn che đậy tuổi tác của mình . Tuy nàng trẻ hơn Ái Đạt, nhưng rồi cũng có ngày như Ái Đạt thôi.

- Có lẽ không ít hơn đâu - Bà Phùng vẫn day lại không chút thương xót . Thực ra, nhiều điều dấu được người khác, chứ không thể tự dối mình . Bà ta thừa biết rằng Ái Đạt trẻ hơn mình, chỉ có điều bà không cho phép mình được suy nghĩ theo sự thật.

Để khỏi băn khoăn về tuổi tác của mình, bà sức nhớ một việc quan trọng :

- À, chuyện Ái Đạt bà đã biết chưa ?

- Chuyện gì ạ ?

- Chuyện bà ta với anh chàng trẻ ấy mà.

- Tôi không để ý - Ngực nàng như nghẹn lại, hình ảnh Thiên Lập thoáng luôn trước mặt.

- Gần đây bà ta yêu một cậu lái phụ làm việc trong hàng không dân dụng, anh ta ít tuổi hơn bà ta nhiều lắm, bà không nghe ai kể ư ?

- Không - Nàng trả lời thờ ơ . Bấy lâu nay việc nàng còn chẳng xong nữa là việc người, nàng còn sinh lực đâu quan tâm việc người khác ? Suy bụng mình ra bụng người, nàng thông cảm với cảnh ngộ của Ái Đạt, cho nên nàng cũng muốn biết tình hình Ái Đạt - Hai người bây giờ ra sao rồi hở bà ?

- Hình như Ái Đạt sắp kết hôn với anh chàng đó.

- Hà ? - Giai Lập buột miệng nói ra với tâm trạng thật phức tạp : vừa sững sốt, vừa hăm mộ và cũng đầy xúc cảm . Giai Lập sững sốt về lòng dũng cảm của Ái Đạt, hăm mộ tự do của bà ta và không khỏi băng khuâng về tình cảm giữa nàng với Thiên Lập.

- Đàn bà lớn tuổi hơn đàn ông nhiều như vậy, sẽ không có hạnh phúc . Ái Đạt là một người đàn bà thông minh bà ta chả làm một việc ngốc nghếch như vậy đâu.

Lòng nàng se lại, nếu bí mật của nàng bị phát giác, không hiểu sẽ bị người ta lên án như thế nào ?

Biện hộ cho Ái Đạt tức biện hộ cho bản thân nàng, cho nên nàng nói với giọng đầy ái ngại :

- Vấn đề tình cảm, người ngoài khó có thể phán xét nổi.

- Nhưng không thể mặc bạn bè dẫn thân vào chỗ chết có phải không nào . Cho nên tôi nghe nói nhiều người khuyên can bà ta, nhưng bà ta vẫn một mực không nghe, bởi vì bà ta cũng có lý của mình.

Càng bó buộc, sức phản kháng càng mạnh . Cũng như nàng với Thiên Lập, càng ít điều kiện gặp nhau bao nhiêu thì lại càng nhớ nhau bấy nhiêu.

- Bà ta khẳng khái với lý do gì thế ? - Giai Lập hỏi với giọng trầm trầm.

- Bà ta bảo ít nhất bà ta có thể sống hạnh phúc trong năm năm với cậu ta, đó cứ cho là năm năm sau cậu ta chê già và ruồng bỏ bà đi nữa, thì bà cũng không phải hối hận.

Giai Lập thăm cảm động về câu chuyện tình của Ái Đạt . Với tuổi nàng, chỉ ít nàng có thể chung sống với Thiên Lập mười năm . Nếu quả trong mười năm có thể sống những ngày tuyệt đẹp, nàng có phải cô đơn trong tuổi già, cũng chẳng còn gì phải ân hận.

Giai Lập không quên Ái Đạt, nhưng nghị lực của bà, nàng hết sức khâm phục, nàng thì không thể can đảm được như vậy . Dĩ nhiên hoàn cảnh hai người hoàn toàn khác nhau, người thông cảm cảnh góa bụa của Ái Đạt, còn nàng, mọi người đang cho là hạnh phúc mỹ mãn, nếu như nàng có trách vì gì khác, tất sẽ bị mọi người lên án, cho rằng nàng thân làm tội đời, tham lam.

Khi chia tay, bà Phùng cảm ơn Giai Lập, bà không ngờ câu chuyện vật giữa đời có một tác động mạnh mẽ tới Giai Lập . Đáng ra trở về nhà thì nửa đường nàng quay xe lại chạy về hướng nhà riêng của Thiên Lập.

CHƯƠNG 44

Xuống ô tô buýt, đêm đã khuya, đèn đường tù mù, trên đường vắng tanh, đang đi cạnh Tiểu Điệp, Hoàng Thiên Bạch thành linh ôm chặt lấy cô, hôn lấy hôn để.

Chỉ trong mấy tích tắc, lúc đầu Tiểu Điệp hốt hoảng, rồi bất giác say trong trận hôn cuồng nhiệt, cuối cùng cô thấy khó chịu, cố hết sức mới đẩy được cậu ta ra.

- Làm gì mà man rợ thế, đến là ghét - Tiểu Điệp lấy bàn tay chùi mồm, mắng một cách giận dữ.

- Thì... thì người ta vì quá yêu mình mà lị - Hoàng Thiên Bạch định vỗ cô ta lần nữa, nhưng Tiểu Điệp đã cảnh giác né ra.

- Hoàng Thiên Bạch, đồ chết dẫm, còn làm càn nữa, tôi sẽ không bao giờ đi chơi với đàn ông ấy nữa đấy nhé.

Câu nói quả có hiệu lực, Hoàng Thiên Bạch lập tức thọc tay vào túi quần chặt, lắc đầu một cách thích thú :

- Hôm nay nhảy vui đấy chứ, tiếc rằng em giục về, không thì...

- Gần mười một giờ rồi, không về rồi bà cụ lại tế cho.

- Thì em có thể nói dối rằng đến chơi nhà cụ Trương cơ mà.

- Nhưng cũng không thể quá muộn được - Tiểu Điệp sức nhớ tới Trương Thiên Uy cảm thấy áy náy trong lòng . Kể ra đi

nhảy với Hoàng Thiên Bạch cũng thích, trong lúc nhảy, cậu ta đã có những cử chỉ thân mật, đến khi bị cậu ta hôn, cô có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

- Khi nào chúng mình lại đi nhảy với nhau nhé.

- Tôi chả đi nữa đâu !

- Sao thế ? - Đang vui, câu trả lời của Tiểu Diệp khiến Hoàng Thêm Bạch chợt hững.

- Tôi không có giày nhảy.

- Thì đôi giày em đang đi vẫn tốt cơ mà - Thêm Bạch cúi ngắm chân cô.

- Tốt cái quái gì, đã gọi là nhảy phải đi giày cao gót chứ !

Hoàng Thêm Bạch lại nhìn Tiểu Diệp từ đầu đến chân :

- Thực ra em không cần đi giày cao gót đâu, nếu đi cao gót thì em vượt đầu anh mất.

- Mặc, ai lại đi giày đế bằng nhảy bao giờ, cứ nhìn đôi giày này người ta cũng biết mình là học trò . - Thực ra Tiểu Diệp nói thế để tạ sự bất độ nhắc đến niềm mơ ước, cô cũng nói hăng hơn - Nếu còn nhảy thì phải mua một đôi giày cao gót mới được.

- Mua đôi giày có gì là khó, mà em phải bận tâm như một mơ ước ghê gớm.

- Tất nhiên rồi, mẹ tôi không mua cho tôi, tiêu tiền vặt giành dụm đến là khó - Tiểu Diệp than thở - Mua đôi cao gót có phải dễ đâu.

- Để anh biếu em một đôi ! - Hoàng Thêm Bạch trả lời một cách kháng khái.

- Anh lấy gì mà mua cho tôi ? Anh chả kể rằng phải vay của bạn học một trăm đồng để đi nhảy là gì ?

Hoàng Thêm Bạch bỗng cười lớn :

- Cứ mặc anh, lần sau bảo đảm em đi giày cao gót nhảy đầm, được chưa ?

Nghe vậy Tiểu Diệp thích mê . Nhưng cô cũng hiểu tính cậu ta . Có lần để mời cô xem phim cậu đã không ngần ngại đem chiếc máy ảnh của bạn học cho vào cửa hiệu cầm đồ, lại có lần cậu viết thư về nhà cho bố mẹ nói rằng do bị ngã nước, cậu bị Ốm và cần vitamin . Bố mẹ cậu sợ cậu nói dối, bèn gởi thuốc cho cậu chứ không gởi tiền, thế là cậu cho toàn bộ số thuốc vào cửa hàng thu mua giá rẻ.

Tiểu Diệp không khỏi sững sốt về các hành động táo bạo của cậu, nhưng cũng để tha thứ bởi sự thành thật của cậu đối với mình . Rất nhiều chuyện xấu cậu ta làm trước kia, cậu đều thú nhận với Tiểu Diệp . Về mặt này, Thiên Uy thua xa Thêm Bạch . Có chuyện gì Thiên Uy cũng dấu diếm nói năng mập mờ mà mập mờ . Như câu chuyện về bài thơ : "Tôi yêu một người thiếu nữ ấy", cậu ta chối bay chối biến, cho nên Tiểu Diệp càng thêm bức mình . Suy cho cùng, anh ta có thể đã yêu một người con gái khác, thì ta chơi thân với Hoàng Thêm Bạch đã sao ?

Khi chia tay, Tiểu Diệp nhắc khéo :

- Đã mua giày thì phải thử, chứ không phải mua thế nào cũng được đâu nhé !

- Anh biết rồi, khi nào anh có tiền, anh sẽ dẫn em đi mua -
Thấy Tiểu Diệp có vẻ do dự - Hay em cho anh mẫu chân em
vậy !

- Ủ, cũng được - Tiểu Diệp khẽ gật đầu.

Quân tử nhất ngôn nhé, khi có giày cao gót rồi không đi nhảy
với mình không được đâu nhé !

Tiểu Diệp cười, thừa cơ hội cậu hôn nhẹ nhàng, hơn nữa vì
đôi giày cao gót, cô ta không cự tuyệt.

CHƯƠNG 45

Có tiếng gõ cửa . " Ai mà còn đến vào lúc này nhỉ" Tử Thu đưa tay vén mó tóc xóa tung đứng ngẩn người.

- Cô Lê ơi - Tiếng gọi của Tiểu Diệp.

Từ ngày lén lút đi lại với Đại Nhạc, tâm hồn Tử Thu không còn được bình thản như trước.

Dù biết không thể có chuyện chàng đến tìm nàng giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, nàng vẫn cứ thấy nom nớp, sợ Đại Nhạc bất thần đến gõ cửa, đúng lúc nàng đầu bù tóc rối, ăn mặc lôi thôi lếch thếch, và đang tất bật với việc nhà.

- Cô Lê ơi - Tiếng gọi khẽ.

- Cô ra đây - Nàng cùng đáp nhỏ nhẹ, để khỏi đánh thức Cổ Lôi . Vừa mở cửa, Tử Thu vừa tự hỏi, không biết Tiểu Diệp tìm mình có việc gì . Chẳng lẽ Đại Nhạc có điều gì nhắc nhẹ . Dù biết chắc mười mươi không có chuyện độ lòng nàng vẫn thắc thỏm không yên . Nàng cũng biết rằng độ này Tiểu Diệp hay đi chơi khuya, và thường đến nhà họ Trương . Mạc Mộng Nhược hay phàn nàn là con gái càng lớn càng khó cai quản.

- Cô Lê ơi - Tiểu Diệp nhòm qua khe cửa, vẻ bối rối hình như cô sợ làm kinh động mẹ mình.

Tử Thu chưa kịp hỏi han Tiểu Diệp thì cánh cửa nhà bên đã mở, Mộng Nhược ló đầu ra :

- Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp ngây người . Cô thấy sắc mặt mẹ không vui lại đang cầm gói đồ trong tay, sợ mẹ trông thấy, cô nhét vội vào tay Tử Thu.

Tiếng Mộng Nhược lại vang lên :

- Gì thế, Tiểu Điệp ?

Tiểu Điệp quay ngoắt bỏ chạy về nhà, vừa chạy vừa trả lời.

- Con không biết, Trương Thiên Nhu bảo con đưa cho cô Lê.

Mộng Nhược đứng lại, tuy bà chưa tin, nhưng không có cơ để tra hỏi thêm . Quan hệ giữa Tử Thu với nhà họ Trương thân mật thế, nhờ chuyển một gói đồ có gì là lạ.

- Cảm ơn cháu, Tiểu Điệp nhé - Giờ thì chính Tử Thu sợ Mộng Nhược tò mò, dò xét, nàng vội vàng cảm ơn rồi đóng cửa lại . Mãi đến khi hai mẹ con bà hàng xóm đã vào nhà, trống ngực nàng vẫn còn đánh thình thình.

Gói đồ nàng vẫn ôm trong lòng, thầm nghĩ chắc Đại Nhạc gửi cho mình . Cũng có thể quà của Giai Lập . Thiên Nhu không thể gửi gì cho nàng, càng không có người nào khác gửi . Nhưng mấy lần Đại Nhạc biếu quà, đều tự tay chàng chứ không qua tay người khác bao giờ.

Nín thở, nàng giở gói đồ . Thì ra một đôi giày cao gót màu đỏ . Nàng bất giác thần người ra nghĩ ngợi . Đời sống gia đình không cho phép nàng cầu kỳ trong cách ăn mặc, nhưng nàng cũng rất am hiểu một thời trang . Đôi giày này đã lỗi thời, nhìn qua là biết ngay hàng hạ giá, gót rất cao nhưng đã hơi vẹo.

Lúc đầu nàng thất vọng . Sau đó buồn cười vì sự nhớ có hôm Tiểu Diệp ngờ ý muốn gửi nàng đôi giày cao gót . Thế là cuối cùng Tiểu Diệp đã đạt được mục đích . Con người ta kể cũng lạ, một khi đã ao ước điều gì, cho dù điều đó không chính đáng, không bình thường và còn đem lại bao nỗi ưu phiền nữa, vẫn cứ cố vươn tới bằng được.

Tử Thu ngồi thừ ra suy nghĩ một lúc lâu, nàng nghe tiếng tranh cãi ở nhà bên cạnh . Thông thường giọng Tiểu Diệp vẫn to hơn át giọng bà mẹ . Mộng Nhược không sao trị nổi đứa con quá cứng chiều . Nhưng đêm nay, rõ ràng tiếng Mộng Nhược cao hơn . Bà Mạc vốn là con người kín đáo, hôm nay bà to tiếng như vậy hẳn là có điều gì làm bà nổi cơn thịnh nộ . Tử Thu không nghe rõ, nhưng nàng đoán Mộng Nhược đang mắng con gái về tội đi chơi khuya quá . Nàng không định sang khuyên can, bởi vì lòng nàng cũng đang nặng trĩu . Hơn nữa cũng không biết mình nên xử thế nào chuyện tranh cãi giữa hai mẹ con nhà hàng xóm . Mặc dù rất thông cảm với Mộng Nhược, nàng không phải không hiểu được phần nào tâm trạng của Tiểu Diệp . Thôi con gái, nàng cũng hết sức khổ sở với sự O ép của bà thím . Tất nhiên giữa Tiểu Diệp và Tử Thu cũng có chỗ khác nhau . Hồi đó nàng chỉ đi lại với các bạn gái, còn Tiểu Diệp, thì chả biết thế nào ? Nếu chỉ chơi với Thiên Nhu, việc gì cô bé phải đi đôi giày cao gót quái dị này ?

Bỗng nàng nghĩ đến Tiểu Diệp và Thiên Uy . Biết đâu cô nàng năng đến chơi nhà họ Trương là vì cậu chẳng ? Nói cho thật đúng con trai, con gái giao thiệp bình thường với nhau cũng chẳng sao . Tử Thu nhớ lại lúc đầu hôm Mộng Nhược có hỏi dò nàng về Thiên Uy . Người mẹ luôn lo lắng về con gái là lẽ thường tình, nhưng thái độ Mộng Nhược có cái gì thái quá, cứ như thể Tiểu Diệp đã mắc bẫy của Thiên Uy không bằng.

Bọn trẻ con mười mấy tuổi đầu đã hiểu gì đâu cơ chứ ? Nếu Mộng Nhược cho rằng Tiểu Diệp nên tránh Thiên Uy, và vì việc đó mà hai mẹ con cãi nhau thì quả thật là không đáng.

Nghĩ đến chuyện Tiểu Diệp, Thiên Nhu và Thiên Uy, Tử Thu càng thêm nhớ Đại Nhạc . Nàng trăn trở mãi, không sao ngủ được.

Từ ngày gửi Tiểu Đệ vào trường mẫu giáo, Tử Thu không thể dậy muộn được . Nàng có thể không lo bữa ăn sáng của Cổ Lôi, nhưng không thể không sửa soạn cho con đi mẫu giáo được.

- Mẹ Oi chị Tiểu Diệp muốn nói gì với mẹ ấy - Tiểu Đệ gọi ngoài sân.

Nhà chật hẹp, Tử Thu không thể trốn tránh đi đâu được, nàng đành vừa vén tóc vừa đi ra sân.

Ánh nắng ban mai chiếu lên gương mặt Tiểu Diệp trông thật tươi mát, thật đáng yêu, mặc dù cô bé đôi khi cũng thật khó hiểu.

- Cô Lê ơi, cô tha lỗi cho cháu nhé - Tiểu Diệp hạ giọng, nói thầm.

- Không sao cháu ạ - Tử Thu cũng nói nhỏ - Cô đã cất giày cẩn thận cho cháu rồi, cháu cứ yên tâm.

Không ngờ Tiểu Diệp nói :

- Cháu ghét đôi giày quá, chỉ muốn vứt quách nó đi.

- Tại sao ? - Nàng tưởng cô bé biết rằng đôi giày đã lỗi mốt.

- Nó làm đau chân, rột cả gót đây này.

Tử Thu cười và nghĩ rằng bi kịch của con người chính là ở chỗ đó . Niềm khao khát bấy lâu, nay giành được rồi mới biết sự thật không đẹp như trong tưởng tượng.

Nhìn sau lưng Tiểu Diệp, nàng mới nhận ra rằng cô bé đang đi cà nhắc, vì tại đôi giày đỏ chót kia.

CHƯƠNG 46

- Anh Lê ơi, anh đừng về, anh ở lại ăn cơm với nhà em.
- Hôm khác nhé ! - Thiên Lập mỉm cười nói với Thiên Nhu - Hôm nay anh đã có hẹn, không đến không tiện đâu.
- Anh hẹn với ai đấy ? - Thiên Nhu vẫn khẳng khẳng.
- Có hẹn với bà thím của anh.
- Người nhà anh, không đi thì đã sao ?
- Người nhà cũng không được nhớ hẹn.

Giai Lập thấy con gái cố giữ Thiên Lập không xong, nàng đành phải nói thêm :

- Nếu không có việc gì quan trọng, gọi điện về cho ông bà cụ vậy.
- Đúng rồi - Thiên Nhu nói ngay - Hôm nay là thứ bảy, hiếm lúc cả bố mẹ em đều có mặt ở nhà, em bảo bố mẹ ra lệnh cho anh vậy.
- Thiên Nhu !
- Thiên Nhu đừng !

Giai Lập và Thiên Lập gần như cùng gọi Thiên Nhu một lúc . Hai người đưa mắt nhìn nhau, nhưng Thiên Nhu không để ý . Đại Nhạc ngồi đây đọc báo, vừa vào phòng ngủ xong.

- Thiên Nhu, em đừng làm như vậy - Thiên Lập dỗ ngọt - Nếu như không có việc buộc phải đi, anh ở lại ngay, chả cần em nói nhiều, anh vẫn ao ước được ở lại đây mà.

Thiên Lập nói lộ liễu quá, Giai Lập cố tình đánh trống lảng :

- Thiên Uy đâu ? Thiên Uy ơi.

Giai Lập đứng dậy, Thiên Lập cũng lập tức đứng dậy theo . Chuyện xảy ra đã mấy tháng, nhưng mỗi lần sự nhớ lại cái cảnh bị Thiên Uy bắt quả tang, lòng anh vẫn còn day dứt . Anh không bao giờ nhắc chuyện đó với Giai Lập, anh vẫn nghĩ rằng nàng đã quên chuyện đó, nếu không nàng đã không gọi Thiên Uy trong lúc này.

Bà Lý nghe tiếng gọi liền trả lời:

- Thừa bà cậu cả đi vắng ạ, cậu bảo đến nhà bạn học ôn, tối nay chưa chắc đã về nhà ăn cơm, cậu dặn để phần cơm cho cậu.

- Tại sao nó không học ôn ở nhà nhỉ? - Giai Lập có vẻ không bằng lòng.

Thiên Lập đoán ngay là Thiên Uy muốn tránh gặp mình, nhưng anh vẫn nói đỡ cho Thiên Uy.

- Sắp tốt nghiệp sơ trung, bài vở nhiều, học cũng căng.

- Thôi đi! - Thiên Nhu hừ một tiếng, nghe rất đánh đá - Có khi đi chơi với Tiểu Diệp đấy chứ.

- Cái gì con?

- Chả có gì đâu mẹ ạ, con nói đùa đấy mà.

Thấy nét mặt mẹ nghiêm lại Thiên Nhu vội nói tránh. Cô làm như vậy chả phải vì Thiên Uy mà vì Tiểu Điệp. Cô không thích Thiên Uy và Tiểu Điệp chơi thân nhau, nhưng dù sao Tiểu Điệp vẫn là bạn cô, cô sợ mẹ biết chuyện sẽ không cho Tiểu Điệp đến chơi nữa.

- Thực ra con trai và con gái đi lại giao thiệp với nhau cũng chả sao, miễn là quan hệ đúng đắn.

Thiên Lập lại nói đỡ cho Thiên Uy. Vì biết câu chuyện "Tôi yêu một thiếu nữ" của Thiên Uy, anh sợ Giai Lập nghiêm quá có thể đẩy thẳng bé đến chỗ càng ác cảm với mẹ mình.

- Không được, con trai mười mấy tuổi đã có bạn gái sẽ phân tán tư tưởng, hè này nó còn phải thi lên cao trung.

Có Thiên Nhu ngay cạnh, không tiện nói nhiều, Thiên Lập chỉ nói:

- Khuyên bảo em nó nhẹ nhàng thôi, an đệ chớ để em nó phải ngượng.

Thấy Thiên Lập sắp đi, Giai Lập hỏi:

- Anh nhất thiết phải đến đó ư?

- Biết làm sao được?

Thiên Lập làm ra vẻ bất đắc dĩ, thầm trao đổi ánh mắt van lơn với Giai Lập. Anh vỗ vai Thiên Nhu một cách nhẹ nhàng:

- Xin lỗi bé nhá!

- Ăn xong cơm anh đến có được không? - Thiên Nhu nhượng bộ nhưng vẫn nài.

- Được rồi!

- Nhất định đấy!

Tiền anh ra đến cổng Thiên Nhu vẫn không quên nhắc lại.

Anh cho xe chạy, và trong người thấy nhẹ nhõm hẳn. Bây giờ anh đến biệt thự họ Trương với tâm trạng đầy trái ngược. Ngại gặp mặt Đại Nhạc, cũng còn ngại gặp mặt Thiên Uy, Thiên Nhu thì quá lằng lộn, thường không chịu buông tha anh. Với Giai Lập, nay đã mất tình cảm bỗng bột ban đầu. Tuy nhiên, anh vẫn đến đó, đến trong một tình thế bắt buộc, không đến không được. Bây giờ đến nhà ông chú cũng lại là bị bắt buộc nốt.

Đòi người ta được làm việc theo ý sở thích quả là khó. Như vậy đấy, nhất cử nhất động đều có mục đích, đều để mưu cầu một cái gì đó. Anh sống như vậy, bởi vì anh bị tư tưởng thực dụng thao túng.

Ở nhà họ Trương, anh chỉ bảo đến chơi, chứ không nói ra mục đích của cuộc viếng thăm. Tất nhiên anh cố tình giấu Giai Lập, nhưng anh cũng không coi trọng việc mai mối của bà thím. Từ ngày về nước, đã có nhiều đám, nhưng anh chưa ưng đám nào, bà thím thường phàn nàn anh khó tính.

Sự nảy sinh của tình cảm phải có quá trình tự nhiên. Qua người mối lái, chỉ tổ làm cả đôi bên ngượng ngập chứ có được gì đâu. Một con người từng trải như anh, dễ gì gặp các tiểu thư đã rung động ngay. Thường thì những cô con gái xinh đẹp sớm có quan hệ với bạn trai, chẳng bao giờ phải nhờ vả bàn tay bạn bè, thân thích sắp xếp hộ tình duyên của mình. Trái lại, các tiểu thư có người mối manh, phần lớn thuộc loại nhan sắc bình thường, khó có thể gây nên sự sốt sắng ở anh.

Cũng có một hai cô dung nhan khả dĩ đấy, song anh lại thấy trẻ quá, non nớt quá. Anh vẫn thích phụ nữ có khí chất già dặn hơn một chút.

Tính anh hay cá nê cho nên sốt sắng của bà thím khiến anh cảm động và biết ơn, nhưng anh đoán trước là nhan sắc của Viêm Bối Kỳ hẳn cũng tầm thường.

Ngoài cổng có hai xe kiệu, thêm cỗ xe của anh xem ra đã phần nào lấy lại được quang cảnh tấp nập xưa kia. Kẻ làm quan nghĩ cũng tội. Khi đương chức cỗ xe mới toanh trông đến là oai, tiếc thay nay đã giao sang tay người khác.

Bước vào cửa, Thiên Lập cảm thấy phân vân về sự chậm trễ của mình. Cho dù tiểu thư không lấy gì làm "lý tưởng" cho lắm, thì đến muộn cũng là thiếu lịch sự, bà thím thế nào cũng phàn nàn, nhưng không ngờ bà lại đón anh bằng một nụ cười rất tươi.

Ngoài Mã phu nhân, còn hai bà nữa. Thiên Lập cúi chào rất lịch sự, không quên liếc nhanh cô tiểu thư đang ngồi nói chuyện với cô em họ.

- Anh cả ơi, em xin giới thiệu với anh, đây là tiểu thư Viêm Bối Kỳ.

Không như các cô gái thông thường khác, Viêm Bối Kỳ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chỉ giơ tay cho Thiên Lập bắt. Cô ngồi lưng thẳng đưa mắt nhìn ra phía trước cứ như một nàng công chúa vậy. Bàn tay cô, Thiên Lập cảm thấy cũng nhỏ nhắn như bàn tay Giai Lập. Tuy cô không đứng dậy, nhưng qua thái độ và dáng ngồi, anh ước đoán được chiều cao của cô, cũng thuộc dạng người thon nhỏ...

Tuy chưa có ấn tượng gì đặc biệt, song so với các tiểu thư đã tiếp xúc, anh thấy có thiện cảm với Viêm Bối Kỳ hơn đôi chút. Anh hơi ân hận là mình đã không về nhà thay bộ âu phục mới.

- Anh cả ơi, tiểu thư Viêm Bối Kỳ phát âm tiếng Anh hay lắm cơ, anh có thể nói chuyện với tiểu thư bằng tiếng Anh đấy.

- Tất nhiên rồi, con ạ. - Bà Lê nói tiếp - Tiểu thư là sinh viên ưu tú của trường ngoại ngữ cơ mà, tiểu thư còn thỉnh thoảng làm thông dịch cho mẹ nuôi Vu phu nhân đấy.

Lập tức, Thiên Lập thấy tăng phần vì nể bởi vì Vu phu nhân là vợ ngài bộ trưởng của bộ anh.

Trong bữa ăn, Thiên Lập ngồi cạnh Viêm Bối Kỳ. Anh ân cần mời mọc nàng, lòng thầm nhủ sau này nên đi lại với cô ta.

Sau bữa cơm, các bà quây quần xóc mạt chược, hình như cố tình sắp đặt để Thiên Lập có dịp tiễn Viêm Bối Kỳ về nhà.

Quả thật Thiên Lập cũng hơi bất ngờ khi nghe bà Lê nói:

- Thiên Lập, cháu tiễn tiểu thư về nhà nhé!

Tất nhiên Thiên Lập ngoan ngoãn vâng lệnh, anh tưởng thế nào cô ta cũng từ chối, nhưng thật không ngờ Viêm Bối Kỳ nhận lời một cách thản nhiên.

Phần ghế bên tay lái vốn là chỗ ngồi của Giai Lập hoặc Thiên Nhu, vậy mà giờ đây tiểu thư Viêm Bối Kỳ ngồi vào một cách tự nhiên, như vốn dĩ đã ngồi đấy từ lâu. Thái độ tiểu thư hết sức tự chủ, nàng ngồi ngay ngắn bao giờ nom cũng như một nàng công chúa.

Để tránh không khí tế nhị, Thiên Lập vừa lái xe vừa tìm lời

hỏi chuyện Viêm Bối Kỳ. Anh được biết gia thế nàng thuộc loại bậc trung, bố là trung tá không quân, vì đau yếu đã về hưu. Bà mẹ là bạn học của Vu phu nhân, hai người kết nghĩa với nhau. Do lớn lên trong gia đình quan lại, nàng có phong thái cao sang.

- Trước kia em đã có gặp mặt anh. - Nàng nói.
- Thế ư? - Thiên Lập cảm thấy bất ngờ - Ở đâu nhỉ?
- Ở sân bay, khi em theo mẹ nuôi đi đón bố nuôi em.
- Có phải lần Vu bộ trưởng đi thăm Thái Lan về không?
- Vâng, em với mẹ nuôi em đến rất sớm, hôm đó máy bay hạ cánh muộn phải đứng chờ mãi.

Thiên Lập gật đầu. Anh nhớ là hôm đó, anh có đến chào bà Vu cho phải phép, sau đó đứng tách riêng ra một chỗ. Hình như có mấy người phụ nữ đứng quanh bà Vu, nhưng mục tiêu chính của anh là Giai Lập, cho nên anh không để ý những người khác. Nay nghe tiểu thư kể lại, anh vừa cảm động vừa thấy mình có lỗi.

- Hôm ấy ở sân bay người đông quá. - Anh nói.
- Còn có cả người nhà Trương vụ trưởng... - Viêm Bối Kỳ sức nhớ - Em rất thích bà Trương vụ trưởng anh ạ.
- Tiểu thư có quen Trương phu nhân không? - Tuy giọng nói bình thản, nhưng trong lòng anh hơi bồn chồn.
- Em có gặp bà ta ở nhà mẹ nuôi, nhưng chưa chắc bà đã biết em.
- Thế tại sao tiểu thư lại thích bà ta?

- Nói em thường thức bà ta thì đúng hơn. Bà ta có phong độ cao quý nhất trong tất cả các phu nhân.

- Tiểu thư quả là người biết nhìn.

Thiên Lập bỗng giật mình, anh tự thấy mình hơi quá lời. Sợ nàng sinh nghi, anh vội lái chuyện sang nói về tiểu thư:

- Tiểu thư không thấy mình hơi giống Trương phu nhân ư? Tiểu thư cũng rất có phong độ.

- Cảm ơn anh. - Bối Kỳ mỉm cười - Em làm sao có thể so sánh với Trương phu nhân được ạ? Bà ấy đi đây đi đó, còn em chỉ là cô gái quê mùa của Đài Bắc thôi.

- Tương lai của tiểu thư đầy hứa hẹn.

Viêm Bối Kỳ liếc nhanh Thiên Lập rồi hỏi một cách hóm hỉnh:

- Anh biết xem tướng phải không?

- Không, tiểu thư học chuyên ngữ, tất nhiên sẽ có ngày tiểu thư được ra nước ngoài.

- Em rất mong hè này tốt nghiệp, em được sang Mỹ học, anh ạ.

- Dễ thôi, thế nào Vu bộ trưởng cũng giúp tiểu thư.

- Nếu như em muốn đi thật, chắc chả khó gì. - Viêm Bối Kỳ nói với vẻ đầy tự tin.

- Muốn đi thật? - Thiên Lập đùa - Chả nhẽ muốn đi giả ư?

- Vấn đề không phải ở em mà ở ông bà cụ. Các cụ không muốn em đi một mình, trừ phi... - Viêm Bối Kỳ như cố tình bỏ

dở câu chuyện, vì cô đang nhắc Thiên Lập về đường đi - Xin anh quay sang phải.

Vì lịch sự Thiên Lập không hỏi gì thêm, vả lại anh cũng đoán được câu nói bỏ dở: nghĩa là ông bà muốn cô lấy chồng rồi xuất ngoại.

Khi xe vào ngõ anh mới phát hiện đây là khu nhà chung cư của cán bộ nhân viên. Cứ xét theo phong độ Viêm Bối Kỳ, cô hình như không phải xuất thân từ khu nhà này, cô phải ở nơi quyền quý như bà Vu bộ trưởng kia.

Một phụ nữ trung niên, có phong thái đàng hoàng ra mở cửa. Đó là bà mẹ Viêm Bối Kỳ. Bà ta có vẻ con nhà cao sang, nếu đứng cạnh bà Vu bà cũng chả kém cạnh.

- Dì chơi bài nhà bà Lê, nhờ ông Lê tiễn con về, mẹ ạ.

Bà mẹ có vẻ thân thiện:

- Mời ông vào ngồi chơi đã.

Thiên Lập không thể từ chối lời mời chân thành. Anh chưa quên lời hứa với Thiên Nhự Nhưng dù sao, con người ta vốn tính tò mò, vả lại cũng nên thừa dịp tìm hiểu thêm gia cảnh Viêm Bối Kỳ, mặc dù anh vẫn tự nhủ: mình làm thế hoàn toàn vì phép lịch sự, chứ không phải vì thích Viêm Bối Kỳ.

CHƯƠNG 47

Trời ấm, nhưng thời tiết xem ra không bình thường, mới tháng ba mà đã nóng đến nỗi không thể mặc áo len. Vì cẩn thận, Thiên Uy mặc thêm áo gilê. Nếu biết trước ba gọi đến để giáo huấn, cậu đã không mặc để mồ hôi khởi chảy ròng ròng ở sống lưng.

Thấy vẻ mặt Thiên Uy căng thẳng Đại Nhạc cho rằng đó là thói quen cố hữu của con trai. Chàng tự nhủ hết sức tình cảm với con, nhưng vẫn không sao che nổi nét mặt nghiêm lạnh. Với Thiên Nhu chàng tỏ ra dịu dàng hơn. Đại Nhạc vẫn còn nhớ cha chàng ngày xưa cũng dịu dàng hơn với chị gái và em gái chàng. Như vậy là Thiên Uy vẫn còn may mắn, vì dù sao chàng đối với con trai không đến nỗi nghiêm khắc như cha chàng đã đối xử với chàng.

- Con gần đây học hành ra sao?
- Thừa ba, bận lắm ạ. - Thiên Uy trả lời nghiêm chỉnh.
- Bài vở nhiều thì con càng phải cố gắng hơn.
- Dạ, vâng ạ.

Giọng trả lời có vẻ kiên định, nhưng thâm tâm cậu thấy hơi chột dạ. Lần nào ba cũng căn dặn như vậy, nhưng cậu chưa làm đúng theo lời hứa.

- Tháng mấy tốt nghiệp?

- Thừa ba tháng sáu ạ.
- Chỉ nháy mắt là đến ngày đó con phải học hành tử tế.
- Vâng ạ.

Thấy ba đã xuống giọng, cậu tưởng cuộc đối thoại cha con thế là sắp kết thúc nhưng cậu đưa mắt nhìn ba, cậu phát hiện ra rằng ba đang nhìn mình chăm chú, chưa hề có ý định buông thả Hóa ra mấy câu kia chỉ mới là khúc dạo đầu.

- Thấy bảo con hay đi chơi lắm. Trong vụ nghỉ đông đi chơi cũng được thôi, nhưng giờ đã giữa học kỳ hai, con cũng nên tập trung tư tưởng chứ?

Nhớ lại những cuộc đi chơi với Tiểu Điệp, thấy xấu hổ cậu cúi gầm mặt xuống. Nhưng chắc chắn bố không biết được điều đó, cậu tìm cách lấp liếm:

- Thừa ba, con đến học ở nhà bạn con đấy ạ.
- Đừng nói dối! - Đại Nhạc nghiêm mặt - Ba cũng từng qua những ngày học sinh. Học cần tĩnh tâm, đến nhà người ta học thế quái nào được? Đừng có dối trá.

Thiên Uy không dám cãi lại.

- Nếu như con thường xuyên đi chơi với Tiểu Điệp thì càng không nên.
- Đâu ạ, không hề. - Thiên Uy chối ngay. Việc đi lại với Tiểu Điệp cậu vẫn dấu cả nhà. Ba nói thế chẳng qua đoán mò, chả có chứng cứ.
- Nếu không có chuyện đó thì tốt, nhưng mẹ con mách ba rằng con hay đi chơi với Tiểu Điệp.

- Dạ, thưa ba không có đâu ạ.

Thiên Uy trả lời, giọng cậu vừa kiên quyết vừa tức tối. Cậu bỗng nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trong phòng ngủ giữa mẹ và Thiên Lập. Cậu cảm thấy mẹ không đủ tư cách để mách chuyện đó với ba. Nếu trái lại cậu mách ba về hành vi của mẹ thì sao? Mỗi lần oán giận mẹ điều gì, ý nghĩ đó lại xuất hiện, có điều cậu không đủ can đảm mách ba. Cậu đi lại với Tiểu Diệp đã sao? Ba răn dạy cậu nghiêm túc thế, vậy mà ba đã không hề hay biết sự phản bội của mẹ.

Tuy không biết con đang nghĩ gì, nhưng thái độ ngang bướng của đứa con làm Đại Nhạc nổi giận. Ngày xưa có bao giờ chàng dám bày tỏ sự tức tối trước mặt cha mình đâu.

- Sao? Chả nhẽ mẹ đặt điều cho mày hả? Nhỡ có làm điều gì sai cũng chẳng sao, chỉ sợ không dám sửa, không dám nhận lỗi, tìm cách dối người, dối cả bản thân mình, điều đó không thể tha thứ được.

Giọng nói nghiêm nghị của Đại Nhạc làm Thiên Uy sợ hết hồn. Cậu cúi gầm mặt xuống. Chàng bốt giận ngay, thậm chí còn chột dạ: Mình nói những lời đao to, búa lớn với con, nhưng thực ra bản thân mình cũng có những hành vi khuất tất, cũng chả dối mình dối người là gì? Chàng mắng con vì chuyện Tiểu Diệp, nếu biết chuyện mình với Tử Thu, thiên hạ càng lên án biết chừng nào? Luyến ái đâu phải là điều sai trái, con trai con gái thích nhau âu cũng là lẽ thường tình của con người. Có điều là chàng không thể chấp nhận việc Thiên Uy mới tí tuổi đã lao vào yêu đương. Nếu chàng với Tử Thu có tình yêu chân chính thì đã là một nhẽ, đằng này chàng chỉ say mê nàng trong chốc lát mà thôi. Quả là Tử Thu có sức hấp dẫn kỳ lạ, nhưng giờ đây chàng tự thấy sự đam mê đã bắt

đầu suy giảm. Chàng có một tương lai rạng rỡ trên con đường hoạn lộ, có một gia đình mỹ mãn, dù thề non hẹn biển với Tử Thu, chàng cũng không thể vì nàng mà đổi thay, mà xa rời mục tiêu đã định của đời mình.

Không để lộ tâm tư, chàng vẫn nghiêm giọng nói tiếp:

- Ở tuổi con bây giờ, chỉ nên có một mục tiêu duy nhất, đó là cố gắng học tập. Có kiến thức thì mới có sự nghiệp. Mai kia trưởng thành, con tha hồ giao du với các bạn gái. Con người con bây giờ chưa định hình việc gì con cũng chỉ mới hiểu có một nửa. Suy nghĩ của năm ngoái, năm nay đã thấy không thể chấp nhận được, rồi năm sau sẽ phủ nhận suy nghĩ của năm nay thậm chí còn thấy buồn cười nữa kia, con hiểu chưa? Thôi từ rày chú tâm vào học tập đi, đừng có đi chơi loăng quăng nữa nghe chưa Thiên Uy?

Thuyết trình xong bản huấn thị, chàng thấy mệt vô cùng, vội khoát tay:

- Thôi về buồng đi, suy nghĩ thêm những điều ba vừa nói.

Thiên Uy trở về phòng mình với tâm trạng nặng nề, những lời nói của ba cậu như gánh nặng đè lên ngực. Thiên Uy vô cùng buồn bực, mồ hôi thấm ướt áo, giờ thấy lạnh lạnh ở lưng.

Vừa ăn cơm xong, người ở còn đang dọn mâm bàn, ba chả nề nang gì đã chinh cậu một trận ra trò. Mặc dù thái độ và lời lẽ của ba nghiêm khắc, nhưng cậu không hề oán giận ba May mà không có Thiên Nhu, nếu không thì cậu sẽ xấu hổ biết bao. Thiên Nhu đã theo Thiên Lập đi chơi bằng chiếc xe ô tô mới của anh. Trong bữa cơm, anh hết xin lỗi lại chiều chuộng Thiên Nhu để bù lại cái lỗi thất hứa hôm nọ. Thiên Uy không

hiếu đầu đuôi câu chuyện, nhưng cậu hết sức ác cảm với Thiên Lập, rồi ghét luôn cả mẹ. Cậu không thèm nhìn Thiên Lập lấy một lần. Sau bữa cơm, mẹ vào phòng điểm trang. Tối nay có buổi hòa nhạc, một nữ ca sĩ vừa học ở Ý về tổ chức buổi trình diễn. Nữ ca sĩ là con gái vị thủ trưởng cấp trên trước đây của ba, tối nay cả ba mẹ đều đến dự. Ba còn đặt cả một lẵng hoa. Ba mẹ đến để tặng bốc góp vui cho nữ ca sĩ chứ chả phải để thưởng thức âm nhạc. Trong bữa ăn, ba còn hỏi Thiên Lập đã đưa lẵng hoa đi chưa. Mẹ vào buồng để ba ngồi nói chuyện với Thiên Uy. Tuy mẹ không mắng cậu nửa lời, nhưng cậu vẫn oán giận mẹ.

Trong nhà thanh vắng, lâu lâu vẳng lại tiếng nói của bà Lý và A Ngọc ở dưới bếp. Không khí bí bức kinh khủng, Thiên Uy giờ sách nhưng không đọc được chữ nào. Những lời mắng mỏ của ba, Thiên Uy còn nhớ rành rành, rất những lời trống rỗng, vô nghĩa làm sao. Cậu ngồi bất động trong phòng, nhưng tâm hồn cậu đã bay ra, bay tới Tiểu Diệp.

Lâu dần, Thiên Uy ngày càng say mê Tiểu Diệp, tình cảm đó một phần do bản thân Tiểu Diệp đầy sức hấp dẫn, phần khác do cậu bị thất tình. Hồi yêu Tào Thục Phân, tình cảm của cậu còn trong sáng, hồn nhiên. Từ khi bắt gặp mẹ tình tự với Thiên Lập, cậu bỗng phát giác ra điều bí mật trong mối quan hệ trai gái. Thế giới có tình tự, có nề nếp trước kia nay bỗng như hỗn loạn, hoang tưởng và đầy tuyệt vọng. Trước kia cậu coi Tào Thục Phân là một thánh nữ thiêng liêng bất khả xâm phạm, nay đối với Tiểu Diệp, cậu không có sự sùng kính, cậu dám cầm tay Tiểu Diệp vuốt ve, dám ôm hôn cô ta. Tuy Tiểu Diệp không tiếp nhận một cách ngoan ngoãn, nhưng cũng không cự tuyệt một cách nghiêm khắc. Đôi khi cô ta cười như nắc nẻ, tiếng cười càng khuyến khích sự táo bạo của cậu.

Từ ngày tiếp xúc với Tiểu Điệp, đầu óc Thiên Uy không còn thuần phác như trước kia nữa, nhiều đêm cậu trằn trọc khó ngủ. Trên da mặt tron tru bỗng nổi lên những hạt trứng cá. Cậu lấy tay nặn, trứng cá đỏ và sưng lên, mưng mủ.

Mơ tưởng đến Tiểu Điệp, Thiên Uy quên phắt những lời ba dặn. Sau buổi hòa nhạc là tiệc rượu, ba mẹ mãi đến khuya mới về nhà. Trong nhà vắng vẻ thế kia, tại sao mình không đi tìm Tiểu Điệp nhỉ? Tội gì ngồi buồn một mình, gặp mặt và trò chuyện đôi câu tâm tình có hơn không?

Thiên Uy thọc tay vào túi, chuồn ra cửa. Vẫn tưởng mình sẽ đi ra lạng lẽ, không ngờ tới hành lang cậu chạm trán với bà Lý. Với cặp mắt đầy nghi vấn, bà Lý hỏi:

- Cậu lại đi chơi ư?

Đến là bực, chả nhẽ bà ta cũng có thể giám sát mọi hành vi của cậu. Bà không hề được giao nhiệm vụ theo dõi cậu, nhưng hẳn bà đã nghe hết những lời dạy bảo của ba cậu.

- Tôi đi dạo một lát về ngay.

Bà Lý khá biết điều, cho nên bà im lặng.

Ra khỏi cổng cậu đi như chạy. Cậu vẩy tắc xi để đi cho nhanh, tốn kém một tý cũng chả sao, miễn là đạt được mục đích.

Trước kia Thiên Uy ít cần tiền tiêu vặt, từ ngày giao du với Tiểu Điệp, cậu không sao để dành tiền được nữa, thậm chí tiền tiêu vặt trong cả tuần chỉ một lúc là hết sạch. Tuy thế cậu cũng không muốn xin mẹ, vì mỗi lần xin là mỗi lần phải trả lời những câu hỏi của mẹ, rồi lại phải nghe những câu đại loại như: "Người ta sống ở đời phải biết tiết kiệm". Mẹ chưa

lần nào từ chối yêu cầu của cậu, nhưng Thiên Uy vẫn bất bình. Cậu còn tiêu nhiều chẳng nữa chẳng qua chỉ mấy chục bạc, còn mẹ tiêu tiền như nước, ném qua cửa sổ mỗi lúc hàng nghìn, hàng nghìn...

Khi đến gần khu chung cư, Thiên Uy bỗng dưng ra rụt rè chân bước chậm dần. Ngày thường muốn gặp nhau hai người đã có hẹn trước, cậu tuyệt nhiên không đến tận nhà tìm Tiểu Diệp. Thiên Uy biết mẹ cô rất nghiêm, không cho con gái đi lại với bạn trai. Nhưng cậu cũng biết rằng mẹ Tiểu Diệp làm ca đêm, hôm nay biết đâu cậu chẳng gặp may.

Còn cách nhà Tiểu Diệp mấy bước, Thiên Uy dừng lại, cậu thấy một người đàn bà đứng tuổi đi trên con đường vào nhà Tiểu Diệp. Nhờ ánh sáng đèn đường cậu có thể nhìn thấy rõ những nếp nhăn trên khuôn mặt gầy khô, vẻ già nua đập mạnh vào mắt Thiên Uy. Bà ta nhìn thấy cậu trước. Sau một phút nghi hoặc, đắn đo, bà bước thẳng đến trước mặt cậu.

Thiên Uy sững sờ, đứng như bị chôn chân, không kịp và cũng không biết nên tẩu thoát như thế nào.

- Cháu tìm ai đấy?

Bà vừa cười vừa nói, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc. Nụ cười khiến khóe môi trĩ xuống, gieo vào lòng người một vẻ buồn tủi chứ không phải tươi vui.

Thiên Uy bỗng tìm thấy hình ảnh của Tiểu Diệp trên khuôn mặt già nua kia, ngay giọng nói hai người cũng rất giống nhau, chỉ khác ở chỗ giọng nói của Tiểu Diệp choang choang như thách thức, còn giọng bà đầy vẻ bi thương, bất lực. Thiên Uy vốn đã lo sợ, nay càng nhút nhát hơn, trong lúc bần cùng bỗng nảy trí khôn, cậu trả lời tự nhiên:

- Cháu muốn tìm chị Lê ạ.
- Chị Lê ư? - Bà càng thêm xoi mói - Cháu họ gì?
- Dạ thưa, cháu họ Trương ạ.
- Chính cháu là... ?

Thiên Uy hoảng hồn vì câu hỏi cụt lủn. Cậu không hiểu ý bà ta ra sao, cậu cố tự trấn tĩnh, nếu không cậu sẽ co cẳng chạy. Dù sao Thiên Uy cũng vẫn là đứa trẻ con.

Trong lúc lúng túng, cậu bỗng đổi ý rút lui biến thành xung trận. Cậu kêu to:

- Chị Lê ơi!
- Chị Lê đi vắng. - Đôi mắt Mộng Nhược vẫn bám chặt lấy cậu, cho tới khi cậu quay đi bà mới nói tiếp - Tiểu Điệp cũng đi vắng.

Thiên Uy cảm thấy cô độc, ngoài cách bỏ chạy không còn cách nào hơn. Cậu vội vàng bước đi, bỗng nghe sau lưng có tiếng hỏi:

- Cháu vào nhà ngồi chờ một tý chẳng?

Cậu ngoái lại nhìn bà. Giọng nói dịu dàng có vẻ bà xem cậu như một vị khách thật sự, vì thế cậu trả lời một cách lễ độ:

- Dạ, cháu xin cảm ơn, xin lỗi, cháu chưa biết họ bác ạ?

Nụ cười buồn bã lại hiện ra trên gương mặt gầy khô:

- Cô là mẹ Tiểu Điệp mà.

Thiên Uy đã đoán từ trước, câu trả lời không làm cậu ngạc

nhien. Dù thái độ bà không hề có vẻ thù địch, cậu vẫn thấy căng thẳng. Không để bà kịp hỏi thêm gì, cậu vội chào.

- Cháu xin chào bác Phùng ạ.

- Chào cháu. - Mong Nhượng vội vàng nói thêm - Tiểu Diệp không ở nhà cháu ư?

- Dạ không ạ.

Khi trả lời, cậu đã đi được một quãng xa, lúc ngoảnh lại cậu vẫn thấy cái bóng gầy gò kia đứng nguyên, bất động. Thiên Uy nghĩ bụng rồi mình sẽ kể cho Tiểu Diệp nghe cuộc chạm trán hôm nay.

Nhưng mà Tiểu Diệp giờ này đi đâu thế nhỉ?

CHƯƠNG 48

- Anh Lê ơi, còn sớm, đừng về vội.
 - Khuya rồi, em bé ạ.
 - Chưa đến chín giờ cơ mà.
 - Chúng ta bát phở đã gần một tiếng rồi, ai lại cứ dạo mãi, xăng sắp hết rồi, biết chưa cô bé.
 - Ủ ừ, hết thì em mua, em có tiền đây, trạm xăng kia kìa. - Vừa nói Thiên Nhu vừa nhìn vào đồng hồ báo xăng, đầu mỗi nói - Anh nói dối nhé, còn một phần ba bình xăng cơ mà!
- Thiên Lập cười, con bé khó bảo thật. Nó bắt anh dạy lái xe cho bằng được còn bắt dạy cách nhìn các bộ phận máy móc trên xe. Học chữ thì lười, nhưng học các thứ lật vật, thông minh ra trò.
- Anh không nói dối em đâu, anh cần phải về nhà, có chút việc, cô bé ạ.
 - Anh đã bảo với em hôm nay anh rồi cơ mà! Lúc ăn cơm xong anh cũng nói hôm nay anh không có việc gì cả.
 - Lúc đó rồi, nhưng chín giờ anh có việc.
 - Việc gì? Chắc là đi gặp bạn gái.
 - Không phải bạn gái đâu, anh đi gặp bạn trai.

- Gặp ai thì cũng thế, anh phải đem em đi dạo một tua nữa cơ.
- Hôm nay chơi thế đủ rồi, hôm khác cô bé nhé!
- Mặc, cứ phải bây giờ, hôm khác hăng hay.

Thấy Thiên Lập quay tay lái cho xe trở về đường cũ, cô thành linh đưa tay vặn trở lại. Thiên Lập bị bất ngờ, vội giảm tốc độ đánh lại tay lái, người đi đường hốt hoảng tránh dạt cả ra. Thiên Lập được một phen hoảng hồn, đổ mồ hôi hột, giọng nói không còn dịu dàng như trước nữa:

- Em quấy thế, em có biết làm như vậy nguy hiểm thế nào không?

Bị mắng, nhưng Thiên Nhu vẫn không hề giận, trái lại còn vỗ tay cười:

- Thật hú vía!

Thiên Lập lấy mùi xoa lau trán, im lặng cho xe chạy trên đường không định hướng.

Thái độ nghiêm nghị của Thiên Lập khiến Thiên Nhu thôi cười.

- Anh Lê, anh giận em rồi hả?
- Không, anh không giận. - Thiên Lập bình tĩnh trả lời - Nhưng em trái tính quá.

Chút trách mắng đơn sơ làm Thiên Nhu hổ thẹn.

- Vì em muốn được ở bên anh lâu hơn nữa.

Thiên Lập ngoảnh lại nhìn Thiên Nhu Cặp mắt Thiên Nhu nhìn thẳng phía trước, dưới ánh đèn đường trong đêm, nom

vừa đen láy vừa sáng long lanh. Thiên Lập cảm thấy Thiên Nhu đã thừa hưởng những ưu điểm của Giai Lập, nhưng Giai Lập quá ư già dặn, Thiên Nhu thì quá ư non nớt. Nếu dung hòa giữa hai mẹ con thì vừa.

Viêm Bối Kỳ chính là sự dung hòa của hai người. Viêm Bối Kỳ đã trở nên một sức mạnh trong trái tim anh. Thiên Lập cho xe quay lại, rút kinh nghiệm lần trước, anh làm các động tác chậm rãi, vững chắc để đề phòng hành vi gây cản trở của Thiên Nhu. Tuy xe chuyển hướng, nhưng Thiên Nhu không dám hành động tùy tiện như lần trước, cô hỏi vói vẻ thất vọng:

- Anh Lê ơi, chúng ta không thể đi chơi thêm chút nữa hay sao?

Thiên Lập giơ tay vỗ nhẹ vào vai Thiên Nhu và nói:

- Bé ngoan, hôm khác anh đem bé đi xem phim nhé.

- Thế ngày mai nhé. - Thiên Nhu phấn chấn hẳn lên.

- Để xem cái đã, anh chưa biết chương trình làm việc ngày mai. - Thiên Lập trả lời cho qua chuyện. Thấy Thiên Nhu thay đổi sắc mặt, anh vội nói - Thì nếu ngày mai không có việc gì anh nhất định đem em đi xem phim, thế được chưa?

Tuy câu chuyện chưa ngã ngũ, nhưng lòng đầy hy vọng vào ngày mai, Thiên Nhu đã thấy toại nguyện.

Khi họ lên bậc tam cấp ngoài cổng đi vào sân, Thiên Nhu giơ tay vẫy một cách quyến luyến "Em chào anh nhé!" Thiên Lập cũng giơ tay vẫy lại rồi anh vội vàng cho xe ra ngõ, tăng tốc độ, phóng như bay theo hướng đã định.

Khu phố cũ Cổ Đình, đèn đường tù mù, đường đi còn chưa quen, Thiên Lập phải giảm tốc độ. Sau khi nhận rõ mục tiêu, anh cho xe dừng, mở cửa bước ra. Đang định hít thở chút khí trời, chợt một cái bóng thon nhỏ xuất hiện trước cổng một ngôi nhà lớn.

- Em xin chào cô Viêm ạ!

- Chào em.

Thiên Lập đứng bên xe, lặng lẽ cười nhìn Viêm Bối Kỳ đang đi về phía mình. Anh tin rằng nàng vừa ra khỏi cổng đã nhận biết mình. Không chút ngạc nhiên nàng vẫn giữ phong độ điềm đạm như cũ. Đến trước mặt anh, nàng dừng lại, mỉm cười:

- Anh đã đến rồi ư?

- Anh chờ em đấy.

- Chờ em lâu chưa?

- Cũng không lâu lắm.

Anh nhìn đồng hồ trả lời một cách khoa trương:

- Cũng khoảng nửa tiếng.

Bối Kỳ không tỏ ý xin lỗi. Với nàng, cho dù Thiên Lập có chờ lâu hơn nữa cũng là lẽ dĩ nhiên.

Với phong độ của nàng công chúa, Viêm Bối Kỳ bước vào xe ngồi xuống chỗ ghế Thiên Nhu vừa ngồi xong, hai quyển sách Anh vẫn đặt trên đùi.

- Làm sao anh biết em ở đây?

Thiên Lập trả lời một cách ý tứ:

- Một khi quan tâm đến nhau, khắc để ý nhất cử nhất động của nhau.
- Thế có nghĩa là anh đang theo dõi em?
- Trái tim anh đang theo dõi em. Nếu hành động anh theo dõi em chả hóa ra anh gian tà à?
- Ai nói với anh, em học phụ đạo Anh văn ở đây?
- Chính em! Anh mời em đi xem phim, em bảo anh các tối thứ hai, thứ tư và thứ sáu em bận.
- Vâng, em có nói thế thật, nhưng em có nói nơi có mặt của em đâu nhỉ?
- Thì anh có thể hỏi thăm ở người khác chứ.
- À! - Bối Kỳ gật đầu - Cán bộ ngoại giao đều kiêm nhiệm tình báo, phải không anh?
- Anh vẫn tưởng em là con người nhân từ, không ngờ em cũng biết nói móc.
- Điều đó không phải tự ý em đặt ra, mẹ nuôi vẫn nói với em rằng các cán bộ ngoại giao đến các nước khác bề ngoài là để xây dựng tình hữu nghị giữa hai nước, nhưng thực chất là để thu thập tin tức. Anh thấy có cần phải đính chính không anh.
- Không còn gì để giải thích thêm nữa.

Thiên Lập nói bằng tiếng Anh.

- Thế có nghĩa là công nhận chứ gì? - Bối Kỳ cười nói tiếp - Mẹ nuôi còn nói với em rằng, do ảnh hưởng của nghề nghiệp,

cho nên cán bộ ngoại giao có thói quen giả dối, không có tình cảm chân thật.

- Không thể vợ đưa cả nắm như thế được. Những người làm công tác ngoại giao cũng là những con người bằng xương bằng thịt như mọi người khác. Có chăng là họ ít xúc động bằng tình cảm thật.

- Anh đã bị xúc động bằng tình cảm thật bao giờ chưa?

Do dự một lúc Thiên Lập trả lời:

- Chuyện đó qua đi lâu lắm rồi.

- Lâu là thời nào vậy, anh có thể kể em nghe không?

- Lúc anh đang học cao trung.

- Anh yêu sớm thế cơ à?

- Giờ nghĩ lại thì thấy đó là trò trẻ con, vì hồi ấy còn ít tuổi quá.

- Đã gọi là trò trẻ con, sao anh có thể nói là tình cảm thật?

- Có thật em muốn nghe chuyện anh không? - Thiên Lập nhìn Bối Kỳ - Nếu thật, anh cho xe đến chỗ nào vắng vẻ, chúng mình tâm sự với nhau nhé.

Bối Kỳ vẫn ngồi đường bệ, không phản đối.

- Chúng ta đến đâu bây giờ?

- Chúng ta đến đường Thủy Nguyên cách đây không xa.

- Đường Thủy Nguyên vắng vẻ thật rất thuận tiện cho việc tâm tình. - Bối Kỳ không chút e thẹn, ngượng nghịu, nằng cần

dẫn - Có điều chúng ta đừng ngồi chơi lâu quá, kéo mẹ em mong.

- Lạ thật, mẹ em quý em như vàng mà nỡ để em đi phụ đạo Anh văn cho người khác.

- Phụ đạo người khác thì đã sao?

- Ban ngày đi học, ban đêm đi dạy, em sẽ rất mệt.

- Việc gì cũng có giá của nó anh ạ. - Bối Kỳ lại nói tránh đi - Bài vở năm nay rất nhẹ anh ạ. Giúp người là niềm vui, vậy tại sao ta không giúp người?

- Đúng! Anh xin chịu em.

Thiên Lập cười, anh cảm thấy phong thái và lời lẽ Bối Kỳ xứng đáng là phu nhân của một cán bộ ngoại giao, bởi vì trong môi trường xã giao, cần sử dụng ngôn từ và phong độ đường hoàng, chính đính, để che đậy thực trạng bên trong. Hai người chưa thật thân nhau, đôi bên cũng giữ kẽ, nếu bảo nàng giả dối thì bản thân anh là cái gì? Cho nên anh chỉ có khen ngợi nàng chứ không lật tẩy nàng.

Bối Kỳ để mặc Thiên Lập cho xe đỗ bên bờ sông, nơi đó vừa tĩnh mịch vừa u tối. Nàng bắt đầu nói:

- Bây giờ anh kể chuyện cho em nghe đi.

- Xin vâng lời! - Thiên Lập dừng lại một lúc - Lần đầu tiên anh xúc cảm thật sự là năm anh đang học cao trung năm thứ hai.

Bối Kỳ ngắt lời:

- Vừa rồi anh nói trong đời anh mới cảm thực sự có một lần

thôi cơ mà? Giờ anh lại nói lần thứ nhất? Thế có nghĩa là còn có lần thứ hai?

- Không phải thế, anh không học văn, cho nên ít cân nhắc việc sử dụng từ ngữ. - Tìm cách xí xóa xong anh nói tiếp - Cô gái đó là bạn học của anh thời tiểu học. Lúc trẻ con chả ai để ý ai. Đến lúc anh học cao trung tình cờ gặp cô ta giữa đường, khi đó hai người mới đi lại với nhau và rất yêu nhau.

- Hai người rất yêu nhau, thế là một hài kịch đấy chứ anh?

- Nếu thêm một người nữa thì thành bi kịch em ạ, bởi vì cô ta đã đính hôn trước với ông anh họ rồi.

- Ông anh họ chị ấy gây sự với anh chứ gì?

- Không gây trực tiếp, bởi vì anh ta đi du học ở Mỹ.

- Sau này về nước, anh ấy cưới chị ấy hờ?

- Không, sau khi tốt nghiệp cao trung, cô ta sang Mỹ tìm ông anh họ.

- Anh không ngăn cản chị ấy à?

- Anh dùng mọi cách để ngăn cản, nhưng không có hiệu quả, bởi vì lúc đó anh chỉ là một học sinh nghèo, làm sao chống nổi người có một tiền đồ rực rỡ được, phải không em?

- Mất chị ấy, chắc anh đau khổ, lắm nhỉ? - Bối Kỳ nhìn Thiên Lập vẻ thông cảm - Nỗi thất vọng của mối tình đầu ảnh hưởng tâm lý của anh cho đến tận bây giờ, cho nên anh không dám sử dụng tình cảm thật đối với bọn con gái, phải không anh?

- Có lẽ.

Thiên Lập cố tình thờ dài. Tình thế này cho phép anh gây tình cảm với Viêm Bối Kỳ. Anh vốn dĩ rất am hiểu trái tim đàn bà, họ bao giờ cũng mềm yếu, từ thông cảm đến tình cảm khoảng cách rất gần. Anh thừa thế tấn công luôn:

- Nhưng với em thì khác.
- Tại sao vậy? - Bối Kỳ hỏi với vẻ bình thản.
- Anh cảm thấy, anh đáng mạo hiểm lần nữa vì em.

Cuộc tâm tình bên bờ sông kéo dài hai tiếng đồng hồ, khi Thiên Lập trở về nhà đã vào quăng nửa đêm.

Thiên Lập cho xe chạy chậm, mở cửa sổ cho gió lùa vào làm dịu tâm hồn đang hưng phấn của anh. Kết quả vượt xa kế hoạch dự định, cuộc trò chuyện khiến anh với Bối Kỳ thêm hiểu nhau. Điều khác anh lấy làm đặc ý là nàng đã để anh hôn.

Thiên Lập đi lại với Bối Kỳ không phải do xúc cảm, do hiểu nhau. Cho đến lúc này anh cũng chưa dự đoán được kết quả cuối cùng, nhưng anh hiểu rất rõ ràng gần Bối Kỳ chỉ có lợi cho mình. Anh sẽ có dịp lợi dụng mối quan hệ này để bắc một cái cầu nối mình với cấp trên.

Có một điều khiến anh phải đắn đo, đó là Giai Lập. Trong giới ngoại giao, tin tức lan rất nhanh, anh không thể không lo khi Giai Lập biết chuyện này. Song trên đời, có khối việc nhờ bị đe dọa mà người ta mới gỡ ra được. Từ lâu nay Thiên Lập vẫn sống với tâm trạng vừa liều lĩnh, vừa cẩn trọng cố tránh hiểm họa.

Cũng như mọi đêm khác, chung quanh tòa cư xá yên tĩnh, từ ngoài đường có thể trông thấy ánh đèn lấp ló trong nhà.

Dừng xe, mở cửa, cho xe vào, đóng cửa lại, mọi cử chỉ của anh đều nhẹ nhàng khoan thai. Vào nhà, trước tiên tắm nước nóng, sau đó ngủ một giấc thật ngon lành. Thiên Lập biết sau hòa nhạc, Giai Lập còn phải tiếp tục thù tạc trong tiệc rượu, nàng không thể nào đến đây tìm anh được.

Nhưng bước vào phòng, cảnh tượng khiến anh sững sốt. Trên ghế sofa và dưới sàn phòng khách vút bừa áo sơ mi và bút tất. Anh hốt hoảng lao vào phòng ngủ. Cửa sổ mở toang, khi bật đèn lên, anh tái người. Mấy bộ âu phục trong tủ mất sạch, rút ngắn kéo ra: Cúc áo sơ mi và các ghim cài cà vạt cũng không còn, đồ đạc bị lục tung và vút bừa bãi. May sao bốn trăm đồng đôla tiết kiệm kẹp trong ví mang theo người, nếu không sẽ trắng tay.

Thần người ra một lúc lâu, anh bắt đầu xem xét kỹ những thứ bị mất. Anh không thể không khâm phục sự ung dung và to gan của tên trộm. Chính anh sơ hở để tên gian thừa cơ đột nhập. Dem việc mất trộm ra so với việc giành được tình cảm Bối Kỳ, sự mất mát quả là lớn lao hơn nhiều. Đúng là được ít mất nhiều.

Thiên Lập không oán trách Bối Kỳ, bởi vì cuộc gặp gỡ tối nay do anh, nàng không hề hẹn. Anh phải oán Giai Lập thì đúng hơn, vì Giai Lập đề nghị anh dọn về đây. Trong lúc vô cùng hối tiếc, anh thấy tiếc hai ông bà chủ ngôi nhà cũ trong nửa năm trời ở cùng với họ, cuộc sống anh yên ổn biết bao.

Ngoài việc oán Giai Lập, anh còn oán cơ quan an ninh của thành phố. Bằng vào sự tiến bộ của đất nước trong mấy năm gần đây, anh những tưởng an ninh bảo đảm đến mức đêm ngủ không cần đóng cửa, rút cuộc nhân lúc anh sơ hở, trộm đã vét một mẻ sạch sành sanh.

Kinh hoàng, căng thẳng, tuyệt vọng, tiếc của, cuối cùng rồi anh cũng bình tĩnh trở lại, anh quyết định đi báo công an ngay. Chuyện báo tin buồn cho Giai Lập hằng để đến ngày mai.

CHƯƠNG 49

Tám giờ sáng, Mộng Nhược xách làn ra khỏi nhà. Nhìn sang nhà Tử Thu cửa vẫn đóng im ỉm. Trước kia bà thường gặp Tử Thu ngoài chợ, từ ngày sắm được tủ lạnh, dăm ba ngày bà mới đi chợ một lần. Gần đây bà nhận thấy Tử Thu lười đi. Có dịp phát huy tài năng, lại phần nào cải thiện được đời sống gia đình, nhưng nàng không vui, vẫn ca thán, dường như có điều gì buồn bực mà không nói được.

Đúng lúc đó bà Phương vợ Ông giáo Phương cũng xách làn từ trong nhà đi ra:

- Chào cô giáo Mạc.

- Chào bác. - Mộng Nhược cười chào lại.

Giọng bà Phương oang oang cứ như hai người đứng xa nhau cả mấy chục mét không bằng:

- Cô đi chợ chứ?

- Vâng ạ, bác cũng đi chợ đấy ạ?

Mộng Nhược bỗng thấy câu hỏi của mình buồn cười, toàn những lời thừa. Con người ta hình như vẫn có tật hay dùng những lời thừa để hàn huyên với nhau. Khi bạn bè đến chơi, câu đầu tiên: "Chưa đi chơi đâu à?" Đúng là thừa, nếu đi chơi rồi, khách còn làm sao gặp được chủ nhà cơ chứ?

- Thế ta cùng đi cho vui. - Vừa nói, bà Phương vừa bước

nhANH theo Kíp Mộng Nhược.

Mộng Nhược thấy lạ, ngày thường hai gia đình ít đi lại thân mật với nhau, tính cách hai người cũng khác hẳn nhau. Bà Phương vui tính, sốt sắng, nhưng hay bàn tán, thêu dệt chuyện người khác. Ông giáo Phương ngoài việc dạy học còn buôn bán chút đỉnh, cho nên đời sống cũng khá, nhà có trai có gái, trong gia đình lúc nào cũng có tiếng cười. Mỗi lần so sánh với những người sung sướng, Mộng Nhược càng tủi hận, do đó càng xa lánh mọi người, để khỏi lộ vẻ nghèo hèn ảm đạm của mình.

Bà Phương chủ động kết bạn đi chợ với nhau, tất nhiên Mộng Nhược không thể từ chối, rồi bà Phương kể thao thao bất tuyệt, chắc chắn trên đường đi không sợ tẻ nhạt.

Quả như dự đoán của Mộng Nhược, bà Phương hỏi:

- Cô MạC có biết thằng cháu ông Hoàng chủ nhiệm không nhỉ?
- Ai cớ - Mộng Nhược sững sờ vì chưa hiểu gì.
- Cháu ông Hoàng Vũ Hồng, thằng Hoàng Thêm Bạch, có biệt hiệu là Hoàng Thêm Bá ấy mà.
- Vâng, em biết, sao cơ ả?
- Thằng ấy nổi tiếng bất trị, thấy ai không thuận mắt nó liền gíO dao ra.
- Trời! - Mộng Nhược kêu lên lạc cả giọng - Sao lại thế nhỉ, mang những thứ đó nhĩ xảy ra án mạng thì sao? Hoàng chủ nhiệm không dạy bảo nó hay sao?
- Không dạy nổi. Tất nhiên trước mặt ông chú nó tỏ ra ngoan

ngoãn, nhưng vắng mặt ông nó làm càn, bọn trẻ con các cô các thầy ở trường đều sợ hết vía, không dám dây với nó.

- Vâng, em cũng có dặn Tiểu Diệp nhà em đừng có chơi với nó, nhưng em không biết hạnh kiểm nó xấu đến thế.

- Chả dấu gì cô, tôi nói thật với cô nhé, tôi bắt gặp Tiểu Diệp đi chơi với nó, cô ạ.

- Hả? - Cặp mắt đầy vết nhăn của Mộng Nhược tròn tròn, đôi môi mếu máo há to - Thật thế ư? Bác Phương?

- Chả nhẽ tôi nói dối cô hay sao? - Bà Phương có vẻ không bằng lòng, giọng nói càng to hơn - Nói thật với cô, lúc đầu tôi định chả dính vào làm gì, nhưng tôi thông cảm hoàn cảnh hai mẹ con cô, còn Tiểu Diệp thì đúng là một đứa bé dễ thương, tôi chỉ sợ gần thằng Hoàng Thêm Bá, cháu sẽ bị nó làm hại, cho nên tôi mới mách cho cô biết.

Mi mắt Mộng Nhược chùng xuống đầy vẻ bất lực, cặp môi mỏng run run. Tất nhiên bà hết sức kinh hãi về tin đó, nhưng bà càng tủi hơn về câu nói đầy thương hại của bà Phương. Nửa đời người bà chịu bao gánh nặng của nỗi bất hạnh, khiến bà không sao ngẩng đầu lên được, nhưng bà không cần đến sự thương hại và thông cảm của bất kỳ ai. Mộng Nhược biết câu nói của bà Phương không có ác ý gì, cho nên bà càng phải nén chịu nỗi đau thâm lặng, bà nói với giọng khản đặc:

- Cảm ơn bác, bác gặp cháu hôm nào đấy?

- Tuần trước... - Bà Phương nhướn cặp mắt cố nhớ lại - Tối thứ ba tuần trước cô ạ, tôi đi mua hàng ở Tây Môn, thấy hai đứa đi với nhau, người qua lại rất đông, loáng một cái không biết chúng biến đi đâu.

- Có thể bác nhìn nhầm chăng?

Mộng Nhược cố gượng, mong rằng đó chỉ là sự nhầm lẫn, tuy nhiên bà cũng biết điều mong muốn đó rất mỏng manh, bởi vì bà nhớ ra rằng đúng tối thứ ba Tiểu Diệp vắng nhà, Trương Thiên Uy đến tìm nó. Vì việc Trương Thiên Uy, Mộng Nhược đã mắng con gái một trận. Hôm đó, bà khóc tức tưởi mãi. Ngoài việc Tiểu Diệp nói dối đến chơi nhà họ Trương, bà còn hết sức đau lòng về việc Tiểu Diệp đi lại với Trương Thiên Uy. Nhưng bà đã tin lời nói dối của Tiểu Diệp là đến chơi nhà một cô bạn gái khác, không ngờ con gái bà lại đi với một đứa hạnh kiểm xấu.

- Không nhầm đâu, mắt tôi tinh đời lắm cô ạ. - Bà Phương đang khoái về điều mình đã nói ra, không hề để ý khuôn mặt đầy vẻ đau buồn của Mộng Nhược - Về đến nhà tôi kể cho ông nhà tôi nghe, ông ấy bảo đừng có dây vào, bọn Thái Bảo chúa hay trả thù, nếu có điều gì chúng không vừa lòng sẽ nguy với chúng, cô ạ.

Chính vì nỗi lo sợ kia, mà hôm nay bà Phương mới kể ra,

Mộng Nhược đau như đứt từng khúc ruột, cố cười gượng. Không thể trách bà Phương, bà ta không có trách nhiệm phải mách cho mình biết ngay. Tuần này Tiểu Diệp lại vắng nhà hai buổi, không khéo là đi chơi với thằng Hoàng Thêm Bạch.

- Cô Mạc ơi, cô chớ nói ra là ai mách cô nhé, kéo Hoàng Thêm Bá nó thù tôi. Nó chả dám làm gì người lớn đâu, nhưng tôi lo cho Tiểu Kiệt, Tiểu Khải nhà tôi.

- Vâng ạ.

Mộng Nhược đáp với giọng yếu ớt. Trước mắt đã là chợ, vì

quá lo sợ cho con gái, mắt bà không nhìn thấy gì cả, chân bước cao bước thấp, cứ như mặt đường hết sức gồ ghề. Bà đau buồn kinh khủng, chỉ còn cách thăm lặng cầu cứu chúa lòng lành mà thôi.

CHƯƠNG 50

Bước vào trạm điện thoại, Tử Thu mới nhận ra thời tiết đã thay đổi.

Trong khi quay số, từng giọt mồ hôi trán lăn xuống gò má, nàng vẫn tưởng do trời nói chứ không hiểu rằng do lòng bồn chồn khiến toàn thân nàng nóng ran.

Khi đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của Thiên Lập, Tử Thu vô cùng thất vọng.

Một cái gì không rõ đè nặng lên tim nàng. Thiên Lập không biết mục đích của Tử Thu, cứ tưởng em mình đang trí, nhằm số điện thoại của mình.

Tử Thu cảm thấy giọng nói mình khô khan, lòng đầy chán nản vì thất vọng, nhưng nàng vẫn cứ phải cố trao đổi với anh mình dăm ba câu chuyện vả lại biết đâu chả dò ra tin tức về Đại Nhạc. Đã gần nửa tháng nay chưa gặp mặt Đại Nhạc, trong công việc thời gian nửa tháng trời chỉ thoáng qua như chớp mắt, nhưng trong nỗi nhớ nhung da diết, thời gian đó thật dài vô hạn. Tử Thu rất ngại đến nhà họ Trương, nàng sợ chạm trán với Giai Lập, nhưng do nhớ nhung thổn thức, nàng đành viện cớ đến thăm hai lần. Lần thứ nhất, Đại Nhạc đi vắng, lần thứ hai, đúng lúc chàng đi ra để đến sở làm việc. Hôm đó chàng ăn vận sang trọng, mồm ngậm điếu xì gà, đi đứng đĩnh đạc với dáng vẻ phong nhã. Đại Nhạc chào nàng một cách thân nhiên rồi ung dung bước lên xe đi thẳng. Đại

Nhạc cố tránh gặp hai người đàn bà cùng một lúc: Một bên là vợ một bên là người tình. Tử Thu vô cùng lúng túng trước thái độ của Đại Nhạc. Con người ta không bao giờ biết thỏa mãn, lúc ở nhà, nàng chỉ ao ước trông thấy mặt chàng, giờ thì nàng lại đau khổ vì hai người không thể trò chuyện với nhau lấy một câu.

Bấy lâu nàng cố nén lòng, không gọi điện cho chàng, sợ làm thương tổn lòng tự trọng. Cuối cùng suy đi tính lại, xét hoàn cảnh và địa vị Đại Nhạc, nàng thông cảm và tha thứ cho chàng. Đã yêu nhau chân thành việc gì còn phải giữ kẽ?

Tử Thu không nhớ mình nói chuyện với Thiên Lập được bao lâu. Tâm hồn nàng lơ đãng, lời nói thiếu nội tâm, không để tâm nghe câu chuyện của anh, nàng chỉ chú ý có mỗi câu sau của anh khi nàng phàn nàn đã lâu không gặp mặt anh. "Vì Trương vụ trưởng đi Tokyo họp, cho nên anh bận túi bụi".

- Cái gì cò - Tử Thu nín thở, tưởng tai mình nghe lầm.

- Ngài vụ trưởng đi họp ở Tokyo cho nên bao nhiêu công việc đều đổ lên đầu anh.

Tử Thu không còn nghe mấy câu sau nữa, nàng chỉ thấy nhiệt độ trong trạm tăng vọt lên, ánh nắng rơi vào máy điện thoại màu đỏ đến là chói mắt. Thật không ngờ, chàng đi mà không hề nói với nàng lấy một lời.

- Anh, ngài đi từ bao giờ thế?

- Từ thứ năm tuần trước.

Vậy là đã năm ngày nay rồi, nàng thầm nghĩ, nàng không tiện hỏi thêm anh mình.

Trò chuyện giữa hai anh em ngày càng lạt lẽo. Tử Thu bước ra khỏi trạm điện thoại tâm trạng lúc này khác hẳn khi mới bước vào, còn chứa chan hy vọng cảnh vật trước mặt nàng phủ màu xám xịt, buồn như cảnh mùa thu.

Trên đường về, chân tay bải hoải rã rời, đôi mắt mờ dần như người lên cơn sốt. Tử Thu như đi giữa bãi sa mạc, đầu óc quay cuồng về việc Đại Nhạc đi Nhật. Trước kia nàng viện đủ các lý lẽ để giữ vững lòng tin đối với chàng, bây giờ nàng phát hiện lời nói và hành động của Đại Nhạc khác xa nhau, những lời hứa hẹn của chàng chỉ là lâu đài trên cát lúc nào cũng có thể sụp đổ. Còn nàng do say sưa với những lời hoa mỹ, đây về thần tiên, tưởng tượng mình sắp trở thành vương phi trong một ngày không xa Ôm giấc mộng hảo, nàng luôn ở tư thế chờ thời để rẫy bỏ cái gia đình khốn khổ kia của mình.

Nay sự thực đã mách bảo rằng nàng đang nằm mơ.

Nếu như Tử Thu không biết câu chuyện Đại Nhạc ruồng bỏ người tình đầu, giờ đây nàng không nản lòng đến thế. Tử Thu bỗng cảm thấy mình chung số phận với người bạn gái của Đại Nhạc. Con người quen nhằm lợi ích thực dụng để xử sự như chàng tất sẽ xử lý tình cảm với thái độ thực dụng. Với nguyên tắc bảo vệ lợi ích cá nhân, người đó sẽ không tiếc tay hy sinh cuộc đời người khác.

Tử Thu cố giữ thái độ bình thản khi về tới nhà, kỳ tình lòng nàng rối như tơ vò. Nhà vắng tanh, Cổ Lô đi dạy, Tiểu Đệ đi mẫu giáo, nàng cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm hơn. Thường thường nàng nhân lúc vắng vẻ, nhàn rỗi để khắc tượng. Tử Thu dự định hoàn thành xong năm mươi tác phẩm, nàng sẽ tổ chức cuộc triển lãm, và lại người ta cũng khuyến khích động viên nàng như vậy. Hôm nay, với tâm trạng đầy thất

vọng về Đại Nhạc, dẫn tới tâm trạng thất vọng đối với cả thế giới này, vậy thì lao động nghệ thuật còn có ý nghĩa gì nữa, cho nên nàng không sao cầm nổi con dao khắc.

Mạc Mộng Nhược đi vào nhà lúc nào Tử Thu cũng không hay, nàng bỗng nghe có người hỏi:

- Cô Tử Thu về rồi ư?

Tử Thu như bừng tỉnh giấc mơ, mặc dù lúc này không thích đón khách lúc nào, nàng vẫn phải cố gượng tươi cười trả lời:

- Mời bác vào nhà chơi!

Tất nhiên Mộng Nhược không hề hiểu tâm trạng Tử Thu lúc này, bà vừa đi vào vừa nói:

- Vừa rồi người đưa thư đem một tấm bưu thiếp tới đây, từ Nhật gửi về cô ạ. Sợ trẻ con nhật mất, tôi mang tới cho cô.

Nghe nói từ Nhật gửi về, Tử Thu giật mình, miệng nói tay giật ngay lấy tấm bưu thiếp.

Trước cặp mắt nhìn đăm đăm, Tử Thu đành trả lời mập mờ:

- À, của một người bạn học cũ.

- Trên bưu thiếp không viết gì cả, chắc là người bạn rất thân.

Mộng Nhược nói vậy, tuy không hỏi thêm, song câu nói có ý nghĩa sâu xa Tử Thu không biết nên trả lời như thế nào, nàng vờ như không nghe thấy.

Bây giờ, Tử Thu càng ao ước được ngồi cô độc một mình, không phải nàng đau khổ, trái lại vì đang vui. Mặc dù trên bưu ảnh không viết gì, nhưng chỉ mấy chữ tiếng Anh kia

nàng đọc được bao tình ý của Đại Nhạc.

CHƯƠNG 51

Cùng một tấm bưu thiếp như nhau, nhưng trên đó có giòng chữ thảo đơn sơ như các bưu ảnh của Đại Nhạc đã gửi về cho Giai Lập. Nàng cầm trên tay, thờ ơ đọc lướt qua, vẫn cái giọng bần ư, mệt ư, chả có gì mới mẻ.

Như thường lệ, Giai Lập cắt tấm cũ đi đặt tấm mới trên bàn hóa trang, Giai Lập không lạ gì Tokyo, không phải đọc lời chú thích in trên ảnh, nàng nhận ra ngay đó là cảnh đêm rực rỡ ở Ngân Toa. Những hành vi của Đại Nhạc ở Tokyo, nàng cũng không thềm quan tâm nữa, bởi vì những ngày gần đây nàng bận rộn cho mình còn chả xong nữa là.

Giai Lập những tưởng nhân lúc Đại Nhạc đi vắng, nàng sẽ tận hưởng vui thú cùng Thiên Lập, nhưng rút cuộc cuộc sống hàng ngày khác hẳn trong tưởng tượng. Dù sao Giai Lập vẫn phải giữ nếp sống bình thường, những cuộc họp mặt, nàng không thể vắng được. Vả lại nàng phải hết sức cẩn trọng về các hành động để khỏi lộ hành vi bí mật của mình. Cuộc đụng độ bất thần của con hôm nàng vờ ốm ngồi tình tự với Thiên Lập, giờ đây nàng đã quên. Trước mặt Thiên Uy và Thiên Nhu, nàng cố giữ sao không sơ hở. Tiểu Điệp tuy vẫn đến nhà chơi, nhưng thưa đi, nàng không hề nói gì Tiểu Điệp, song lời lẽ và thái độ nàng tỏ ra hết sức nhạt nhẽo, Tiểu Điệp rất thông minh, tất nhiên cô bé cũng đoán được ý tứ chủ nhà.

Giai Lập muốn đêm nào cũng phải gặp mặt Thiên Lập mới thỏa, vậy mà đã năm ngày nay, hai người không sao hẹn

nhau được. Hôm thì nàng có hẹn hôm thì chàng bận, hai người gặp nhau được mỗi một tối. Nguyên nhân tự đâu nhỉ? Phải chăng thời gian đã làm mờ những ấn tượng mới lạ? Hay là tình cảm Thiên Lập đã phai nhạt? Giai Lập cảm thấy có một cái gì đó không ổn, nhưng nàng không tự giải thích được. Tình cảm con người thường được nhận biết bằng trực giác, Giai Lập không vì chưa tìm ra lý do mà bỏ qua những băn khoăn.

Chiều nay, Giai Lập gọi điện cho Thiên Lập mấy lần nhưng đường giây đều bận, nàng thật không vui. Lễ thường tình, một khi thiếu niềm tin, nỗi ngờ càng thêm chồng chất. Mặc dù Giai Lập không hiểu ai gọi điện, nhưng đó là đường giây riêng của Đại Nhạc, dù sao không nên để người khác tùy tiện sử dụng.

Giai Lập là con người lịch thiệp khi nói chuyện với Thiên Lập, nàng chỉ hỏi một cách nhẹ nhàng:

- Gọi điện cho anh mãi không được, em tưởng máy bị hỏng.
- Máy vẫn bình thường, em ạ. - Thiên Lập dừng một lúc nói tiếp - Vừa rồi có người gọi điện tới đây.
- Thế hả, nói chuyện với ai mà lâu thế? - Giai Lập cố tình hỏi với giọng nhẹ nhõm, dí dỏm.
- Tử Thu vừa nói chuyện với anh xong.

Giai Lập thấy yên lòng hơn, hai anh em trò chuyện với nhau cũng là lẽ thường. Nhưng tại sao Tử Thu không dùng số điện của Thiên Lập nhỉ? Tuy vậy, nàng cũng không để tâm lâu hơn, vì Giai Lập đang mải tính toán cho cuộc gặp gỡ của hai người.

- Tối nay chúng mình ăn cơm với nhau nhé?

- Ủ, hay đấy!

Mặc dù giọng nói Thiên Lập rất khéo, Giai Lập vẫn cảm thấy trong đó có chút gì thiếu chân thành.

- Anh có bận không? - Giai Lập thăm dò nhẹ nhàng.

- Không sao em ạ, anh định đến chơi nhà anh bạn đồng sự, bởi vì anh nhớ rằng tối nay em phải đến nhà ông La Uy Viên dự tiệc cơ mà!

- Em không đi nữa.

- Tại sao thế em?

Giai Lập hơi thất vọng, bởi vì nàng cho rằng chàng hiểu được lý do tại sao.

- Gặp anh rồi em sẽ nói. - Giai Lập không quên căn dặn - Tan tầm anh về nhà ngay nhé.

Mặc giờ biết sáu giờ Thiên Lập mới được nghỉ, nhưng chưa đến năm giờ nàng đã rời khỏi nhà, để tránh gặp các con đi học về. Trước khi đi, nàng dặn bà Lý Minh, không về nhà ăn cơm, nhưng không nói nàng đi đâu.

Giai Lập ngại gặp nhất con trai. Trước kia, Thiên Uy hay phàn nàn nàng vắng nhà, còn gần đây, tuy cậu không còn ca thán, nhưng nét mặt âm thầm, nặng nề. Con trai không có lỗi, nàng không thể trách mắng điều gì. Nửa năm nay Thiên Uy cao lớn hẳn sắp cao bằng bố nó. Nhiều hôm Thiên Uy ngồi im lặng, dáng vẻ già dặn hơn tuổi. Nhìn thấy các con lớn bổng, nàng không khỏi giật mình, lo sợ về sự vô tình của năm tháng. Giai Lập nhớ lại cô bạn học ngày xưa từng được phong

danh hiệu hoa khôi, cô bạn lấy chồng trước nàng, để dấu tuổi mình, cô ta dấu tuổi con mình luôn. Trước kia nàng cho cô bạn hảo huyền đến nức cười, bây giờ nàng mới thấu hiểu lý lẽ của sự giấu diếm kia, bởi vì bây giờ nàng đang có cùng một tâm trạng với cô bạn kia. Có điều là nhiều sự việc chỉ giấu được người ngoài thôi, sự thật cay đắng vẫn cứ sò sò ra đó.

Thời gian còn quá sớm, Giai Lập đành vào hiệu uốn tóc làm lại đầu, mặc dù mới làm hôm qua Ông thợ tướng nàng đi dự yến tiệc, làm cho nàng kiểu đầu mới. Hiệu uốn tóc chính là nơi tuyên truyền các tin tức đặc lực nhất, cho nên tay ông thợ bận rộn, cả mồm ông cũng bận rộn chả kém. Tội gì không nhân dịp này nói dăm ba tin thực thực hư hư về phong lưu giai thoại, thậm chí cả quốc gia đại sự. Tất nhiên ông cũng không quên nhắc đến việc Đại Nhạc theo Vu bộ trưởng đi họp ở Tokyo.

- Sáng nay Vu phu nhân đến làm đầu, phu nhân cho biết ngài bộ trưởng và ngài vụ trưởng ngày kia sẽ về, có phải không ạ, thưa phu nhân?

Giai Lập gật đầu, trong lòng thầm tiếc nuối, thoáng một cái một tuần sắp hết còn lại thời gian chẳng được bao, nàng cầu tận hưởng những ngày cuối này.

Khi qua cửa hàng ăn Quảng Đông, Giai Lập dừng xe vào mua một con gà quay và ít xá xíu. Lúc ngồi ở cửa hàng uốn tóc, nàng tính chuyện hai người ăn cơm ở nhà, an toàn hơn là ra hiệu Cao Lâu. Trong căn hộ yên tĩnh, hãy để hai người tận hưởng đêm vui riêng của họ.

Từ hôm nhà Thiên Lập mất trộm, Giai Lập không dám ở lại nhà chàng. Bây giờ trời chưa tối, vả lại Thiên Lập cũng sắp về, nàng cố đánh bạo đến trước giờ Thiên Lập về.

Từ trước tới nay, Giai Lập tuyệt nhiên không hề biết gì về việc nấu nướng, nhưng hôm nay nàng nổi hứng lên nấu thử. Tuy rất ít khi Thiên Lập nấu nướng, nhưng chàng có đủ các dụng cụ gia đình trong bếp. Giai Lập không có tham vọng gì lớn, nàng chỉ nấu nồi cơm. Sau khi vo gạo, đặt nồi lên bếp ga, nàng nhẹ nhõm thở một hơi dài, bước vào phòng tắm, nàng ngắm vuốt lại dung nhan.

Khi Thiên Lập bước vào nhà, Giai Lập đang ngồi trên ghế sofa với thần thái thanh thản. Nàng vẫn ngồi bất động lắng nghe Thiên Lập mở cửa bước vào, nàng muốn tận hưởng không khí đầm ấm, quên hết mọi thứ, chỉ biết rằng đây là khoảng trời riêng của hai người. Giai Lập bỗng cảm thấy mình trẻ lại, nàng như cô vợ mới cưới đang ngồi chờ chồng đi làm về. Trong tưởng tượng, nàng vẫn nghĩ chàng làm một nghề bình thường, không cần quay cuồng phục vụ những người không liên quan. Ước gì giữ mãi được cảnh sống yên vui thế này.

Thiên Lập tỏ ra vô cùng phấn khởi. Chàng đỡ lấy má nàng bằng cả hai tay nhìn xung quanh gật đầu:

- Có bàn tay em, nơi đây giống một gia đình.
- Em còn nấu sẵn nồi cơm cơ - Giai Lập tự hào nói.
- Em học nấu cơm lúc nào thế? - Thiên Lập nói với giọng kinh ngạc pha chút khen ngợi - Cơm chín chưa?
- Em không biết, em vào bếp xem qua hai lần. - Giai Lập nhìn đồng hồ rồi đứng dậy đi vào bếp - Em bắc cơm đã hơn nửa tiếng rồi anh ạ.

Thiên Lập theo nàng đi vào, khi Giai Lập mở vung, chàng

nhìn qua và cười âm lên.

- Anh cười gì thế?

- Em cho nhiều nước quá, đó là nồi cháo chứ không phải là cơm.

Dù biết Thiên Lập nói đùa nàng vẫn cảm thấy đó là lời điều cợt. Giai Lập được cưng chiều từ bé, nàng không chịu nổi sự điều cợt của người khác, huống hồ từ trước tới nay, Thiên Lập luôn tỏ ra rất kính trọng nàng, qua câu chuyện và thái độ của chàng, chúng tỏ trong trái tim chàng nàng là một thần tượng vô cùng hoàn hảo. Không biết nấu cơm chả phải là gì ghê gớm, song qua tiếng cười của chàng, nàng hiểu sự không hoàn hảo ở mình, do đó Giai Lập chán nản ra mặt.

- Em giận anh à? - Nhận ra thái độ Giai Lập, Thiên Lập lập tức nghiêm chỉnh ôm lấy nàng bảo - Ăn cháo càng ngon, miễn là em nấu, có sao đâu nào.

Lời khen thái quá bao giờ cũng chứa đựng một cái gì thiếu chân thật, cho nên lời nói của chàng không làm cho Giai Lập động lòng.

Thiên Lập bung nồi cháo vào phòng ăn, và phát hiện các món ăn bày sẵn lên bàn, chàng cố tình đưa mũi hít hít và kêu lên:

- Chà, em mua các món ăn ngon thế?

Đôi mắt Thiên Lập sáng hẳn lên, cặp môi cười duyên đáng đến là mê hồn. Đó là thần thái của những ngày đầu tiên hai người mới quen và yêu nhau, sau dần dần biến mất, trừ những lúc chàng phấn khởi thực sự. Gần đây chàng mất trộm sạch sanh áo quần, nàng đặt mua cho chàng một lúc sáu bộ âu phục, rất loại vải quý nhất và kiểu may mới nhất, hơn hẳn

những bộ chàng bị mất trộm. Từ buồn chuyển sang nỗi vui bất ngờ, chàng sượng quá buột mồm nói với nàng: "Thật là tuyệt! Do họa mà được phúc", khi nói đôi mắt chàng sáng long lanh với nụ cười tuyệt mỹ. Giai Lập vui với niềm vui của chàng, nàng cảm thấy tình cảm chàng thuần khiết, chân thật như trẻ thơ. Nhưng hôm nay ánh mắt và nụ cười của chàng khiến nàng có cảm giác là lạ, nàng cảm thấy mọi tình cảm vui buồn của chàng đều lệ thuộc một cái gì thực dụng.

- Anh đã định chúng mình sẽ đến một khách sạn nào đó ăn cơm, em làm thế này mà hóa hay - Thiên Lập ân cần hầu hạ Giai Lập yên vị, rồi chàng rót rượu uống cho vui.

Cháo ăn với thức ăn mỹ vị quả có cái ngon riêng. Thiên Lập cười cười nói nói, khiến Giai Lập bất giác vui theo.

Cơm xong bắc ấm cà phê, mở radio, hai người ngồi cạnh nhau trên sofa, đầu Giai Lập tựa trên cánh tay Thiên Lập, nàng nhắm mắt vừa thưởng thức âm nhạc du dương, vừa nghe Thiên Lập nói chuyện.

- Em bảo gặp nhau rồi sẽ nói anh nghe tại sao không đến nhà ông La nữa?

Giai Lập vẫn nhắm mắt, thở dài nhẹ:

- Có thể mà cũng không hiểu? Nếu đi đằng ấy thì làm sao có phút này?

- Nhà ông La rất thân với nhà em, anh sợ em không đến sẽ không tiện chăng?

- Em chúa ghét những cuộc thù tạc.

Giai Lập mở bừng mắt, ngồi thẳng người, nói với giọng đầy

kích động:

- Tyrone, hay là chúng mình đi khỏi Đài Bắc, anh nhé!

Thiên Lập nhìn nàng, không bị tình cảm kích động của nàng lôi cuốn, chàng bình tĩnh cầm đôi bàn tay thon thả của nàng lên, nhìn nàng cười:

- Tại sao em bỗng nhiên nói ra câu đó hử em?

Qua ánh mắt của Thiên Lập, Giai Lập hiểu ngay câu trả lời. Mọi kích động tiêu tan, đầu nàng gục lên vai chàng. Nàng không kể với chàng câu chuyện tình cảm Ái Đạt đã ám ảnh nàng, khiến nàng nghĩ phải chăng nàng cũng nên sống dũng cảm như Ái Đạt? Nhưng người đời chỉ xì xào về tuổi của Ái Đạt thôi, còn nàng, nếu như câu chuyện vỡ lở ra, người đời sẽ công kích nàng nhiều mặt. Nếu như rời bỏ hoàn cảnh hiện tại, hai người đến một nơi xa lạ, không ai biết được quá khứ của nàng, Giai Lập sẽ như Ái Đạt, nhân lúc chưa già, tận hưởng ít năm cuộc sống hạnh phúc.

Song điều nàng quan tâm, Thiên Lập chỉ đáp lại một cách lặt lẻo, không còn tha thiết, nồng nàn như trước. Giai Lập còn nhớ, đến gặp nhau ở đâu cầu ngoại ô, chàng từng yêu cầu nàng cùng đắp thuyền bỏ đi một nơi nào đó thật xa, ôi đó chỉ là một giấc mơ nhưng tuyệt đẹp. Tất nhiên sau đó hai người đều nhắc lại ước mơ đó nhiều lần, nhưng không có kết luận cuối cùng.

- Em làm sao thế? Làm sao không trả lời anh?

Chẳng có gì - Giai Lập trả lời với giọng nói yếu ớt - Em chẳng qua nói thế cho vui thôi.

- Anh biết mà, anh biết em nói không thật với lòng mình,

nhưng anh cũng không trách gì em. Hoàn cảnh của em khác, anh không thể ích kỷ buộc em hy sinh vì anh.

Giai Lập trầm mặc suy nghĩ rồi nói chậm rãi:

- Nếu như bỗng nhiên em có quyết tâm thì anh nghĩ sao?
- Anh không tin đâu, em ạ.

Giai Lập tưởng chàng sẽ trả lời rằng chàng chờ đợi phút quyết định ở nàng, không ngờ chàng đẩy trách nhiệm sang nàng. Giai Lập thất vọng nhưng vẫn cố gạn hỏi:

- Tại sao anh?
- Hoàn cảnh của em phức tạp hơn anh, lịch sử của một con người là vấn đề rất quan trọng, con người ta không thể phủ nhận hết mọi quá khứ của mình, điều đó rất khó em ạ.

Tâm trạng u uất khiến nàng hồi lâu không nói được câu nào.

- Em, tại sao chúng ta cứ phải như chui vào vỏ ốc làm gì? - Thiên Lập vừa nói vừa vuốt ve nàng - Bớt suy nghĩ đi em ạ, chúng ta chả đang sống rất hạnh phúc là gì?

CHƯƠNG 52

Tất nhiên tâm trạng lúc đó hết sức phức tạp, nhưng khi hồi tưởng lại, Giai Lập thấy đêm đó đúng là một đêm hạnh phúc nhất. Từ nay trở đi không bao giờ có được niềm hạnh phúc như thế nữa.

Những lúc đau khổ, Giai Lập thường nhớ đến câu thường ngữ "Vui quá hóa buồn", hẳn do trải qua nhiều đau khổ, người đời xưa đã khám phá ra danh ngôn chí lý đó. Có lẽ đó cũng là sự trừng phạt thỏa đáng đối với Giai Lập, bởi vì nàng được hưởng một đêm hạnh phúc quá lớn trước khi Đại Nhạc trở về.

Giai Lập phát hiện ra nỗi bất hạnh của mình chính vào hôm Đại Nhạc trở về.

Mặc dù chả thích thú gì Giai Lập vẫn coi trọng việc ra sân bay đón chồng. Nàng hiểu rằng việc đó quan trọng chẳng kém gì một buổi tiệc, bởi vì rất có thể nàng sẽ lọt vào ống kính của nhà báo ở sân bay. Sáng hôm đó nàng đi làm đầu, sửa móng tay rồi đến hiệu may lấy bộ trang phục đầu hè mà nàng mới đặt may.

Khuôn mặt, đặc biệt là đôi mắt nàng rất ăn ảnh. Giai Lập hiểu với địa vị mình, nàng không phải là tiêu điểm của ống kính, cho nên đến sân bay, nàng lập tức nhập vào đám người vây quanh Vu phu nhân.

Giai Lập quen hầu hết những người đứng đó, nhưng nàng

không để ý người thiếu nữ đứng ngay bên cạnh. Trong lúc hàn huyên với mọi người, nàng luôn đưa mắt tìm khắp bóng dáng Thiên Lập. Chàng bao giờ cũng đứng tách khỏi đám nhân vật quan trọng, nhưng từ xa, chàng cũng luôn đưa mắt nhìn sang phía các phu nhân. Mặc dù không nhìn trực diện, nhưng mắt Giai Lập vẫn có thể bắt lấy mọi cử chỉ của chàng.

Chính phút đó, Giai Lập phát hiện người thiếu nữ đứng cạnh đang hé cười. Lúc đầu nàng tưởng mình nhầm, khi nhìn kỹ, Giai Lập nhận thấy cặp mắt thiếu nữ đang nhìn Thiên Lập với vẻ mon trón, âu yếm.

Phát hiện Giai Lập đang nhìn mình, thiếu nữ đáp lại với nụ cười lễ độ, Giai Lập gật đầu đáp lễ. Mặc dù nàng tươi cười, nhưng trong lòng không khỏi phân vân, khi quay về với Thiên Lập, chàng đã ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác.

Một hiện tượng nhỏ bằng hạt cát cũng không thể lọt qua mắt người tình. Nếu câu chuyện dừng tại đây, sự việc rồi cũng qua đi, bởi vì Giai Lập không phải con người chật hẹp. Nhưng nàng không ngờ cô gái bỗng mở miệng nói:

- Trương phu nhân, chắc phu nhân đã quên tôi?

Giai Lập không thể bỏ qua thiện ý của cô, nhưng không biết nên trả lời như thế nào, nàng đành cười và nói:

- Xin lỗi, trông tiểu thư rất quen, nhưng không nhớ ra đã gặp tiểu thư ở đâu.

- Ở nhà mẹ đỡ đầu - Cô quay sang vỗ nhẹ lên cánh tay bà Vu
- Thừa mẹ, phiền mẹ giới thiệu cho con được làm quen với Trương phu nhân.

Hiểu ra ý cô gái, bà Vu cầm tay cô nói với Giai Lập:

- Con gái tôi đây bà Trương ạ, tên cháu là Viêm Bối Kỳ.
- À, phải rồi, tôi được gặp mặt mấy lần! - Giai Lập vội trả lời, thực ra nàng không có ấn tượng gì về cô gái. Nàng vẫn cho rằng những cô gái trên dưới hai mươi không thể ngang hàng với nàng được, cho nên nàng không bao giờ để mắt tới. Mỗi lần đến nhà bà Vu, toàn cười nói với các bà vợ quan viên, hoặc bàn chuyện đánh bài, có giây phút nào mà trò chuyện với đám trẻ đâu.
- Cháu vẫn nói với tôi rằng rất mến bà, chưa có dịp làm quen.
- Thế ư? Thật là may mắn cho tôi.

Giai Lập đáp lại tấm lòng bà Vu, nàng hòa nhã hỏi Viêm Bối Kỳ:

- Tiểu thư đang học ở trường nào?
- Dạ, tôi đang học ở trường đại học Đài Bắc - Viêm Bối Kỳ đứng vươn thẳng người, cô cao xấp xỉ với Giai Lập, nhưng gót giày Giai Lập cao hơn. Bối Kỳ cảm thấy khí phách cao quý của nàng như áp đảo xung quanh, cô không tỏ ra tự ti, nếu Giai Lập như bà hoàng hậu, thì cô phải như là cô công chúa.

Bà Long, một trong đám vệ tinh vây quanh Vu phu nhân tiếp lời để tô điểm thêm câu chuyện:

- Viêm tiểu thư học khoa ngoại văn, năm nay tốt nghiệp.
- Tiểu thư tốt nghiệp xong thì mời mọi người ăn cưới chứ ạ, thưa phu nhân? - Một bà hỏi bà Vu.
- Cái đó thì.. phải hỏi cháu ấy.

Bối Kỳ vờ như không nghe rõ câu chuyện. "Dạ?", miệng cô hơi hé nụ cười duyên, đôi mắt hướng về phía Thiên Lập.

- Mẹ đỡ đầu cô đang hỏi cô khi nào cưới kìa?

- Dạ, còn lâu ạ. - Bối Kỳ đang hoảng trả lời bà Mai, ánh mắt lộ vẻ quyến luyến Thiên Lập đang đứng nơi xa Thiên Lập cũng đang nhìn sang phía các bà, khi Giai Lập nhìn, chàng vội quay mặt đi.

Với kinh nghiệm lâu năm trong xã giao, Giai Lập không khỏi băn khoăn. Không để lộ thần sắc nàng hỏi Bối Kỳ với vẻ quan tâm:

- Viêm tiểu thư đã có bạn rồi ư? Không hiểu chàng thanh niên nào may mắn vậy?

- Lê Thiên Lập.

Bà Long mau mồm trả lời thay Ba chữ Lê Thiên Lập như sét đánh ngang tai, khiến màng nhĩ Giai Lập rung mạnh kêu o o. Nàng bỗng cảm thấy đôi gót cao quá, nhỏ quá không trụ nổi sức nặng người nàng khiến thân thể nàng lắc lư muốn ngã. Đồng thời, Giai Lập thấy mạch máu trong người bỗng đông lại, tim ngừng đập, chân tay lạnh ngắt.

Giai Lập cố sức che dấu sự choáng váng bất ngờ, nhưng thân thể đờ đẫn vẫn lọt vào mắt mọi người đứng chung quanh, may mà họ không nghi ngờ điều gì, chỉ sững sốt kêu lên:

- Lê Thiên Lập ở Vụ X là cấp dưới của Trương vụ trưởng, bà không biết anh ta hay sao?

Giai Lập cảnh giác, vội nở nụ cười, nói với giọng vui vẻ:

- Vâng, ông Đại Nhạc nhà tôi vẫn khen anh ta giỏi dang mà!

Giai Lập tự biết nụ cười, thái độ và giọng nói mình rất khoa trương, nhưng biết làm sao được, nếu không thế, nụ cười của nàng sẽ biến thành đau đớn. Chưa khi nào nàng cảm thấy đau khổ như lúc này, ước gì nàng có thể chạy trốn đến nơi nào vắng bóng người để khóc cho hả hê Nhưng Giai Lập vẫn phải cố giữ thái độ bình thường đáng vẻ cao quý.

Nhẽ ra hai cái tên Thiên Lập và Giai Lập phải được gắn liền mãi mãi, có sao bây giờ thêm một người thứ ba - tiểu thư Viêm Bối Kỳ!

Viêm Bối Kỳ, chàng quen cô ta từ khi nào? Giai Lập vẫn biết rằng có nhiều bạn bè làm mối cho Lê Thiên Lập. Chính nàng cũng đã nói một cách khẳng khái, luôn tỏ ra quan tâm đến việc lập gia đình của chàng, nhưng đến khi chàng quen thân một cô bạn gái, lòng nàng lại vô cùng tức tối. Chỉ khi nào chàng kể ra từng lỗi nhỏ ở các cô gái đó để điều cốt, nàng mới cảm thấy thanh thản. Nếu như giữa hai người chỉ là chỗ quen biết bình thường, tại sao bấy lâu nay chàng không một lần nhắc đến tên cô ấy? Chàng cố tình dấu nàng ư?

Trước mặt người thiếu nữ này, niềm tự tin sắt đá của nàng bị lung lay. Dù dung nhan của Viêm Bối Kỳ không có gì đặc sắc nhưng ánh sáng rực rỡ của tuổi thanh xuân lung linh trên gương mặt thiếu nữ, nàng không thể phủ nhận được. Giờ đây nàng ý thức một cách rõ ràng, sự hấp dẫn của nàng chỉ biểu lộ trong các buổi yến tiệc, dưới ánh sáng ban đêm. Còn trước ánh sáng mãnh liệt ban ngày, nàng phải sử dụng cặp kính râm với son phấn để che dấu tuổi tác của mình.

Viêm Bối Kỳ đứng đó, với dáng vươn thẳng. Đối với cô, thế giới này mới lạ đầy hấp dẫn. Cô không có ưu phiền và cũng không hiểu nổi nỗi ưu phiền của người khác. Cô vẫn cảm

thấy Giai Lập đẹp và cao quý, không hề nhận ra mảy may lòng đố kỵ và thù hận của kẻ tình địch.

Từng câu hỏi của Viêm Bối Kỳ, Giai Lập đều trả lời rành rẽ, nhưng nàng không hiểu hết nội dung câu hỏi cũng như câu trả lời của mình. Trái tim nàng tan nát, nghi ngờ, thất vọng oán hận, phẫn nộ, tất cả mọi tình cảm xấu xa đang gặm nhấm tâm hồn nàng. Trong cảnh tượng vui vẻ lần này, nàng như người đưa đám, như vừa bị mất đi một người thân thiết nhất.

Từ giờ phút phát hiện ra điều bất hạnh lớn, nàng không nhìn Lê Thiên Lập nữa, bởi vì nàng sợ cái nhìn sẽ bộc lộ tình cảm thực của nàng. Nàng biết có lúc chàng đang nhìn mình, nhưng nếu trước kia mỗi cái nhìn của chàng đều gây xúc cảm mãnh liệt ở nàng, thì bây giờ đều đã trở nên vô nghĩa.

Giả dối, tất cả mọi thứ đều giả dối. Cái sân bay đông vui ồn ào quanh nàng chả giống hệt một sân khấu là gì? Nàng chán ngấy vai quý phu nhân của mình, tuy chừng nào chưa hạ màn, chừng ấy nàng vẫn còn phải sắm vai của mình. Nàng vẫn phải tươi cười, trò chuyện, vẫn phải tỏ vẻ cao quý, nhưng hồi ôi thật là lạnh lẽo, sượng sùng, không chút nội tâm.

Trong óc Giai Lập chỉ quay cuồng mỗi một ý nghĩ: Nàng phải tìm dịp nói chuyện thẳng với Lê Thiên Lập. Điều ước mong đó sao mà cấp thiết, không thể để trì hoãn.

CHƯƠNG 53

Thiên Lập qỳ trước sofa, nét mặt ảm đạm. Chàng nhìn nàng run rẩy, mặt dấu trong sofa, người dúm dỏ, thân hình càng nhỏ nhắn đến tội nghiệp. Vừa trải qua trận bão, giờ đây mưa gió đã yếu dần, nhưng đôi vai nàng vẫn rung giật trong cơn phấn nộ chưa thể chấm dứt.

Một bàn tay Thiên Lập lơ lửng giữa khoảng không. Chàng muốn vuốt ve nàng một cách nhẹ nhàng, nhưng không dám. Giai Lập như con ngựa bất kham, mấy lần hẩy mạnh cánh tay chàng. Sự thay đổi của con người thật khó mà tưởng tượng nổi! Trước kia Giai Lập dịu dàng cao quý biết bao, giờ đây như cỗ xe hỏng phanh, nàng đâm bổ nhào nhào sau một hồi khóc nức nở, giờ đây nàng như tê liệt.

Bầu không khí trong căn buồng cũng trở nên hết sức nặng nề, cảnh tượng êm ả trước kia biến đi đâu mất. Không nghe tiếng nhạc chỉ còn có tiếng khóc đau buồn. Ánh đèn như tối đi đầy vẻ buồn thảm, chàng cảm thấy ghê rợn hơn cả hôm chàng mất trộm.

Thiên Lập nhìn tấm lưng thon nhỏ của Giai Lập với vẻ bất lực, chàng hắng giọng mấy lần để tìm lời an ủi:

- Sirley, em đừng khóc nữa? Khóc mãi làm yếu sức, càng khó em hơn.

Chàng đặt nhẹ bàn tay lên vai nàng. Lần này nàng để im, nhưng câu nói của chàng khiến nàng càng tủi thân hơn, thân

thể nàng rung mạnh hơn, tiếng nấc mạnh hơn.

Thiên Lập thờ dài, chàng ra sức thanh minh cho mình:

- Về phát luật, khi chưa có chứng cứ cụ thể, bị cáo vẫn vô tội. Còn em thì lên án tôi, không cho tôi có dịp để tự bào chữa.

Giai Lập không trả lời, nàng hỉ mũi thật mạnh để biểu thị sự tức tối trong lòng.

- Lời nói của thiên hạ tin làm sao được? Nếu ai cũng tin lời bịa đặt, cuộc đời này sẽ loạn, phải không Giai Lập?

Người nàng vẫn rung giật. Tuy không nói gì, nhưng trong lòng nàng vô cùng phẫn nộ. Bịa đặt ư? Tại sao không bịa đặt người khác, chỉ bịa đặt chàng với Viêm Bối Kỳ thôi?

- Anh không phủ nhận có quen Viêm Bối Kỳ nhưng quen là một việc, còn lấy nhau là một việc khác hoàn toàn.

Quen biết với hôn thú quả là cách xa nhau mười vạn tám nghìn dặm, nhưng nếu chỉ là quen biết bình thường, làm gì người ta đã nhắc đến cưới xin?

- Cứ hăng cho là có thật đi nữa, anh có đáng tội đến mức không thể tha thứ được không? Trước kia em vẫn nhắc anh tìm người thích hợp để lập gia đình cơ mà?

Lời lẽ Thiên Lập vô cùng khéo léo, uyển chuyển, nhưng nó cứ như lưỡi kiếm sắc thọc sâu vào lòng tự trọng của nàng.

Giai Lập đang tự hỏi: Tại sao mình như con điên thế này? Tại sao mình không biết kiềm chế? Tại sao nhu nhược và hèn kém đến thế?

Giai Lập gượng nói nàng muốn cứu vãn lòng tự trọng đang rĩ

máu.

- Tôi có nói với anh như vậy.

- Em không quên thật là may cho anh. - Thiên Lập thở phào - anh thật khó có thể gánh nổi những tội mà em đã gán cho anh.

Giai Lập cũng thở hắt ra và nhích người vào góc trên sofa. Nàng như con thú bị thương, mong đến mảnh đất tinh khiết, yên tĩnh, để thở và tự chữa lấy vết thương. Những lời nói của Thiên Lập chỉ khiến nàng thêm đau đớn, chàng không chịu tự soi xét mình, trái lại đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu nàng chẳng hóa ra nàng cố tình đổ tội cho chàng?

- Anh suy nghĩ nhiều, nhưng quả thực anh không hiểu tội mình ở chỗ nào. - Khi nàng im lặng, anh tiếp tục biện hộ cho mình với giọng của một kẻ bị oan - Anh còn độc thân, cấm sao được bạn bè chăm chút đến chuyện hôn nhân của anh. Và lại vì hai chúng ta, anh cũng phải cố tạo ra một thứ hỏa mù, để anh và em có thể trốn trong màn khói mịt mù mà tiếp tục mối quan hệ không bình thường đó.

"Mối quan hệ không bình thường", Giai Lập thầm nhắc lại câu nói tàn khốc đó. Tại sao ban đầu anh ta không nói điều đó? Anh ta từng dùng bao từ ngữ mỹ miều để ca ngợi tình yêu của hai người, tại sao giờ đây tình yêu đó lại trở nên "mối quan hệ không bình thường"?

Trong lúc oán hận, nàng vẫn biện hộ cho Thiên Lập. Quả thật anh ta nói ra những từ đó cũng chỉ là tình cờ. Khốn nỗi tình cảm còn là một thứ riêng biệt để tình cảm có điều đặc biệt, đã ngờ vực ắt sẽ dẫn đến rạn nứt, mọi cố gắng để hàn gắn chỉ càng làm sâu hơn các vết nứt mà thôi.

Khi còn yêu, mọi việc mình làm cho tình yêu đều thiêng liêng. Khi đã thấy rạn nứt trong lúc tâm tình hỗn loạn, con người ta càng dễ nảy sinh ý nghĩ về tội ác; Giai Lập đang sống với cảm giác đó. Chưa bao giờ nàng thấy rõ tội lỗi và sự thiếu trong sạch của mình như lúc này.

Thiên Lập không sao đoán nổi ý nghĩ của Giai Lập qua dáng vẻ bất động của nàng. Anh chỉ hy vọng lời thanh minh của mình có thể thuyết phục nổi nàng, mong sao sau trận sấm sét, trời lại quang mây lại tạnh.

- Em cũng biết đấy, miệng lưỡi của người ta thật là đáng sợ, chúng ta phải hết sức giữ gìn, đừng để thiên hạ tóm được đuôi mình. Với anh anh chẳng ngại gì cho bản thân, anh chỉ lo lắng cho em. Ai nói anh thân Viêm Bối Kỳ, em cứ để mặc cho họ nói. Họ nói càng nhiều càng tốt, chỉ có lợi cho chúng ta mà thôi. Không phân biệt đen trắng, em mắng mỏ anh thật là quá đáng nào là thực dụng, ích kỷ, nào là lợi dụng em, thậm chí còn chơi xỏ em.

- Thôi, được rồi! - Giai Lập bỗng thốt lên bằng một thứ giọng trầm và khàn đục.

- Đừng nói nữa.

Thiên Lập tưởng mình đã thuyết phục được nàng, câu nói đơn giản kia là biểu thị lòng hối hận của nàng. Thực ra, Giai Lập không muốn anh ta nhắc lại, để khỏi đụng đến vết thương lòng của nàng. Con phần nộ lùi dần, nàng trở lại với phong độ cao quý vốn dĩ của mình, nàng lấy làm xấu hổ về con kích động vừa rồi.

- Miễn là em hiểu anh. - Thiên Lập tỏ thái độ và giọng nói thận trọng chân thành - Từ nay về sau, em muốn anh làm gì,

anh sẵn sàng làm ngay.

- Anh có thể làm điều gì anh muốn. - Giai Lập cười đau khổ - Anh có tự do của anh.

- Không, tự do của anh thuộc về em.

Từ ngữ đẹp đẽ kia, giờ đây không gây được chút xúc động gì trong nỗi lòng đầy nghi hoặc của Giai Lập nữa.

Giai Lập đứng dậy đi vào nhà tắm để rửa sang lại dung nhan sau khi bị nỗi đau khổ đầy vò, nàng thở dài nói:

- Chúng ta hãy quên cuộc gặp gỡ không vui này.

Nói câu này, nàng không hẳn đã thành thật. Không hiểu Thiên Lập nghĩ sao, còn nàng, nàng không thể quên ngay cuộc gặp mặt đau buồn hôm nay được.

CHƯƠNG 54

Sau khi về nước vì công việc quá bận bịu, Đại Nhạc không hề nhận ra sự thay đổi tâm tình ở Giai Lập. Thằng hoặc chàng thấy nàng uể oải, sắc mặt nhợt nhạt, chàng tưởng do sức khỏe bởi vì nàng có nói nàng bị cảm mạo trước hôm chàng về. Từ hôm đón chàng ở sân bay đến giờ, Giai Lập vẫn bị mệt.

Giai Lập khó ở, Đại Nhạc nhắc nàng mời bác sĩ đến khám bệnh, uống thuốc đều. Thực ra trong bụng, chàng thấy nhẹ nhõm. Vì ốm, Giai Lập đã bỏ qua nhiều chuyện. Chẳng hạn như gói hàng mua ở cửa hàng bách hóa Tokyo, chàng bảo mua hộ một người bạn thế là nàng không hỏi gì thêm nữa.

Thực ra đó là gói đồ Đại Nhạc mua cho Tử Thu: hai mảnh vải may áo mùa hè và một vài thứ mỹ phẩm của phụ nữ. Công ty bách hóa Tokyo mênh mông, nếu để mắt vào từng quầy hàng, suốt ngày cũng đi không hết. Mua sắm vốn dĩ là việc của đàn bà, để lấy lòng đàn ông, họ phải bỏ công ra trang điểm. Với đàn ông, những việc cần làm nhiều quá, kể cả việc ngắm đàn bà, nhưng họ không chịu trách nhiệm điểm trang cho đàn bà. Đôi khi họ mua sắm một cái gì đó, nhưng cũng không phải xuất tự đáy lòng, chẳng qua để cho đàn bà vui mà thôi. Tử Thu không phải là một người đàn bà dung tục, dù sao nàng vẫn có cái thói thông thường của một người đàn bà là thích đàn ông chiều chuộng, hơn nữa, nàng thiếu thốn về đời sống vật chất, cho nên, rất dễ cảm động trước thái độ chiều chuộng của Đại Nhạc, và vì thế thời gian đầu chàng để tâm nhiều về vấn đề này. Các quà tặng của Đại Nhạc đều

mua trong cửa hàng ký gửi, nhưng chàng đã nói là nhờ bạn bè mua hộ, Tử Thu tin thật. Mặc dù Đại Nhạc có bạn ở các nước ngoài, nhờ mua ít đồ dùng không khó khăn, nhưng bất cứ việc gì chàng cũng hết sức cẩn thận, để không có chút sơ hở nào. Các thứ mua trong cửa hàng ký gửi đều là hàng nước ngoài, chỉ hơi đắt một chút. Đã muốn cá cấ phải thả mồi, huống hồ để lấy lòng một người đàn bà. Khả năng sử dụng tiền của Đại Nhạc thua xa Giai Lập, nhưng với số tiền nhỏ mọn thì chàng dư sức.

Tất nhiên vợ chồng lâu năm, tình cảm ngày càng nhạt đi, song trong đáy lòng chàng, Giai Lập vẫn chiếm một địa vị quan trọng. Trong chuyến đi này, chàng đã đến một cửa hàng trang sức lớn nổi tiếng ở Tokyo, mua cho vợ một chuỗi hạt trai rất quý. Tiền bạc và thời gian, Đại Nhạc bỏ ra vì Giai Lập vẫn hơn hẳn cho Tử Thu, mặc dù quà mua cho Tử Thu là một gói lớn. Khi mua chàng không để tâm chọn lựa, vì sắc đẹp của các cô bán hàng đã làm chàng bận tâm hơn hết.

Thực ra, chàng rất ít khi mua vải vóc hay đồ trang điểm cho Giai Lập, bởi vì về mặt này nàng có sở thích và năng khiếu riêng. Tử Thu đơn giản hơn, vì nàng nghèo, không bao giờ chê bai. Những gì chàng tặng nàng đều trân trọng.

Trước kia, chọn mua các thứ cho Tử Thu còn là một hứng thú cho Đại Nhạc, nhưng khi đã trở thành một tiền lệ, chàng chỉ còn làm một cách miễn cưỡng. Ngay việc gặp mặt với Tử Thu cũng vậy tuy có bận việc thật, nhưng cái chính là cảm giác mới lạ ban đầu nay đã trở nên mờ nhạt khi người ta đã thoa? măn, niềm khao khát ắt phải giảm đi. Vì thế trước khi đi Tokyo, chàng đã không cho nàng biết. tuy nhiên, chàng đâu phải con người tàn nhẫn, nổi say mê nồng nhiệt của Tử Th vẫn khiến chàng phải quan tâm. Cho dù bận bịu, chàng cũng

đã gửi cho nàng một cái bưu thiếp. Làm thế chẳng qua để lòng mình khỏi áy náy, chàng không ngờ đã đem lại chút an ủi cho nàng.

Ngay cái đêm xảy ra cuộc gặp gỡ đau buồn giữa Giai Lập với Thiên Lập, Đại Nhạc cũng lên đi gặp Tử Thu ở Bắc Đài, nơi hai người vẫn hay lui tới.

Quà tặng của chàng không làm Tử Thu thỏa mãn như chàng vẫn tưởng. Nàng ca cẩm việc chàng giữ kín chuyến đi Tokyo. Mặc dù chàng có giải thích vẫn không sao xua tan nỗi đám mây buồn phủ trên gương mặt nàng.

- Gần đây em sống ra sao? - Chàng đánh trống lảng.

- Chán lắm.

Nhìn cặp mắt buồn của nàng, chàng hỏi:

- Vì sao vậy, em?

- Vì anh.

- Vì anh? - Đại Nhạc mỉm cười nhưng không khỏi sững sờ vì câu trả lời của Tử Thu - Chán vì anh ư?

Trong lúc Đại Nhạc đang vuốt ve bàn tay nàng một cách âu yếm, nàng bỗng ngừng đầu lên:

- Em muốn ly dị anh ạ.

Đại Nhạc sững sờ thật sự, chàng không ngờ nàng nói thế. Không tìm được câu trả lời, chàng im lặng một lúc lâu rồi hỏi:

- Em cãi nhau với anh ta ư?

- Không. - Tử Thu nhìn Đại Nhạc một cách ai oán, vì nàng

đang nghĩ: lẽ ra chàng phải hiểu điều đó. Cãi nhau giữa vợ chồng không nghiêm trọng, cái xấu hơn là ở chỗ hai người không còn gì để cãi cọ nữa. Giữa nàng với Cổ Lôi hiện đang ở trạng thái đó.

- Thế tại sao em lại bỗng nghĩ chuyện ly dị?

- Không còn tình cảm với nhau, vậy mà cứ phải ở với nhau, em không chịu đựng nổi nữa. - Tử Thu nhún lông mày vẻ khó sở và nói tiếp - Em không hiểu tại sao anh lại chịu đựng nổi?

Một lúc lâu Đại Nhạc không trả lời được, bởi vì đây cũng là điều chàng không ngờ tới. Sống với Giai Lập lâu năm đã trở thành một thói quen tự nhiên, cho dù tình cảm không mới gì, thiếu kích thích, nhưng cuộc sống hai người vẫn ân ái, hài hòa. Chưa bao giờ chàng có cái cảm giác "chịu không nổi" như Tử Thu đã nói. Nhưng chàng không thể thổ lộ tình thực với nàng, đành thở dài:

- Đành rằng không chịu đựng được, nhưng vẫn phải chịu.

Tử Thu thất vọng. Lúc đầu chàng dắt tay nàng chạy từ bóng tối ra hướng ánh sáng, bây giờ chàng bỗng rút lui. Cứ cho là không phải rút lui đi nữa, nhưng không còn can đảm và nồng nhiệt như buổi ban đầu.

- Tại sao anh không tìm cách ly dị, anh?

Lúc đầu, người đàn bà ở thế bị động nhưng rồi sẽ chuyển sang thế tấn công, tấn công mãnh liệt. Đại Nhạc trở thành kẻ uơ hèn, với thái độ đề phòng cẩn trọng:

- Không có cách nào, em ạ.

- Nhưng trước kia anh từng nói rằng có thể ly dị với bà ấy,

anh còn nói sau này chúng ta sẽ xây ngôi nhà lầu, trên gác sẽ là phòng vẽ, xung quanh có cửa kính, anh còn bảo rằng trên đời chẳng có việc gì không thể làm nổi.

Bị tấn công liên tục, Đại Nhạc cảm như hén.

- Anh có nói những lời đó không nào?

- Ừ, anh có nói. - Đại Nhạc không thể chối được, đàn bà đúng là một động vật kỳ quái, một câu nói tùy hứng, vậy mà cô ta nhớ kỹ thế.

- Em cứ tưởng rằng anh đã quên rồi.

- Anh chưa quên. Nhưng muốn câu chuyện có kết quả cũng phải từ từ đã, không nên quá vội vã, phải không em?

Tiếng nói và cử chỉ của Đại Nhạc, đều hết sức vỗ về, nhưng chàng làm như cái máy, thiếu hẳn sự nồng nhiệt. Nhưng Đại Nhạc phải cố làm ra vẻ nồng nhiệt để ứng phó.

Mặc dù chàng không thể nói toạc ra, nhưng trong bụng chàng cảm thấy Tử Thu non nớt đến nực cười. Bây giờ là thế giới gì? Thời đại nào? Quan hệ giữa con người cũng như quan hệ giữa các nước với nhau, đều gấn bó bởi mỗi quan hệ lợi, hại. Những lời lẽ giao đãi chẳng qua để gây tình cảm, miễn sao có hình thức đẹp, tạo được rung cảm, việc gì phải đòi hỏi có thực chất.

Tất nhiên, Đại Nhạc không thể nói với Tử Thu những suy nghĩ của mình. Quan niệm về cuộc sống khác nhau, sẽ tạo ra khoảng cách giữa hai người, chàng phải che dấu khoảng cách đó.

Gánh nặng của cuộc gặp gỡ, làm giảm hẳn niềm vui thú.

Đại Nhạc phải thừa nhận rằng đã một thời mình đã có tình cảm thực sự với Tử Thu, nhưng chàng cũng không thể phủ nhận tình cảm thiếu chân thật đã chen dần vào.

Chàng biết rằng cảm tình của mình đối với nàng đang thay đổi, trên thực tế Tử Thu cũng đang thay đổi, ở nàng không còn cái khí chất phóng khoáng ban đầu. Nàng mặc những quần áo hợp thời trang thấy không hay bằng khi nàng mặc chiếc áo len cũ kỹ, kiểu tóc mới không còn vẻ độc đáo như lúc để tóc dài thẳng đuôi.

Chung quy chỉ vì nàng không còn mới lạ đối với chàng. Khi giá trị bị giảm đi, tầm quan trọng cũng giảm, theo tiền đồ sự nghiệp mới là cái chính của cuộc đời chàng, sau đó là vợ và các con chàng. Giống như Tôn ngộ Không, nhổ một sợi lông tơ thổi hơi vào để biến thành một hình dạng khác, Đại Nhạc cố làm cho Tử Thu vẫn giữ được ấn tượng hoàn chỉnh về chàng, nhưng có điều chàng không bao giờ hy sinh một cái gì của mình cho nàng cả.

CHƯƠNG 55

Cành cây ôm lấy cành cây, đèn đường in bóng đôi bạn thân thiết xuống mặt đường. Thiên Uy vòng tay ôm tấm lưng thon của Tiểu Diệp, bóng cây ủ ấp bóng đen của đôi bạn tình.

Đêm đen càng dày đặc, càng làm tăng không khí tĩnh mịch u tối của vườn cây. Thiên Uy soi đồng hồ dưới ánh đèn. Tiểu Diệp vội hỏi:

- Máy giờ rồi anh?

- Khoảng 9 giờ. - Thiên Uy trả lời mập mờ.

- Mới 9 giờ ư? Em không tin. - Tiểu Diệp kéo tay Thiên Uy để xem đồng hồ rồi kêu lên hốt hoảng. - Trời ơi, đã mười giờ kém mười rồi.

- Có thật không? - Thiên Uy giả vờ xem lại.

Tiểu Diệp bức mình nói:

- Chỉ tại em không có đồng hồ, cho nên mới mắc lừa anh.

- Anh có đánh lừa em đâu, chẳng qua anh nhìn nhầm.

- Không có đồng hồ, bất tiện thật. - Tiểu Diệp vẫn phàn nàn vói vẻ bức bối.

- Sau này anh sẽ mua cho em một cái đồng hồ.

Tiểu Diệp, chớp chớp mắt rồi bĩu môi:

- Anh đã nói câu đó với em một lần rồi.
- Anh... - Chạm tự ái, Thiên Uy thất rất ngượng, cậu không thể nói vì cậu không có tiền. Sực nhớ đến mẹ Tiểu Diệp, cậu chống chế. - Em chả bảo rằng mẹ em không cho em đeo đồng hồ là gì.
- Em sẽ dấu không cho mẹ em biết.
- Đồng hồ phải đeo liền tay, đã dấu kín thì mất tác dụng. Tiếc rằng không có đồng hồ đàn bà. - Sợ Tiểu Diệp vặn vẹo, cậu tỏ thái độ đồng tình với Mộng Nhược.
- Thực ra, mẹ em nói có lý, đeo đồng hồ rất xa hoa, nếu muốn xem giờ, đâu đâu cũng có thể tìm xem được.
- Thế tại sao anh lại đeo đồng hồ này? - Tiểu Diệp hỏi vặn lại.
- Anh.. Ờ, chiếc đồng hồ cũ của ba cho anh đấy mà.
- Mẹ em cũng có một cái đồng hồ cũ nhưng mẹ không chịu cho em, và lại có cho em cũng chả thèm, đồng hồ cũ, kiểu cổ ời là cổ, xấu ời là xấu.
- Thấy chưa, em coi đồng hồ như một vật trang sức.
- Tất nhiên, như đồng hồ mẹ anh chẳng hạn, đúng là một vật trang sức, gắn bao nhiêu mặt đá, khi xem, không hiểu là xem giờ, hay là nhìn đá quý. - Tiểu Diệp ngửa mặt lên hít một hơi sâu, nói tiếp. - Không biết bao giờ em mới có được một cái đồng hồ?

Cặp mắt Tiểu Diệp lấp lánh, trên môi luôn hiện lên nụ cười đầy vẻ thèm muốn, Thiên Uy thấy cô bé xinh đẹp quá không nhịn được, cậu ghé môi lên má cô hôn trộm thật nhanh rồi

nói với Tiểu Diệp:

- Khi nào chúng mình cưới nhau, anh sẽ tặng em một cái đồng hồ.

- Thôi ạ! - Tiểu Diệp hứ lên một tiếng - Chúng ta không thể lấy nhau được.

- Tại sao?

- Mẹ anh không thích em, còn mẹ em cũng không thích anh.

Nhắc đến mẹ, Thiên Uy nặng mặt ngay:

- Bà ấy không thể can thiệp vào việc của anh được.

- Nhưng mẹ em cấm em đi lại với anh cơ.

- Chẳng qua bà cho rằng chúng mình còn trẻ quá. Người lớn bao giờ cũng một giọng điệu như nhau, sợ rằng sẽ phân tán tư tưởng. Chỉ khi nào chúng mình đều lớn cả, xem họ còn nói gì nữa không?

- Không, mẹ em không nhắc gì chuyện phân tán tư tưởng, chỉ một mực không cho em chơi với anh. Hôm anh đến tìm em bị chạm trán với bà, anh còn nhớ không, bà làm tình làm tội em đến tận nửa đêm.

- Chuyện đó đâu phải vì anh, chính vì em đi chơi với người khác. - Thiên Uy nói một cách khó chịu. Mặc dù Tiểu Diệp có nói rằng tối đó cô đi xem phim với bạn gái, nhưng vẫn không xóa tan được mối ngờ trong lòng cậu.

- Không phải đâu, bà chả tra hỏi em đi đâu, chỉ day nghiến, dằn vặt em vì anh, khi thì cười khi thì khóc em đến là sợ tính mẹ em, như người mắc bệnh tâm thần ấy, anh.

- Em nói mẹ mắc bệnh tâm thần đúng là đưa con bất hiếu.
- Thì anh cũng thế, hể nhắc đến mẹ anh, giọng anh cũng chẳng ca thán là gì.
- Mẹ anh khác, mẹ em khác.
- Khác làm sao?

Thiên Uy im lặng một lúc, cậu không thể trả lời thẳng:

- Mặc dù chỉ gặp mẹ em có một thoáng, nhưng anh có ấn tượng rất tốt về bà.
- Bà chả hung dữ với anh là gì? Thế mà anh vẫn có ấn tượng tốt?
- Anh có nói mẹ em hung dữ đâu.
- Nhưng anh chả kể rằng bà tra hỏi anh, làm anh rất sợ, đã sợ thì còn gì là ấn tượng tốt?
- Chẳng qua vì anh chợt dạ, nhưnh anh không trách bà được. Ấn tượng tốt bởi vì anh cảm thấy bà giống một người mẹ.
- Chả nhẽ mẹ anh không giống người mẹ hay sao? Anh không biết đấy chứ, em đến là thèm muốn được như anh và Thiên Nhu, bà mẹ vừa đẹp lại vừa trẻ.

Bóng lá cây phủ trùm lên gương mặt Thiên Uy, khi Tiểu Diệp ngẩng lên nhìn, sắc mặt cậu ảm đạm hẳn. Tất nhiên Tiểu Diệp không thể ngờ rằng câu chuyện đó khiến cậu nhớ lại một kỷ niệm không vui. Kỷ niệm đó tuy đáng sợ, nhưng có phần nào gây kích thích, Thiên Uy bỗng dừng lại, ôm chặt Tiểu Diệp vào lòng. Trái tim Tiểu Diệp đập rộn rã...

Tiểu Diệp tìm cách đẩy ra, nhưng vô ích, cuối cùng cô nghĩ ra một kế, vờ hốt hoảng kêu lên.

- Kìa, có người đến.

Thiên Uy vội buông tay ra. Khi nhìn xung quanh mới biết Tiểu Diệp lừa mình. Đằng trước đằng sau con đường vắng lạnh, xa xa trên chiếc ghế đá, một cặp bóng đen cũng đang chồng lên nhau, họ đang mãi tình tứ nên chả để ý gì hai đứa.

- Anh điên hay sao đấy? - Tiểu Diệp thở hắt ra vẻ trách móc.

- Bấy lâu nay anh vẫn tỏ ra nho nhã cơ mà?

Thiên Uy cúi đầu, che dấu thần sắc xấu hổ của mình, nói lúng túng:

- Anh cũng không biết nữa, có lẽ vì anh yêu em quá.

- Em đâu có đáng? Em có phải người thiếu nữ đó đâu?

Thiên Uy nhìn Tiểu Diệp vẻ buồn bực:

- Anh đã nói với em rồi, từ rày đừng nhắc chuyện đó nữa.

- Em đùa tí thôi, việc gì mà phải sợ?

- Lắm lúc câu đùa rất xúc phạm, em phải hiểu tấm lòng anh đối với em chứ.

Tiểu Diệp nghiêm sắc mặt ngay, chẳng phải vì câu nói Thiên Uy khiến cô cảm động, mà vì cô nhớ đến Hoàng Thâm Bạch, bởi vì cậu ta cũng nói một câu y hệt như vậy.

Một mình ứng phó cả hai chàng, kể cũng rất khó và rất vất vả, song chính cái đó đưa đến niềm thích thú của sự kích thích. Nói chung, cô cảm thấy cuộc sống của mình quá khô

khan. Thế giới rộng thế kia cơ mà, còn cô sống bó mình trong một khung cảnh nhỏ hẹp: trường học, nhà thờ rồi vẫn trường học và nhà thờ, giam hãm con người đến chết khô chết héo. Mẹ có thể sống cuộc đời của một tín đồ thanh giáo, còn cô thì không thể sống như vậy được. Tiểu Diệp sinh trưởng nơi phồn hoa đô hội - Hồng Kông, cô không thể không chịu ảnh hưởng những gì đã nhìn thấy, đã nghe thấy, ở Hồng Kông gia đình cô lọt vào một nơi môi trường rất phức tạp. Ngôi nhà một tầng ở chen chúc nhiều gia đình. Ngay sát vách là một cô vũ nữ, với đủ hạng đàn ông ra ra vào vào. Do tường vách sơ sài, cô bé đã có thể nhìn thấy qua kẽ hở đủ các phạ Tuổi còn quá nhỏ, xem chẳng hiểu gì, nhưng cũng không hẳn đã không gây kích thích tình tò mò ký ức thời thơ ấu, nay như cái mầm đang nảy nở và hình thành.

Niềm vui và nỗi buồn đều có giới hạn. Bên cạnh Hoàng Thâm Bạch nhớ đến Thiên Uy. Nay đi cạnh Thiên Uy, cô không khỏi lo sợ vì có Hoàng Thâm Bạch.

Không có cách nào để đưa cả hai người lên đĩa cân, để xem tình cảm đối với bên nào nặng hơn, nhưng cô biết cả hai đều rất yêu cô. Còn cô thì sao? Cũng thật khó so sánh. Cô thích khí chất trầm tĩnh của Thiên Uy, nhưng cô cũng thích tính cách nghịch ngợm của Hoàng Thâm Bạch. Cô thích Thiên Uy con nhà gia thế, cô cũng thích Thâm Bạch với lối sống ngang tàng, phóng đảng. Cô muốn nhập vào đẳng cấp cao sang của Trương Thiên Uy, nhưng cô thừa hiểu rằng mình với Hoàng Thâm Bạch mới thực sự là đồng loại.

Có người từ đầu đường đi tới, Tiểu Diệp bất giác tách rời Thiên Uy. Ba chàng trai bá vai ngang hàng đi tới họ cười nói huyên thuyên. Khi tới gần, ba cậu cố tình đi chen qua giữa hai người rồi ngoái đầu lại cười hy hý, cố tình trêu chọc Tiểu

Diệp. Thiên Uy cũng ngoái cổ lại trừng mắt nhìn chúng. Lòng tự thị của anh đàn ông khiến cậu cảm thấy có trách nhiệm bảo vệ bạn gái, sắc mặt cậu sa sầm rồi văng ra một câu: "Đồ du côn". Cậu nói khế, ba cậu kia đã đi xa, nếu không sẽ nổi cơn sóng gió. Nhìn qua đáng vẻ mấy cậu, Thiên Uy biết chắc đây là bọn Thái Bảo.

Tiểu Diệp cũng đang thấy sợ. Cô không ngại gì bọn chúng, nhưng cô thấy hình như trong ba tên có một tên trông rất giống Hoàng Thêm Bạch. Mãi đến khi chúng đã đi rất xa, tim cô vẫn nhảy thon thót. Nhỡ gặp Hoàng Thêm Bạch thì làm thế nào? Đã có lần hắn ta đòi cô phải chấm dứt việc đi lại với Trương Thiên Uy. Cô cũng đã có hứa. Tiểu Diệp chẳng còn lạ gì tính nết Hoàng Thêm Bạch.

Trong lòng căng thẳng, Tiểu Diệp bất giác bước đi rất nhanh.

- Đứng, vội thế, Tiểu Diệp. - Thiên Uy đưa tay kéo cô lại.
- Không được muộn quá rồi, em phải về thôi. - Tiểu Diệp dướn lông mày vẻ lo lắng - Anh cũng nên về nhà đi.
- Anh chán nhà anh lắm.
- Nhà anh sung sướng thế còn gì, tại sao lại không muốn về?
- Sung sướng cái nổi gì? Trong nhà chả có chút tình cảm đầm ấm. - Thiên Uy cúi gầm mặt kéo lê đôi giày da trên mặt đường.
- Gia đình em cũng vậy. - Tiểu Diệp thở dài.
- Dù sao vẫn hơn nhà anh.
- Em đâu dám so sánh với anh? Anh vừa có bố vừa có mẹ.

- Có cũng như không, người nào chỉ lo người ấy, chả ai quan tâm đến ai.
- Như anh mà còn oán thán thì cũng lạ thật. - Tiểu Điệp ngẩng lên nhìn trời, lắc đầu - Có lẽ con người ta ai cũng vậy, dù sống trong hoàn cảnh nào rồi vẫn căng thẳng không thỏa mãn.

CHƯƠNG 56

Thiên Nhu co duỗi chân, rũ vẩy, mắt nhìn vạt cỏ:

- Con gì đang đốt tớ ấy.
- Con kiến. - Tiểu Diệp vừa bóc lạc ăn vừa nói một cách vô tư.
- Kiến không đốt đặng ấy ư?
- Chỉ đốt cậu thôi, vì thịt cậu thơm hơn mà - Tiểu Diệp vừa cười vừa tung vỏ lạc xuống đất.

Màu vỏ lạc hiện lên quá rõ trên bãi cỏ xanh, vốn con nhà gia giáo Thiên Nhu thấy chướng mắt bèn bảo Tiểu Diệp:

- Thôi, đừng có vứt rác bừa bãi thế kia nhá.
- Sợ quái gì - Tiểu Diệp lườm lườm rồi bỗng cười phá lên - Thiên Nhu ơi, cậu có biết tại sao kiến không đốt mình không? Tại vì mình đang cho kiến ăn đấy.

Thiên Nhu cúi xuống nhìn, quả nhiên thấy bầy kiến đang thi nhau tha vỏ lạc.

- Bạn khôn thật. - Cầm một nhúm vỏ lạc trong tay, Thiên Nhu cũng ném lên bãi cỏ.
- Ăn đi - Lạc rang Bằng Hồ thơm dẻo để không làm Tiểu Diệp mất lòng, Thiên Nhu nhặt hai hạt, Tiểu Diệp ăn có vẻ rất ngon, nhưng cô chả hề thích. Ở nhà thiếu gì các thứ ăn vặt, cô

thấy lạc rang là món ăn thô, chẳng có gì là ngon cả.

Thiên Nhu bỗng hỏi bạn:

- Tình yêu là gì nhỉ, Tiểu Điệp?

Tiểu Điệp tròn tròn mắt nhìn bạn. Tuy về tuổi, hai người bằng nhau, nhưng bao giờ cô cũng cho Thiên Nhu rất non nớt, chậm phát triển, còn chưa biết gì. Nay bỗng thấy Thiên Nhu đưa ra một câu hỏi như vậy, Tiểu Điệp không khỏi lấy làm lạ.

Thiên Nhu chịu thỉnh giáo, tất nhiên cô không thể trả lời, song cô không biết nên định nghĩa hai chữ tình yêu như thế nào.

- Tình yêu, tình yêu có nghĩa là bạn thích một người nào đó.

Giọng nói và thái độ Tiểu Điệp nghe không có vẻ khẳng định, bởi vì chính cô cũng chưa có kinh nghiệm gì. Như cô chẳng hạn, không chỉ thích có mỗi một người, mà thích cả hai cơ, vậy có phải là tình yêu không? Chính cô cũng không hiểu nữa.

Thiên Nhu không nghi ngờ câu giải thích của bạn, nhưng cô vẫn đắm chiêu nhìn ra phía xa, tưởng như trên trời có cái gì đang thu hút cô, nhưng không, vẫn chỉ có bầu trời xanh trong không gợn chút mây mờ.

Tâm hồn cô không còn vô tư lự, cô đang nhớ, nhớ một người...

Thấy Thiên Nhu im lặng, Tiểu Điệp lấy làm lạ. Quả thật Thiên Nhu hôm nay có cái gì là lạ, khác hẳn với Thiên Nhu ngày thường. Mắt cô ta đờ đẫn, nhưng lại có vẻ như đang nói

điều gì.

- Kế cho mình nghe. - Tiểu Diệp nghiêng người sang bạn, hạ thấp giọng - Có phải bạn đang yêu một người, phải không?

Thiên Nhu đã toan thú nhận, nhưng bỗng cô nhìn thấy tia mắt Tiểu Diệp lấp lánh ánh tinh nghịch, lập tức cô đổi lại câu trả lời:

- Chẳng có gì, bạn ạ.

- Bạn dối mình, mình biết mà.

- Biết làm sao? Biết mình với ai nào?

Tiểu Diệp nghiêng đầu, mỉm miệng cười:

- Mình đoán được, nhưng mình không muốn nói, mình muốn tự bạn khai ra cơ.

Thiên Nhu bần khoản, chẳng biết Tiểu Diệp có đáng tin cậy không. Đã là điều bí mật trong lòng, phải hết sức thận trọng. Tuy coi Tiểu Diệp là bạn, nhưng cô cảm thấy Tiểu Diệp hay bông đùa nên cô ngại ngại. Điều bí mật dấu kín mãi trở nên một gánh nặng, do đó cô cần sự thông cảm, san sẻ của Tiểu Diệp và mong cô ta cho một vài ý kiến.

- Bạn cứ đoán đi, cho bạn được phép chỉ tên ba người.

- Thầy Diêm.

- Cái gì? - Thiên Nhu phá lên cười - Cái lão ấy.

- Dương Tân Bản.

- Thằng khi ranh? Thôi, mày đừng có cười như nắc nẻ thế kia nữa!

- Trần Châu.

- Không phải! - Đối với các bạn của Thiên Nhu, Thiên Nhu coi như vắt mũi không sạch nhưng cô cũng không bằng Tiểu Điệp - Bạn cứ đoán bừa chả thành tâm gì cả.

- Xin thế, thành tâm tuyệt đối, nhưng bạn cho tôi một câu hỏi khó quá. Khó hơn cả đề thi.

- Thế tại sao bạn bảo bạn đoán được.

- Thế bốc phét một tý có chết ai. Thôi được, mình đã đoán ra ba người đều không trúng nay đến lượt cậu phải khai ra.

- Là... - Thiên Nhu toan tránh ánh mắt Tiểu Điệp, cô bỗng bật cười - Ngay mình cũng không biết là...

Tiểu Điệp vút cái túi đựng lạc xuống đất vẻ giận dữ:

- Không chơi với bạn nữa, bạn nói dối tôi.

- Không, mình nói thực.

- Hừ, nếu như Thiên Nhu chưa có bạn trai, tớ không phải họ Phùng nữa.

- Dù sao rồi bạn tôi cũng sẽ không phải họ Phùng, họ Trương cơ.

- Được rồi, đã không chân thành mình lại còn trêu chọc người ta nữa! - Tiểu Điệp giơ tay lên nhưng Thiên Nhu đã đứng dậy và bỏ chạy.

CHƯƠNG 57

Hễ có mặt Thiên Uy, Thiên Nhu cảm thấy Tiểu Điệp không còn là bạn mình nữa. Trong bữa cơm tối, Tiểu Điệp và Thiên Uy nói chuyện vui vẻ và rôm rả, cứ như không có Thiên Nhu ngồi cạnh. Vắng mặt Đại Nhạc và Giai Lập, Tiểu Điệp càng thoải mái. Có Thiên Nhu ngay cạnh, Thiên Uy ít nói, nhưng Thiên Nhu không thể chịu được ánh mắt của Thiên Uy khi nhìn Tiểu Điệp. Bữa ăn có một ghế trống, Thiên Nhu ao ước có Thiên Lập ngồi đó hay biết chừng nào.

Sau bữa cơm, ba đứa ngồi chơi với nhau trong phòng khách một lúc, nhưng Thiên Nhu vẫn cảm thấy cô đơn. Mong sao Tiểu Điệp rút lui, nhưng ai mà chả biết rằng hai người có hẹn trước với nhau rồi.. Thiên Uy sẽ mượn có tiền Tiểu Điệp, bỏ mặc Thiên Nhu ở lại một mình. Tuy không bằng lòng việc hai người thân nhau, nhưng cô thà ở nhà một mình còn hơn. Thiên Nhu không khỏi ghen tức, hình như Thiên Uy đã cướp mất bạn Tiểu Điệp của cô Thực ra, quan hệ hai người khiến cô thèm khát, bởi vì giữa cô với Thiên Lập chưa đạt được một quan hệ như vậy.

Hôm nay Thiên Lập không tới đây, hôm qua cũng không. Thiên Nhu nhớ, và cảm thấy cần gặp mặt anh ấy. Nếu không nổi nhớ nhưng chông chất thành một gánh nặng, đè lên trái tim cô.

Tiểu Điệp về càng hay, không có họ, cô sẽ điện thoại cho Thiên Lập, mặc dù không biết rồi ra có gọi được hay không?

Số điện thoại của Thiên Lập, cô đã thuộc lòng, sau khi quay số, cô nín thở hồi hộp lắng nghe đầu giây bên kia vang lên làn chuông. Chuông reo lần thứ ba, lần thứ tư, người Thiên Nhu lạnh dần. Lần thứ năm, trái tim cô đang như rẩy chết. Cô hiểu là Thiên Lập không có nhà, nhưng mãi đến hồi chuông thứ mười, cô mới đành lòng gác máy.

Thiên Nhu ngồi trên sofa, ti vi mở, hình ảnh loang loáng, âm thanh ầm ĩ, nhưng cô chẳng thấy gì cũng chẳng nghe gì. Không gặp mặt, cũng không biết tìm anh ở đâu, cô biết làm gì bây giờ.

Thiên Nhu biết Thiên Lập rất bận, vả lại không hẹn trước, chả ôm hy vọng gì, nhưng vì đôi Tiểu Điệp và Thiên Uy đã kích thích tình cảm của cô, khiến cô rất muốn gặp anh ấy.

Kệ ti vi cứ mở, Thiên Nhu thui thủi đi về phòng mình. Trước kia cô vui tươi là thế, sao nay bỗng thấy một nỗi buồn vô cớ.

Dưới ánh đèn ban đêm, phòng Thiên Nhu vẫn màu sáng rực rỡ, trên bức tường màu da cam treo đầy những vật dùng màu trắng sữa khắp phòng la liệt búp bê, ảnh của Thiên Nhu hồi còn bé tí trông cũng chẳng khác gì con búp bê Nhưng tâm tình ngày nay khác xa thời thơ ấu, cô đã trở thành một thiếu nữ u buồn.

Tiện tay cô nhặt một chiếc đĩa hát để lên máy. Trước kia cô thích máy hát mở thật hết cỡ âm lượng, nhưng bây giờ cô chỉ thích âm thanh nhỏ nhẹ để tiếng nhạc làm bạn với cô, cho đỡ cô đơn.

Thực ra tiếng nhạc không những không giảm mà còn làm tăng nỗi cô đơn. Dạo trước thấy Tiểu Điệp kêu buồn, cô lấy làm lạ, bây giờ cô mới thấm thía tâm trạng đó.

Dấu kín tình yêu trong lòng quả là một nỗi đau khổ. Với Thiên Nhu, dùng hai chữ đau khổ kể cũng hơi quá, nhưng ít ra cô đang cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Lúc chiều cô định tâm sự với Tiểu Diệp, nhưng về sau cô lại thay đổi ý định. Trên đời, ngoài người đó ra, không một ai khác có thể chia sẻ với cô nỗi buồn đó.

"Anh Lê ơi, em yêu anh!". Thiên Nhu bỗng cười ngặt nghẽo: có thể nói như vậy với Thiên Lập ư? Khi hai người ngồi với nhau họ bao giờ cũng trò chuyện rất vui, nhưng chưa bao giờ nói đến chuyện ấy. Hãy khoan biết Thiên Lập sẽ đối đáp thế nào, ngay việc nói ra với anh, Thiên Nhu thấy sao mà khó quá.

Giá mình biết làm thơ thì hay biết mấy, lấy thơ để bày tỏ tình cảm dễ hơn nhiều. Tại sao mình không làm bài thơ như Thiên Uy: "Tôi yêu một thiếu nữ".

Thiên Nhu lấy bút ra, viết ngay câu "tôi yêu một thiếu nữ", sau đó cô xóa đi sửa thành "một người đàn ông". Không ổn lại xóa đi. "Một thân sĩ". Cũng không được. Cuối cùng Thiên Nhu sửa thành "một chàng trai".

Thơ của Thiên Uy như thế nào ấy nhỉ? Thiên Nhu vắt óc nhớ lại cái hôm cô nghe trộm ngoài cửa buồng. Lúc đó cô nhớ ngay, nhưng lâu ngày quá, nay chỉ còn nhớ bập bõm. Chép lại, hay bắt chước đều bất tiện:

" Tôi yêu một chàng trai,

Hai người quý nhau như thể anh em,

Khi tôi gọi "Anh Lê ơi"

Lòng tôi xiết bao âu yếm".

Hay quá! Hay quá! Đoạn một của bài thơ Thiên Uy cũng chỉ bốn câu. Thiên Nhu lấy làm đặc ý, biết đâu chả hay hơn bài thơ kia.

" Tôi yêu một chàng trai

Thiên Lập, Thiên Nhu, cùng là Thiên

Biết đâu chẳng phải trời se duyên

Mặc dù anh giàu kinh nghiệm cuộc đời hơn tôi nhiều

Tôi yêu một chàng trai

Con gái nhà ngoại giao lấy nhà ngoại giao

Có ngày anh sẽ đưa tay cho tôi vịn

Cùng nhau đến dự quốc yến long trọng".

Thiên Nhu viết, rồi xóa, rồi sửa, cuối cùng cô đã mô phỏng bài thơ nghe trộm, làm bài thơ không tiền khoáng hậu.

Tình yêu, vĩ đại là ở chỗ đó, làm thay đổi cá tính, tình cảm, để ra tài trí và lòng nhẫn nại. Thiên Nhu ngạc nhiên về bản thân. Cô lấy tờ giấy trắng chép lại thật nắn nót.

Nét chữ Thiên Nhu giống nét chữ mẹ, vừa to vừa xiên xẹo. Lúc nhỏ sống ở nước ngoài, cho nên Thiên Nhu học kém môn văn, nhờ thông minh vốn có cô đạt được tiến bộ thần tốc trong những năm gần đây, nhưng vì tập viết thiếu cơ bản chữ vẫn xấu.

Cuối cùng Thiên Nhu cũng chép xong bài thơ Cô thở phào cảm thấy như đã trút bớt phần nào gánh nặng. Cô ném bản

thảo vào sọt rác còn bản chính cho vào phong bì, đề tên Thiên Lập. Cô sẽ kiếm một dịp nào thuận tiện trao tận tay anh ấy.

Mãi khi Thiên Nhu đã tắm xong, bố mẹ vẫn chưa về. Thiên Uy cũng chưa về. Thật quá đáng! Nhưng thôi kệ xác họ. Cô đang mừng tượng cái cảnh lúc Thiên Lập nhận được bài thơ Anh ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Ngạc nhiên? Mừng rỡ? Liệu anh có đáp lại tình yêu của mình không nhỉ?

Thiên Nhu không hề ân hận ba tháng nữa, cô chẵn mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi bắt đầu yêu là chuyện bình thường.

Cô cũng không hề băn khoăn chuyện tuổi tác của Thiên Lập. Cô đã quen với cảnh các nhà ngoại giao cao tuổi cặp kè bên cạnh một bà vợ trẻ măng giữa đám tân khách. Thiên Lập hơn cô có mười tuổi chứ mấy?

Ôm mộng đẹp, đêm đó công nữ một giấc rất say.

CHƯƠNG 58

Đêm qua ngủ rất kém. Mất ngủ đã trở thành một chứng bệnh, nếu không đi khám không dùng thuốc an thần, thường Giai Lập phải nằm mấy tiếng đồng hồ liền mà vẫn không sao thiếp đi được.

Trời nóng như thiêu, nàng sợ da bắt nắng, mấy tuần liền không đi chơi quần vợt. Ngày trước nàng lấy có chơi quần vợt để rèn luyện sức khỏe, kỳ tình đó là cách gây cảm tình trong giới xã giao. Từ ngày bị choáng váng về chuyện Viêm Bối Kỳ, trái tim nàng bị thương tổn không sao hàn gắn được. Bây giờ nàng coi nhẹ địa vị và tiền đồ sự nghiệp của chồng. Mặc dù có lúc Thiên Lập tỏ ra hết sức nồng nhiệt, nhưng nàng không thể say sưa trong tình ý của chàng nữa. Vết thương lòng luôn nhắc nhở nàng rằng, nếu như chàng quen Viêm Bối Kỳ trước nàng, nàng còn có thể tha thứ. Nàng một lòng một dạ với chàng, vậy mà chàng nỡ san sẻ tình cảm cho Viêm Bối Kỳ, điều đó nàng không sao chịu nổi. Không phải nàng tro tro trước những lời phân giải của chàng, song nghĩ cho cùng đó chẳng qua chỉ là sự đưa đẩy cho qua chuyện.

Trong ba mươi năm của đời mình, Giai Lập luôn giữ vững lòng tự trọng và tự tin, nàng bao giờ cũng thanh thản, và trong sáng. Nhưng Thiên Lập đã làm thương tổn nàng một cách quá sâu sắc.

Hối hận ư? Chuyện đã rồi. Mỗi tình rồi sẽ ra sao? Nàng cũng không biết nữa. Thiếu nghị lực và trong khi hãy còn chưa dứt

khoát nàng vẫn cố hưởng chút vui thừa.

Chính trong sự dần co ấy, Giai Lập sinh ra mất ngủ.

Nàng không chơi quần vợt, tự khước từ các hoạt động buổi sáng. Gần đây nàng thường dậy rất muộn. Người ở biết nàng khó ở, cho nên họ cố hết sức tránh quấy nhiễu giấc ngủ của nàng.

Bị tiếng gõ cửa đánh thức, Giai Lập trở mình. Nàng hỏi trong trạng thái lơ mơ, vì tưởng bà Lý tìm mình.

Nàng hỏi:

- Ai đấy?

- Thưa, an đệ đã dậy chưa ạ?

Nàng mở mắt ra, nhận ra tiếng Thiên Lập.

- Có việc gì đấy? - nàng đã ngồi dậy. Tâm trạng và cử động của nàng hơi hốt hoảng. Chưa kịp xỏ dép, nàng đã chạy tới trước gương. Giai Lập biết mình không thể gặp chàng với dung nhan như vậy.

- Tôi muốn gặp an đệ có chút việc. Không sao cả, an đệ cứ bình tĩnh, tôi xin ngồi chờ an đệ Ở phòng khách.

Giọng nói dịu dàng. Nếu như không có việc Viêm Bối Kỳ như nhát dao đâm vào trái tim nàng, Giai Lập sẽ sung sướng biết bao khi nghe giọng nói ấy.

Điều bất hạnh đã xảy ra, nay mọi việc đều như bị phủ một lớp bóng tối. Ngày trước Thiên Lập đã nhiều lần kiểm có đến thăm, nàng cảm thấy việc làm của chàng là tự nhiên. Nhưng hôm nay chàng bỗng xuất hiện, nàng không khỏi thắc thỏm

trong khi đánh răng rửa mặt.

Ngày trước nàng hiểu câu "có chút việc" là một cái có để thăm nàng, còn bây giờ chàng đến chắc có việc gì. Nhưng việc gì vậy?

Vội vã chỉ thêm hỏng việc, nàng biết điểm trang vội vàng sẽ không gây được ấn tượng tốt đẹp. Nàng kẻ lông mày xấu quá, kẻ đường mi mắt cũng hỏng. Nàng vội vã không muốn để chàng phải chờ lâu. Mặc dù tâm trạng có thay đổi, nhưng với nàng, chàng vẫn quan trọng.

Nghे tiếng chân nàng, Thiên Lập đang ngồi liền đứng dậy.

- Chào an đê.

Chàng cúi chào rất cung kính, lời lẽ như cậu học trò tiểu học, nhưng Giai Lập không còn có thể thích thú về chàng nữa, bởi vì nàng cảm thấy thái độ của chàng gượng gạo. Đang tỏ ra lễ phép để tránh con mắt chung quanh nhưng có người nào đứng đây đâu. Nàng không biết, bọn người ở sẽ nghĩ sao, cho dù họ không nghi ngờ gì đi nữa thì nguyên cái việc họ để chàng gõ cửa phòng nàng cũng đủ chứng tỏ chàng thân thiết đến mức chẳng còn phải giữ kẽ gì trong gia đình này.

- Đêm ngủ có tốt không. - Ánh mắt và giọng nói của chàng đã thay đổi.

- Cũng bình thường, cảm ơn. - Giai Lập trả lời với giọng không lấy gì làm thân mật.

Giai Lập biết chàng đến đây không phải để thăm hỏi giấc ngủ của nàng, vậy chàng sẽ nói gì đây?

- Giai Lập nghiêm túc quá đấy.

Câu nhắc khê khiến Giai Lập nhận ra mặt nàng quá ư căng thẳng, nàng cười để che đậy:

- Có lẽ chịu ảnh hưởng của anh đấy.
- Tôi ư? - Nét mặt chàng bỗng nghiêm hẳn, chàng cúi đầu suy nghĩ, nét mặt càng nghiêm hơn.

Giai Lập rút điều thuốc.

- Sao lại đến vào giờ làm việc?
- Chẳng có giờ nào tiện hơn. - Lúc châm lửa Thiên Lập hạ giọng trả lời
- Há? - Giai Lập không hỏi thêm, vẫn trong tư thế chờ đợi. Không việc gì phải sốt ruột, nếu có việc tự anh ta khắc nói ra.

Thiên Lập vừa hút thuốc vừa nghịch bật lửa trên tay. Bật lửa vẫn giống chiếc thuyền, nhưng nay thuyền đã bỏ họ, khó có thể một ngày nào đó hai người cùng đi một chiếc thuyền.

Vẫn bật lửa trên tay Thiên Lập bật tắt, bật tắt nhiều lần, chứng tỏ nội tâm chàng đang có sự dằng cộ. Giai Lập nhìn chàng lặng lẽ, nàng phỏng đoán sẽ không có điều gì vui đến với mình, song nàng là con người từng trải, nàng có thể giữ vẻ bình tĩnh để phòng.

- Tôi... - Vừa bỏ bật lửa vào túi, xoa xoa hai tay vào nhau, Thiên Lập nói tiếp - Tôi đã cân nhắc từ lâu rồi, không biết có nên nói với Giai Lập không?
- Nói điều gì vậy? - Giai Lập vừa gẩy tàn thuốc vừa nghiêng đầu một cách tinh nghịch hỏi. Nhưng trái tim nàng đang hồi hộp lại càng hồi hộp hơn.

Thiên Lập nhún vai cười:

- Tôi thật không ngờ lại hóa ra như vậy, thật rầy rà quá.
- Thế hả? - Giai Lập vẫn tỏ ra thản nhiên. Ngọn núi lửa. Về ngoài thật bình thường nhưng bên trong là ngọn núi lửa.
- Lúc đầu tôi định cho qua, nhưng nghĩ rằng cần phải lo cho Thiên Nhụ Dù sao tôi cũng không nên coi đó là trò đùa.
- Thiên Nhụ - Nhắc đến con gái, Giai Lập không thể giữ vẻ thản nhiên như cũ - Thiên Nhụ làm sao cơ?

Thiên Lập lắc đầu vẻ như khó nói:

- Em gửi cho tôi một bài thơ.
- Hà? - Giọng Giai Lập thay đổi hẳn. Thiên Lập chưa kịp đưa, nàng đã đưa tay ra với vẻ van lơn - Đưa tôi xem.

Vất vả lăm chàng mới rút tờ giấy từ túi áo ra được, giọng nói đầy e ngại:

- Lẽ ra tôi không nên đưa Giai Lập xem, nhưng tôi cũng lo sau này em lại trách tôi dấu diếm, vả lại chuyện không phải là đùa, trách nhiệm không phải là nhỏ, tôi khó kham nổi.

Giờ tờ giấy ra, mặt nàng lập tức trắng bệch. Điều thuốc tuột khỏi tay, nàng mất hết mọi cảm giác. Cả con người nàng chìm ngấm trong bài thơ của Thiên Nhụ Bài thơ như cái lồng sắt, nhốt cứng nàng vào trong. Thân thể cứng đờ, ngạt thở.

Thiên Lập cúi xuống nhặt điều thuốc rơi trên thảm, nhận thấy chân nàng run run. Cặp đùi thon nhỏ gọi chàng một kỷ niệm, khiến chàng không khỏi thương xót. Chàng đưa tay vuốt nhẹ. Như bị rắn độc cắn nàng đột ngột tránh ra.

Chàng bỏ mẩu thuốc vào gạt tàn, trong lòng không khỏi có chút ngưng ngưng, chàng không nỡ nhìn vào mặt nàng nữa. Gương mặt nàng bây giờ khác xa so với lúc mới quen, chính chàng đã gây cho nàng bao gánh nặng trong tâm hồn.

Chàng ngồi im chờ đợi, Thiên Lập biết rằng sẽ có phản ứng, không thể ngồi mãi như pho tượng. Cuối cùng nàng mở miệng.

- Trò trẻ con! - Tờ giấy run lên trên tay nàng, cặp môi cười cũng hơi run run - Thiên Nhu bắt chước bài thơ của anh nó đấy mà.

Nhìn nàng, Thiên Lập hoang mang, không hiểu câu nói thật lòng hay giả dối, chắc chắn nàng hiểu đây là một vấn đề nghiêm trọng, vậy thì nàng che dấu làm gì?

Chàng đành nói vuốt theo:

- Nếu là chuyện đùa thì càng hay.

Nàng không nghe câu nói đó, mắt vẫn không rời mảnh giấy và nhắc đi nhắc lại:

"Tôi yêu một chàng trai, tôi yêu một chàng trai".

Thiên Lập giật mình: đôi mắt đờ đẫn, nụ cười để lộ hàm răng đều trắng nõn, khiến mặt nàng vô cùng thê thảm. Có lần Thiên Lập mục kích một tai nạn, một bé gái nằm dưới bánh xe ô tô, bà mẹ tay sờ xác con, mắt nhìn lên trời khóc mà đôi mắt ráo hoảnh, nét mặt đau đớn của bà mẹ ấy chả khác gì nụ cười của Giai Lập. Không ngờ ấn tượng năm xưa nay lại nhìn thấy ngay trên mặt Giai Lập. Thiên Lập nảy ra ý muốn tự vệ. Đưa bài thơ của Thiên Nhu cho nàng xem chàng còn dụng ý riêng. Nhưng chàng không muốn câu chuyện thành công

khá. Làm như vậy sẽ chẳng có lợi cho chàng. Thiên Lập hiểu Giai Lập là con người kín đáo, giữ kẽ, song trận bão táp vừa qua mà chàng được nếm trải, khiến chàng không thể không đề phòng.

- Tôi cũng có lòng tự trọng, đặc biệt là Thiên Nhụ Em đừng rầy la nó cũng đừng cho nó biết.

Ánh mắt Giai Lập chuyển từ bài thơ sang người đàn ông ngồi trước mặt. Qua giọng nói đó, thái độ đó Giai Lập cảm thấy, anh ta chưa bao giờ xa lạ với nàng như lúc này.

- Anh có cần dạy bảo tôi như đứa trẻ con không nhỉ?

Câu trả lời đơn giản bao hàm sự lễ độ, hài hước châm biếm và cả độc ác nữa. Thiên Lập lúng túng:

- Ý tôi là, là...

Giai Lập khoát tay một cái, không để anh ta nói thêm.

- Tôi hiểu hết rồi. Anh nên đi làm việc đi.

Khi nói câu này, nàng đã tìm lại được cái tôi của mình. Nàng như một bà hoàng tôn quý vậy.

CHƯƠNG 59

Nền nếp cuộc sống của Giai Lập vẫn như cũ. Trưa hôm đó nàng đi ăn cơm với các bà khách cả Âu lẫn Á ở Viêm Sơn. Trong bữa ăn, các bà cao giọng luận đàm về một phục trang mùa hè và màu sắc năm nay ở Paris. Giai Lập nói sôi nổi. Trong mắt mọi người, tâm trạng nàng trong sáng như tiết trời hôm ấy, không hề gợn chút sóng gió. Chỉ có người bạn tương đối quen thuộc - bà Phùng mới nhận ra ở nàng có cái gì khang khác. Việc của mình, bà Phùng thường qua loa đại khái, nhưng do bản tính tọc mạch bà ta hay để ý đến người khác. Bà Phùng nhìn Giai Lập chăm chú:

- Khí sắc bà hôm nay hơi kém.
- Thật ư? - Giai Lập đưa tay sờ má, cười một cách ung dung - Chắc là vì mệt quá, bà ạ.

Mệt thật, nhưng vẫn phải chịu trận đến cùng. Buổi chiều nàng đưa hai bà đi mua đồ. Từ phố Hàng Dương đến Tây Môn Đình, đoạn đường đi mất có mấy phút đồng hồ, nhưng các bà đã bỏ cả hai tiếng đồng hồ. Trời thì nóng, những cửa hàng có máy điều hòa nhiệt độ chưa nhiều, đi đi lại lại, chân mỏi dừ, miệng khô rộp, về tới nhà, Giai Lập buông mình xuống sofa. Quả thật nàng mệt quá.

Cơ thể nàng được nghỉ ngơi, nhưng tâm tư nàng không một giây phút nào yên tĩnh. "Tôi yêu một chàng trai" cái câu ấy luôn ám ảnh nàng. Trước kia, khi đọc bài thơ "Tôi yêu một

thiếu nữ" của Thiên Uy, nàng vừa bực mình vừa buồn cười . Bây giờ, xem bài thơ của Thiên Nhu có một tình cảm khác hẳn . Con người ta thường không sợ bị tấn công trực diện, vì có thể ứng chiến một cách bình tĩnh, đáng sợ là bị đánh phía sau lưng, do không đề phòng trước, cho nên dễ kinh hoàng . Một ngày sắp qua đi, Thiên Nhu sắp đi học về, nhưng Giai Lập vẫn chưa nghĩ ra cách ứng phó thật thỏa đáng.

Thả mình trong bồn, Giai Lập nằm ngâm kiểu Đại Nhạc . Chàng có thể ngáy khò khò ngay trong bồn, còn nàng thì không thể làm sao ngủ được . Nước cọ sạch lớp bẩn trên người, nhưng không thể xua tan bóng tối đang ám ảnh vào tâm hồn nàng . Thật không ngờ, Thiên Nhu, con gái yêu của nàng muốn gửi gắm đời mình cho Thiên Lập ! Nàng những tưởng Giai "Lập cùng Thiên "Lập" song song "đứng" vững giữa đời, nào ngờ con gái nàng lại cho rằng "Thiên" Nhu với "Thiên" Lập chính là do "Trời" xe duyên . Đạo lý thực ở đâu ?

Thiên Nhu nêu ra câu đố rồi Thiên Nhu tự giải câu đố !

- Mẹ không đi chơi đâu à, mẹ ?

Theo thường lệ, sau khi đi học về, Thiên Nhu gõ cửa bước vào.

Giọng Thiên Nhu vẫn non trẻ, đáng vẻ vẫn ngây thơ, nhưng trong mắt Giai Lập nay đã khác trước . Nàng bỗng nhận ra nước da Thiên Nhu hồng hào, cặp mắt long lanh, ngực hơi dô ra, cặp đùi nhỏ nây nẩy, quả thật con gái nàng cao lên bao nhiêu, đầy đặn, ra dáng một thiếu nữ mon mòn . Bài thơ đang tác oai tác quái trong lòng Giai Lập, khiến nàng cảm thấy con gái mình không còn chút thơ ngây nào nữa . Nàng nhớ lại những lời ca thán của các bà mẹ đối với con gái sớm dậy thì . Nay thì những điều đó đang hiện rõ ở Thiên Nhu . Còn gì tàn

nhân hơn nữa không ? Con gái cưng của nàng nay ở vào vị trí kẻ tình địch . Thấy Thiên Nhu tỏa hào quang rực rỡ của tuổi trẻ, nàng vừa thèm khát vừa ghen ghét, vừa căm tức . Giai Lập muống mắng nhiếc con gái một thôi một hồi như đã mắng Thiên Uy, rồi xé bài thơ làm trăm mảnh ném thẳng vào mặt con, cho tới khi Thiên Nhu xấu hổ, nhục nhã, khóc nấc lên . Nhưng nghĩ lại nàng thấy làm vậy chẳng ích gì ? Suy cho cùng, Thiên Nhu đem lòng say mê Thiên Lập, chả do nàng là gì ? Nếu như giữa nàng với Thiên Lập không có mối tình uân khúc, Thiên Lập làm sao có thể đến chơi nhà thường xuyên để đến nỗi Thiên Nhu có nhiều dịp gần gũi anh ta ?

Một bên là con, một bên là người tình, nhẽ ra đối với hai người có hai tình cảm khác nhau . Bây giờ Giai Lập không khỏi đặt hai người vào hai đĩa cân để xem bên nào nặng hơn . Lý ra bên Thiên Lập phải nặng hơn bên Thiên Nhu . Tiếc thay lại thừa ra cô Viêm Bối Kỳ . Sự giả dối của chàng đã làm chàng mất bớt trọng lượng . Cho dù không bằng lòng Thiên Nhu điều đấy đi nữa, giữa nàng với cô bé vẫn có tình mẹ con . Kết cục, mọi oán hận đổ lên đầu Thiên Lập . Kia, con gái đang kể say sưa những chuyện vui nhộn ở trường cho mẹ nghe . Một đứa con gái như Thiên Nhu, cho dù khôn sớm, thực ra đã hiểu gì về đời ? Chính Lê Thiên Lập phải chịu trách nhiệm về việc này.

Đúng thế, không có lửa sao có khói, trước giông bão bao giờ cũng có hiện tượng tiên báo . Lê Thiên Lập là con người sôi đời am hiểu lòng dạ đàn bà, tại sao anh ta không đề phòng trước, khi cảm thấy có điều gì khang khác không ngăn chặn ngay . Anh ta hoàn toàn không trốn tránh, gần đây lại còn chớ Thiên Nhu đi chơi phố nữa.

Nhớ lại những lúc mình ngồi cạnh Thiên Lập, nàng lo sợ đến

ngạt thở . Khéo con gái nàng đã mắc vào bẫy rồi cũng nên.

Hừ ! Lẽ ra nàng không nên nghĩ về Thiên Lập tồi tệ đến thế, Giai Lập không hiểu, mình còn yêu chàng bao lâu nữa, sau này có tiếp tục hay không ? Dù sao nàng đã từng yêu chàng tha thiết . Nàng không còn là đứa trẻ, bất kể việc gì xảy ra, nàng cũng phải chịu một phần trách nhiệm . Cho dù hôm nay Lê Thiên Lập đột ngột đi lấy vợ, nàng cũng không nên coi chàng là con người hoàn toàn bỏ đi.

Lấy vợ, Lê Thiên Lập kết hôn với một người đàn bà khác, đó là điều vốn dĩ nàng không thể chấp nhận . Nay nỗi đau khổ phần nào nhẹ bớt chính là nhờ Thiên Nhu . Nàng rất hiểu tính lãng loàn của con gái, tại tính trời, nhưng cũng tại nàng quá nuông chiều . Lúc còn nhỏ, cái gì đã thích Thiên Nhu đòi cho bằng được . Thiên Nhu đã làm thơ, rồi sẽ viết thư cho Thiên Lập, thậm chí còn làm đủ trò, cho tới khi Thiên Lập phải đầu hàng . Trước mắt có thể nghĩ rằng vì Thiên Nhu trẻ con, nên Thiên Lập chưa thể rung động, nhưng ai mà nói trước được một hai năm nữa tình hình sẽ ra sao ? Trẻ trung và giàu có Thiên Nhu rất có thể trở nên quá hấp dẫn đối với chàng . Một tiểu thư con nhà ngoại giao gả cho một nhà ngoại giao trẻ tuổi, Thiên Nhu sẵn sàng như vậy . Dĩ nhiên Đại Nhạc sẽ không phản đối, khi đó nàng sẽ ra sao ?

"An đệ", "em thân yêu" rồi cuối cùng trở nên bà mẹ vợ, trên đời còn điều gì đau đớn hơn, bị kịch hơn nữa không ?

Thấy mẹ mệt mỏi, không để tâm vào câu chuyện cô kể, Thiên Nhu đành bỏ về buồng mình cô bé không thể ngờ được nỗi suy tư của mẹ . Trong tâm hồn thuần khiết vẫn mang nỗi nhớ nhung phức tạp . Trước khi bỏ đi, cô định hỏi một câu : Mẹ Oi, hôm nay anh Lê có đến nhà mình không ? Nhưng cô sợ

lời lẽ của mình làm lộ điều bí mật trong lòng.

Đại Nhạc đang đón tiếp vị bộ trưởng nước Mêxicô . Vị bộ trưởng không mang theo phu nhân, cho nên trong đại sảnh khách sạn Kim Long ở Viêm Sơn có cuộc liên hoan toàn cảnh đàn ông với nhau . Nhìn chiếc ghế bỏ trống trước bàn ăn, Thiên Nhu nghĩ đến Thiên Lập, Thiên Uy nghĩ đến Tiểu Điệp, riêng Giai Lập, trái tim trống trải ?

Nội tâm và vẻ ngoài của Giai Lập thật khác nhau . Nàng tỏ ra vui vẻ và đã rất thành công trong "diễn xuất" của mình . Nàng kể về sự bận rộn của Đại Nhạc để dẫn dắt câu hỏi sẽ được đặt ra.

Quả nhiên, Thiên Nhu không chịu được nữa, bèn hỏi :

- Anh Lê cũng rất bận hả mẹ ?

Giai Lập rất dễ tâm quan sát nét mặt con gái, nhưng nàng cũng rất khéo che đậy . Nàng giả vờ cúi xuống nhặt chiếc xương cá như thể việc đó đáng quan tâm hơn cả . Mọi thái độ của Thiên Nhu đều lọt vào mắt nàng, nhưng nàng lơ đi như không :

- Anh ấy cũng bận lắm, nhưng tiệc tối nay chắc chắn không có anh ấy.

- Thế anh ấy đâu ?

Thiên Nhu hỏi, nhưng không nhìn mẹ, Thiên Uy nhìn nàng một cái nhìn rất quái dị.

Tất nhiên Giai Lập không còn thì giờ để tâm đến cậu, nàng nói tiếp câu chuyện đã sắp đặt sẵn :

- Ai biết được ? Chắc là anh ấy bận việc riêng của mình, đi

gặp bạn gái chẳng hạn.

Lời lẽ Giai Lập rất tự nhiên, nhẹ nhàng nhưng đã như mũi dao sắc thọc sâu vào trái tim Thiên Nhu . Cô ngẩng đầu lên, phóng tia mắt sắc bên nhưng đầy ngỡ vực vào mắt mẹ . Giai Lập vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đau như cắt . Giai Lập hiểu : cặp mắt Thiên Nhu lúc này giống mắt nàng hôm nọ . Có thể nhận thấy tình cảm bị thương tổn trong cặp mắt con gái.

- Anh Lê có bạn gái ư ?

Đâm lao thì phải theo lao, thà chịu thương tổn sớm hơn để vết thương lòng nhẹ hơn . Hãy lo cho tương lai của Thiên Nhu . Nàng nói :

- Tất nhiên rồi !

Giai Lập trả lời nhẹ nhõm, song rất vang, kỳ tình trái tim nàng nặng trĩu . Thiên Nhu nhìn mẹ đăm đăm, ngay cả Thiên Uy cũng nhìn nàng không chớp mắt, nhưng khi nàng nhìn lại, cậu đã quay sang chỗ khác.

- Ai thế hả mẹ ?

Bé Thiên Nhu đáng thương vẫn tiếp tục thăm dò, nhưng cố làm ra vẻ bình thường . Mẹ cô tất nhiên đã đọc được hết mọi diễn biến bên trong tâm hồn cô.

Miệng nàng cười, trái tim nàng đang khóc . Thật không ngờ, con gái bé bỏng như con búp bê, Giai Lập nâng niu như hòn ngọc quý, nàng vẫn tin rằng mình sẽ sắp đặt cho con một cuộc đời đầy sung sướng và hạnh phúc chỉ sợ ý sẵn tay một chút nàng đã gieo hạt giống đau khổ vào lòng con . Bây giờ chính nàng đang cố gắng nhổ hạt giống đã mọc mầm.

- Mẹ cũng không biết con ạ - Giai Lập trả lời với giọng ung dung - Một người đàn ông chưa vợ, làm sao khỏi chuyện không có bạn gái cơ chứ ?

Giai Lập chưa nói hết câu, Thiên Uy đã đẩy bát ra đứng dậy.

Thiên Uy bỏ đi một cách đột ngột chẳng nói chẳng rằng quên cả lời nói lễ độ hàng ngày : "Con xin phép mẹ".

- Thiên Uy con ăn no chưa ?

Thiên Uy chỉ ừ hử.

Giai Lập tưởng cậu cảm thấy bị bỏ rơi trong câu chuyện, chứ không hề nghĩ đến một nguyên nhân nào khác đã làm con trai nàng phải bỏ đi.

CHƯƠNG 60

Đang ngủ ngon, Thiên Lập chợt bị tiếng chuông gọi cửa đánh thức . Đêm qua, mãi hai giờ khuya mới đi ngủ, chàng đã vận đồng hồ báo thức ở con số 8, vậy mà bây giờ mới có 7 giờ mười.

Thiên Lập trở mình, chưa muốn dậy, chàng tưởng tiếng chuông từ trên lầu vọng xuống . Những lúc yên tĩnh tiếng chuông trên lầu nghe rất rõ . Tiếng chuông lại réo và kéo dài hơn, chứng tỏ người khách quyết tâm đánh thức bằng được chủ nhà.

Thiên Lập bực mình uể oải ngồi dậy . Tiếng chuông càng gấp gáp, chàng càng khoan thai . Chàng cho rằng có ai đó bấm nhầm chuông . Trời còn sớm thế kia, không thể có ai đến tìm vào lúc này . Chỗ ở của Thiên Lập thuộc vùng ngoại ô, có việc gì, bạn bè thường gọi điện ít ai bỏ công chạy đến tận nơi . Để tránh những việc phiền toái về thủ tục thanh toán, chàng không đặt mua báo, mua sữa, vậy thì ai đến tìm chàng vào lúc này được ?

Tiếng chuông vẫn vang lên đều đều, chàng vừa thất đái áo ngủ, vừa trả lời : "Tôi ra đây!" Lòng bực bội, nhưng giọng nói vẫn rất nhã nhặn . Chàng không phải là người đàn ông dễ nổi cáu, hoàn cảnh thời thơ ấu đã rèn cho chàng biết trầm tĩnh và nhẫn nại . Khi ra mở cửa chàng vẫn tự nhủ rằng mình sẽ nói với khách với thái độ Ôn hòa rằng khách đã gõ nhầm cửa, không được lộ chút nào cáu giận.

Đi qua vườn, Thiên Lập hỏi :

- Ai đấy ?

Không có tiếng trả lời . Trước khi mở cửa, chàng ghé mắt nhìn qua lỗ quan sát ở cánh cửa, nhưng chẳng thấy ai ? Không lẽ khách đã bỏ đi ? Chàng nhún vai định bỏ vào nhà, rồi lại nghĩ : "Thôi thì cứ mở xem sao ?".

Thiên Lập sững sờ, thì ra Thiên Nhu . Cô bé như đang chơi trò ú tim, đứng nép người sát cạnh tường.

Nhưng thái độ cô bé không hề có chút vui đùa, sắc mặt nghiêm đến dễ sợ, cặp mắt mở rất to, môi mím rất chặt, biểu lộ một điều gì bất hạnh ở cô.

Thiên Lập giơ tay ra rồi lại rút vào, bài thơ đã tạo ra một khoảng cách giữa chàng với cô bé . Chàng hỏi.

- Thiên Nhu, em đến làm gì đấy ?

Thiên Lập đoán rằng do bài thơ chàng trao cho Giai Lập, chàng không khỏi thầm trách nàng . Đúng là đàn bà, việc làm thắng thì ít, bại thì nhiều, cho dù xuất thân cao quý, con người có học, nhưng đến khi xử lý một việc vẫn tỏ ra kém cỏi.

Thiên Lập đã được thương thức tính khí người mẹ, nay đến lượt cô con gái rệu, hẳn cũng làm ầm ĩ như biển đông núi lở, khóc lóc, chửi bới hết lời . Cô bé vốn tính buông tuồng, chưa chừng cô ta sẽ túm chặt áo chàng mà dăng xé, mà nhổ nước bọt vào mặt . Thiên Lập xác định : cho dù cô bé nổi tam bành, chàng vẫn sẽ im lặng nín chịu . Thiên Lập không khỏi rất lấy làm ân hận, do mè nheo, chàng đã đưa Thiên Nhu đến chỗ mình đang ở . Hôm đó, chỉ cho xe chạy qua cửa thôi chứ không vào nhà, nào ngờ cô bé ranh mãnh nhớ kỹ đến thế .

Bây giờ thì không còn cách nào trốn tránh được nữa.

Nhưng câu chuyện diễn biến chả đến nỗi như Thiên Lập dự kiến . Thiên Nhu không hề có thái độ gì thiếu lịch sự, cô bé chỉ nhìn chàng trân trân, nét mặt vẫn rất nghiêm, môi vẫn mím chặt không nói một lời.

- Có việc gì em cứ vào nhà đã nào.

Thiên Nhu chỉ mong có thế . Bước vào cửa, sắc mặt cô hơi dịu lại.

Nhưng Thiên Lập đứng trong vườn, không để cô bé vào buồng . Mưa đầu hè khiến bãi cỏ trong vườn mọc lên tươi tốt, rất dày, cây tùng lũa và cây hoa trà cũng cao lên nhiều . Thiên Lập tránh nhìn thẳng mặt Thiên Nhu, chàng đưa mắt nhìn chung quanh, thực ra chưa bao giờ chàng để ý đến vườn nhà mình.

- Sáng nay em không đến trường, chắc rằng có chuyện gì, em kể cho anh nghe được không ? Đừng để anh lo . - Thiên Lập cố hết sức hạ thấp giọng, nói dịu dàng . Chàng biết rằng kẻ yếu có thể dùng mưu kế để thắng người mạnh hơn mình, nước nhược tiểu có thể cũng có thể dùng mưu lược chiến thắng cường quốc.

Cuối cùng Thiên Nhu nói :

- Em muốn hỏi anh một việc.
- Được, em nói đi, việc gì thế em ?
- Anh có bạn gái không ?

Trái tim thắc thỏm của Thiên Lập thoát nhẹ hẳn đi nếu không vì thái độ Thiên Nhu quá nghiêm túc, có khi chàng đã cười

phá lên . Nhưng Thiên Lập hiểu rằng nếu mình cười vào lúc này, sẽ chạm đến lòng tự ái của cô bé, cho nên chàng cũng vờ trả lời một cách nghiêm túc :

- Ai mà chá có bạn gái ? Tất cả những người bạn thuộc phái nữ đều là bạn gái của anh.

- Ý em khác cơ . - Thiên Nhu nhú lông mày - Em muốn, muốn chỉ người mà anh sẽ cưới làm vợ cơ.

- Thiên Nhu, em nghe ở đâu ra chuyện này thế ? - Thiên Lập đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên vai Thiên Nhu, những tưởng để an ủi, xoa dịu tính trẻ con của cô bé, không ngờ nhân lúc đó cô đột ngột quay lại, ép đầu mình lên ngực chàng, miệng không ngừng kêu lên :

- Em không cho phép anh, không cho phép anh có bạn gái đâu.

Thiên Lập vô cùng sợ hãi, hai tay giữ lấy vai cô bé, nhẹ nhàng lùi lại để giữ một khoảng cách giữa hai người.

- Được, được, có gì hãy bàn sau - Thiên Lập quan sát xung quanh rồi nói nhỏ - Em khẽ chứ, kéo người ta nghe thấy rồi cười cho.

- Thế thì chúng ta vào buồng đi, tại sao anh không cho em vào buồng ?

- Không phải không cho, mà anh sợ nhỡ mất giờ học của em . Kéo không muộn rồi đấy.

- Muộn thì đã sao ?

Thiên Lập không bằng lòng thái độ của Thiên Nhu, nhưng chàng không tiện nói thẳng :

- Ba và mẹ có biết em đến tìm anh không ? - Chàng nghĩ ra một cách để dọa cô bé.

- Không, nhưng có biết thì em cũng không sợ.

Thấy không dọa nổi, chàng đành đổi cách vỗ về :

- Thiên Nhu, em đừng chường tính nhé, em cứ đi học đi đã, có gì rồi đến tối hẵng hay ?

Thiên Nhu lắc mạnh đầu, nói với giọng buồn bã.

- Em chả tin anh đâu, tối anh không đến đâu . Anh cố tình trốn tránh em.

- Tại sao anh phải trốn tránh em ? - Thiên Lập không làm sao được đành cười.

- Em cũng không biết, có lẽ anh đã có bạn gái thật.

Thiên Lập thầm nghĩ mình không nên cứ một mực thụt lùi, thỏa hiệp đối với một cô bé như Thiên Nhu, chàng thấy cần phải có thái độ cứng rắn hơn :

- Thiên Nhu ơi, cho dù anh có bạn gái thì cũng không phải là lỗi lầm gì . Trong quan hệ xã giao vẫn mình như ngày nay, người đàn ông chưa vợ giao thiệp với người phụ nữ là một điều bình thường, em ạ, nếu không người ta sẽ cho mình là một quái vật cô độc, phải không nào ?

- Xã giao là một việc, còn kết hôn lại là một việc khác cơ.

- Tất nhiên, song hai cái đó cũng có mối liên hệ nhất định, bởi vì chúng ta sẽ tìm đối tượng hôn nhân trong quan hệ xã giao, phải lựa chọn người thích hợp về tuổi tác, học thức gia đình

vân vân.

Thiên Nhu nhìn đăm đăm vào mặt chàng, hỏi một cách u buồn.

- Anh đã chọn rồi ư ?

- Khi nào chọn được anh sẽ báo cho em biết nhé - Thiên Lập nóng lòng đưa Thiên Nhu đi khỏi đây, cho nên chàng nói tiếp

- Em chờ anh một phút, anh thay áo xong sẽ đưa em đến trường.

Thiên Nhu theo chàng vào phòng khách . Khi Thiên Lập vào phòng ngủ, cô đứng ngắm phòng khách thấy mọi thứ bài trí đơn sơ, Thiên Nhu cảm thấy phần nào yên tâm, vì cô nhận ra chàng sống lẻ loi cô độc, không có vẻ gì là sắp lấy vợ.

Ôm hy vọng, tâm trạng cô thanh thản hơn lúc mới đến . Cách bức tường ngăn hai người, cô mạnh bạo cao giọng hỏi to :

- Anh Lê ơi, bài thơ em gửi, anh đọc chưa ?

- À, ừ, anh đọc rồi.

- Tại sao anh không trả lời em ? - Thiên Nhu chớp chớp mắt cười lặng lẽ.

- Trả lời em ư ? Anh có biết làm thơ đâu.

- Em không cần anh làm thơ, chỉ cần câu trả lời.

- Câu trả lời của anh là tuổi như em cần chuyên tâm vào việc học hành ?

Thiên Lập vội vàng từ buồng ngủ đi vào buồng tắm . Anh nghe tiếng Thiên Nhu nói.

- Anh Lê ơi, em chào anh.

- Chào em . - Thiên Lập đưa tay lên vẫy vẫy rồi vội vàng quay xe phóng thẳng . Xe chạy được một đoạn, chàng mới giảm bớt tốc độ . Mặc dù đã bỏ xa Thiên Nhu, gương mặt tươi cười của Thiên Nhu lúc ngoảnh đầu lại chào vẫn còn ám ảnh chàng, một gương mặt trẻ trung, đầy ánh huy hoàng của ban mai . Nghĩ lại lúc cô bé vừa đến nhà với lúc này, đúng là hai thái cực . Điều đó chứng tỏ Thiên Nhu vẫn là đứa trẻ con, đau buồn chỉ trong năm phút, sau đó, tiêu tan như bóng mây, không để lại chút dấu vết.

Người lớn thì khác hẳn . Giai Lập cũng từng cật vấn chàng về tiếng đồn, cho dù tự nàng có nói rằng hãy quên đi những gì không vui xảy ra giữa hai người, nhưng cho tới bây giờ, chàng vẫn cảm thấy tâm trạng nàng đầy u ám, điều đó chứng tỏ nàng không thể quên nổi.

Về tiếng đồn chàng đã có bạn gái, không hiểu Thiên Nhu nghe đâu ra . Dọc đường chàng không hỏi cô bé, nhưng chàng cũng đoán là do Giai Lập . Cũng may là Giai Lập không nói chuyện bài thơ, nếu không thế nào chàng cũng bị một phen điều đứng vì cô bé.

Khi chờ đèn xanh ở ngã tư, Thiên Lập ngáp một cái, chàng đưa tay nhìn đồng hồ và thấy phân vân . Đi làm thì khi sớm quá, về nhà ngủ thì lại thì đã hết giờ rồi, không biết nên làm gì bây giờ ?

Trước kia, mỗi lần gặp trường hợp như vậy, thế nào chàng cũng nghĩ đến Giai Lập . Đã đành chàng không thể đi tìm gặp nàng hay gọi điện cho nàng, nhưng không ai có thể cấm chàng nhớ nàng . Còn bây giờ Viêm Bội Kỳ đã thay thế hình bóng Giai Lập trong tâm hồn nàng . Dù sao, bóng tối và ánh

sáng vẫn là hai, khách hân nhau, cho dù bóng tối có sự hấp dẫn đầy bí ẩn nhưng cũng không thể có sự thanh thản lâng lâng như giữa ánh sáng . Thời kỳ đi lại với Giai Lập, chàng trốn tránh mọi người, còn đi lại với Viêm Bối Kỳ chàng chỉ trốn tránh có mỗi Giai Lập . Từ ngày xảy ra cuộc gặp gỡ không vui giữa hai người, nay Thiên Lập cảm thấy không phải băn khoăn lo ngại như trước kia nữa.

Nếu chàng nhớ không sai, hôm nay Bối Kỳ có giờ học ở tiết thứ hai, tại sao chàng không đón nàng đi ăn sáng, sau đó đưa nàng vào trường . Gần đây chàng đi lại với Viêm Bối Kỳ rất thân . Hôm qua, hai người đến một hộp đêm, cùng hưởng một tối vui tuyệt vời . Thiên Lập đã hai lần theo Bối Kỳ đến thăm nhà họ Vu, mặc dù Vu Kiệt Phu không có nhà, nhưng chàng đã gây ấn tượng khá đậm đối với Vu phu nhân.

Thiên Lập chưa bao giờ đến tìm nàng vào giờ này, bất thần gặp mặt chắc chắn nàng không chỉ sửng sốt mà còn mừng rỡ . Nhưng dù sao gọi điện báo trước vẫn lịch sự hơn, chàng cho xe dừng lại bên cạnh điện thoại dọc đường.

Trong ống nói không thấy giọng Bối Kỳ sửng sốt hay mừng rỡ, cứ như chàng vẫn thường gọi điện cho nàng vào giờ này, nàng nói câu "chào anh" thật bình thản.

- Bối Kỳ, anh đến thăm em nhé ?

Câu hỏi hơi thừa.

Bối Kỳ tiếp riêng Thiên Lập, chàng không gặp bố mẹ nàng, nhưng chàng đã gây được uy tín tốt đẹp ở cả hai ông bà.

Chàng nói rõ mục đích cuộc gặp gỡ, nàng đồng ý ngay, mấy phút sau nàng đã ngồi trong xe chàng với chồng sách trên

đùi.

Hai người bàn nhau đi uống sữa đậu nành với dầu cháo quấy, vì đúng giờ này cửa hàng đón khách ăn sáng, nhìn anh bầu bưng hai cốc sữa đậu nành ngùn ngụt hơi nóng, chàng thốt lên :

- Thế mới gọi là ăn điểm tâm chứ, đã lâu lắm, anh không dậy sớm như hôm nay.

- Tại sao hôm nay anh dậy sớm thế ?

- Tại em đấy - Tuy thấy Bối Kỳ thái độ bình thản, chàng vẫn tiếp tục bịa thêm - Đêm qua về nhà anh không ngủ được, suy nghĩ nhiều vấn đề.

- Vấn đề gì vậy, anh ?

- Em là một cô gái rất thông minh, anh tin rằng em cũng đã có suy nghĩ . - Thiên Lập cầm tay Bối Kỳ - Tháng sau em tốt nghiệp rồi, việc của chúng mình, bạn bè đều rất quan tâm, chúng ta cũng phải có một quyết định đi.

Bối Kỳ im lặng.

- Anh hiểu vấn đề không phải chỉ ở em và anh, còn phụ thuộc vào hoàn cảnh khách quan, em ạ.

- Em không hiểu.

- Ví dụ vấn đề cuộc sống sau khi chúng ta cưới nhau chẳng hạn . Lương bổng anh ở trong nước còn thấp anh không thể nhìn em chịu khổ với anh được . Anh về nước đã một năm rồi, không biết khi nào anh mới có dịp xuất ngoại ?

Bối Kỳ cúi đầu xuống uống sữa đậu nành với phong thái lịch

sự, nàng vẫn im lặng lắng nghe chàng nói.

Thiên Lập không cần Bối Kỳ trả lời ngay, chàng chỉ muốn nàng hiểu được vấn đề là đủ.

Đưa Bối Kỳ tới trường, Thiên Lập về cơ quan ngay . Một phút sau, Đại Nhạc cũng đến làm việc, chàng giải quyết xong một số công việc, vội vàng bỏ đi, vì chín giờ rưỡi có cuộc họp.

Trước kia, thế nào Thiên Lập cũng nhận lúc này gọi điện ngay cho Giai Lập, còn bây giờ chàng thực sự muốn xa lánh Giai Lập, nếu không chàng đã không đưa bài thơ của Thiên Nhu ra.

Khi anh yêu người nào đó, anh sẽ suy nghĩ vì người đó, nếu không, anh chỉ nghĩ cho bản thân anh mà thôi . Mặc dù Thiên Lập luôn mồm nói là vì Thiên Nhu, thực ra chàng đang xây bức tường để ngăn cách giữa chàng với Giai Lập, nghĩa là chàng chỉ nghĩ về mình.

Thiên Lập định gọi cho Giai Lập, kể câu chuyện sáng nay Thiên Nhu tới nhà, nhưng chàng e rằng tình cảm đã nhạt đi trong bấy lâu nay, có thể vì cú điện thoại lại thăm thiết trở lại . Thiên Lập đành cố nhịn, may sao Thiên Nhu đã hứa sẽ không làm vị "Khách không mời mà đến".

CHƯƠNG 61

Mộng Nhược biết tính con gái rất ương, cho nên bà lại xoa dịu :

- Sáng đi dự lễ, chiều hăng đi chơi, có được không nào, con ?
- Không thể được - Tiểu Diệp trả lời dứt khoát, đến khi thấy nét mặt buồn khổ của mẹ đầy thất vọng, cô không khỏi áy náy, cô đánh bảo chữa - Nhà thờ người rất đông, thiếu mình con chả sao . Nhưng con đã trót hẹn với người ta, thiếu con không thể được, mẹ ạ.
- Con hẹn với ai thế ? - Mộng Nhược nét mặt đột ngột nặng nề - Tiểu Diệp, con không được đi lại với thằng Thái Bảo họ Hoàng đấy nhé, con đã nghe thấy chưa ?

Giọng nói nghiêm khắc không hề khiến Tiểu Diệp sợ hãi, trái lại cô lắc vai một cách nhu nhơ :

- Ừ thì không được đi lại, việc gì mà mẹ cuống lên thế ?
- Tất nhiên mẹ phải lo chứ, mẹ không htế nhìn con cú lằm lạp thế này ! - Mộng Nhược đưa tay run rẩy lên chỉ con gái - Con ngốc nghếch, chả biết thế nào là hay là dở, rồi sẽ co ngày con hối thì không kịp nữa.
- Mẹ Oi, con đã làm gì nào, việc gì mẹ phải sợ cuống lên cơ chứ.
- Con cứ đi chơi với cái thằng Hoàng Thêm Bá, con bảo không

làm gì cả sao ?

- Không hiểu tên chết tiết nào nói như vậy ? Cứ hay đưa chuyện miệng, mong sao tên đó mắc chứng nát cuống lưỡi.

- Đừng có trách móc người ta, con nên tự kiểm điểm về mình thì đúng hơn . Con ạ, một cô bé như con, ai mà chả xót khi thấy con đi lại với bọn Thái Bảo.

- Thôi được rồi ! - Tiểu Điệp quay người đi - Nói thế đã đủ chưa ? Làm mất bao nhiêu thì giờ của con.

Sự vô tình của con gái khiến Mộng Nhược thấy tủi thân, môi bà run, nước mắt giọt ngắn giọt dài :

- Con, con đi thì cứ đi, không có ai níu chân con đâu.

Tiểu Điệp thần người ra, không tiện bỏ mặc mẹ, nhưng cô cảm thấy vô cùng bức bối, dẫm chân kêu trời :

- Trời ơi là trời, có gì thì cứ bảo tử tế, việc gì mà phải khóc ?

Thấy con gái không hề tỏ ra thông cảm, có vẻ lên lớp dạy mình, Mộng Nhược càng tủi thân hơn, bao nhiêu nỗi bất hạnh, những điều phải khóc quá nhiều đối với bà, Mộng nhược càng thêm nức nở, nghẹn ngào không nói nên lời.

Tiểu Điệp đứng như khúc gỗ giữa nhà, mặt đỏ ửng, cặp mắt thất thần . Tiếng khóc làm cho gian phòng ngột ngạt, cô không dám nhìn vào mặt mẹ chỉ trân trân nhìn đôi chân gầy nhỏ của mẹ . Đôi giày hạ giá trên chân mẹ tuy sạch sẽ, nhưng đã cũ rách đến mức đáng phải vứt đi từ lâu rồi . Bất giác nhìn xuống chân mình, cặp đùi đầy đặn, đôi giày da đen gót cao mười phân còn mới toanh, vừa lĩnh lương xong mẹ sắm cho cô ngay . Tất cả mọi thứ ăn và mặc mẹ đều sắm sanh đầy đủ,

vậy mà cô vẫn oán trách mẹ luôn, nhưng cô đã làm được gì cho mẹ nào Tiểu Diệp không khỏi vừa xấu hổ về mình vừa thương xót mẹ . Cuối cùng Tiểu Diệp lên tiếng :

- Mẹ đừng khóc nữa, con sẽ đi nhà thờ với mẹ, được chưa ?

Quả nhiên, Mộng Nhược nín lại dần, nhưng mãi một lúc lâu bà mới bật ra tiếng :

- Nhưng con phải hiểu rằng, con đi nhà thờ để con được gần gũi với chúa, chứ không phải để mẹ khỏi buồn . Tiểu Diệp không muốn cãi lại, cô tìm điều an ủi khác.

- Xon lể Mixa thì con đi đấy nhé, mẹ đã hứa với con rồi.

- Mẹ chỉ đồng ý cho con đi chơi buổi chiều - Cặp mắt đỏ yếu đuối của Mộng Nhược liếc nhìn con gái.

- Giào ôi, còn phải tính toán từng giây từng phút nữa cơ à ?

- Có phải mẹ tính toán gì đâu, buổi trưa con ăn cơm ở đâu ?

- Mẹ không phải lo, con lớn rồi, không chết đói đâu mà sợ.

Sóng gió vừa lặng, Mộng Nhược tránh gây thêm căng thẳng với con, và lại cũng đã muộn, Mộng Nhược đành nín nhịn vào nhà thay quần áo.

Trời đẹp, hai mẹ con ăn mặc lịch sự, sóng đôi đi ra ngoài đường, người ngoài nhìn vào không khỏi thèm muốn . Biết đâu được hai mẹ con mỗi người một bầu tâm sự riêng . Mộng Nhược đang cố tình làm ra vẻ mặt tươi cười, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ nhận thấy nụ cười kia trông còn buồn thảm hơn ngày thường.

- Tiểu Diệp, xem ra con cũng không nên đến nhà họ Trương

nữa, con ạ, con hứa với mẹ rồi, con đã làm đúng lời hứa chưa ?

- Chà chà, mẹ đúng là một bà cụ già, một chuyện nho nhỏ mà cứ nhắc đi nhắc lại mãi không thôi.

- Con ơi, con không biết chứ, việc đó không phải, việc nhỏ đâu, con ạ - Nụ cười bỗng biến mất, gương mặt Mộng Nhược càng thêm thê thảm.

Tiểu Điệp cười mũi, việc lớn cũng được bé cũng được, chả có gì là quan trọng . Một khi cô ta đã thích, chả có ai có thể ngăn cấm cô được.

CHƯƠNG 62

Ra khỏi nhà họ Trương đã vào buổi hoàng hôn . Ngày chủ nhật hoàng hôn trên phố càng thêm náo nhiệt . Tử Thu thui thui một mình trên đường . Mặt trời đã lặn nhưng không khí vẫn nóng khô, trái tim Tử Thu đang co dúm trong gió mùa thu . Bến ô tô người sắp hàng đông, nàng vừa sắp hàng vào, mọi người chú ý nhìn nàng . Đã đành người chủ xe vô công sinh hiếu kỳ, nhưng ngoại hình của nàng cũng khiến mọi người để ý . Tử Thu mặc bộ áo mùa hè vừa mới may ở cửa hàng nhỏ, kiểu tóc cũng vừa làm xong ở cửa hàng nhỏ . Trang phục của nàng đứng giữa đám các quý phu nhân, không khỏi lộ vẻ quê mùa nhưng đứng giữa hành khách chờ xe không khỏi quá nổi bật.

Tử Thu đứng cô đơn, cặp mắt thất thần nhìn ra phố một cách băng quơ, nàng không hề nhận ra thái độ những người xung quanh . Mỗi lần xe đậu lại, chỉ chen lên có vài ba người, như cái máy, nàng cũng không biết đằng sau lưng, hành khách sắp hàng dài đằng đặc.

Một chiếc xe kiệu đen chạy qua, rất giống xe Đại Nhạc, xe đã bỏ ra xa, nàng vẫn đưa mắt loạn thị đuổi theo ngọn đèn đỏ sau đít xe . Đã bao lần nàng đứng nhìn ngọn đèn đỏ sau xe của Đại Nhạc xa dần xa dần, lần nào cũng nhìn với tâm trạng vừa ngọt ngào vừa chua xót . Còn bây giờ, trái tim nàng trống rỗng, hình như mọi thứ đã tiêu tan.

Lần lượt nhiều xe kiệu chạy qua trước mặt nhưng nàng vẫn

đứng đó chờ xe khách . Trước kia nàng từng mơ tưởng mình sẽ là một nữ chủ nhân của xe kiệu, đó có lần đòi Thiên Lập nàng lái xe, Tử Thu đã từng ăn nói như giọng kẻ sang, lúc bấy giờ niềm tin của nàng lớn hơn bây giờ.

Thế giới này hình tròn, cuộc sống này cũng hình tròn, điều đáng buồn ở chỗ đã trải qua bao điều kỳ ảo, mới lạ, nay vẫn quay về bến cũ.

Chen lên xe, người đứng chật như nêm . Một ông to béo đứng ngay cạnh nàng, mùi mồ hôi chua thật khó chịu, ám vào nàng không chịu nổi . Hành khách lên chật trong khoang xe như cá sa đĩnh xếp trong hộp, không tránh đi đâu được . Tử Thu trợn mắt nhìn người đàn ông đó cho bõ ghét, để ông ta biết ý tránh xa một tí . Nhưng người đàn ông nọ yên nhiên tự đắc về chỗ đứng của mình, tiếp nhận cái nhìn thiếu thiện cảm với vẻ thoải mái, nhìn lại nàng bằng con mắt thân thiện . Không hiểu tại sao, Tử Thu cảm thấy ánh mắt đó hơi giống Đại Nhạc, lần gặp chàng buổi đầu, chàng đã nhìn nàng với cái nhìn thân thiện như thế đây . Nhưng người đàn ông nay làm sao sánh được với Đại Nhạc ? Xem kìa, lão mặc chiếc áo sơ mi hạng bét của Hồng Công, còn Đại Nhạc ăn mặc với chi tiết nào cũng hết sức lịch sự, người lúc nào cũng tỏa mùi thơm mát nhẹ, âu phục may trong hiệu may giỏi nhất, áo sơ mi nước ngoài cravat Thụy Sĩ, cúc áo măng sét bằng bạch kim hay vàng tây có trâm đá quý . Tử Thu không phải hạng người chuộng vàng ngọc, nhưng sau mấy năm sống trong cuộc sống co hẹp về kinh tế, nay trở lại tiếp xúc với giới thượng lưu, nàng thấm thía thấy rằng, tình cảm cần sự hỗ trợ của vật chất, nếu không sẽ như cây hoa lâu ngày không được chăm bón, cuối cùng sẽ bị chết khô chết héo.

Nhưng sống nhờ sự trang điểm phù phiếm thiếu nội dung

thực, tình cảm sẽ không còn chút giá trị gì, đây là tâm trạng gần đây của Tử Thu đối với Đại Nhạc . Tình cảm vốn dĩ là một vật hư vô, sự cảm nhận của anh đối với tình cảm là do nhận thức, một khi anh nghi ngờ về nhận thức trước đây đối với tình cảm, tất nhiên mọi cảm nhận và hạnh phúc sẽ tiêu tan sạch sành.

Con người ta sợ dĩ chịu đựng nổi hiện trạng đầy bất mãn, chính bởi ôm ấp niềm hy vọng, một khi hy vọng đã bền thành thất vọng, tâm tình con người càng thêm chán nản . Tử Thu đã ân hận một cách sâu sắc rằng mình không nên đến nhà họ Trương . Trước kia, những ngày chủ nhật, nàng đã sống một cách bình thản là gì ? Tại sao bây giờ càng cảm thấy cô đơn đến thế ?

Thời mới cưới, nàng từng hưởng những ngày chủ nhật vui vẻ, đi xem phim . Từ ngày Tiểu Đệ ra đời, cuộc sống đó bị tước bỏ, không còn thì giờ và tiền để trang trải những thứ ấy . Khi Tiểu Đệ lớn dần, cái cảm giác về ngày chủ nhật bị tê liệt, ngày hôm ấy Cổ Lôi hoặc ngồi ở nhà xem sách, hoặc đến chỗ bạn bè tán gẫu . Cho dù hai vợ chồng cùng ở nhà, nhưng không ai nói với ai một câu . Từ khi khắc tượng cho Giai Lập, ngày chủ nhật nàng thường đi khỏi nhà . Sau này đi lại với Đại Nhạc, nàng thường tạo có này có nọ, nhưng Cổ Lôi không hề can vãn, không hề can thiệp mọi việc làm của nàng, miễn sao đừng để Tiểu Đệ làm phiền anh, do đó nhà Mộng Nhược trở nên nhà gửi trẻ của Tử Thu.

Trước khi ra khỏi nhà, nàng thường phủ định nhiều lần, chỉ vì một tia hy vọng đó, nàng mới quyết tâm như vậy . Tử Thu không muốn gặp Giai Lập, nhưng nỗi nhớ nhung đã thắng mọi ngăn ngại . Nỗi nhớ nhung đầy day dứt, có lúc nàng nghĩ rằng cho dù không có điều kiện gặp riêng, nhưng được nhìn

thấy mặt chàng một cái cũng thỏa.

Lòng mong mỏi của con người thường không phù hợp với thực tế . Đến nhà họ Trương không phải là vô ích, nàng đã gặp mặt Đại Nhạc, cùng nói với nhau đôi ba câu chuyện, nhưng tất cả đều là con số không, không có giá trị nội dung, bởi vì xung quanh toàn những người lạ . Giai Lập có giới thiệu nàng với họ, nhưng nàng hầu như chả quen ai, chả nhớ ai là người đã từng quen . Trong những hoàn cảnh đó nàng cảm thấy gò bó bất an, rất sợ người ta khám phá ra điều bí mật trong lòng . Tử Thu cũng từng trộm nghĩ rằng có ngày mình sẽ giành vị trí của Giai Lập . Đến khi thấy hình thức và phong độ Giai Lập trước mặt mọi người, nàng mới thấy rằng làm một bà chủ cũng không phải là dễ . Cái phong thái cao quý, thân thiết nhưng tự nhiên chả phải dễ gì mà bắt chước nổi . Mặc dù chiều cao Giai Lập kém nàng, nhưng Giai Lập đứng trước mặt nàng đáng vẻ thật ung dung . Có lúc Tử Thu không khỏi tự thấy hổ thẹn với mình : việc gì mình cứ phải suy nghĩ cạnh tranh với người đàn bà bé nhỏ kia nhỉ ?

Kẻ nào biết tự thỏa mãn sẽ dễ vui, nếu như Tử Thu bằng lòng với ý định lúc đầu, sau khi nhìn thấy mặt Đại Nhạc ra về ngay, có lẽ đỡ thất vọng sâu sắc như vậy . Tử Thu đã dặn dũa mãi không nỡ rời bước, Thiên Uy đi vắng, nàng ngồi trong phòng Thiên Nhu những hai tiếng đồng hồ . Thiên Nhu không hiểu đúng ý, cứ một mực giữ nàng ở lại, nhiều lần nhắc đến Thiên Lập, còn hỏi nàng Thiên Lập có đến chơi nhà không ? Cô bé còn hỏi nhiều chuyện khác nữa, Tử Thu trả lời ồm ồm qua chuyện, tình anh em thăm thiết sao bằng tình yêu ?

Tình yêu chỉ có tính tương đối, phải như hai dòng điện tiếp xúc mới nẩy lửa phát sáng được . Đã có một thời Tử Thu có niềm tin sắt đá đối với Đại Nhạc, nhưng biểu hiện bên ngoài

của chàng dần dần làm lung lay niềm tin của nàng . Mặc dù nàng thông cảm với nỗi khổ tâm của hoàn cảnh chàng, nhưng nàng vẫn không sao chịu nổi thái độ của chàng đối với nàng khi trước mặt mọi người và sau mặt mọi người . Nếu như con người ta không thể có hai bộ mặt khác hẳn nhau, không khỏi khiến ta giật mình . Lúc riêng với nàng, chàng có thể có các động tác, có thể nói mọi lời lẽ mỹ miều, hễ có người thứ ba, chàng lập tức bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh, hết như một thân sĩ cao quý . Tử Thu không khỏi hoang mang : vậy thì, đâu là bộ mặt thật của chàng ? Trước kia, trước mặt mọi người, chàng giữ một cự ly nhất định với nàng, Tử Thu có thể hiểu và bỏ qua cho chàng . Nhưng hôm nay, lòng nàng thật u buồn, vì nàng cảm thấy chàng giả dối quá, chàng đúng là một quân tử giả hiệu.

Tại sao mình lại oán trách chàng đến thế nhỉ ? Tử Thu chỉ còn biết tự chê trách mình là quá hẹp lượng, ngoài ra nàng không tìm được một lý do nào khác . Chàng có cuộc đời và địa vị của mình, nàng phải hiểu điều đó, Đại Nhạc uống rượu, trò chuyện với bạn bè, cuối cùng đi chơi với bạn bè đó là một lẽ thường tình . Chàng là chủ nhân của gia đình này, còn nàng chỉ là khách, vả lại trong mắt mọi người, nàng không phải khách riêng của chàng, do đó chàng không thể tỏ thái độ thân mật, cũng không thể rủ nàng cùng đi chơi . Nếu kể về thứ bậc, nàng với Thiên Lập coi hai vợ chồng chàng là bậc an khang an ổn vậy thì nàng chỉ được phép chơi với bọn Thiên Nhu mà thôi.

Thiên Nhu tỏ ra rất thân thiết nói đủ các chuyện, một mực giữ nàng ở lại . Tất nhiên Tử Thu không biết rằng Thiên Nhu muốn tìm thấy chút an ủi ở nàng, qua nét mặt nàng tìm thấy chút hình bóng của Thiên Lập . Thiên Nhu còn giữ nàng ở lại ăn cơm, mặc dù bữa cơm nhà họ Trương rất phong phú

nhưng nàng đã từ chối . Không có Đại Nhạc, cơm anh thơm ngon mấy đi nữa cũng trở nên vô vị.

Về nhà thôi, dù có một trăm điều bất mãn về gian nhà bé xấu xí, nhưng dù sao vẫn là nhà của mình.

Xuống xe, Tử Thu rầu rầu, bước về hướng nhà ở, tiếng rao bán các món ăn vặt gọi nhớ đến cái dạ dày trống rỗng . Trời đã muộn, nàng cảm thấy mệt mỏi, ước gì Cổ Lôi không có nhà, nàng sẽ đưa Tiểu Đệ đi ăn bát mì cho xong . Để tỏ lòng biết ơn, nàng sẽ mời cả hai mẹ con Mạc Mộng Nhược cùng đi ăn cho vui . Ăn ở quán tiểu thực cũng chả mất bao nhiêu tiền.

Nơi góc quành vào khu tập thể rất yên tĩnh, nàng thấy xa xa có bóng mấy người đang đứng đấy . Lúc đầu tâm trạng nàng mệt khiến nàng không để ý gì, khi tới gần nghe giọng một đứa con gái rất quen, rõ ràng là tiếng Tiểu Đệ, vẫn cái giọng the thé quen thuộc :

- Bạn, bạn định làm gì đấy !

- Tôi ấy ư, hờ hờ, tôi sẽ làm điều gì mình muốn !

- Đồ mày dám !

Giọng trầm trầm kia sao giống giọng Đại Nhạc ! Một cảnh tượng đập vào mắt khiến Tử Thu phát hoảng lên, hình ảnh Đại Nhạc lập tức biến mất, trước mắt là cảnh hai thiếu niên đang chống nạnh nhìn nhau với sắc mặt nổi giận đó là Thiên Uy và Hoàng Thêm Bạch.

Cậu thiếu niên cố nghi vấn bấy nay, còn Tiểu Đệ đứng giữa hai cậu thiếu niên . Dưới ánh đèn tù mù, sắc mặt Tiểu Đệ trắng bệch, ba người mãi nhìn nhau, không nhận ra Tử Thu đang đi tới.

Cùng với động tác nhanh nhẹn của Hoàng Thêm Bạch, có tiếng kêu "tách" một cái . Tử Thu hốt hoảng kêu lên :

- Ôi !

Nhưng giọng đó hình như không giống giọng nàng, cùng lúc Tiểu Diệp cũng hét to lạc cả giọng . Thiên Uy giật lùi, Hoàng Thêm Bạch "hờ hờ" cười nhạt, Tiểu Diệp mồm há to, mắt không chớp nhìn con dao có lò so sáng loáng.

- Có gan thì đến đây ! - Hoàng Thêm Bạch bắt chước phim Tây tung lên trời con dao quay một vòng rồi lại bắt vào trong tay, lời nói như đùa nhưng thái độ khiêu khích thực sự . Dao chưa vấy máu, nàng đã run như cây sậy, Tử Thu thấy mình không can đảm bằng Tiểu Diệp, cô bé đứng sát kề sau, lớn tiếng quát mắng kẻ cầm dao.

- Hoàng Thêm Bạch, sao lại thế này ? Bạn hứa rằng không chơi dao nữa cơ mà, tại sao giờ lại cầm dao thế kia ?

- Tôi cầm dao vì chiếu cố thằng ấy . Tên họ Trương kia, ta cảnh cáo cho mà biết, từ rầy cấm không được đến tìm Phùng Tiểu Diệp nữa, nếu không tuân lệnh, chó trách bố mày không khách khí gì với mày . Thôi cút !

Mặc dù luôn để ý con dao kia, nhưng Trương Thiên Uy nhìn Hoàng Thêm Bạch bằng con mắt lạnh lùng, để tỏ ra mình coi khinh, và lại cũng không muốn tỏ ra yếu hèn trước mặt Tiểu Diệp . Cô bé không tỏ ra coi thường cậu, chỉ một mực dậm chân dục :

- Thôi anh đi đi !

- Đố ai dám bỏ đi !

Hoàng Thêm Bạch dẫn lên vài bước, Thiên Uy muốn thụt lùi, nhưng để giữ thể diện với Tiểu Điệp, cậu vẫn không nhúc nhích. Tiểu Điệp do tay kéo Hoàng Thêm Bạch, nhưng bị cậu ta hẩy mạnh một cái. Đang đứng xa cách đó mấy bước, Tử Thu hét ầm lên lao tới, nàng tưởng chậm trễ thêm sẽ xảy ra án mạng.

- Tiểu Điệp - Tử Thu gọi cô bé, với tâm trạng "yêu thì yêu cả tung chi họ hàng" nàng lo thay cho Thiên Uy, nàng kéo mạnh Thiên Uy đẩy ra sau lưng nàng.

- Cô Lê ơi ! - Bỗng thấy cứu tinh, cố hai tay ôm lấy Tử Thu.

Tử Thu với thái độ vì nghĩa lớn, cho dù ngài ngại con dao của Hoàng Thêm Bạch, nhưng dù sao nàng là người lớn tuổi và có kinh nghiệm, cho nên nàng làm ra bộ mặt nghiêm khắc, vươn ngực như gà mái che chở gà con trước con chim điều hâu.

- Các cháu làm gì thế ?

Hoàng Thêm Bạch đuổi lý đành cúi đầu xuống, từ từ xếp con dao lại bỏ vào túi quần. Thấy vậy, Tiểu Điệp buông hai tay đang ôm chặt Tử Thu, nhẹ nhõm thở hắt ra. Bây giờ cô không cần sự che chở của nàng nữa, nhưng cần che dấu hành vi của mình, Tiểu Điệp cố tạo ra nụ cười vui, cố làm ra thái độ bình thản :

- Nó đang đùa đấy, cô ạ.

- Lấy dao ra mà đùa - Thấy mình có khả năng trấn áp trận sóng gió đó, nàng càng thêm tự tin hơn, nghiêm mặt nói với Hoàng Thêm Bạch - Cháu có phải cháu của Hoàng chủ nhiệm không đấy ?

Hoàng Thêm Bạch nhúc nhích về bất an . Cậu biết mặt Tử Thu, thấy nàng có lần đến nói chuyện với cậu mợ, do đó Thêm Bạch rất sợ nàng mách cậu mình, nên cơ thể, cậu sẽ co chân bỏ chạy ngay.

- Cô có nghe mợ cháu kể lại, gần đây cháu cầm dao đánh nhau với bọn trong trường, nhẽ ra trường khai trừ cháu, nhưng vì cháu đã viết bản kiểm thảo, cho nên chỉ cảnh cáo thôi . Giấy thông báo hạnh kiểm đã gửi về nhà, mợ cháu dẫu không dám cho cậu cháu biết, nếu không cậu cháu sẽ xử phạt cháu ra trò.

Nghĩ rằng nói thế là đủ, nàng thay đổi giọng nói dịu dàng hơn :

- Mợ cháu bảo cháu đã hứa với mợ cháu sẽ sửa chữa, vậy hôm nay cháu vẫn cầm dao thế kia.

- Thôi được rồi, cô Lê ạ - Tiểu Diệp vội can vì sợ cậu ta bây giờ giận nhưng không dám nói, sau này sẽ trả đũa ghê gớm hơn lên đầu cô - Chúng cháu đùa đấy mà.

- Ai lại cầm dao mà đùa, nhỡ đâm chết người thì làm thế nào ?

- Không đâu, cô ạ - Tiểu Diệp thừa thế bảo với Thêm Bạch - Đây, để yên lòng cô Lê, bạn hãy vứt dao đi !

Hoàng Thêm Bạch không trả lời, cũng không vứt dao.

Tử Thu không biết câu chuyện vứt dao trước kia, cho nên nàng không hiểu thái độ của Thêm Bạch có ý chống lại : vả lại nàng nghĩ vứt con này sắm con khác, chả giải quyết vấn đề gì, cái quan trọng là bây giờ bình yên vô sự cũng khiến nàng an lòng.

- Thôi về nhà đi, Tiểu Điệp ! - Tử Thu quay đầu lại nhìn Thiên Uy, giao tay vẫy một cái - Em về nhà đi chứ ?

Đã có cơ hội thoát hiểm, không thương tổn đến oai nghiêm của mình, tội gì không chuồn ? Nhưng Thiên Uy vẫn làm ra vẻ bất cần, kỳ tính vẫn canh cánh con dao trong túi của Hoàng Thâm Bạch . Nhỡ bị một nhát, mình chịu đau đớn trước tiên là gì ? Thiên Uy không bao giờ màng thứ hung vật đó, và cũng không chơi hung vật . Có lần chính mắt cậu đã nhìn thấy con dao sáng loáng thọc vào người, khi rút ra đỏ lòm, các thấy giết nhau vì cái trò "đào hoa". Khi cậu nhìn thấy vũng máu giữa bãi, khiến cậu choáng váng buồn nôn . Ông giáo bị thương nặng nhưng không chết, hai tháng sau bình phục . Hung thủ bị bắt giam ba năm tù . Nhỡ Hoàng Thâm Bạch đâm cậu bị thương, cứ cho là mặc kệ nó sẽ bị giam bao lâu, nhưng ái chính cậu phải nằm dưỡng bệnh vài tháng thì có phải nguy hại không ? Cậu sẽ không thi tốt nghiệp được, cũng không thi chuyển cấp được, phải học đúp sơ trung năm thứ ba thì chán chết đi được . Thiên Uy cúi đầu xuống bỏ đi, không nhìn ai, chỉ chào nhỏ Tử Thu một tiếng.

Tử Thu đáp lại lời chào, nhìn sau lưng cậu, nàng thương, thương thân hình của Đại Nhạc lúc trai trẻ . Thiên Uy bước những bước rất dài, không ngoái đầu lại đi thẳng . Qua Thiên Uy, nghĩ đến Đại Nhạc, vô tình lòng nàng lại ảm đạm trở lại.

- Chào anh nhé !

Nghe tiếng Tiểu Điệp nói với theo nhưng Thiên Uy lơ đi giả vờ không nghe thấy . Khi vừa xảy ra chuyện, Thiên Uy đã thấy có ác cảm với Tiểu Điệp. Oán cô ta đã lừa dối cậu . Nếu không vì lẽ đời "kẻ thù dễ gặp mặt nhau", Thiên Uy sẽ không biết rằng Tiểu Điệp còn một bạn trai khác nữa.

- Thừa vụ trưởng - Thiên Lập về cung kính - Bà Phùng lại đến xin gặp ngài.

- Bà Phùng nào ?

- Thừa, bà là mẹ Tiểu Diệp . Vừa rồi tôi có báo cáo lại với ngài, sáng nay, đúng lúc ngài bận họp, bà đến xin gặp.

Miệng ngậm miếng xì gà, lưng tựa vào ghế dựa, suy nghĩ giây lát, Đại Nhạc hỏi :

- Bà ta gặp tôi có việc gì thế ?

- Thừa ngài, lúc sáng tôi có hỏi, nhưng bà không chịu nói . Tôi đoán chắc có việc gì cấp thiết lắm, cho nên chiều nay lại đến xin gặp ngài.

Hơi nhú lông mày, Đại Nhạc sực nhớ Giai Lập có kể chuyện Thiên Uy chơi thân với Tiểu Diệp, có lẽ bà đến vì việc đó . Có những việc làm của đàn bà thật khó hiểu, con gái mình không kèm cặp nổi, lại đổ trách nhiệm lên đầu người khác . Tiểu Diệp đến chơi nhà thường xuyên, hai vợ chồng Đại Nhạc đối xử hòa nhã, lịch sự, không hề làm cho con bé phải bẽ bàng, càng không hề nghĩ đến việc tìm gặp gia trưởng Tiểu Diệp : Thực ra, Đại Nhạc không việc gì phải gặp bà ta, nếu như không vì chút thiện cảm đối với con bé . Bà Phùng là con người như thế nào nhỉ ? Qua nét mặt Tiểu Diệp, Đại Nhạc có thể phỏng đoán dung nhan người mẹ cũng không đến nỗi . Có thể bà đã luống tuổi, nhưng những người đàn bà trung niên có một vẻ đẹp riêng . Xưa nay Đại Nhạc vẫn được tiếng đối xử lịch sự với phụ nữ . Chàng gật đầu :

- Mời bà ta vào.

Cánh cửa khép, rồi lại mở, Đại Nhạc đứng dậy đón khách .

Thái độ Đại Nhạc từ tốn khoan thai, phong thái quan cách được nuôi dưỡng trong trường suốt bấy nhiêu năm . Cách đối xử khác nhau với từng loại người đã trở nên một thói quen tự nhiên, không cần sàng lọc qua đại não . Mặc dù chưa gặp bà Phùng lần nào, nhưng chàng có nghe mọi người kể lại : bố Tiểu Điệp đã mất, mẹ công tác ở trường trung học.

Vừa gặp bà Phùng đối với Đại Nhạc vốn dĩ không lấy gì làm hào hứng, khi trông thấy con người bà, chút hào hứng càng bị giảm sút thêm . Một người đàn bà già trước tuổi, không còn chút khả năng hấp dẫn nào . Bà mặc áo dài đen, có lẽ đó là chiếc áo lịch sự nhất mỗi khi bà ra khỏi nhà . Trước khi đi, đầu tóc có chải cẩn thận, nay bị gió thổi làm cho rối bù, chùm tóc bạc lơ lửng, đến là nhức mắt.

Đại Nhạc chờ người ra vì sừng sốt trước cử chỉ của người đàn bà, vừa bước vào bà khép cánh cửa, cái thân hình gầy đét đứng bất động . Khuôn mặt vàng vô cớ rung lên . Thực ra mặt bà không còn thịt, chỉ là lớp da mỏng dính đây nếp nhăn đang co giập như nhún nhảy . Cặp môi bà mím chặt kéo trễ xuống thành một nét bi thảm . Để hình dung thực chất khuôn mặt kia, có thể dùng mấy chữ dưới đây "lòng muốn khóc mà mắt không còn lệ".

Khi người đàn bà mấp máy môi để lộ hàm răng trắng nhón đầy thê thảm, Đại Nhạc lại một lần nữa ngây người . Hàm răng gợi nhớ nét mặt Tiểu Điệp . Nhưng, ở Tiểu Điệp là nụ cười tươi tắn, còn ở bà, nét mặt đó khiến Đại Nhạc liên tưởng đến một người đàn bà khác . Đại Nhạc bất giác rút xì gà, trân trân nhìn người đàn bà mà chàng vừa nhận ra hình bóng của người tình đầu tiên.

Cũng giống như một manh áo đã rách, thoát nhìn, không

nhận ra màu sắc tươi đẹp của thuở xưa, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được . Đúng là Đại Nhạc có cảm tưởng như vậy, tuy nhiên chàng vẫn không hết hồ nghi . Một tay vịn vào bàn, tay kia phác một cử chỉ vụng về, Đại Nhạc lăm bắm :

- Chị là...

- Tôi - Cặp môi nhợt nhạt run rẩy, qua tiếng thở, có thể hiểu rằng bà đang cố hết sức mình để kìm nén, nếu không, bà sẽ sảng sặc như cuồng như dại hoặc nấc lên đau đớn đến lạc cả giọng . Bà vẫn đứng im, lưng tựa ào cánh cửa . Tuy nhiên sức kìm nén có hạn, cặp mắt bà mờ lệ, bà vội cup hai mi mắt nhăn nheo xuống . Khi lần nữa, bà nhìn thẳng vào Đại Nhạc, hình dáng Đại Nhạc vẫn nhòe trong sương mờ của đôi mắt.

Dù sao là người đã vượt bao nỗi trầm luân, bao đau khổ lớn lao, nghị lực giúp bà trấn tĩnh lại . Nghĩ đến cảnh ngộ của mình với mục đích đến thăm, bà hiểu rằng dĩ vãng đã qua đi, con người trước kia của bà đã chết . Hôm nay, bà là mẹ Tiểu Diệp chứ không phải người tình đầu tiên của chàng . Ngày xưa, hai người thân thiết nhau là thế, vậy mà bây giờ thật xa lạ.

- Thưa ông Trương vụ trưởng, xin lỗi, tôi đã làm phiền ông.

Sự trấn tĩnh của bà không hề làm giảm bớt nỗi kinh dị trong lòng chàng, trái lại chàng càng thêm bối rối :

- Chị, chị là...

- mẹ của Phùng Tiểu Diệp !

- Tôi biết - Đại Nhạc nuốt nước bọt một cách vất vả - Chị, chị có phải là Như Vân không ?

Không kìm nén nổi nữa, một sự suy sụp kinh khủng, bà Phùng hai tay ôm lấy mặt, lặng lẽ khóc một cách bi ai, thống thiết.

Đại Nhạc lúng túng nhìn đôi vai gầy mỏng của bà . Thời gian như bị kéo lùi lại bao năm về trước, chàng không nhìn thấy mặt bà, nhưng qua dáng vẻ yếu đuối, cô đơn, chàng nhớ lại người tình xưa, mỗi lần có điều gì, nàng cũng u buồn, đau khổ như thế nay đây . Bị xúc động mạnh, Đại Nhạc vội chạy tới :

- Như Vân !

Đại Nhạc đưa tay đặt lên vai bà nhưng bà tránh ra, tay ôm mặt chặt hơn, toàn thân rung lên dữ dội.

Buông thả hai tay, Đại Nhạc đứng thần thờ, như kẻ phạm lỗi . Đầu óc rối bời những chuyện hai mươi năm về trước, thoát hiện lên rõ trong ký ức . Chuông điện thoại réo, Đại Nhạc hốt hoảng quay trở về hiện tại.

May sao là cú điện thoại vớ vẩn của ông bạn Kiệt Mỹ Thai, ông ta lấy cớ đi đánh bài kiệu để đi thăm nhân tình.

Kiệt Mỹ Thai nhờ Đại Nhạc làm chứng cho . Giá như lúc thường, thế nào Đại Nhạc cũng bông đùa vài câu, còn bây giờ thì chẳng lòng dạ nào, cho nên chàng chỉ ừ hử cho qua chuyện . Sau đó, Đại Nhạc gọi điện cho Thiên Lập, dặn rằng trong thời gian chàng tiếp bà Phùng cấm không được để ai quấy nhiễu.

Tiếng điện thoại làm Mạc Nhu Vân hoang mang, không những giảm bớt nỗi buồn, còn nhắc bà nhận rõ tình cảm hiện tại, bà vội rút khăn ra lau nước mắt . Khi Đại Nhạc tới gần, bà

đứng quay lưng lại trong dáng vẻ bình tĩnh, như đang ngắm bức tranh sơn thủy treo trên tường . Thực ra mắt bà vẫn mờ lệ.

Bây giờ, Đại Nhạc đã trấn tĩnh, nhưng sự việc xảy ra cách đây hai mươi năm cũng đã chìm lắng . Địa vị của chàng đã tạo ra một khoảng cách rất xa giữa hai người . Tất nhiên cuộc gặp gỡ vẫn chưa hết vẻ lạ lùng, làm chàng áy náy về việc mình đã phụ tình chẳng qua chỉ là một chút ân hận, tuyệt nhiên Đại Nhạc không còn gì tiếc nuối trong lòng . Trong trái tim Đại Nhạc nàng đã bị người khác thay thế . Không chỉ Giai Lập mà nhiều người thay thế . Tình cảm của Đại Nhạc dù ít dù nhiều đã chia cắt làm nhiều mảnh, chàng không chuyên tâm yêu một người nào . Gặp lại người tình cũ, đôi khi con người ta có thể sống lại mối tình xưa, nhưng với người đàn bà già yếu trước mặt kia, Đại Nhạc không còn mấy may rung động, chàng chỉ có một cảm giác là bà ta già đi ghê gớm . Tuy Đại Nhạc hơn Như Vân vài tuổi, nhưng bây giờ nhìn lại, hình như họ không cùng lứa tuổi . Đại Nhạc tuyệt nhiên không hiểu rằng, chính mình đã gây nên cuộc đời tàn tạ của bà, trái lại, chàng còn mừng thầm rằng mình đã sáng suốt không cưới nàng làm vợ.

- Cô hãy bình tĩnh lại, chúng ta ngồi xuống đây nói chuyện với nhau.

Mạc Như Vân ngồi xuống . Giờ đây chẳng những bà ngừng khóc, bà còn thấy không buồn đau . Bà thầm trách sự bất lực của mình đã để lộ tình cảm yếu đuối trước mặt kẻ phụ bạc ? Tuy chẳng phải là gang thép, nhưng bao năm qua bà đã vượt qua được nỗi đau lớn lao ghê gớm cơ mà, bà những tưởng sẽ đủ sức kiềm chế, làm chủ tình cảm của mình, vậy mà đến khi gặp hấn, giữa hấn với bà là hai đối cực . Hấn to béo đến thế,

mấy chục năm qua, hấn đã tăng lên để thưởng đến vài ba chục bảng Anh . Cái cảm nhọn ngày xưa, nay thành cảm đôi . Cái mặt bóng nhẫy kia đủ nói lên rằng cuộc sống hấn đầy đủ sung sướng, tâm hồn hấn thật thanh thản . So với hấn, bà không tự cho mình là xấu xí, song bà càng thấm thía về hậu quả của bao nỗi đau khổ, trầm luân do hấn gây ra . Giờ đây, đối với bà, giọng lưỡi hấn đầy quan cách, làm như phải cố gắng lắm hấn mới làm cho bà bình tĩnh trở lại . Thế chẳng hóa ra bà bị lăng nhục ghê gớm hay sao ?

Dù sao, hấn còn có chút tính người, sau khi chiêm lại điều xì gà, hấn ngồi xuống xa lông ngay cạnh bà và hỏi :

- Như Vân, quả thực tôi tuyệt nhiên không biết một tý tin tức gì về cô, không ngờ cô cũng ở Đài Bắc . Bấy lâu nay cuộc sống cô ra sao ?

- Tốt ! - Bà cố gắng lắm mới bật ra một tiếng ấy . Đôi bàn tay khô nắm chặt vào nhau, bà thề rằng sẽ không kể khổ với hấn ta . Những chuyện đã qua, nhắc lại ích gì ? Bà không cần lòng thương hại của cái lão phì nộn đang ngồi trước mặt kia.

Đại Nhạc gật gù, không nhìn thẳng vào mặt bà, đôi mắt đưa xuống chân bà.

Như Vân đi đôi giày hạ giá gót thấp, mu bàn chân nổi rõ gân xanh . Trong ký ức, Đại Nhạc nhớ rằng ngày xưa nàng có đôi chân rất xinh, còn bây giờ sao lại trông thảm hại thế này ? Hấn không hề nghĩ rằng đó là hậu quả của sự phụ tình, chỉ cho rằng thời gian quả thật tàn nhẫn mà thôi.

Hồi tưởng lại những năm hai người yêu nhau, Đại Nhạc lặng đi đến nỗi sau đó chàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Được tin nàng đến Hồng Công, Đại Nhạc lơ lửng . Nhắc lại món nợ cũ, Đại Nhạc thật không muốn, và lại cũng không biết nên nói thế nào.

- Như Vân, có kết hôn khi nào, sao tôi chả biết gì cả.

- Đã lâu rồi - Như Vân mỉm cười nom như mếu . Những chuyện hắc không biết thì nhiều quá : Hắc không biết rằng sau khi lưu lạc đơn độc ở Hồng Công, trong cảnh tuyệt vọng, Như Vân những muốn tự sát : hắc không biết rằng sức mạnh tôn giáo đã níu nàng trở lại với cuộc sống, rằng lúc đó nàng đổi tên khác, hắc không biết rằng có giáo hữu Phùng Ngôn Trí đã giúp đỡ và yêu thương nàng, vì lòng biết ơn và vì cuộc sống, nàng đã cùng anh ấy đi vào nhà thờ không chút đắn đo, họ đã đọc lời thề dưới bàn thờ của chúa . Nhưng tình cảm thực của nàng đã suy kiệt, trái tim nàng đã chết.

- Tiểu Diệp là cô bé thật dễ thương ! Đại Nhạc sực nhớ thảo nào trong buổi gặp đầu tiên mình cứ cảm thấy nét mặt cô bé như đã quen quen ở đâu . Đại Nhạc hít sâu một hơi thuốc : thế giới này quả thực nhỏ bé . Hai người từng yêu nhau, xa rời nhau, rồi kết hôn và sinh con đẻ cái, mỗi người một cảnh ngộ, một khoảnh trời riêng, vậy mà sau bao nhiêu năm, nay bỗng gặp lại nhau . Số phận con người đến kỳ lạ.

- Cảm ơn ông - Nhắc đến Tiểu Diệp, lòng người mẹ yêu con khiến bà phấn chấn hẳn lên . Nhớ đến mục đích chuyến thăm, bà nói tiếp - Tôi đến đây chính vì việc của Tiểu Diệp.

- Như Vân, cô cứ nói, đừng khách khí.

Đại Nhạc hắng giọng nói . Hai con người suýt gần bó cả cuộc đời với nhau, nay con cái của đôi bên đều trưởng thành, đó cũng là điều kỳ diệu của cuộc đời . Nếu như đây là dịp để trả

món nợ cũ ở đời con cái, âu cũng là một điều hay, cho nên chưa kịp suy nghĩ, cân nhắc Đại Nhạc đã khẳng khái nói ngay :

- Có việc gì cần tôi giúp đỡ không ?

- Có đấy ! - Như Vân buột miệng nói - Xin ông cấm chỉ cậu công tử nhà ông đi lại với Tiểu Diệp nhà tôi.

- Hà ? - Đại Nhạc sững sốt . Tuy chàng có nghĩ đến chuyện đó, song thật không ngờ Mạc Như Vân lại làm to chuyện đến thế : đưa ra một lời cảnh cáo nghiêm trang.

Đại Nhạc gật đầu từ tốn . Vốn dĩ chàng đã cảm thấy hai đứa trẻ đi lại thân thiết với nhau là điều không được ổn, nhưng khi Như Vân có lời phản đối, chàng khỏi có suy nghĩ khác . Sau một lúc trầm tư Đại Nhạc hỏi :

- Có phải vì tôi mà cô không muốn hai đứa chơi với nhau không ?

Im lặng giây lát, Như Vân thẳng thừng thừa nhận :

- Trước kia đúng là như vậy.

- Còn bây giờ ?

- Bây giờ xảy ra một chuyện rắc rối . Có một thằng bé du côn đã giơ dao dọa hai đứa - Nói đến đây, tâm trạng Như Vân căng thẳng, bà như nhìn thấy máu chảy đầm đìa . Còn Đại Nhạc vẫn điềm tĩnh như không, tưởng đâu chỉ là chuyện của người khác . Mạc Như Vân nói tiếp một cách sôi nổi - Có lẽ ông không quan tâm đến con mình cho lắm, bởi vì ông còn có nhiều thứ khác . Còn tôi, tôi chỉ có mỗi mình Tiểu Diệp thôi.

Bà đau đớn đến nghẹn ngào, Đại Nhạc vẫn tỏ ra rất bình tĩnh

:

- Tin đó từ đâu ra ? Có chính xác không ?

- Tất nhiên là chính xác, khi chúng rút dao ra dọa nhau, Tử Thu đã nhìn thấy.

Thấy nhắc đến Tử Thu, Đại Nhạc lặng đi một lúc . Không chờ hỏi, bà nói ngay :

- Tử Thu là láng giềng của tôi.

Đại Nhạc "à" một tiếng rồi im bặt.

Chàng không thể làm ra vẻ không quen Tử Thu, bởi vì do quan hệ láng giềng, Như Vân có thể biết một số chuyện của Tử Thu.

Đàn ông thường khoe với nhau các chuyện tình lãng mạn, còn đàn bà thì trái lại.

- Từ ngày cô ấy dọn đến, chúng tôi thường đi lại, trò chuyện với nhau . Mỗi lần đi khỏi nhà cô ấy vẫn gửi thằng con cho tôi.

Đại Nhạc bất giác gật gật đầu, chàng nhớ Tử Thu có nhắc đến bà láng giềng của mình . Song Đại Nhạc không sao hình dung được rằng bà láng giềng của Tử Thu lại chính là Mạc Như vân . Còn Tử Thu khi nghe chuyện mối tình đầu của Đại Nhạc nàng cũng không ngờ rằng người tình đó chính là bà láng giềng của mình.

Đại Nhạc một mặt muốn đánh trống lảng, mặt khác lại muốn bày tỏ lòng thành của mình với tình xưa nghĩa cũ :

- Như Vân, cô đến Đài Bắc từ bao giờ ? Những năm gần đây

sống thế nào ?

Mạc Như Vân rút khăn, lau giọt lệ còn đọng lại ở khóe mắt, bà trả lời giọng nói khàn đặc và rời rạc :

- Việc đã qua nhắc làm gì nữa.
- Tôi cũng biết cô giận tôi lắm, song tôi cũng có nỗi khổ riêng.
- Thôi đừng nhắc làm gì nữa.

Đại Nhạc gạt tàn thuốc lá để che dấu sự lúng túng của mình.

- Nhưng dù sao, tôi vẫn thực sự quan tâm cô . Trước đây, có thể tôi sai lầm, nhưng tôi rất mong từ nay về sau, tôi có thể hết lòng hết sức với cô.

- Xin đa tạ - Giọng nói Như Vân đầy vẻ thê lương . Bà cần đến lòng thủy chung của hẳn, nhưng không phải hôm nay . Bà đã thâm lặng nếm trải bao nỗi khổ đau, còn từ nay trở đi, bà còn cần gì nữa ?

- Tôi nói chân thành như vậy, xin cô tin ở lòng tôi.

- Nếu ông có lòng thành, xin nhớ cho lời thỉnh cầu của tôi lúc này là đủ.

- Thế nào rồi tôi cũng cho thẳng Thiên Uy một trận.

- Vấn đề không phải ở chỗ đó, Ông nên giải bày cho cháu hiểu . Xử lý chuyện tình yêu nên thận trọng, nếu không sẽ nhớ mất cả một đời người khác hoặc đời mình sẽ đau khổ suốt đời - nói đến câu cuối cùng giọng Như Vân trầm nặng như rên rỉ, hai mắt đỏ dần.

Đại Nhạc hắng giọng vẻ lúng túng, chàng hiểu ý nghĩa sâu xa

của câu nói đó, chàng cảm thấy không sao phân trần nổi. Vả lại Như Vân cũng không để Đại Nhạc có dịp phân trần, chàng đành lấy chuyện thằng con để nói thêm:

- Thằng nhãi ranh mười mấy tuổi đã hiểu gì về tình yêu cơ chứ. Làm xằng làm bậy có khi mất mạng chứ chả đùa đâu. Tôi xin cam đoan với cô, sẽ dạy bảo nó cẩn thận. Về việc này, xin cô cứ yên tâm.

- Được thế thì quý hóa quá. - Như Vân đứng dậy - Xin lỗi, tôi đã làm mất thì giờ của ông.

- Cô về bây giờ ư?

- Vâng... - Bà há mồm như định nói thêm điều gì, nhưng bỗng quay đi đột ngột.

- Như Vân... Cố - Đại Nhạc muốn giữ bà ở lại thêm chút nữa để nói thêm vài lời từ biệt, nhưng bà đã không để ông nói gì thêm.

- Xin chào ông. - Giọng nói bà nhỏ nhẹ như sợi tơ Cánh cửa đã khép lại.

Đại Nhạc đi theo mấy bước. Sực nhớ phòng ngoài là nơi làm việc của các nhân viên cấp dưới, chàng dừng lại. Trước mặt mọi người chàng không thể không giữ trọn vẻ uy nghi của mình.

Sau khi Mạc Như Vân đi khỏi, đầu óc Đại Nhạc vô cùng rối rắm, tấm thân to đẫy của chàng như bị tê liệt trong chiếc ghế xoay. Điều xì gà đã tắt, chàng vẫn ngậm trên môi, mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không mà chẳng nhìn thấy gì, chàng không suy nghĩ nhưng bao chuyện quá khứ vẫn dồn dập hiện về.

Không sao tưởng tượng là hôm nay mình lại gặp Như Vân. Đã có lần Đại Nhạc thoáng nghĩ ngộ ngộ sau nay mình gặp lại nàng thì sẽ ra sao? Cũng có lúc chàng nằm mơ thấy nàng, ân hận về lỗi lầm. Nhưng thời gian cứ trôi, nỗi băn khoăn mờ nhạt dần, thế rồi nàng bỗng xuất hiện.

Sự việc xảy ra thật đột ngột quá, Đại Nhạc cảm thấy hết sức chán nản, như thể nhận được một tin bại trận. Mặc Như Vân, người chàng ruồng bỏ đã thắng. Nàng có thể đau khổ hơn nhiều nhưng nàng thanh thản. Còn Đại Nhạc chàng biết làm sao để có thể thanh thản được?

Mặc Như Vân không trách móc, chính lương tâm Đại Nhạc đang tự lên án mình.

Trước khi ra về, hình như bà định có ý lảng nhục Đại Nhạc, bà chả đã toan mở mồm nói là gì? Nhưng bà vốn là con người nhân hậu, lảng lẽ cam chịu chứ không hề có ý định trả thù. Dung nhan người đàn bà đã héo úa như bông hoa tàn nhưng phẩm chất bà tỏa hào quang chói lọi.

Đại Nhạc tự so sánh không khỏi cảm thấy mình ti tiện.

Chuông điện thoại réo. Đại Nhạc không thể không cầm máy.

- Tôi đây, Mặc Như Vân đây. Tôi quên nói với anh một việc.
- Việc gì đấy, xin cô cứ nói! - Đại Nhạc thấy tinh thần phấn chấn, bà nói giọng hết sức thân mật, chàng đoán chừng có thể bà sẽ nói về nỗi túng quẫn của gia đình. Được thế càng hay. Nhìn cách ăn mặc của bà cũng đủ biết cuộc sống nghèo khổ, giúp đỡ bà sẽ là cách để giảm nhẹ sự căng rút của lương tâm.
- Tôi... - Giọng nói xa xăm, có vẻ ngập ngừng - Tôi cảm thấy thật khó nói.

- Không sao, Như Vân ạ, giữa cô với tôi không việc gì phải khách khí. - Đại Nhạc nóng lòng chờ đợi đáp số, chờ đợi Mạc Như Vân nói lên con số bà cần.

- Có lẽ tôi không nên nói chẳng... nhưng... tôi rất mến Tử Thu, cô ấy khác anh... cô ấy không có kinh nghiệm trong cuộc sống...

Đại Nhạc há hốc mồm đứng ngẩn người, tiếng nói trong ống nghe như bị khuếch đại, giọng nói yếu ớt giờ vang lên chói tai, làm rung cả màng nhĩ:

- Tôi không nỡ nhìn thấy cô ta bị sa lầy ngày một sâu hơn, bởi vì anh... anh không thể chân thành với cô ấy...

Tại Đại Nhạc kêu o o, chàng không hiểu mình có nghe rõ những câu nàng nói tiếp hay chưa.

CHƯƠNG 63

- Trời nóng thật! - Bà Lý đặt làn thức ăn xuống, kéo vạt áo lau mồ hôi trên mặt - Mới có hơn chín giờ sáng mà đã vã mồ hôi.

- Đi chợ là vất vả lắm. - A Ngọc vừa xát xà phòng vừa nói - Người đông, xô đẩy lẫn nhau, đến là chóng mặt.

A Ngọc chuyên các công việc quét dọn, giặt giũ, rất ít khi đi chợ. Bà Lý ngồi xuống chiếc ghế thấp bên cạnh A Ngọc.

Những lời A Ngọc vừa nói bà không thể đồng tình. Kiếm tiền là một việc vất vả, không đi chợ làm sao kiếm chác thêm? Ông bà chủ đi dự tiệc luôn, bà có thể bớt xén tiền thức ăn, còn như A Ngọc, chỉ vền vền ba cọc ba đồng tiền lương tháng. Nhìn chị ta đang bỏ ra với đồng quần áo, bà Lý không khỏi lấy làm thương hại.

- Trong buồng dọn dẹp sạch sẽ chưa?

- Sạch sẽ rồi. - A Ngọc cố sức vò các gấu quần - Giặt quần đến khổ, Thiên Uy ngày nào cũng thay quần, vậy mà vẫn bẩn oi là bẩn, không hiểu cậu ta làm sao thế.

- Con trai bao giờ chả nghịch ngợm.

Bà Lý đứng dậy, mở tủ lạnh, rót cốc nước. Bà định bụng uống xong sẽ nhặt rau, cá tôm cũng phải làm ngay nếu không sẽ bị ươn vì trời nóng quá. A Ngọc lại hỏi:

- Lý ma ma oi, lần trước Thiên Uy bị đánh đau quá nhỉ?

Nổi hứng lên, bà Lý vẫn cầm cốc nước quay trở lại ngồi xuống ghế. Thực ra câu chuyện này đã được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, nhưng lần nào nhắc đến cũng cảm thấy như hoàn toàn mới mẻ.

- Đúng thế. Tôi đến làm cho nhà này mấy năm rồi, chưa thấy Thiên Uy bị đánh bao giờ, hôm đó đúng là ông chủ giận quá.

- Ông chủ tính rất tốt, vậy mà đến khi nổi giận cũng thật đáng sợ.

- Cũng tại Thiên Uy, con trai còn ít tuổi thế kia mà đã yêu với đương.

- Kể ra cũng lớn ra phết rồi, nó cao hơn hẳn chúng mình kia.

- Ừ, kể cũng chóng thật, mới có hai năm, cao lớn hẳn lên.

- Lớp trẻ bây giờ, trai gái đi lại với nhau là chuyện bình thường.

Vò xong chiếc quần, A Ngọc ném vào chậu nước trong, chị lại rút một chiếc áo may ô đã ngâm nước xà phòng, cũng là của Thiên Uy, chị rũ thẳng chiếc áo và thấy nó cũng to, dài gần bằng cỡ ông bố.

- Lớn thế rồi mà còn bị đánh.

- Chung quy cũng tại con nhãi ranh kia thôi! Tôi chả ưa cái con ranh ấy.

- Tôi thấy con bé xinh đáo để.

- Chính tại con ấy lôi cuốn Thiên Uy. Ông nhà đã có lần cảnh cáo Thiên Uy là không được chơi với con ranh ấy, nhưng cậu

cả không nghe, nay bị đánh là phải rồi.

- Cứ khuyên bảo nó tử tế, đánh thế làm thương tổn lòng tự trọng, không hay đâu.

- "Ngọc bất trác bất thành khí", hòn ngọc không mài rửa sao thành vật quý được! - Bà Lý xưa kia có học mấy năm ở trường, cho nên cũng sành chữ, dẫn điển tích ra phán - Sau khi bị đánh, Thiên Uy ngoan ra bao nhiêu, tối không bỏ đi chơi nữa, chỉ ngồi ở nhà học thôi. Nếu không, cứ để cậu buông tuồng, cậu làm sao thi đỗ cao trung được cơ chứ?

- Thi hay không cũng chả quan trọng nữa, nghe đâu ông nhà được cử ra nước ngoài cơ mà.

- Chưa có quyết định nhưng chắc cũng sắp rồi.

- Được xuất ngoại, thật là cái phúc lớn!

A Ngọc tỏ ra thêm khát:

- Lý ma ma, bà chủ thế n ào chả đưa ma ma đi theo, ma ma nấu nướng giỏi thế kia bà chủ không thể thiếu Lý ma ma được đâu.

- Cũng chưa biết, có thể bà chủ đưa tôi đi theo, nhưng tôi có đi được hay không, còn phải xem đã.

Nhà bà Lý ở huyện lỵ, nửa năm bà nghỉ phép mấy ngày về thăm nhà. Ông chồng bà bị tàn tật, bầy cái mệt bán thuốc lá, còn bà phải đưa tiền về nuôi hai đứa con và nộp học phí cho chúng.

- Ra nước ngoài, thế nào bà chủ cũng nâng lương cho ma ma.

- Tất nhiên rồi, ông làm việc ở nước ngoài, lương bổng to gấp

mấy lần trong nước.

- Cho nên ai cũng ao ước xuất ngoại.

A Ngọc rút chiếc áo đồng phục của Thiên Nhu, sức nhớ Lê Thiên Lập, chị ta hỏi:

- Tôi nghe nói ông Lê cũng được cử đi nước ngoài đấy.

- Có phải ông Lê thường đến chơi nhà đấy phải không? Ai nói với chị đấy?

- Lão Vương, lão có kẻ cháu nghe.

- Đồ chết rầm, cái lão già kia không nói gì với tôi cả.

Bà Lý hơi ghen. Lão Vương làm việc cho nhà họ Trương cũng lâu năm như bà Lý, cho nên hai người hay trêu đùa nhau, nay thấy lão Vương có ý thân với A Ngọc, bà cảm thấy hơi bực. Tất nhiên bà cũng biết hai người chả có gì với nhau, nhưng cứ có cảm tưởng là A Ngọc trẻ trung đã cướp mất một cái gì đó của bà.

A Ngọc cũng tỉnh ý, nghe giọng bà Lý, chị đâm hoảng. Chị không muốn làm mất lòng bà Lý, vì chính bà đưa chị đến làm việc cho nhà họ Trương. Chị vội thanh minh:

- Khi lão Vương đến đây, ma ma đang đi chợ. Ông ta bảo vừa nghe nói tối hôm qua.

Bà Lý nghĩ, tối hôm qua ông chủ đi dự tiệc, các bác tài ngồi tụ tập tán gẫu, chắc đã kể cho nhau nghe bao nhiêu là chuyện. Những khi rỗi rãi, lão Vương vẫn thường kể cho bà Lý nghe: Nào vị quan lớn này xây nhà vàng giầu nàng Kiều, bà lớn kia tàng tị với kếp nổi tiếng nọ. Trong khi kể, lão Vương không quên thêm mắm thêm muối vài, câu chuyện được miêu tả hết

sức hấp dẫn. Bà vừa mắng yêu lão là đồ chết rấm, vừa đóng tai nghe, hỏi thêm điều này điều nọ rất lấy làm thú vị.

- Không hiểu lão nghe đâu ra?

- Anh tài xế của Vu bộ trưởng kể rằng ông Lê sắp cưới cô con gái nuôi của ông bà Vu bộ trưởng, sau đó đi Mỹ ngay nhận chức bí thư thứ hai tại đại sứ quán.

- Hà? Nếu vậy khi nào ông Lê đến chúng mình phải chúng mừng ông ta mới được.

Bà Lý đứng dậy định cất chiếc cốc rồi đi làm bữa điểm tâm cho bà chủ, chắc bà chủ cũng sắp dậy.

A Ngọc vừa giặt áo cho Thiên Uy, vừa nói thầm:

- Lý ma ma oi, cháu nói chuyện này, ma ma đừng kể với ai nhé.

- Chuyện gì đấy? - Bà Lý đứng lại nhìn A Ngọc.

- Có lẽ cách đây cũng gần tháng rồi đấy, Lý ma ma ạ, hôm đó cháu dọn dẹp buồng Thiên Nhu, khi đổ sọt giấy thấy trong đó có bài thơ - A Ngọc cười tặc lưỡi một cái - Thơ viết cho ông Lê, nó đã xé đôi mảnh giấy, cháu ghép lại đọc được.

- Trong ấy viết những gì thế?

- Còn chuyện quái gì nữa ngoài yêu với đương.

- Có thật không? Tí tuổi đầu thế kia. - Bà Lý lắc đầu tỏ vẻ lo lắng - Trẻ con bây giờ ghê thật!

- Nếu ông Lê lấy vợ thật, con bé sẽ buồn lắm đấy.

- Xem ra chưa chắc chỉ mình con bé buồn. - Bà Lý bỗng thốt

lên.

A Ngọc buông tay vò áo:

- Còn ai buồn nữa hả Lý ma ma?
- Chả có ai đâu, tôi đùa thế thôi. - Bà Lý che mặt.

A Ngọc cười vể bí mặt, nói thầm thì:

- Lý ma ma không nói cháu cũng đoán được, Lý ma ma muốn ám chỉ là bà nhà ta chứ gì.
- Đừng có mà nói lằng nhằng!
- Cháu nhận ra điều này từ lâu rồi cơ, ông Lê thích bà, ngược lại bà nhà cũng thích ông Lê, nếu không tại sao ông đến chơi luôn thế kia?
- Gần đây ông ấy ít đến hơn, tôi cũng đoán có vấn đề gì, hóa ra ông ấy sắp lấy vợ.

Có tiếng chuông gọi, bà Lý im ngay.

- Bà dậy rồi! - Bà Lý bỏ đi rồi quay trở lại dặn A Ngọc - Đây phải kín miệng đấy nhé, chuyện này thật hư cũng mặc, đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng danh dự người ta đấy.
- Cháu hiểu chứ ạ, mà cháu kể với ai mới được chứ?
- Thế thì được.

Bà Lý vội vàng đi về phía buồng ngủ bà chủ. Thực ra bà đã nói những suy nghĩ của mình với lão Vương từ lâu.

CHƯƠNG 64

Giai Lập khẽ đẩy cánh cửa buồng. Ngay lúc đó nàng thấy Thiên Nhu nằm ngửa, hai mắt tròn tròn nhìn lên trần. Có tiếng động, cô bé vội ngoảnh mặt vào tường nhắm mắt lại.

- Thiên Nhu! - Giai Lập biết con gái vờ ốm, nàng vẫn đi vào, tay sờ lên trán Thiên Nhu - Đã đỡ tí nào chưa?

Thiên Nhu vẫn nhắm mắt không trả lời. Từ chiều qua, sau khi đi học về, cô kêu mệt, nhưng không chịu đi khám bác sĩ. Giai Lập chiều lòng, viết đơn xin nhà trường cho con gái nghỉ ốm. Câu chuyện xảy ra không quá ư đột ngột, nhưng dù sao thấy người mình yêu bỗng dưng bỏ đi lấy vợ, tất nhiên là một đòn đau. Giai Lập từng nói cho Thiên Nhu biết Lê Thiên Lập đã có bạn gái, nhưng thiếp mời dự lễ cưới mãi hôm qua mới gửi tới nhà. Giai Lập cân nhắc mãi chẳng hiểu có nên cho Thiên Nhu biết không.

Sắp hết kỳ thi kết thúc học kỳ, nàng sợ ảnh hưởng việc học của Thiên Nhụ. Và lại cũng còn một tuần nữa mới đến ngày tổ chức lễ cưới... Nhưng rồi nàng nghĩ trước nghĩ sau Thiên Nhu cũng sẽ biết thà cho con biết trước còn hơn. Nàng hy vọng thời gian sẽ chữa lành nỗi đau của Thiên Nhụ. Song nỗi đau của chính nàng thì không thời gian nào có thể làm thuyên giảm được. Trước khi nhận thiệp mời, nàng đã biết tin. Ngay Thiên Lập cũng đã nói thẳng với nàng. Thiên Lập hết sức khôn khéo. Trước hết chàng không đá động gì đến việc của mình, mà nói chuyện một cách nghiêm túc với ý cầu hôn:

Liệu nàng có thể vứt bỏ gia đình để chung sống cùng chàng được không?

Nếu như vậy việc đó được đặt ra cách đây nửa năm, cho dù không thể trả lời ngay, nàng cũng sẽ phải suy nghĩ cân nhắc. Còn bây giờ, nàng chỉ nói một câu là không thể được. Nghe vậy, chàng mới ngập ngừng nói tiếp việc thứ hai: Không có hy vọng kết hôn cùng nàng, vậy thì chàng phải lấy người khác, nàng có thể thông cảm và lượng thứ cho chàng được không? Nàng trả lời: "Tất nhiên!" Giai Lập còn nhớ rõ nàng không những tỏ ra rất vui vẻ, còn khuyến khích chàng nên làm như vậy. Giai Lập còn nói : "Không dễ gì gặp được đối tượng thích hợp cho hôn nhân, cho nên dịp tốt đừng bỏ qua" Sau khi chia tay với chàng, nàng đã một mình khóc tức tưởi rất lâu.

Về vấn đề này, Thiên Nhu tỏ ra thắng thắng hơn mẹ nhiều lắm. Tấm thiệp mời in rất đẹp, gương mặt đang sáng rực rỡ của cô lập tức sa sầm, sắc mặt tái nhợt méo mó, cô ném mạnh tấm thiệp xuống đất. Thiên Nhu lập tức chạy về phòng ngủ, vừa phẫn nộ vừa đau buồn.

Mọi cử chỉ của con gái đều không lọt qua mắt Giai Lập, nhưng nàng vờ như không hay biết gì. Buổi tối có yến tiệc, nàng mang theo trái tim bị trọng thương để ứng phó với mọi người. Để che lấp nỗi đau khổ trong lòng, nàng càng phải tỏ ra vui vẻ. Mỗi đêm khuya về nhà, nàng mới thấy mẫu giấy của Thiên Nhu:

"Mẹ Oi, con mệt, con bị Ốm, không đi học được, mẹ viết giấy xin nghỉ học cho con nhé".

Đọc dòng chữ đơn sơ của con, nàng nghẹn ngào muốn khóc, nàng nhớ lại bài thơ của Thiên Nhu, tâm trạng vui buồn, hy

vọng, tuyệt vọng tràn trề hạnh phúc, tâm hồn trống trải biểu lộ thật khác nhau dưới bút tích của cùng một con người.

Thấy Giai Lập bồn thần trước mẫu giấy, Đại Nhạc cũng ghé vào xem, tỏ ra bồn khoăn:

- Con nó mệt làm sao? Em xem con nó có bị sốt không?

Giai Lập chỉ ừ hử rồi lặng lẽ đi sang bồn con gái, không khỏi nghĩ thầm: Con người ta hiểu nhau quả là rất khó. Quan hệ vợ chồng, cha con thân thiết là thế, nhưng cũng xa cách là thế.

Thiên Nhu không sốt, cô đã ngủ say. Không hiểu trước khi thiếp cô đã đau bồn như thế nào, giờ đây có bị con ác mộng khuấy đảo hay không? Thiên Nhu nằm nghiêng, nổi bật đường lượn ở eo lưng với cặp mông tròn. Lặng ngắm đứa con gái đã trưởng thành, trong tâm tư đau đớn, nàng bỗng nhận ra rằng Thiên Lập kết hôn với Bối Kỳ là một điều may mắn với con gái mình.

Buổi sáng, Giai Lập đến thăm con. Tuy biết Thiên Nhu tạo sự, nhưng nàng vẫn phải tỏ ra lo lắng, phải nói đến chuyện mời thầy thuốc. Thiên Nhu quây quây, cô lấy có vì sợ tiêm sợ uống thuốc để lắt đầu từ chối.

Giai Lập dặn bà Lý nấu cháo đưa vào bồn cho con. Buổi chiều nàng phải đi làm một số công việc của hội phụ nữ, sau khi về nhà, nàng ngồi nghỉ một lúc rồi vào bồn Thiên Nhu.

- Thiên Nhu con! Đã nằm cả ngày rồi dậy đi thôi, ăn cơm xong mẹ đem con đi xem phim.

- Ừ ừ! - Thiên Nhu vắn vẹo.

- Thôi được, không muốn xem phim thì cũng nên dậy đi, con

ạ.

- Ủ ừ!

Thấy con gái còn vắn vẹo dữ dội hơn, nàng hơi bực mình. Thật tình con bé lằng loàn quá. Nàng chuyển sang nói cứng rắn:

- Con chả đau ốm gì cả, cứ nằm dài trên giường mãi ư? Đã mất cả một ngày, tối nay phải ôn bài để ngày mai đi học chứ.

- Con không đi học đâu.

Thái độ của Thiên Nhu làm nàng nổi giận thực sự, nàng đứng dậy nhìn con, vẻ mặt lạnh lùng:

- Con định sao đây, nói mẹ nghe xem!

Bị mắng, Thiên Nhu khóc nức nở để giải thoát nỗi buồn tủi trong lòng. Nhìn đôi vai Thiên Nhu rung giật từng cơn, Giai Lập tức tối tưởng chừng như không thể nhịn nổi nữa. Con đàn bà trẻ ranh đang khóc lóc kia hình như không phải là con gái nàng, mà chỉ là kẻ tình địch của nàng. Tại sao nó khóc kia chứ, cứ như nàng gây nên nỗi đau buồn cho nó không bằng. Nó khóc là vì Lê Thiên Lập. Xem cái bộ dạng nó đáng thương chưa kìa, nó cứ làm như bị người ta ruồng bỏ ấy. Giai Lập bất giác thở dài. Chính nàng, chính nàng mới bị người ta ruồng bỏ. Những gì nàng hiến dâng người ta hôm nay đều mất sạch. Còn Thiên Nhu có mất chẳng chỉ là chút ảo mộng của người thiếu nữ.

Giai Lập định quát mắng con gái, song nghĩ cho cùng nàng thấy hai mẹ con cùng cảnh ngộ, con gái không hiểu tâm tư nàng, nhưng nàng cũng nên thông cảm cho con. Giai Lập sửa lại giọng nói:

- Thiên Nhu, con của mẹ, con đừng làm như vậy. Khóc là trò trẻ con, có chuyện gì khúc mắc, con kể mẹ nghe đi nào, con.

Thiên Nhu không hiểu trái tim tan nát của mẹ, nhưng cô hiểu tính mẹ biết rằng mẹ yêu mình. Thấy mẹ dịu dàng trở lại, cô trả lời trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Con, con mệt đấy mà.

- Có mệt gì đâu, tim mạch bình thường, không hề nóng sốt gì, nếu con bảo mệt, chắc là tim con đang có điều gì buồn bực đó thôi.

Thiên Nhu không trả lời, tiếng khóc nức nở hơn.

- Thôi đủ rồi con ạ. - Giai Lập ngồi cạnh giường đưa tay vỗ vai con - Chẳng có gì đáng để cho con phải buồn tủi đến thế, tâm tư của con mẹ biết hết cả rồi.

Giai Lập thấy Thiên Nhu nín thở nghe nàng nói. Thà nói thẳng ra, có thể liều thuốc nàng dùng có phần hơi nặng, thôi thì thuốc đắng dã tật, nàng nghĩ thế và tấn công tiếp:

- Mẹ thấy hôm qua, sau khi nhìn tấm thiệp mời, con đã buồn bực, con ngốc nghếch của mẹ ạ, người ta kết hôn, việc gì đến con mà buồn?

Thiên Nhu đã quên khóc lóc nghe mẹ nói, cô càng buồn tủi hơn. Cô đưa tay vào bụng người mẹ, bỗng như trở lại thời thơ ấu, cô đột ngột quay lại quàng tay ôm người mẹ, dấu đầu vào lòng mẹ, khóc òa lên.

Giai Lập vuốt mái tóc ngắn mềm mại, bất giác nàng thấy tê tê ở đầu mũi, hai mắt đỏ hoe Phần thương con gái, nhưng nàng thương nỗi bất hạnh của mình hơn. Ước gì nàng có thể trở lại

tuổi trẻ như Thiên Nhu, có thể tuôn trào tâm sự, với một người nào đó, có thể lấy nước mắt rửa sạch vết thương lòng, cho dù vì một việc không đáng đau buồn thì cũng đỡ khổ biết bao. Hiện nay, vết thương của nàng đang rỉ máu, nhưng trước mặt mọi người, nàng vẫn phải tỏ vẻ ung dung, bình thản cứ như không có chuyện gì xảy ra. Thiên Nhu khóc mới thoải mái làm sao! Nàng có thể khóc với ai? Khi nước mắt chảy xuống gò má, nàng lặng lẽ đưa tay lau, không để lộ.

Sau một lúc lâu đau buồn thằm lặng, khi tiếng khóc của Thiên Nhu nhỏ dần, Giai Lập thở một hơi dài, cố gắng giữ giọng nói bình thản:

- Trên đời có nhiều chuyện không thể như ý mình được. Nếu như con thực sự quan tâm đến anh Lê, vậy thì anh ấy kết hôn, con phải vui mừng chứ.

Thiên Nhu vẫn dấu mặt trong lòng mẹ, cô cảm thấy như vậy an toàn hơn, và cũng đỡ xấu hổ hơn. Lúc nhỏ, khi thấy trong tủ có vật gì thích cô cũng hai tay ôm chặt mẹ, miệng không ngớt vùi vùi: "Ư con thích cơ". Bây giờ cô như trở lại thời thơ ấu, buột mồm nói rất tự nhiên:

- Ư con yêu anh ấy cơ.

Giọng nói cô nhỏ và mập mờ, Giai Lập vẫn nghe rất rõ ràng. Bàn tay đang vuốt ve con bất giác dừng lại. Câu nói thẳng thắn đó đã đâm sâu vào trái tim nàng. Nàng trách con gái ngây thơ không hiểu gì thì ít, trách con đã nói một câu vô liêm sỉ nhiều hơn. Giai Lập cho rằng đứa con gái mười mấy tuổi như Thiên Lập không nên nói ra câu đó, và cũng không nên chỉ vào Lê Thiên Lập. Cứ hẵng tạm gác Viêm Bối Kỳ lại, nếu như Lê Thiên Lập vẫn thủy chung với nàng chưa biết chừng Thiên Nhu sẽ trở thành đối thủ. Nàng còn nhớ có bộ

phim nào đó đã kể lại câu chuyện bố dượng yêu con gái hoặc con gái cướp mất người tình của bà mẹ.

Những chuyện tương tự không thiếu gì trong đời. Nay có Viêm Bối Kỳ mà hóa hay, ít nhất không thể xảy ra những chuyện như vậy giữa mẹ và con.

Nàng cần làm cho Thiên Nhu dứt hẳn:

- Bây giờ con nói chuyện yêu đương thì sớm quá, con chưa hiểu tình yêu là gì đâu.

Khuôn mặt vẫn đang dấu trong lòng mẹ, Thiên Nhu hơi nghech mắt nhìn. Cô thấy sắc mặt mẹ rất nghiêm, ánh mắt nhìn ẩn náu một cái gì u oán. Cô cảm thấy mẹ chẳng hiểu gì mình.

Mẹ bảo mình không hiểu gì về tình yêu, vậy thì để mẹ nói xem sao.

- Thế mẹ hãy nói yêu là thế nào!

- Mẹ cũng không biết. - Giai Lập cười buồn bã - Trước kia mẹ tưởng mình hiểu tình yêu, nhưng càng sống càng thấy mình không hiểu gì cả.

- Mẹ không nên vì mình không hiểu mà cho rằng con cũng không hiểu. - Thiên Nhu lại dấu mặt, nói lầm bầm.

- Bây giờ con không thừa nhận nhưng rồi có ngày con sẽ hiểu, đặc biệt là khi nào con bị đau khổ rồi con mới hiểu.

Thiên Nhu nói:

- Thì con đang đau khổ đây này.

- Đã thấm gì con, đó chỉ là sự sụp đổ của những lâu đài trên cát, chẳng qua là dịp để con bớt mơ mộng đi mà thôi. - Giai Lập vỗ lưng con - Thiên Nhu, con phải cứng rắn lên, cho dù sự thất bại của con thảm hại đến đâu đi nữa, con vẫn cần phải tỏ ra mình vui vẻ.

Thiên Nhu suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu:

- Con không thể vờ vĩnh được.

- Con có thể tập dần, khi con sinh ra, mẹ đoán chắc rằng đời con sẽ hạnh phúc, sau dần dần cuộc sống mách bảo mẹ rằng sẽ có rất nhiều nỗi bất hạnh ẩn náu trong hạnh phúc, con ạ.

- Thế thì làm thế nào hả mẹ?

Giai Lập không trả lời thẳng, bỗng hỏi Thiên Nhu:

- Con có căm giận anh Lê không?

- Có mẹ ạ.

- Vậy thì con càng không nên phơi bày chỗ yếu của mình trước kẻ thù.

- "Phơi bày chỗ yếu" là thế nào cơ?

- Khi anh ấy kết hôn, con tỏ ra buồn khổ tức là con đã phơi bày chỗ yếu của mình ra rồi đấy con ạ. Tại sao con không tỏ ra thật vui vẻ, con như không để bụng và sẽ đi dự đám cưới anh ấy một cách đàng hoàng?

CHƯƠNG 65

- Anh có đi không đấy?

Nghe vợ hỏi Cổ Lôi cười nhạt. Nét mặt nặng nề của Tử Thu không hề làm anh sợ, trái lại anh cảm thấy bức bối. Anh nhúu lông mày phẩy tay:

- Không đi là không đi, nói lời thôi mãi làm gì?

- Anh! - Nàng giận dữ chỉ tay vào anh - Anh là kẻ thiếu tình người.

- Đòi bây giờ nặng tình người quá, thối um lên.

Người khác nghe câu đó sẽ cho là trào lộng, còn Tử Thu cảm thấy vô cùng oán hận.

- Ngày thường anh xử sự thiếu tình người thế nào đi nữa cũng xong, chả nhẽ hôm nay anh tôi kết hôn, anh cũng không chịu...

- Anh ấy lấy vợ, cô việc gì cứ phải căng thẳng quá thế?

- Tôi là em gái anh ấy, không thể vô tình được.

- Nếu cô thích thì cứ việc, sao lại buộc tôi cũng phải lăng xăng cuống quýt theo cô?

- Anh cũng nên biết anh là em rể anh ấy chứ!

- Tất nhiên là tôi hiểu song tôi nghĩ anh cô tuyệt nhiên không

để tâm việc tôi có mặt ở đó hay không, anh ấy chỉ quan tâm tới những người tai to mặt lớn đến để tô điểm cho cuộc vui của anh ấy. Tôi ngại nhất là quan hệ con người cứ như đóng kịch, không thật lòng với nhau.

- Ai cũng nghĩ như anh, đám cưới còn ai đến dự nữa?

- Kết hôn là việc của hai người, việc gì phải náo động mọi người? Tôi và cô lúc kết hôn có làm ồn ã lên đâu nào. Đăng tin báo hỉ trên báo, thế là đủ, ai dám bảo chúng ta không phải vợ chồng?

Cổ Lôi ngả đầu trên ghế tựa hai chân gác lên thành bàn, vừa nói vừa ngo ngoáy hai bàn chân. Anh mặc áo may ô, cho nên bao nhiêu xương sườn phơi bày ra hết, chiếc quần soóc để lộ hai cẳng chân gầy lông lá, Tử Thu thấy anh ta đến là đáng ghét, chẳng hiểu tại sao năm xưa mình có thể phớt lờ tất cả để lấy cho bằng được một con người như vậy? Quá chán nản, u uất, nàng thốt lên:

- Vợ với chả chồng! Vợ chồng thế thà ly thân cho xong.

Cổ Lôi mím chặt môi, các cơ ở hàm giật giật liên hồi.

Tử Thu liếc nhìn anh trong lòng hơi áy náy. Tất nhiên, nàng đã từng nghĩ đến việc bỏ chồng, đặc biệt trong những lần cãi nhau nàng có nói đến chuyện này. Nhưng đó là những lần cả hai cùng nổi điên lên. Còn lần này, tuy nàng nổi khùng, nhưng anh vẫn trầm tĩnh. Bây giờ nàng đã buột mồm nói câu đó kể cũng hơi quá. Tử Thu nóng lòng giục giã anh đi với mình dự đám cưới Thiên Lập, giả dụ nàng kiên nhẫn nói khéo, có khi được việc, nếu làm căng quá càng thêm hỏng việc. Lúc từ nhà thờ về, nàng đã suy nghĩ liên miên, Thiên Lập với nàng là hai anh em ruột, vậy mà số phận hai người

thật là khác nhau. Nhìn lễ cưới của Thiên Lập, nàng không khỏi hồi tưởng cảnh tượng lúc mình lấy chồng, nàng với Cổ Lôi đến Ủy ban làm đăng ký kết hôn là xong. Lúc đó nàng rất lấy làm thỏa mãn, giờ đây nghĩ lại sao lại tủi phận đến thế? Lễ cưới Thiên Lập tổ chức trong nhà thờ: Mục sư đọc kinh (chúc phúc) rửa tội, quá trình nghi lễ vừa long trọng vừa nghiêm túc, Tử Thu đứng nhìn trong lòng ngổn ngang bao ý nghĩ. Xung quanh toàn những thân nhân bằng hữu của cô dâu, phía chú rể, tất nhiên cả nhà ông chú có mặt đầy đủ. Cô em họ không ngừng nói chuyện với nàng, giọng nói thì bé, tâm trạng nàng bộn bề, hầu như nàng chẳng hiểu cô em nói gì. Bà thím hỏi: "Cổ Lôi đâu không đến?" Vì nổi mặc cảm về bà thím, nàng phải nói dối Cổ Lôi bận giám thị cuộc thi, thực ra hôm qua đã kết thúc thi học kỳ trong trường. Ba giờ chiều, kết thúc, nghi lễ trong nhà thờ, sáu giờ tối bắt đầu tiệc rượu và tiệc yến. Tử Thu mong Cổ Lôi đi cùng, nếu không nàng rất ngượng với mọi người. Sau khi ở nhà thờ về, nàng đã nói chuyện với Cổ Lôi, giả như nói năng bình tĩnh, nhẹ nhàng, may ra có kết quả, nhưng nàng đang đầy bụng khí uất, giọng nói gắt gỏng. Sau khi ngủ trưa dậy, Cổ Lôi đang đọc báo một cách nhà nhả. Ngoài kia trời nóng như đổ lửa, hoàng hôn buông xuống trời vẫn nóng hừng hực, vậy mà bắt Cổ Lôi vận áo chỉnh tề đi thù tạc trong môi trường đó kể cũng rất khó.

Thực ra, nàng cũng chẳng thích thú gì đâu. Lờ lẽ Cổ Lôi tuy có phần lạnh lùng, kể cũng có lý. Theo nàng biết, chiều nay yến tiệc linh đình, mặc dù ông chú đã nghỉ, nhưng bạn bè rất đông, hẳn có đám cưới, tất nhiên người dự rất đông (tất nhiên ngoại trừ đám cưới của nàng). Phía cô dâu, có bố mẹ nuôi làm to, tất nhiên các quan lớn, quý phu nhân cũng khá đông đủ. Vợ chồng Đại Nhạc không đến dự lễ ở nhà thờ, nhưng chắc chắn sẽ có mặt trong buổi yến tiệc tối nay.

Nỗi đau khổ về hôn nhân không những không khiến Tử Thu âm mộ "Những người hữu tình trong thiên hạ đều trở thành lúa đôi" trái lại nàng lấy làm tiếc thay cho những người thành đôi thành lứa, và nàng đoán chắc rằng số phận tương lai của họ rồi cũng sẽ như nàng với Cổ Lôi, lúc đầu sống hữu tình với nhau, nay trở nên thật vô tình. Nhìn hình thức của cuộc hôn lễ của anh nàng, Tử Thu cảm thấy hết sức phô trương nhưng giả dối.

Đã có thời nàng từng mơ tưởng đến sự phô trương đó. Sau khi quen Đại Nhạc, nàng không khỏi cảm thấy cuộc hôn lễ lần đầu quá ư xo xúi, hầu như không có. Tử Thu chờ đợi hôn lễ long trọng lần thứ hai, Đại Nhạc đã gieo vào lòng nàng bao mộng đẹp, nàng tưởng tượng có ngày Đại Nhạc bỏ Giai Lập, với tư thế vị tân phu nhân nàng sẽ cùng sống với Đại Nhạc. Trong tòa lâu đài hào hoa, khách khứa cao quý đến chơi thường xuyên, nàng sẽ mời họ lên gác xem phòng hoa-tượng của nàng, các thượng tân không ngớt lời khen tác phẩm của nàng và tranh nhau làm người giới thiệu các tác phẩm điêu khắc của nàng. Các báo và truyền hình đưa tin và giới thiệu về nàng, khiến cho hàng vạn người phải chú mục.

Quả có tin Đại Nhạc sắp đi nước ngoài, mối quan hệ giữa Đại Nhạc với Giai Lập vẫn vững vàng như xưa. Vì sự nghiệp buộc chàng phải gìn giữ gia đình này, để người ngoài cảm thấy gia đình chàng rất tốt đẹp mỹ mãn, tất nhiên hai đứa con cũng là một vấn đề nan giải của chàng. Giấc mộng vàng tiêu tan duy còn một điều khiến nàng cảm thấy an ủi vì chàng nói với nàng rằng tất cả những cái đó đều là ngoài ý muốn, chàng vẫn yêu nàng, nhưng dù sao vẫn phải giữ gìn cái toàn cục. Do đó chàng bắt buộc dĩ phải đi lại với nàng thưa hơn để tránh Giai Lập khỏi sinh nghi, hơn nữa để những kẻ thù của chàng không tìm thấy điều gì sơ hở ở chàng để chống lại chàng.

Lúc Đại Nhạc nói những điều đó với nàng giọng nói chân thành chan chứa nước mắt. Tử Thu chưa thấy người đàn ông khóc bao giờ, như Cổ Lôi chẳng hạn, chưa hề rơi một giọt nước mắt nào trước mặt nàng. Cho nên lẽ ra nàng phải cảm giận chàng, nhưng thái độ của chàng khiến nàng cảm động, nàng cảm kích tấm lòng chân thành của chàng. Tử Thu hoàn toàn không hề nghi ngờ rằng phải chăng chàng đang đóng kịch? Buổi nói chuyện hôm đó nàng còn an ủi động viên chàng, nói rằng hãy để cho mọi sự vật phát triển một cách tự nhiên, đừng băn khoăn cho nàng.

Bây giờ đang ngày hè, với nàng như cảnh mùa đông lạnh lẽo, đã ba tuần nay không gặp mặt Đại Nhạc, nỗi nhớ nhung day dứt khiến nàng gọi điện cho chàng. Đại Nhạc lúc thì bận họp, lúc thì bận tiếp khách, trong vội vàng nàng chỉ có thể hỏi thăm sức khỏe một cách lịch sự.

Hai tháng trước, nàng khắc pho tượng gỗ cho một phu nhân quốc tịch Mỹ, từ sau đó không có việc gì làm nữa. Tử Thu không thạo xã giao, không biết cách giao lưu mật thiết với những tầng lớp cao sang. Do mặc cảm tâm lý về Đại Nhạc, nàng không muốn tìm Giai Lập nhờ tiến cử. Không hiểu Giai Lập có nghi ngờ gì nàng không, thỉnh thoảng gặp nhau Giai Lập tỏ thái độ rất lịch sự với Tử Thu, nhưng không hiểu tại sao không có vẻ thân mật như trước?

Tâm tư bề bộn, tinh thần Tử Thu không sao phấn chấn nổi. Công tác đình đốn lúc nào không hay, nàng mất hẳn lòng nhiệt thành về cuộc triển lãm tương lai. Từ ngày mất nguồn thu nhập, cuộc sống trở lại thời thiếu thốn, đã lâu không nhận được quà Đại Nhạc. Đám cưới ông anh, nhẽ ra nàng phải giúp đỡ vào, nhưng nàng không còn lòng dạ nào. Ngay phục

trang lịch sự để đi dự đám cưới cũng đã là một việc nan giải đối với nàng. Nhẽ ra dự lễ nhà thờ nàng vận một bộ, yến cưới phải mặc một bộ khác, cho dù là trang phục mùa hè, với hoàn cảnh nàng sắm được hai bộ đó đâu phải là đơn giản. Nàng trang điểm không chỉ cho Đại Nhạc ngắm, còn để bà thím khỏi cho nàng xó xúi.

Sống trong bao điều phiền muộn, nhưng nàng vẫn cứ phải gắng gượng, muốn tỏ cho mọi người thấy nàng sống thật đầy đủ, rút cuộc công toi. Cổ Lôi không chịu làm theo ý muốn của nàng.

Nàng vào phòng ngủ, trời nóng, phòng bé, cái quạt con Cổ Lôi đưa ra nhà ngoài, không khí ngột ngạt, trái tim cũng ngột ngạt, mồ hôi và nước mắt cùng lúc tuôn chảy.

Nghe có tiếng chân đi vào, nàng tưởng Cổ Lôi vào xin lỗi, cho nên nàng cố tình nhắm mắt lại làm ngơ. Năm chờ mãi, chỉ nghe thấy tiếng anh thay áo quần. Với tính cách Cổ Lôi, có sai anh cũng không chịu nhận lỗi, đừng hòng anh tỏ thái độ. Cũng có thể anh đã thay đổi ý kiến, đang ăn mặc chỉnh tề để cùng nàng đi dự đám cưới, qua hành động để tỏ ý nhận lỗi.

Nếu như anh ta chịu xử sự như vậy, thôi thì nàng nhẫn nhục cho xong, chớ nên căng thẳng lên để làm gì. Tất nhiên nàng bất mãn Cổ Lôi hết sức, giấc ảo mộng trước kia xui nên tư tưởng ly dị. Còn bây giờ, mọi ảo mộng đã tan vỡ, nếu như xảy ra việc ly hôn thực sự, nàng biết nương thân vào đâu cơ chứ, cho dù gian nhà nhỏ và xấu xí, dù sao cũng là nơi che mưa che gió.

Qua tiếng động, Tử Thu đoán Cổ Lôi đã ăn mặc xong xuôi. Nay anh ta đã nhượng bộ, nàng cũng phải nương nhẹ, chớ nên đem bộ mặt nặng nề do cãi nhau mà mang vào yến tiệc

tối nay. Người ngoài nhìn thấy sẽ chê cười, đặc biệt bà thím nhận ra, càng thêm mất mặt chỉ thêm tự mình lại làm khó mình.

Khi mở mắt ra nhìn sau lưng Cổ Lô, nàng lấy làm lạ rằng anh chỉ mặc một sơ mi rất rẻ tiền của Hồng Kông, chứ không mặc comple. Lúc đầu nàng tưởng anh coi thường tục lệ yến tiệc, sau đó nàng mới hiểu rằng anh không hề có ý định cùng nàng đi dự đám cưới.

Tử Thu giận dữ bò dậy, vội vàng kêu to:

- Này, anh Triệu Cổ Lô, anh đi đâu thế kia?

Đang đi ra cửa, Cổ Lô ngoái cổ Lại nhìn Tử Thu một cách lạnh lùng, rồi nói với giọng hết sức bình tĩnh:

- Cô chả ước rằng ly dị càng sớm càng tốt là gì? Vậy thì tùy ý cô thôi.

Tử Thu trân trân nhìn nét mặt tàn nhẫn lạnh lùng ghê gớm của anh, nếu Cổ Lô không nhắc đến, nàng gần như đã quên hẳn câu nói do bức bối gây nên. Vừa sững sốt, vừa hoảng sợ, vừa giận dữ, tức thì nàng cứng lợi ú ớ trong miệng:

- O anh!

- Tôi làm sao kia - Cổ Lô lại cười nhạt, mặt xám xanh, rõ là anh đã nén giận từ bao lâu nay - Nếu cô muốn, cô đi lúc nào cũng được, tôi không bao giờ giữ cô lại, đem cả Tiểu Đệ đi luôn thể. Cô có toàn những thân thích cấp cao, cô bảo anh cô đưa cô sang Mỹ luôn, hoặc cô đi theo những ông an khẩn và bà an đệ của cô cũng được.

Bao giờ cũng vậy, lời lẽ Cổ Lô phát ra như những mũi tên

độc, nhưng chưa lần nào phóng một mũi tên độc địa đến đút cả ruột gan như hôm nay. Trước kia, có lúc cảm thấy ân hận với chồng về tình cảm đối với Đại Nhạc, còn bây giờ, trong lòng nàng chỉ còn sự căm hận vô bờ bến. Cũng có thể lời cuối cùng vô tình nói ra, nhưng nó là một đòn chí mạng đối với nàng. Tử Thu hai tay ôm mặt khóc nức nở, Cổ Lôi sai từng bước rộng đi ra cửa với vẻ hết sức lạnh lùng.

CHƯƠNG 66

Tiểu Đệ đang chạy nhanh, cái no trắng của tạp dề buộc sau lưng bay bay theo gió. Vừa xuống xe đón đưa của mẫu giáo, cậu bé chạy ngay sang nhà bên cạnh, nửa chừng cậu dừng lại do dự một lúc, vì thấy cửa nhà mở toang, nên cậu không sang nhà bác Mặc nữa, chạy thẳng về nhà.

Cậu còn nhớ, sáng nay mẹ cho biết: Hôm nay bác lấy vợ, tan học cậu về nhà bác Mặc. Tiểu Đệ xin mẹ mang mình đi cùng, có lần cậu đã dự đám cưới, người đông oi là đông, vui oi là vui. Nhưng mẹ bảo đây là việc người lớn, trẻ con không đến được. Tiểu Đệ nũng nịu với mẹ, nhưng mẹ vẫn không chò. Những đồng sự của cha hoặc bạn học của mẹ kết hôn, trẻ con đến dự rất đông, chỉ riêng đám cưới ông bác "long trọng đến thế"?

Vào cửa cậu không chạy nữa, mà đi rón rén, cậu tưởng cha ở nhà. Đêm qua cậu nghe mẹ khuyên cha đi dự đám cưới ông bác nó, nhưng cha không chịu, nếu như không ngại vì thấy sắc mặt mẹ không vui, thế nào cậu cũng sẽ bảo để cậu đi thay cha. Thật, một dịp vui như thế, vừa được ăn vừa được chơi, thế mà cha không chịu đi. Cửa đang mở, chắc chắn cha đang ở nhà, cậu hơi sợ cha, cho nên rón ra rón rén bước vào buồng.

- Mẹ Oi! - Từ nhà bếp đi vào, chỉ thấy có mỗi mình mẹ trong nhà thì lạ thật.

Mẹ đang nằm trên giường, quay mặt vào tường, đầu tóc rối

bù như đang ngủ say không trả lời cậu.

- Mẹ Oi! - Cậu đến gần mẹ, rõ là mẹ chưa ngủ, mẹ vừa đưa cánh tay lên che mặt trước khi cậu bước hẳn vào buồng.

- Mẹ Oi! Mẹ làm sao thế? - Cậu giơ bàn tay nhỏ xíu kéo cánh tay mẹ, để cậu được nhìn thấy mặt mẹ, ôi, cánh tay nặng như chì - Mẹ Oi! Sao mẹ bảo đi đám cưới bác cơ mà!

- Thôi đi đi! - Giọng mẹ khản đặc, mũi như nghèn nghẹn, giống giọng nói một bà già - Mẹ đang mệt.

Mẹ có khi ốm thật, lúc thường vào giờ này, chả bao giờ mẹ nằm trên giường.

- Ba đi đâu hả mẹ?

Mẹ im không trả lời.

Đứng ngây một lúc không biết làm gì, cậu cảm thấy thật là buồn, cậu thấy vẫn chỉ có bác Mạc khi nào cũng đón tiếp cậu vui vẻ.

Tiểu Đệ chỉ thích nói chuyện với bác Mạc thôi, sang nhà bác, sẽ nói cho bác biết là mẹ mình đang mệt.

Tiểu Đệ vội vàng chạy sang nhà bên cạnh.

- Tiểu Đệ về rồi ư? - Bao giờ cũng vậy, giọng bác Mạc thân thiết sẵn đón cậu.

- Bác Mạc ơi, mẹ cháu ốm.

- Thế à!

Nhưng giọng bác chả có vẻ quan tâm và sừng sốt như cậu tưởng, Tiểu Đệ không biết rằng bác ấy đã nghe tiếng cãi nhau

của cha mẹ.

CHƯƠNG KẾT

Hàng trăm người khách đến dự đám cưới của Lê Thiên Lập và Viêm Bối Kỳ. Mùi nước hoa thượng hạng hòa trộn với mùi thuốc xì gà, khiến Giai Lập nhức đầu. Nàng cố kìm giữ mình bình thản đến tận nơi chúc mừng cô dâu chú rể. Nhưng nàng như ngạt thở. Giữa đám đông ồn ào kia nàng cảm thấy cô đơn và buồn bã như đứa trẻ bị ruồng bỏ. Giai Lập không khỏi tự thương thân. Viêm Bối Kỳ mặc lễ phục cô dâu đặt may tận Hồng Kông, vừa sang vừa rực rỡ. Cô dâu hơi e thẹn nhưng không không giấu nổi vẻ mặt kiêu hãnh và tràn đầy hạnh phúc, từ cảm giác thương thân, Giai Lập chuyển sang thương hại cô dâu. Rồi sẽ có ngày cô thấy những bất hạnh trong niềm hạnh phúc của mình.

Dưới ánh đèn lấp lánh Thiên Lập càng nổi bật. Chàng dường như khôi ngô tuấn tú hơn ngày thường, thậm chí diện mạo chàng xuất sắc hơn cô dâu. Vẻ đẹp của cô dâu là nhờ ở mỹ viện, còn chàng, gương mặt ngời ngời hào quang một cách hết sức tự nhiên. Mắt chàng lấp lánh niềm vui, nụ cười thỏa mãn. Nụ cười đó trước kia vô cùng thân thuộc với Giai Lập, còn bây giờ hết sức xa lạ, dường như không phải Lê Thiên Lập, mà là một anh chàng nào khác.

Giai Lập giục con gái:

- Con đi chúc mừng anh Lê đi!

Thiên Nhu miễn cưỡng nói "Congratulation" (Tiếng Anh trong nguyên bản, có nghĩa là chúc mừng), giọng cô the thé và rất nhanh. Cổ ngẩng cao đầu, nhưng không hề nhìn vào mặt Thiên Lập...

Nỗi oán hận vẫn đè nặng trong lòng, biểu lộ thành vẻ kiêu kỳ. Khi Thiên Lập giờ tay lên cảm tạ, cô quay ngoắt lại, chạy biến mất.

Giả dụ cũng trạc tuổi con, chắc chắn Giai Lập cũng quay ngoắt bỏ đi. Nhưng nàng cần phải giữ phong độ của một quý phu nhân, không để lộ chút sơ hở. Nàng vào ra cười nói như không, song đối với nàng tất cả đều vô nghĩa.

- Thiên Uy đâu? Sao không đến chúc mừng anh Lê nhỉ?

Giai Lập giả vờ tìm kiếm Thiên Uy để trốn đôi vợ chồng mới kia. Càng nhìn họ tìm nàng càng rỉ máu. Chẳng thấy cậu con trai đâu. Trong môi trường này chỉ toàn những người đứng tuổi và có địa vị xã hội, rất ít những cậu mười mấy tuổi như Thiên Uy. Có lẽ cậu đã chuồn đi đâu đó vì ngượng ngùng.

Tuy không nhìn thấy bóng con, nhưng nàng nhìn thấy Đại Nhạc. Chàng đang cầm ly rượu hàn huyên với người quen, nhưng chàng có vẻ lơ đãng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra xung quanh.

Thiên Nhu đến bên ba nói điều gì đó, vẻ nũng nịu, Đại Nhạc mỉm cười dịu dàng với con. Chàng lại đưa mắt nhìn quanh quất. Giai Lập tất nhiên không ngờ rằng Đại Nhạc đang tìm hình bóng Tử Thu.

Giai Lập chúc mừng đôi vợ chồng mới. Có người chúc mừng nàng vì Đại Nhạc vừa được thăng chức và sắp ra làm việc ở

nước ngoài. Họ hỏi nàng khi nào lên đường, việc học hành của các cháu giải quyết như thế nào?

- Còn lâu, đã chắc gì được đi đâu ạ!

Với ai, nàng cũng chỉ một câu trả lời ấy, cũng giọng nói và nụ cười ấy hết như một cái máy. Tất nhiên nàng biết rõ chỉ vài ba ngày sẽ có quyết định đề bạt và điều động.

Đại sứ phu nhân vốn dĩ là một chức vị đầy hấp dẫn, đầy vinh quang, nhưng đến khi đạt được, lòng nàng chỉ thấy dửng dưng. Vết thương lòng cũng như một trận ốm, phải có thời gian điều dưỡng mới hồi phục, còn như bây giờ, nàng chả thiết tha gì. Sau khi có tin xác thực về việc xuất ngoại, Giai Lập suy nghĩ rất nhiều. Đã có một thời, nàng những ao ước cao chạy xa bay, đi càng xa càng tốt, đến hẳn một đất nước xa xôi và ở lại đó mãi mãi. Nàng ra đi cùng với một người, bạn đồng hành của người đó lẽ ra là nàng, nay bị một người đàn bà khác chiếm mất.

Cầm ly rượu trên tay, nàng không thể không nhớ lại cái đêm tiệc rượu mà Thiên Lập đã tự giới thiệu mình với nàng. Lúc đó, chàng đã khen ngợi nàng hạnh phúc. Hôm nay, trong mắt mọi người nàng vẫn là con người hạnh phúc, thậm chí còn hạnh phúc hơn nữa kia. Sự nghiệp Đại Nhạc ngày càng thăng tiến, ngày tháng vẫn không tiêu hao nổi sự trẻ trung của nàng, không ai có thể nhìn thấy nổi uẩn khúc trong vẻ ngoài hào nhoáng của hạnh phúc.

- Bà suy nghĩ gì mà ngẩn tò te ra thế kia - Bà Phùng nhích tấm thân một trăm năm mươi bảng Anh tới gần, nói với giọng the thé.

- Không có gì. - Giai Lập cười mệt mỏi - Tôi đang tìm Thiên

Uy, nhưng chẳng thấy nó đâu. Tôi vừa thấy các bà đang nói chuyện rất sôi nổi.

- Chúng tôi đang nói chuyện Ái Đạt.

- Ái Đạt? - Giai Lập sực nhớ đến người đàn bà trẻ lâu mà nàng hằng hâm mộ - Ái Đạt cưới rồi, chắc sống rất hạnh phúc?

- Không đâu, ông chồng trẻ đánh bà ta.

- Tại sao?

- Nghe đâu thằng chồng trẻ không chung tình, bây giờ hắn đang yêu một cô chiêu đãi viên hàng không cơ, bà ạ. Tôi đoán là Ái Đạt nổi ghen. Dù sao tuổi tác thế kia mà lấy một thằng chồng trẻ thì khó mà giữ nổi nó. Đàn ông lớn tuổi mà cưới cô vợ trẻ quá thì cũng vậy thôi. Cho nên vợ chồng phải xứng hợp bà ạ.

Câu chuyện Ái Đạt khiến Giai Lập bàng hoàng. Ông Phùng bí thư đứng cách hai ba không xa, nghe vợ hỏi Giai Lập: "Bà bảo có đúng không nào?", ngoảnh lại phía hai người, Giai Lập nhìn ông gật đầu, trong bụng cười thầm: Ông Phùng gầy gò thế kia với bà Phùng phốp pháp thế này, quả thật xứng hợp.

- Cô dâu chú rể hôm nay quả là...

Bà Phung không hiểu gì cứ khen đấy khen để làm Giai Lập cảm thấy hết sức chối tai. Mọi người chỉ nhìn thấy vẻ ngoài của Thiên Lập, còn nàng, nàng nhìn thấu cả trái tim chàng. Bị chàng làm thương tổn nhưng Giai Lập không muốn muốn lên án chàng. Chàng yêu Viêm Bối Kỳ vì cái bằng đại học hay vì cô là con nuôi Vu phu nhân?

May mắn thật, cưới xong hai vợ chồng đi nhận chức bí thư thứ hai ở đại sứ quán tại Mỹ. Thấy thái độ Giai Lập như hơi thờ thần, có vẻ không quan tâm gì đến đôi vợ chồng mới, bà Phùng bèn chuyển hướng câu chuyện:

- Vợ chồng bà cũng thật may mắn! Chỉ có ông Phùng nhà tôi không biết khi nào mới mọc mũi sủi tăm.

- Cũng sắp sửa rồi.

Giai Lập nói để an ủi bà Phùng. Trong lòng nàng suy nghĩ miên man. Thiên Lập cũng sắp đi. Gần đây hai người rất ít khi gặp nhau, nhưng mọi hành vi của chàng nàng đều biết hết. Trước khi đi nhận chức ở Mỹ, chàng thuê một phòng ở khách sạn cho đêm tân hôn, những giờ của quá khứ đều đã kết thúc.

Có thời gian, do đau khổ quá, nàng ao ước đi ra nước ngoài. Chức vụ mới của Đại Nhạc có phần do hiệu quả trong công tác của chồng nhưng cũng phần nào nhờ vào quan hệ giao tiếp của nàng. Đến khi được tin Thiên Lập sắp ra nước ngoài, kẻ nam người bắc khó có thể gặp lại nhau, tâm trạng nàng lại thay đổi, nàng bắt đầu lưu luyến Đài Bắc.

- Mẹ Oi, mẹ có thấy chị Lê không?

Thiên Nhu đến kéo cánh tay mẹ, đưa cặp mắt long lanh kế thừa ở mẹ nhìn ra xung quanh. Khi nhìn thấy cô dâu, cô lộ vẻ coi thường. Lời Thiên Lập nói lại văng vẳng bên tai: Tuổi tác, học thức, gia đình, vậy thì một người đàn bà dung nhan tầm thường thế kia mà phù hợp với ý tưởng của anh ấy sao? Thiên Nhu kiêu hãnh xoay người trong bộ váy tuyền màu trắng, cô cảm thấy mình xinh đẹp hơn cô dâu nhiều.

- Không thấy!

Giai Lập trả lời vẻ lơ đãng, nếu con gái không nhắc, nàng quên hẳn Tử Thu. Nàng nhìn con gái rồi nghĩ: Dù sao trong buổi tân hôn trẻ con vẫn đơn giản hơn, chúng không thể giấu giếm những gì chất chứa trong lòng, dù là vui hay buồn...

Thuyết phục Thiên Nhu đến dự đám cưới không phải dễ dàng. Ban đầu nàng không khỏi lo lắng, bây giờ nàng thấy mình lo lắng là thừa. Thiên Nhu vẫn giữ tính cách vốn dĩ của mình. Cô bé không muốn chôn vùi sắc đẹp của mình, cho nên trước mặt mọi người, cô tỏ ra hết sức linh hoạt nhí nhảnh.

Bà Phùng cũng quen biết cô em của chú rể, thấy Thiên Nhu nhắc bà cũng đưa mắt tìm. Không thấy Tử Thu đâu, nhưng bà nhìn thấy Thiên Uy:

- Thiên Uy kia kìa!

Giai Lập hướng luồng mắt về phía bà Phùng chỉ, nàng thấy Thiên Uy đang cúi đầu nói chuyện với một cô bé.

Trong môi trường xã giao, đó là một hiện tượng bình thường, nhưng với Giai Lập, cách đó khiến nàng không khỏi suy nghĩ. Lúc đầu Thiên Uy cũng không chịu đi dự đám cưới, lấy lý do sắp đến kỳ thi. Nhưng nàng khuyên cậu nên nhân dịp này để thay đổi không khí. Quả thật nàng muốn qua cuộc vui điều chỉnh lại tâm trạng của Thiên Uy. Gần đây cậu tỏ ra càng trầm lặng hơn. Việc thi chuyển cấp chỉ là một lý do, chuyện Tiểu Điệp mới khiến cậu bị hụt hẫng.

Việc Thiên Uy, Tiểu Điệp và tên Thái Bảo ghen tuông với nhau, chính Đại Nhạc kể cho Giai Lập biết. Ngày thường nàng hay trách mắng con, nhưng đến khi thấy thằng con bị

đòn đau của cha, nàng lại thấy thương xót.

Có lẽ tội trẻ dễ quên nỗi đau hoặc giả vết thương của chúng không sâu. Cứ như thái độ của Thiên uy đối với cô bé kia là đủ thấy, bây giờ trong lòng cậu không còn hình bóng của Tiểu Điệp nữa.

Cô bé kia là con nhà ai đấy nhỉ? Có thể nào sau khi kết thúc câu chuyện "Tôi yêu một thiếu nữ" bây giờ Thiên Uy đang trở lại với chủ đề "Tôi yêu một thiếu nữ" lần nữa.

Cấm đoán là điều không thể được. Cấm được hành vi của con người, chứ cấm sao nổi trái tim của con người. Cái được cái mất âu cũng là cảnh sống người đời. Dù sao yêu đương thuộc về thể hệ trẻ, nàng đã mất Lê Thiên Lập, từ nay không còn ai có thể thay thế được.

Hãy dốc lòng yêu thương Đại Nhạc thôi, mặc dù cuộc sống bên trong của nàng trải bao sóng gió, nhưng về ngoài nàng vẫn là con người hạnh phúc và mỹ mãn. Vậy thì tại sao không thể thống nhất nội dung và hình thức với nhau?

Khi luồng mắt nàng đưa vào đám đông để tìm Đại Nhạc, niềm hy vọng vừa hé mở lập tức tan vỡ. Đại Nhạc đang nói chuyện với một người đàn bà. Nàng không quen, có lẽ là khách bên nhà gái, nhan sắc và tuổi tác, đều không có gì đáng nói, nhưng cái chính là nàng không sao chịu nổi thần thái chăm chú, nụ cười mỉm của Đại Nhạc dành cho người đàn bà đó.

- Mẹ Oi! Cái bánh ga tô kem to to là khi nào mình mới được ăn mẹ nhỉ, con đã đói rồi, mẹ ạ.

Giai Lập vỗ nhẹ vào vai con gái, khéo môi nàng thoáng hiện

nét cười đau khổ:

- Phải chịu đựng một tí, con ạ.

Cuộc đời... Những thứ phải chịu đựng trong cuộc đời nhiều quá. Bây giờ không phải lúc lý sự với Thiên Nhu... Người chồng có địa vị cao sang đang đi về phía này, nàng cần phải dẫn bước lên đón chàng...